NNCL1567-538v1.0

A KÁOSZ HŐSEI

fantasy antológia

Cherubion könyvkiadó 2004

Heroes ofthe Chaos Hungarian Edition © Cherubion Kft., 2004 All rights reserved!

Sorozatszerkesztő: Nemes István

A borítón látható festményt és a borítókeretet Szendrei Tibor készítette

Fedélterv és címlaptipográfia: BRAINFACTOR

ISBN 963 9566 10 ISSN1217-6893 Felelős kiadó:

Nemes István és Nemes Judit ügyvezető igazgatók Műszaki szerkesztő: Bihonné Király Edit Szedte és tördelte a Cherubion Könyvkiadó A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat több mint négy évszázados hagyományait őrző ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája Felelős vezető: György Géza vezérigazgató A nyomdai megrendelés törzsszáma: 9643.49.01 Készült 2004-ben

TARTALOM

Köszönetnyilvánítások

Előszó

Susan Salina & John Caldwell: MERGENOS ÁLMAI - Marléna és Norcas története

Allen Newman: CSEND ÉS HÓ ÉS HALÁL - Telkontar története

Douglas Rowland: HARAG - Arachar története

Wayne Forrester: SÖTÉT SZEMEK PILLANTÁSA - Yamael története

Robert Knight: BIZONYOSSÁG - Nicolaus és Kvanar története

Colin J. Fayard: ALKONY - Felius atya története

Bán Mór: A HOLTAK HÍDJA - Siliana és Yutakil története

Köszönetnyilvánítások

“Dreams of Mergenos” by Susan Salina & John Caldwell © Vikopál Zsuzsa & Nemes István, 2004

“Silent and Snow and Death” by Allen Newman © Tóth Norbert,2003

“Rage” by Douglas Rowland © Tölgyesi László,2003

“Dark Eyes” by Wayne Forrester © Gyurosovics László, 2003

“Confidence” by Robert Knight © Bihon Tibor, 2004

“Dusk of God” by Colin J. Fayaid © Hüse Lajos, 2003

“The Bridge of the Dead” by Bán Mór © Bán János, 2004

ELŐSZÓ

Szedett-vedett, különös társaság gyűlt össze azon a végzetes estén a kirovangi Fekete Sas fogadóban. A világ legkülönbözőbb tájairól vetődtek oda kalandot keresve, pénzre, vagyonra, hírnévre áhítozva, vagy csak egyszerűen megnyugvást remélve, gyógyírt lelkük háborgására.

Valdemar, a titokzatos elf harcos Elfengadból, valamint két társa: Rőtszakállú Arachar, az izgága törpe és Gyorslábú Telkontar, a félelf erdőjáró... Az iszákos Felius atya, Ottomár papja és gyámolítottjai; Szépséges Siliana a komor lovaghölgy és férje, Yutakil Obragon, a tudásra áhítozó, ifjú varázsló... A villogó szemű, kiszámíthatatlan félork orgyilkos, Yamael és féltestvére, Vrun... Nicolaus, az Élet Fája után kutató druida, hűséges társa, Kvox, a hatalmas szelindek és Nicolaus testvére, Kvanar... Norcas, az illuzionista és felesége, Marléna, a törékeny tündelány...

Együtt indultak el utolsó nagy kalandjukra Yvorl félork harcos-papjának társaságában, és nem sejtették, hogy a balsors hozta össze őket, a két lábon járó pestis lesz az útitársuk, s a végzetükbe vezeti őket.

Kik voltak ők? Miféle vágy hajtotta őket? Honnan jöttek? Hová tartottak? Miféle sötét múlt elől menekültek?

Ezekre a kérdésekre kaphatunk választ e kötet hét írásából, melyek hőseink előéletéről lebbentik fel a fátylat, s izgalmas kalandokat mesélnek.

Amióta A Káosz Szava napvilágot látott, olvasóink felől rendszeresen visszatérő kérésként, elvárásként mutatkozott az igény a mű “mellékszereplői” előtörténeteinek kiadására. Mivel a regény népszerűsége tizennégy év elteltével is töretlen és példátlan a kiadó

praxisában - készülődik a negyedik kiadás -, elérkezett az idő azoknak a hősöknek a részletesebb bemutatására, akik nevére és szerepére nagyon sok fantasy rajongó még ennyi idő után is pontosan emlékszik.

Ez az antológia - a teljesség igénye nélkül - mutatja be a fentebb említett hősöket; Valdemar múltja csupán pár epizód szintjén dereng elő, míg a jó lelkű Vrunról - aki megpróbálta volna jó útra téríteni orgyilkos féltestvérét - ez alkalommal nem született írás. De talán nem is fog hiányozni...

Eredetileg azt terveztük, hogy a kötet nyitó története az ifjú Skandar Graun egy korábbi kalandja lesz. El is kezdtem írni azt a sztorit, miként kerül mentora halála után az ifjú félork egy ork faluba (Agranaakba, a Vörös Kéz törzsébe), ahol, mint ismeretes, hitvitába kerül a helyi pappal, s arcátlanságáért az egyik fülével fizet... de miután már fél regénnyit megírtam és félork hősöm még az ork falu közelébe se jutott, sürgősen leálltam az írással, mivel nem akartam egy hosszú regénnyel felduzzasztani ezen kötetet... Skandar Graun orkos sztorija valószínűleg majd egy későbbi önálló kötetként fog megjelenni, még valamikor ez év folyamán. A sors iróniája, hogy végül a Susan Salinával közösen írt - novellának szánt - művünk is regénnyé duzzasztotta önmagát...

E kötet láttán valószínűleg akadnak majd fanyalgók, akik szerint csupán “egy újabb bőrt próbálunk lehúzni a sikeres témáról"... ám hiszem, hogy jóval többen vannak azok, akik alig várták már, hogy ez az antológia megjelenjen. Úgy gondolom, számos meglepetés éri majd olvasóinkat, hiszen e művek többsége váratlan fordulatokat tartogat, sötét titkokat hoz elő, s némely tekintetben meredeken újszerű megvilágításba helyezi a Káosz Szava eredeti történetét.

Miközben írótársaim műveit olvastam, szerkesztettem, rendívül jól szórakoztam. Lelki szemeimmel előre látom

legelszántabb rajongóinkat, amint e kötet végigolvasása után leveszik a polcról A Káosz Szavát, és megújult érdeklődéssel rágjak át magukat ismét a régi történeten... az új ismeretek fényében.

Jó szórakozást kívánok!

John Caldwell /Nemes István/

Debrecen, 2004. február 24.

Susan Salina & John Caldwell

MERGENOS ÁLMAI

Marléna és Norcas története

Trialcor szorgos népe tébolyodott, felszabadult mámorban ünnepelte Nyárközép napját e nevezetes esztendőben. Hector Golkhar, a független tartomány méltóságos hercege uralkodásának huszadik évét ünnepelte, s ezt tudatosítandó, tőle szokatlan nagylelkűséggel húsz ökröt húzatott nyársra és húsz hordó sört üttetett csapra a kincstár költségére. Az ökrök már dél óta sültek, s nyálgerjesztő illatuk úgy úszott a Vásártér fölött, mint a közelben kanyargó, lomha Luhan folyó nyugodt habjain a hínárkötegek, lassan és komótosan terpeszkedve.

A zsúfolt belsővárosban is nagy volt a jövés-menés, de az ökörsütés, a hordólékelés és az ünneplés legjava a városfalakon kívül, a nádfedeles kunyhóktól övezett szabad térségben zajlott, a Külső Vásártéren, ahol minden harmadik hónap végén a messze földön híres Tartományi Vásárokat szokták tartani, s ahol rendszertelen időközönként lovagi tornákra vagy össznépi gladiátorjátékok megrendezésére is sor szokott kerülni. Ez alkalommal a messzi földekről érkezett vásározók, kézművesek, artisták, csillagjósok, prédikátorok, állatidomárok, mutatványosok színes sátrai, rozoga szekerei, alkalmi pultjai, leterített szőnyegei lepték el a hatalmas térséget, s kifeszített, csíkos ponyvák árnyékolták be a várfalak oldalát támasztó tavernák sorát, némi hűvösséget költöztetve az árnyékba húzódó, tikkadtan iszogatók számára. Bár a délutáni hőség úgy cirógatta a Vásártéren nyüzsgők bőrét, mintha a kietlen déli sivatag peremén állna Trialcor vára, a hűs folyóvölgy

közelsége és a szorgos, dolgos kezek ezrei zöldellő paradicsommá változtatták a város környékét.

Ezen a napon nem volt helye a munkának. Gyöngyözve zubogott az ingyen sör, habja kifutott a korsóból, lefolyt a mohó állakon, és a hercegi pincészek egyik hordót a másik után verték csapra. De persze a tavernák kocsmárosai sem panaszkodhattak, hogy a herceg nagylelkűsége rontaná az üzletüket. Sokan, nagyon sokan voltak, akik nem bírták kivárni a sorukat vagy méltatlannak érezték, hogy az ingyen sör körül tolakodjanak, lökdösődjenek. Vagy éppen nem sörre, hanem valami másra vágytak. A tavernákban pedig bőséges választék akadt; olcsó, savanykás lőre éppúgy, mint Trial-hegyalján termő illatos borpárlat, fanyar khittarán mazsolabor, themsey-i mézbor vagy fűszeres persi vörös. De akinek ez sem ízlett, más és más bódékban megtalálhatta saját kedvenceit, hisz' akadt itt minden, mi szem-szájnak kellemes; zöldes barna orksör éppúgy került a folyton megürülő kupák méhébe, mint a hírhedt khojetán sör, a Szqülla Vére, különféle likőrök és borpárlatok, vagy akár méregerős pálinkafélék, amit ebben a kutyarohasztó hőségben főként manók és elfajzott törpék kortyolgattak élvezettel.

A sokadalom már reggel óta hangos vidámsággal hömpölygött a várfal és a folyópart határolta síkon, ahol néhány nap alatt utcák és terek nőttek ki a földből, valóságos kis bódéváros, melynek minden lakója és látogatója egyetlen közös ügy érdekében szorgoskodott: Nyárközép napjának mind méltóbb megünneplésén. A közeli falvak lakói éppúgy itt kíváncsiskodtak, mint a távoli vidékekről e jeles eseményre idelátogató utazók. A tér megtelt az árusok mozgó bódéival, a mutatványosok színes ponyvás szekereivel.

Marléna, a törékeny tündelány álmodozó tekintettel bámulta a kezében tartott kártyalapokat; lélekben azonban messze járt ettől a zsibongó sokadalomtól. A színesre pingált, vékony falapokról a Káoszaréna (Worluk-

szerte közismert kártyajáték) jól ismert fígurái és tárgyai bámultak vissza rá. A felfordított hordó túloldalán a molett embernő dühösen felhorkant, aztán kijátszotta legféltettebb kincsét, a Temetőőrt.

- Ehhez mit szólsz, tündibogár? Feladod?!

Az apró, madárcsontú teremtés azonban nem adta fel. Futó mozdulattal hátrasimította egyenes szálú, gesztenyebarna haját hegyes füle mögé, és mandulavágású szeme sarkából oldalra pillantott. Arra a tizenéves, szőke csitrire, aki a lábát lógázva piros húsú dinnyét majszolt a szekér végén. Tekintetét nem kerülte el, miféle tőr lóg a csitri derekán; nem olyasmi, amit főként dinnyeevéshez használnának. Inkább olyan, amit vérben mosdatgatnak. A tündelány kihúzta magát, s bal kezét jól láthatóan a derékövéhez csúsztatta, mintegy jelezve, hogy ő sem védtelen. Látszólagos törékenysége megtévesztő volt; övéből két karcsú dobótőr kandikált elő, melyekkel épp oly kitűnően bánt, mint az asztalként szolgáló hordónak támasztott íjával.

- Na, mi lesz már?! - sürgette a molett embernő, és nagyot sercintett a letaposott fűre. - Add fel, ha nem tudsz mit tenni! Mozdulj már, mintha élnél!

Marléna rácsodálkozott a Temetőőrre. Ha ezt nem sikerül begyűjtenie, a továbbiakban nem rabolhat majd ellenfele Temetőjéből, azaz a korábban elvitt lapokból. Ellenfele előtt pedig már tetemes mennyiségű lap hevert. Ha ő viszi el a Temetőőrt, s azzal lezárja pakliját, gyakorlatilag megnyerte a partit.

- Feszült helyzet - ismerte el Marléna. Majd pedig szendén pislogott. - Megduplázhatnánk a tétet?

A nő, aki Romana Naimor néven mutatkozott be, két-három hosszú pillanatig se köpni, se nyelni nem tudott,

csak hitetlenkedve meredt rá. Aztán végül tudott nyelni. Majd köpni is.

- Jól értettem?! - dörmögte, miután letörölte álláról a döbbenettől rosszul kivitelezett sercintés maradványait. - Még többet akarsz bukni?!

Marléna bűnbánóan nézett végig a játékukat szemlélő, vigyorgó kibiceken. Nagyjából tucatnyi toprongyos alak feszengett a “kártyaasztal” körül, akiket valószínűleg a tétek nagysága vonzott ide.

- Már tíz aranyat vesztettem - mormolta a tündelány kelletlenül. - Ha nem nyerem vissza, a társam megszid!

Romana rámeredt a lehívók mellett heverő tétre: két-két arany mindkét oldalról. Ha ezt megduplázzák...

- És ha négy arannyal többet buksz, nem kapsz szidást?

- Bízom a szerencsémben. Ennyi vereség után most már nyernem kell végre!

- Kicsikém, légy észnél! - somolygott Romana. - Több tucattal vezetek, és ha most lezárom a Temetőmet... neked véged! A tündelány ernyedten sóhajtott.

- De ez az utolsó parti... Próbálom megragadni az egyetlen esélyemet...

A dinnyeevő csitri buzgón bólogatott és jelentőségteljesen kacsintgatott a háta mögött.

- Épp eleget nyertem már tőled - dörmögte az idősebb nő elbizonytalanodva. - Lelkifurdalásom támadt. Nem akarlak teljesen kifosztani.

- Adj neki esélyt! - kotyogta közbe sürgetően a csitri. - Hadd lássák ezek az összegyűlt atyafiak, milyen nagylelkű

vagy: adsz esélyt az ellenfelednek a pénze visszanyerésére!

A molett nő mereven kihúzta magát; mogyoróbarna szeme dühösen villogott. Az összegyűlt “atyafiak” helyeslése azonban eléggé nyilvánvaló volt: közkívánatra esélyt kell adnia a félszeg tündelánynak. Mégsem bírta kimondani a döntő szót.

- Hát, nem is tudom - dörmögte. - A játék az játék... az egyik fél nyer, a másik veszít, és hát jelenleg...

- Lehetne dupla vagy semmi - latolgatta Marléna, és egy apró, zöld fényű drágakövet szórt a tenyerébe laposka erszényéből. - Ez a smaragd megérhet legalább hetven aranyat. Ha ötvenbe beszámolnánk...

Az a smaragd még egy kisstílű orgazdánál is legalább száz aranyat megért volna, de talán még százötvenet is és ezt Romana is pontosan tudta. Ráadásul a dinnyemajszoló csitri is úgy bólogatott, majd' leesett a feje. Nem szólt, de minden gesztusával arra utalt, hogy meg kell ragadni a lehetőséget.

Az eddig higgadt Romanán a csillogó drágakő láttán egyik pillanatról a másikra eluralkodott a kapzsiság.

- Negyven! - hörögte. - Negyven aranyba beszámolhatom, de többe nem!

- Legyen hát negyven! - Marléna hanyagul leejtette kincsét saját begyűjtött lapjai mellé. Szendén pislogott. - Tehát negyven arany a tét?

- Hohó! - A molett embernő gyanakodva meredt a tündérre és segélykérő pillantásokat vetett a szőke csitri felé. Úgy tűnt kissé belezavarodott a helyzetbe. - Azt akarod...

- Ennyi az összes vagyonom, és hajlandó vagyok feltenni erre az utolsó játékra... - magyarázta Marléna türelmesen. Aztán a fejét rázta. - De ha te nem akarod, nekem az is elég, ha a mostani tétet megduplázzuk, hogy visszanyerhessem, amit eddig elvesztettem.

- Na várj csak... várj csak...

- Viszont ha így akarod - folytatta Marléna félszegen -, mármint ha összesen tíz arany a tét... szeretném, ha leszámolnád nekem azt a harminc aranyat, ami a smaragd értékéből visszajár, és persze a te tétedet is leraknád. Ja, és persze a saját két aranyamat is visszaveszem.

Romana gondterhelten grimaszolt, és ráncolódó homloka jelezte, alaposan belezavarodott a számolásba.

- Te megvesztél! - tört ki mérgesen.

- Elvihetném a smaragdot egy ékszerészhez - latolgatta Marléna -, de akkor félbe kellene hagynunk a játszmát...

Az összegyűlt kibicek azonban ezt nem hagyhatták. Egymás szavába vágva bíztatták a kártyázókat:

- Nehogy má' visszatáncojjatok!... Jáccóggyatok nagyba', he'... Tegyitek izgalmassá a napomat, aranyoskáim!

Forrt, sercegett a levegő a felfordított hordó körül. Ennek ellenére a tündelány félszegen a smaragdja felé nyúlt, mintha vissza akarná venni. Romana húsos keze azonban csattanva csapott le rá.

- Nem mégy sehova! - fröcsögte. - Egy tapodtat se, míg ezt a játszmát végig nem vívjuk! Most már nem gondolhatod meg magad, te nyavalyás kis tündeszuka!

Marléna nem mutatott sértődést.

- Két arany a tét... vagy a smaragd teljes értékéért játszunk?

- Ez az! - kiáltotta a csitri csengő hangon. - Miért ne lehetne negyven arany a tét ebben az utolsó partiban?! - Megvárta, amíg a hatalmas összeg hírére még többen sereglenek oda, aztán hadarva győzködte a nővérét: - Menj bele! Sok ponttal vezetsz, jó esélyed van a győzelemre! El sem bukhatod!

- Negyven arany!? - Még többen gyűltek oda. “Micsoda játszma”...

Félév alatt keresek ennyit kemény munkával!

Negyven arany? Nekem egy év alatt se jön össze... Romana azonban tovább bizonytalankodott.

Túl sok pénz ez egyetlen játszmára!

- Ne habozz már! - korholta a húga. - Nem veszíthetsz! Érzem! Gondolod, hogy rossz tanácsot adnék a nővéremnek, ha nem érezném, hogy mellette van a szerencse?!

Marléna, konstatálván, hogy a csitri mindvégig belelátott a lapjaiba, enyhén elsápadt, és sietve lecsapta azokat az asztalra.

- Elhamarkodtam - rebegte, és ismét a smaragd felé nyúlt. - Talán majd a következő játékban...

- Nem lesz következő játék! - csattant fel Romana. - Ez az utolsó... Itt van! Negyven jó persi arany a smaragdod ellenében... - Dagadozó erszényt vett elő, és a közönség diadalmas harsogásától kísérten egyenként számolta ki a pénzérméket. - ...harminckilenc... negyven... negyvenegy... negyvenkettő...

Negyvenkettő? - csuklott Marléna.

Hagyd csak ott azt a kettőt is, amit eredetileg feltettél! - Romana elégedetten göcögött. - Ha már lúd, legyen... molett! Gyerünk, picinyem, a tétek megtétettek, ideje kiteregetni a lapjainkat! Lássuk, mi van nálad!

Marléna lehívta a Sárkányt, s annak szörnybűbájával átemelte a Temetőőrt saját térfelére.

A molett nő azonban számított erre. Diadalmasan felkacagott, lecsapta következő lapját, a Kristálygömböt az alkalmi "kártyaasztalra", és máris visszavette a Temetőőrt, mivelhogy a Kristálygömb mágiasemlegesítő hatása megszüntette a Sárkány bűverejét.

- Hahaaa! - harsogta. - Erre mit lépsz, cukipofa?! Marléna csak az öt pontot érő Mumussal válaszolt, amivel egy tízpontos hőst a Temetőbe küldhetett volna, ha lett volna a terítékben tízpontos hős. Így viszont nem sokat ért; alig változtatott valamit vesztes helyzetén, Romana még mindig több mint tíz ponttal vezetett ebben a csörtében.

A duci nő nyugodtan passzolhatott volna, kivárva, mivel próbálkozik még az ellenfele, de nem volt ehhez elég türelme. Meg aztán valószínűleg úgy gondolta, ha jelentős csapást mér áldozatára, végképp megtörheti az ellenállását. Futólag a húgára pillantott, s látva annak megnyugtató pislogását, széles mosollyal tette le legnagyobb számértékű lapját, a Gyémántot.

- Gyémántomat a smaragdodért! - heherészett, bár a lelke mélyén lévő balsejtelem némileg erőltetetté torzította vigyorát. Pedig immár húsz pontnál is több előnyre tett szert! A tündelány újabb jelentéktelen lappal rukkolt elő: Varázsgyűrű; egy pont mindössze, és ráadásul a továbbiakban semmilyen bűbáj nem működik. Vagyis a Temetőőrt most már nem lehet ilyesféle csalafintasággal a másik térfélre csábítani!

- Duplázok! - csikorogta Romana, és lecsapta az ikreket ábrázoló lapot a Gyémántjára. Aztán hirtelen meggondolta magát, és ideges mozdulattal arrébb pöckölte. - Nem ezt! Hanem ezt!... Csak az előbb kiesett a kezemből ez a fránya lap... Tehát nem a Gyémántot, hanem a Temetőőr értékét duplázom!

Naná! Még időben eszébejutott, hogy hiába a Gyémánt a jelenlegi legértékesebb lap... hiszen ha ellenfele kezében ott lapul az Aranyrozsda, az minden “kincs”-et lenulláz, s a nulla az duplázva is nulla. Igaz, a hétpontos Temetőőr duplázva csupán tizennégy - csekély érték a huszonkét pontra duplázható Gyémánthoz képest -, de jóval biztonságosabb!

Öt lapból négyet már kijátszott, de az az egy, amit még buzgón szorongatott izzadó virsliujjai között, egy végső meglepetést tartogatott. Már szinte behozhatatlan előnyre tett szert ebben az összecsapásban, de ha valahogy mégis rosszra fordulnának a dolgok, csak kihívja ezt, a Döghalált, s pontot tesz vele a csata végére. Igaz, ez esetben át kell adnia saját térféléről a legnagyobb alapértékű lapját - a Gyémántot -, de legalább a többit bezsebelheti, saját Temetőjébe viheti. Ezzel eléri a célját: a Temetőőr hozzá kerül...

...és ez megpecsételi a kis tündibündi sorsát!

No persze, az lenne a legelőnyösebb, ha a kis nyavalyás nem érné be öt pontszámban ebben a csatában! Ez esetben nem kellene kijátszania a Döghalált, s ő gond nélkül elvihetné mindkettejük letett lapjait a saját Temetőjébe. De ha mégis szükséges, bevetésre kész a nyerőlap!

Döghalál! Döghalál! Minden nyavalyás tündérre Döghalál!

- Gyerünk már! - dörmögte, és idegesen simogatta a tokáját. - Gyerünk, gyerünk! Teszel végre, vagy feladod?!

Marléna hosszasan fontolgatta, kézben tartott két lapja közül melyiket tegye.

Bár a lány tétovasága azt jelezte, hogy nagy bajban lehet s azért nem tud dönteni, Romana türelmetlensége és feszültsége nőttön-nőtt.

- Na, mi lesz már, csimbókvirág!? Itt akarsz elaludni? Vagy talán olyan nehéz két nyomorult lap közül kiválasztani az egyiket?! Csukd be a szemed, és dobd ki a jobb oldalit... vagy a bal oldalit! Csak tegyél már végre valamit, a jó istenedet!

Marléna felpillantott.

- Hát... ha már a "Jó istenemet" említetted... - Az Isteni Segítséget rakta ki; s ez azt jelentette, hogy húzhatott két újabb lapot a pakliból.

Romanának megremegett a tokája. Az ellenfél kezében immár három lap sorakozott, nála pedig csak az az egy maradt. Mégis, egyelőre nem hívta le a Döghalált, hiszen még mindig nyugodtan remélhette, hogy jelentős előnyét ez a váratlan húzás sem rombolja le. Meg aztán, ha szorul a kapca, bármikor kivillanthatja a Döghalálját...

Legalábbis ő így gondolta.

Marléna viszont másképp.

A tündelány kecses mozdulattal a Kaméleont helyezte le a pirosan virító Amulett mellé.

- Az alakváltó Kaméleon átváltozik! - jelentette be kedvesen. - Átlényegül Sunyi Szürkemanóvá, és a

Temetőmbe küldi a kezedben tartott lapot. Tedd a Temetőmbe, légy szíves, az utolsó lapodat!

- Ááááááááááárghhhhh! - hörögte Romana, és úgy szorította a Döghalált, mintha össze akarná roppantani a vékonyka falapot. De aztán mégsem tehetett semmit. Lerakta lapját ellenfele Temetőjébe, és csúfondárosan rávicsorgott Marlénára. - Na és most mihez kezdesz, picikém?! Már csak két lapod van, és ha mindkettő tízpontos... akkor se hozod be a több mint húszpontos előnyömet!

Marléna az Udvari Bohócot tette le, vagyis megcserélhetett két azonos típusba tartozó lapot. Az ötpontos Mumusát csúsztatta át, cserébe elhozta a tizennégy pontra duplázott Temetőőrt.

- Akkurrrvaéletttbeeee! - vinnyogta felháborodottan Romana.-Akkurv...

Aztán még jobban kikerekedett a szeme, amikor a tündelány ráhelyezte utolsó lapját a frissen elkobzott Temetőőrre.

A copfos Ikerlányok vigyorogtak erről a Duplázó lapról, mely a Temetőőr tizennégy pontját huszonnyolcra változtatta.

Romana a haját tépte tehetetlen dühében.

- Számoljuk össze? - kérdezte Marléna készségesen. Fölösleges lett volna; hiszen egészen nyilvánvaló volt, hogy ezt a csatát ő nyerte. A körülöttük tolongó kibicek morogtak, ordítoztak, röhögtek, némelyek pedig megpróbálkoztak a lapok értékeinek összeadásával.

Huszon... öööö... nyolc... meg... öööö... az tizen... nem is... huszon... vagy mégsem...

- Még nem dőlt el semmi! - csikorogta Romana. - Ezt a csatát megnyerted, te... te kis alamuszi! De ajátszma még nem ért véget! Még legalább négy csata hátravan, és összességében még mindig én vezetek! Sokkal több lap van az én Temetőmben, mint a tiedben!

- De az ő Temetőjét mosmá' Temetőőr védi, he! - kotyogta közbe az egyik kibic. - Kössed fel a bugyingódat, daginyanya, mer' ez a kis nyiszlett még aztat is elnyeri rúlad!

Hatalmas röhögés. Akadtak a tömegben élénk képzelettel megáldott egyének is.

Elnyeri a daginő bazinagy bugyingóját, osztán abba' fog sátoruzni! Heeee-heeeeee!

Romana nem foglalkozott a gúnyos közbenyerítésekkel. Haragos mozdulatokkal szedte fel újabb öt lapját, és baljós, megrovó pillantással jutalmazta csitri húgát az iménti kudarcért, mintegy beígérve neki: “Kapsz még ezért, te kis szemét! Jelezned kellett volna, milyen lapja van!”

A csitri azonban a vállát vonogatta. Bűnbánó és rémült tekintetéből kitűnt, az események őt is alaposan meglepték.

Mivel az előző csörtét Marléna nyerte, az újabb csatában neki kellett először hívnia. A törékeny tündelány most már nem tétovázott; magabiztosan hívta le egymás után a lapjait. Átlagos lapok voltak, semmi különös leosztás, ám Romana minden cselét és furmányosságát vissza tudta verni velük, és valahogy egy-két ponttal mindig fölé tudott kerekedni. A molett embernőt majd' szétvetette az egyre gyülemlő bosszúság, főképpen akkor, amikor egy majdnem-nyerő húzását épp az a tény gátolta meg, hogy nem rabolhatott ellenfele Temetőjéből...

...mivelhogy azt már Temetőőr védte.

Bárki számára, aki ismerte a játékot, nyilvánvaló volt, hogy az a csata fordította meg az esélyeket, amelyben Marléna begyűjtötte a Temetőőrt. A többi már csak tehetetlen erőlködés volt Romana részéről.

A tündelány csatáról csatára hozta be hátrányát, menet közben a másik Temetőőrt is begyűjtötte, és az utolsó leosztásra teljesen kiegyenlítetté vált a küzdelem.

Romana épp csak rápillantott saját öt lapjára, és azonnal látta, hogy semmi esélye; összesen alig érte el a tíz pontot. Marléna pedig egy tízpontos Smaragddal nyitott. Erre Romanának még volt válasza:

- Aranyrozsda! - sisteregte. - Lenullázza a Smaragdod értékét!

Marléna azonban nem jött zavarba. Kítette második lapját.

- Varázspöröly. Hatástalanítja az Aranyrozsdát. A Smaragdom értéke mégiscsak tíz.

- Ellenvarázs! - csapta ki Romana. - A Varázspörölyödnek annyi!

- Nem, nem annyi - mosolygott Marléna. - Az Ellenvarázs csak a varázslat típusú lapok ellen hat. A Varázspöröly viszont “varázstárgy”, tehát arra nem hat, és ezt te is tudod, mint ahogy mindenki más is tudja itt. Vesztettél!

- A rohadt életbe! - Romana bedobta maradék lapjait; nem küszködött tovább. Tudta, úgysem lenne értelme. Nyilvánvaló, hogy vesztett. - Nyavalyás csaló! Hogy csináltad ezt?!

- Jól kombináltam - felelte mosolytalanul a tündelány. Ledobta maradék lapjait az asztalnak kinevezett hordóra, és láthatóvá vált, hogy tényleg nincs értelme tovább játszani: még legalább harminc pont érték maradt a végére.

Marléna lassú, ráérős mozdulatokkal begyűjtötte nyereményét. Először a smaragdját rakta el, aztán maga elé húzta az ellenfele előtt magasodó pénzkupacot, és belecsorgatta a csillogó érméket az erszényébe. Nem csak az eddig elveszett tíz aranyát nyerte vissza, de további harminckettővel lett gazdagabb.

Még egy partit! - csikorogta vérben forgó szemmel Romana. - Gyerünk! Játsszunk le még egy partit!

Marléna a fejét ingatta.

- Mennem kell. Megegyeztünk, hogy ez az utolsó. A szerencse most nekem kedvezett, nem akarom még egyszer próbára tenni!

- Szerencse?! - rikoltotta Romana dühödten. - Ez nem szerencse volt, hanem nyilvánvaló csalás! Marléna pislogott.

- Hogy lehetne csalás? Kéttucatnyi ember tolongott körülöttünk. Valaki csak észrevette volna, ha csalás történik. - A kibicekhez fordult. - Talán csaltam?

- Nem, dehogy! - A kiabálások, morgások egyértelművé tették, hogy a többség mellette áll.

- Ne vádolj csalással engem! - vetette oda csengő hangon a tündelány. - Nem az én húgom ült a te hátad mögött, hogy belelásson a lapjaidba, és jelzéseket adjon!

Romana erre nem tudott mit felelni. Durcásan sarkon fordult, és a húgának mérgesen odarikácsolva valami

ocsmányságot, beviharzott a szekér ponyvája mögé. Az egybegyűltek gúnyosan kiabáltak utána. Sokan röfögtek - célozva ezzel a nő molett alkatára-, némelyek pedig tehénként bőgtek, mások kukorékoltak is. Ez utóbbiakra kérdőn bámultak az előbbiek.

Ám a tényt senki sem cáfolta: a vézna tündelány megérdemelten nyert el egy valóságos “vagyont” az utolsó partiban.

Marléna a vállára akasztotta íját, és igyekezett mielőbb eloldalogni a helyszínről a nyereményével, hiszen a körülötte tolongó, kisebb tömegből egy-egy kósza mozdulat már így is megindult duzzadó erszénye irányába. Többen is szerették volna kihasználni a lökdösődést, hogy rátehessék a kezüket a smaragdjára és a csengő aranypénzekre.

Marléna keresztülfurakodott a vihogó, gratuláló alakokon, és karcsú ujjait védőn fonta zsákmánya köré. Egy éles penge, mely valószínűleg az erszény zsinórját próbálta volna elmetszeni, megkarcolta jobb kezének mutatóujját.

- Nono! - sziszegte Marléna villámló szemmel. - El a pengékkel, hé! Az ujjaimra kényes vagyok!

- Meg is értem - vihogta gunyorosan egy csillogó szemű, görnyedt hátú szürkemanó, s közben megdörzsölte nedves laskaorrát szőrös kézfejével. - Ilyen szépséges és mozgékony ujjacskákra én is büszke lennék, Marlikám! Ahogy egy lopott mozdulattal kicserélted a semmire se jó Amulett lapodat arra az Isteni Segítségre, az több volt, mint zseniális! Szinte ész-re-ve-he-tet-len! De én láttam ám! Trá-rááá! Trá-rá-rááá! És hoppáhoppá!

- Gridak! - A tündelány komolykás arca felderűlt a szürkemanó láttán. Rájött, hogy amit az előbb pengeélnek hitt az ujjain, csupán a kis fickó éles körme lehetett, amivel

megérintette őt, hogy felhívja magára a figyelmét. - Hát te vagy az?!

- Én bizony, én, Gridak. Trá-rááá!

- Miféle szél sodort ide?!

- Fergeteges, bűzhödt északi szél, mely egyenesen Drénia fagyos tundráiról eredt - panaszkodott a manó, és szánalmat remélve forgatta nagy, vizenyős szemeit. - Átkozottul hideg bír lenni a tél északföldeken! Még az agyvelőm isjégkásás lett tőle! Brrr!... A tavasz pedig... eeehhhhrghh... csupa lucsok, szeszély és csípős szél! Nem tett jót nekem. Nem, nagyon nem. Tudod te jól, Marli, mily fenemód kínoz engem ez az átkozott köszvény, meg a nyamvadt golyvám... meg aztán ez a francos csüppögös orrpenész! Hááá... elegem van már!

Marléna mosolyogva hallgatta az ismerős zsörtölődéseket. Egykor Gridak is tagja volt annak a kicsiny társulatnak, mely az illuzionista Norcas - a Csodamíves Szemfényvesztő Nagymester - vezetéséveljárta Persion és Karthínia poros útjait, felkeresve a legeldugottabb településeket is, hogy elkápráztassa azok lakosait művészetével, és kiszedje belőlük nehezen szerzett pénzecskéjüket. Azonban másfél évvel ezelőtt Gridak egyik napról a másikra eltűnt; közvetlenül azután, hogy nagy közönség előtt sikerült megtréfálnia és nevetségessé tennie egy bamba ogárnőt. Norcas szerint ez lett Gridak veszte, mivelhogy a brutális nőstény felfogása nehézkesnek bizonyult ugyan, ám a fogása - értsd: markolása - annál erőteljesebbnek és hatásosabbnak. Főként toroktájon.

- Hihetetlen, hogy élve látlak! - lelkendezett Marléna, miközben ösztönösen húzta magával a kis fickót a kolbászárus bódéja irányába, hogy minél távolabb kerüljenek a kártyanyereség színhelyétől. - Azt hittük, meghaltál!

- Nono-nono-noooo! - berzenkedett a szürkemanó. - Naná, hogy nem! Nem vagyok én olyan meghalós fajta! Trá-ráá! De nem ám! Te csak ne temesd túl korán a vén Gridakot, erdők könnyű léptű lánya! Nem olyan fából faragtak engem, Gridakot, hogy csak úgy elpatkoljak! Hoppá-hoppáááá!

- Merre jártál? Mi történt veled?!

A szürkemanó szörcsögve szívta vissza az orrából kicsöpögni kívánkozó lucskos penészdarabokat, és görnyedt teste összerándult némely kellemetlen emlék hatására.

- Hadd ne bocsátkozzam kínos részletekbe! - szögezte le rezignáltan, ellentmondást nem tűrően. - Lényeg a lényeg: a jó öreg, elpusztíthatatlan Gridak él és virul! Trá-ráá! Na jó, annyira azért nem virulok, csak kornyadozok, egyre nehezebben emelgetem göthös tagjaimat, és az agyamra megy ez a csümpögős és löccsöngős orrpenész... szörrrrrrrcs... de azért még itt vagyok! Trá-ráá! Itt van a vén Gridak, ki fellép itt minden este, hogy elkápráztassa és megmulattassa mókás énekeivel Trialcor együgyű népét! Hoppá-hoppá! És trá-rá-rá-rá!

Marléna ugyan sosem találta túl mókásnak a kis fickó trágár gúnydalocskáit, de tudta, hogy képes megkacagtatni velük a primitív népeket, s személy szerint kedvelte őt.

- Tudod, mit? - bökte ki. - Felléphetnél velünk! Norcas biztosan visszavesz! Tudod, ő milyen rendes és megértő...

- Ó, hó, hóóó! Kedves, hogy ezt mondod, gyorsujjú szépségem, belefájdul a szívem, lekonyul az orrom, sajognak érted göthös tagjaim, de... de... de-de! - A szürkemanó esendőn széttárta karjait, és a fejét ingatta. - De nem lehet, kislány! Nem, nem és nem. Ugyanis én,

Gridak már máshoz szegődtem! Fennhangon kimondott, többszörösen elismételt szóbeli szerződés köt új mesteremhez, a nevezetes Julian Revald emberhez!

A szórakozott tündelány arcáról azonnal lehervadt a korábbi könnyed mosoly.

- Julian Revald?! - sziszegte döbbenten. - Róla beszélsz?! Gridak! Te a Kobzos Julian szolgálatába álltál?!

- Úgy ám! Háhá! Trá-ráráá! Mókás Gridak és Kobzos Julian, a felejthetetlen páros! Látnia kell mindenkinek, mert e műsor nem ragályos! Trá-rá-ráá-rááááá!

- Azt mondod... a Kobzos itt van, Trialcorban?
- Pontosan azt mondom! - kiabálta Gridak, észre sem véve a tündelány tekintetét elfelhősítő árnyakat. Nem is neki válaszolt igazán, hanem a közelben tolongó vásározók felé harsogott. - Kobzos Julian, ki e földrész leghatalmasabb hercegeinek és királyainak is dalolt már, leereszkedik ma este a pórnéphez, hogy elkápráztasson mindenkit utánozhatatlan művészetével. Kobzos Julian! Trá-ráá! Trá-ráá! Trá-rá-rá-rá-rá-ráráá! Julian Revald! Kobzos Julian! Kobzos Julian fog ma énekelni nektek, érdemtelenek! És én, Mókás Gridak leszek Kobzos Julian egyszemélyes előzenekara! Hoppá-hoppá!... Aki nem jön el, magára vessen! Aki meg eljön, untig nevessen!

A tündelány feszülten meredt maga elé. Gridak rajongó lelkesedése nem ragadt át rá, sőt! Úgy érezte, mintha váratlanul torkon markolta volna egy jéghideg kéz, hogy fojtogatni kezdje. A szíve mélyére rejtett régi fájdalom fortyogó áradatként tört elő belőle. Mindaz, amiről eddig azt hitte, már rég a múlt ködébe veszett, most élőbben és fájdalmasabban marcangolta belülről, mint valaha. Ez a hihetetlenül erős érzés áttört a lelkét kőfalként övező bűbájvarázson, s még Norcas precíziós mágiája sem védhette meg őt annak a férfinak az emlékétől.

- Revald! - suttogta réveteg pillantással maga elé meredve. - Látni fogom ismét... Kobzos Juliant!

- Úgy ám! - kiabálta továbbra is lelkesen Gridak. - Kobzos Julian lesz a ma éjszaka legnagyobb látványossága! Királyok, szultánok és hercegek ünnepelt dalnoka ma este Trialcor népét mulattatja! Még maga Trialcor Hercege is kivonul majd egyszerű népe körébe, hogy láthassa és halhassa Kobzos Juliant, és előénekesét, Mókás Gridakot! Trá-rá-rá-ráá! Még a Herceg is látni akar minket! Trá-rá-rá-ráá! Még a Herceg is látni akarja Kobzos Juliant! - A felhevült manó beletörölte csöpögő orrát alkarja szürke szőrzetébe, és a gyanúsan sárgás nedvességet egy keresetlen mozdulattal Marléna nadrágjához kente. - Sajnálom, Marlika, de most nem trécselhetek tovább veled! Máris futok, rohanok, viszem szerte a nagy hírt! Kobzos Julian énekel ma este a Herceg színe előtt! Nehogy bárki is lemaradjon ám a nagy eseményről. Trá-rá-rá-ráá!... Légy jó kislány, szívem! Ne lopj és csalj többet, csak amennyit a lelkiismereted megenged! És nézz meg minket te is ma este! Hoppá-hoppá! Trá-rá-krhkhh...

Gridak krákogott, köhécselt, tehénlepénnyi slejmet köpött a letaposott fűre, aztán görnyedt alakja már tova is tűnt a vásári forgatagban.

- Julian Revald! - suttogta Marléna döbbenten, mintha képtelen lenne hinni, hogy ez lehetséges. - Itt van újra! Itt van... alig karnyújtásnyira! A Kobzos...

- Nyugi! - sziszegte valaki a háta mögött. - Ne izgasd fel magad, Marli! Nem lesz semmi baj!

A tündelánynak hátra sem kellett fordulnia, hogy tudja, ki áll mögötte. Férje forró lehelete szinte perzselte a tarkóját, szőke szakálla cirógatta a nyakát, s karjai kegyetlen kígyókként tapadtak a derekára, ahogy hátulról átölelte őt.

Norcas!

- Julian, a Kobzos... itt van! - motyogta a lány színtelenül.

- Igen, hallottam - felelte Norcas. - Gridak oly hangosan óbégat, hogy még a halottak is felébrednének rá.

Marléna kibontakozott az öleléséből, s akaratlanul is végigmérte élete párját.

- De a Kobzos jelenléte... megrémít engem! Téged nem?

Norcas gondterhelten beletúrt szőke körszakállába, és rossz szokása szerint lebiggyesztette ajkait. Nem volt túl szemrevaló férfi. Görnyedt tartása, csapott vállai, túlontúl széles csípői puhánynak mutatták gnómszerű alkatát. Nagy, görbe orra szinte csőrszerűen hajlott az álla felé, keskeny ajkai fölött egyenetlenül nyírt bajuszszálak meredeztek, s a bal szeme alatt húzódó, mély sebhely kegyetlennek mutatta kemény ábrázatát. Kopott bőrnadrágjában, vastag, foltozott vászoningében és vászonzekéjében az átlagos iparosnál is átlagosabbnak tűnt.

Ám őt átlagosnak nevezni hiba lett volna!

Norcas, az illuzionista tétován húzta végig ujját az arcát csúfító sebhelyen, s gondterhelten köszörülte meg a torkát, végül megismételte korábbi szavait:

- Nyugi, Marli! Nem lesz semmi baj, kedvesem! - Marléna azonban ahelyett, hogy megnyugodott volna, egyre izgatottabb lett.

- Menjünk innen, Norc! - kérlelte férjét. - Hagyjuk el a Vásárt! Menjünk most azonnal! Pakoljunk fel a szekérre, és induljunk! Kérlek!

Az illuzionista azonban határozottan nemet intett a fejével.

- Nem megyünk sehova! Nem futhatsz előle egész életedben, kedvesem! Ideje a szemébe nézned!

- A szemébe nézni? - rázkódott össze a lány, s fázósan, borzongva húzta összébb magát, pedig hevesen sütött le rájuk a nyári nap. - Képtelen lennék!

- Még mindig félsz tőle - szögezte le Norcas kelletlenül. - Ennek véget kell vetni! Ha vele nem mersz, legalább nézz szembe önmagaddal! Ideje döntést hoznod végre!

E szavak a lány elevenébe találtak. Marléna úgy perdült meg, mint egy sebzett, sarokba szorított vadállat, s indulatosan förmedt élete párjára:

- Ne ártsd bele magad a dolgaimba!

- De, Marli, kedvesem, a dolgaid rám is tartoznak, hisz' a párod vagyok.

- A párom! Óh, igen! Valóban!... De ugye, nem feledted még el, hogy miért is vagy az?!

- Fölösleges emlékeztetned rá, pontosan tudom! - A Norcas szemében felvillanó fényekről nehezen lehetett eldönteni, hogy vajon a szánalom vagy a keserű csalódottság szülte-e őket. - De, kedvesem, azt tudnod kell, hogy ha esztelenségekre ragadtatod magad, az az én életemet is befolyásolja! Nem kívánhatod, hogy vakon kövesselek minden őrültségbe. Ez nem szerepelt a megállapodásunkban! S ahogy most a szemedbe nézek, nem sok jót tudok kiolvasni belőle. Veszélyt látok, baljós előjeleket! Ezért kérlek, hogy ne törődj a Kobzossal! Itt van, de... na és akkor? Mit számít? Ne fuss el előle, de ne is keresd őt! Ne menj oda hozzá! Ne is gondolj rá! Kártyázz, csalj, nyerj sok pénzt nekünk, és szórakozz eközben! Élvezd ezt a csodálatos napot!

- Ő is itt van! - suttogta Marléna.

- Kétségtelenül. Ha a Kobzos Trialcorba jött, akkor őt sem hagyta másutt. Túl értékes ahhoz, hogy szem elől tévessze.

A lány keze ösztönösen ökölbe szorult, elszánt tekintetén látszott, hogy máris lázas terveket forgat az agyában. Norcasnak azonban cseppet sem tetszett, amit látott.

- Mondok én neked valamit, kedvesem - fürkészte reménykedőn a tündelány szépvonású arcát -, aztán vagy megfogadod a tanácsomat, vagy sem. A közelükbe se menj! Jobb, ha még az emléküket is kitörlöd a szépséges fejecskédből! Mindenkinek jobb lesz úgy, hidd el!

- Egyetértek. Épp ezért javasoltam az előbb, hogy hagyjuk itt a vásárt!

- Erről szó sem lehet, Marli! - dörmögte kelletlenül a férfi. - Te is tudod, milyen sanyarú hónapok állnak mögöttünk, és ki tudja, mikor lesz legközelebb még egy ilyen remek alkalom. Ma megszedhetjük magunkat, megadhatjuk a tartozásainkat és biztosíthatjuk pár havi megélhetésünket, de ha elfutunk, nagy bajba kerülhetünk! Tudod, hogy akiktől a pénzt kértem, nem viccelnek! Ugye, te se szeretnéd, ha orgyilkosok lihegnének a nyomunkban? - Norcas a fejét ingatta. - Nem megyünk sehova, édesem! Kihasználjuk a Vásár előnyeit, bármi áron!

- Jó, de a Kobzos...

- Nem érdekel az az átkozott kalandor! - fröcsögte Norcas mérgesen. - Gondolnom kell a többiekre is. Maradunk.

- Rendben. - Marléna éles tekintete a hullámzó tömeget kutatta, már alig figyelt a férfi józan szavaira.

- Maradj a szekerünknél! - kérlelte Norcas. - Maradj, és ne mozdulj onnan! Ne csinálj semmi galibát, kicsim! Ne menj a Kobzos közelébe! Megígéred nekem, hogy engedelmes “kislány” leszel? Ugye megígéred?

- Persze. - A karcsú teremtés tovalibbent férje mellől, s csak távolról intett vissza: - De előbb... körbenézek kicsit.

Marléna a tömeggel együtt sodródott a várfalon kívüli Vásár bódé és sátorvárosának zsúfolt útvesztőiben. Néha, ha az alkalom engedte, villámgyors mozdulatokkal metszett le övön csüngő erszényeket, orozott el figyelmetlenül elhelyezett vásárfiákat Régebben sem okozott neki örömet az efféle galádság, ám megtette Norcas és a társulat kedvéért...

...azonban most, hogy értesült a Kobzos jelenlétéről, még kevesebb kedvet lelt a bárgyú vásározók kifosztásában. Ráadásul komoly zsákmányra nem számíthatott ezektől a csóró népektől még a legértékesebbnek tűnő bőrzacskó sem aranyaktól duzzadt, csupán lukas rézpénzek és laposra csiszolt, szürke kavicsok tömték degeszre. Összes zsákmánya együttesen sem ért meg három aranyat.

De most nem is ez számított.

A lány agyában egyre követelőzőbben lüktetett a név: Kobzos, Kobzos, Kobzos, Kobzos, Kobzos...

S bár szándékában állt megfogadni férje tanácsát, hogy a közelébe se menjen a Kobzosnak, akarva-akaratlanul mégis abba az irányba sodródott, amerről Gridak rikácsolását hallotta:

- Itt a démon, hol a démon!? Jöjjenek, csak jöjjenek! Közelebb, csak közelebb, nem adunk mi kötelet! Trá-ráá! Trá-rá-ráraáá! Aki nem jön közelebb, marja meg egy veszett eb!... Olyan ez, mint nyáron a hó: a legnagyobb szenzáció!... Emberek és más egyebek, orkok, trollok,

gyíkemberek, mind-mind énrám figyeljetek! Alkonyatra itt legyetek, műsorunkat megnézzétek! Trá-rá-rá-ráááá!... A Maldiberan-szerte méltán híres Kobzos Julian énekel nektek, s megmutatja fogva tartott démonát, minden démonok közül a legkülönösebbet! Hoppá-hoppá!... Ha látni akarsz látványosat, itt érjen ma az alkonyatL.

Marléna nem arrafelé vette az irányt, ahol az érdeklődő törneg összeverődött, hanem megkerülte azt a hatalmas, hatkerekű szekeret, amelyről a szürkemanó ordibált, s a viharvert, napszítta, fekete-sárga csíkos sátor hátsó fertálya felé osont. A valaha élénk színű ponyva citromszíne mostanra a penészes kecskesajt romlott vajszínének legsötétebb árnyalatát idézte, az egykor szurokfekete csíkok pedig elmosódott, barnásszürke sávokká fakultak.

A tündelány ismerte ezt a sátrat jól.

S azt is tudta, mit rejtegetnek a belsejében!

- Itt a démon, hol a démon? - hallatszott tompán Gridak kárálása. - Ha a Kobzos úgy akarja, csúf démonát megmutatja... Tra-rá-ráááá - A szürkemanó fennhangon göcögött. - Hé, hallottátok azt az esetet, amikor Zhénia séta közben találkozott Yvorllal?... Hoppá-hoppá! Elmondom, ha akarjátok... Akarjátok?!

Marléna hirtelen megtorpant. A sátor innenső bejáratánál fegyveres őrök álltak. Nem Trialcor Hercegének meggyszínű átalvetős, oroszláncímeres alabárdosai, hanem rongyos fegyveresek, olcsó bérharcosok, akiket a Kobzos fogadott fel “kincsének” őrzésére a Vásár idejére. A tündelány tapasztalt szeme elárulta, hogy azok a zsoldosok ápolatlan külsejük ellenére, veszélyesek lehetnek rá. Ha behatol a sátorba, észlelni fogják...

Közben Gridak a sátor túlfelén felállított, alkalmi színpadon bele-beleröhörészve, nagy hangon mesélte a beígért történetet:

- Szóval, Zhénia csak úgy kedvére sétálgatott a kertjében, amikor megpillantotta Yvorlt! A Káosz korcs istene szörnyű állapotban hevert ott! Két lábát derékból letépték, pikkelyes farkára görcsöt kötöttek, megvakított, egyetlen szeméből pedig hosszú, fekete bot meredezett... A Zöld Úrnő döbbenten meredt rá. “Yvorl!”, kiáltotta. “Mi történt veled?!”... “Ne is kérdezd!”, hörögte a Káosz Istene csalódottan. “Fogadtam Yennonnal mindkét lábamba, hogy nem meri kiszúrni a szemem, és nem mer görcsöt kötni a farkamra... de ő merte. Vesztettem!”...

Marléna közelebb nyomult a kiszemelt sátorhoz, de úgy, hogy eközben mindvégig egy szomszédos sátorponyva takarásában maradt. Hallgatózott. A tömeg nagy részének röhögése azonban minden más zajt elnyomott. Persze nem mindenki röhögött; egyesek hangos “búúú” vagy “fúúújjj” szavakat bőgtek, míg mások ingerülten fütyültek az ócska, ezeréves tréfán.

Gridak azonban még nem fejezte be a történetet.

- Mire Zhénia: “Mit keresett a Káosz és a Rend istene épp az én kertemben?”.. Erre Yvorl: “Nem kertelek, elárulom...”

Neszezés.

Marléna riadtan megpördült. Nem hallhatta Yvorl válaszát Gridak szájából; azzal a flegma csitrivel nézett farkasszemet, aki mindvégig leste a lapjait az ominózus kártyaparti közben.

- Hát itt vagy, te büdös kis csaló! - sziszegte a lány csillogó szemmel, és Marléna felé lódult.

A csitri rárontott, és csaknem ledöntötte a lábáról a meglepett tündelányt. Bár még a tízes évei kezdetén járt, máris magasabb és vaskosabb volt Marlénánál, s nem okozott neki gondot átölelni annak derekát, és a levegőbe emelni.

- Carla Naimor! - förmedt rá Marléna ingerülten. - Ne gyerekeskedj! Megláthat valaki!

- Na és mit látnának? - incselkedett a lány derűsen. - Két ifjú és szerelemre éhes leányzó vált egymással lopott, édes csókokat! Nem tiltja ezt senki! - Mégis letette Marlénát, s szavának állva hosszú, cuppanós csókot nyomott a tünde mozdulatlan, keskeny ajkaira. Aztán cinkosan hunyorgott, és a tenyerét tartotta. - Jól van, cicám, elég a nyalakodásból! Ide a részemet!

Marléna először kilesett a sötétkék ponyva takarásából, megnézni, nem fogtak-e gyanút a csíkos sátor őrei, s aztán megnyugodva húzódott vissza. A két zsoldos épp nagy hangon vitatkozott valamin, s talán az se zökkentette volna ki őket szitkaik özönéből, ha valaki fejen pattogva parádézik el előttük.

A tündelány a derekához nyúlt, hogy leoldozza erszényét, s keskeny ujjai egy pillanatra megdermedtek a levegőben.

Az erszénye hiányzott.

- Ne szórakozz, Carla! - vetette oda helytelenítően, mosolytalanul. - Esztelenség meglopni egy tolvajt!

- Miről beszélsz? - csodálkozott a csitri, és bár az arca szinte megnyúlt az őszinte értetlenségtől és méltatlankodástól, cinkosan csillogó szeme elárulta. - Nincs is nálam!

- Akkor mi dudorodik a szoknyád alatt, a lábad között? Talán csak nem fiú lettél nagy hirtelen? - Marléna benyúlt a

lány kopott szoknyája alá, és egy pillanattal később kiemelte az erszényét a szakadozott ruhadarab alól. - Akkor csented el, amikor felemeltél, és akkor dugtad a combodra erősített kötéshez, amikor elfordultam, hogy megnézzem, jár-e valaki a közelben.

- Azért ügyes volt, nem? - vigyorgott a csitri önelégülten, és mellesleg helyesbített: - Akkor emeltem el, amikor megcsókoltalak, cicám... - Vihogott. - Ez eddig mindenkinél bejött! Ha én megcsókolok egy férfit, akár a mogyoróit is kilophatnám, azt se venné észre, nekem elhiheted!

- Azért van még mit finomítani a módszereden.

- Nehogy már! Remekül csókolok!

- Úgy értem... ha meglopsz valakit, tűnj el a közeléből, mielőtt felfedezné, hogy hiányzik valamilye, és ha már a szoknyád alá rejted, ügyelj, hogy ne dudorodjon ennyire szembeszökően!

A magabiztos csitri leereszkedő közvetlenséggel megcirógatta a tündelány keskeny állát.

- Tudom, cicám, tudom - biztosította. - Mindezt én is pontosan tudom, és ha tényleg meg akartalak volna rövidíteni, könnyedén elillanhattam volna, míg te a szomszéd sátrat bámultad. De én csak tréfának szántam... Carla Naimor sosem lopná meg a társát!

Marléna erre nem tett megjegyzést. Meglazította az erszény száját, és kiszámolt tizenhat aranyat a "társa" tenyerébe.

És a többi?! - hördült fel Carla. - Negyvenkettőt nyertél! Annak huszonegy a fele!

- Csak harminckettőt. Ne feledd, előzőleg tízet buktam, az az én pénzem, azt csak visszanyertem.

Arra számított, hogy a szőke lány ezt esetleg vitatni fogja és többet követel, de Carla derűs vigyora jelezte, hogy tudta ő is nagyon jól, mennyi jár neki...

...csupán próbálkozott.

- A nővéred nem gyanakszik? - érdeklődött Marléna. Carla megpaskolta saját arcát, mintegy felhívva rá a figyelmet, hogy jóval pirosabb a kelleténél.

- Dühöngött egy sort az az ostoba banya. Felpofozott kissé... de én meg rátapostam a tyúkszemes tappancsára, és úgy gyomorszájon fejeltem, hogy kihányta az ebédje felét... úgyhogy kvittek vagyunk.

- Sejti, hogy összejátszottál velem?

- Ha bármit is sejtene, nem úsztam volna meg hét csípős pofonnal! Rám nem gyanakszik... mert megesküdtem a ringyó anyám életére, hogy nem volt a kezedben az Isteni Segítség, mielőtt kihívtad volna! - Carla rekedten felröhögött. - Tudja, hogy átverted! Tudja, hogy csaltál... hisz' ő is csalt, és másképp nem verhetted volna meg! De mit tehetne? - Legyintett. - Kidühöngi magát, és belenyugszik a veszteségbe! Majd visszanyeri másoktól. Hehe! Talán még jól is jött neki ez a látványos vereség! Máris akadtak új kártyapartnerek, akik látván, hogy Romana mennyi pénzt vesztett, baleknak hiszik, és megpróbálják ők is a szerencséjüket...

Marléna a homlokát ráncolta.

- Szerinted... kell számítanom a bosszújára?

- Naná! - Carla vidoran bólogatott. - Az én rosszarcú és dagadt nővérkém a legrosszindulatúbb teremtés a világon!

Utál veszíteni, és azt még inkább utálja, ha átverik! Úgyhogy azt javallom, cicus, kerüld el őt, amennyire csak lehet!

- Veszélyes?

- Nálam erősebb, és bármikor lepofoz, ha kedve támad... már ha nem fél, hogy megrugdosom... de szerintem veled nem merne nyíltan szembeszállni. - A fejét ingatta. - Nem, nem... Romana nem a nyílt erő vagy a fegyverek embere. De tudod, ő egy eldugott ork faluban nevelkedett Zhíliában, egy hírhedt ork vajákos asszonynál, Kecseri Szkrannál, s elsajátított egyet s mást a sötét tudományból. Ért a boszorkánysághoz, hidd el! Ölni ugyan még senkit nem ölt meg a mágiájával, amennyire tudom, de egyszer egy lópatkoló kovácsot úgy megátkozott, hogy a szerencsétlen fickó saját magát patkolta meg... Marléna biccentett.

- Ezzel talán megbirkózok valahogy... - A vigyorgó csitrit méregette, eltűnődött valamin. Aztán felpillantott gondolataiból. - és most? Végképp eldöntötted, hogy lelépsz tőle?

- Azt már réges-rég! - csikorogta a lány ingerülten. - Elegem van abból, hogy örökösen cseszeget és parancsolgat! Anyáskodni próbál, pedig nem is teljesjogú nővérem! Félig se testvérem! Csak az apánk közös... de még az se biztos, és engem ne akarjon irányítani senki! Elég felnőtt vagyok már ahhoz, hogy el tudjam dönteni, mi jó nekem és mi nem! Már rég leléptem volna a dagi nyanyától, ha lett volna pénzem! - Megcsilingeltette két tenyere közt friss szerzeményét. - De most már van tizenhat aranyam! És ez bőven elég, hogy faképnél hagyjam!

- Csatlakozhatsz a társulatunkhoz. Beszéltem Norcasszal, szívesen befogad. Szerintem jól kijövünk majd...

- Aaaaazt már nem! - kacagott a lány. - Te is anyáskodni akarnál fölöttem! A férjed meg apáskodni... vagy ki tudja, mit? Nem, nem, cicus, köszi, de nem! Nekem mások a terveim!

- Összeállsz valami nincstelen csavargóval, és miközben ő részegen henyél, te kurválkodással keresed a pénzt a megélhetésetekre valami nevenincs falu poros kocsmájában?

Carla felhőtlen derűvel kacagott.

- Hát, szükség esetén, ha nincs más lehetőségem... De valójában azt tervezem, hogy felkapaszkodok egy kereskedőhajóra, és Lendorra megyek.

- Mi a fenének?

Mert Lendor a mesebeli kincsek szigete, ahol könnyen szerezhet vagyont egy magamfajta ügyes és szemrevaló tolvajlány, nem igaz?

- És ahol rövid úton elmetszik a nem eléggé ügyes tolvajlány torkát, legyen az bármily szemrevaló... - Carla kacagott ezen.

- Nem félek. Magammal viszem a másik féltestvéremet, Lucindát. Ő ugyan nem ember, hanem egy mocskos félork, de mindig is jobban kijöttem vele, mint Romanával. Inkább választom őt, mint ezt a dagadt boszorkányt! - Csillogó szemmel vigyorgott. - Lucy őszintén szeret engem. Örülni fog, ha velem jöhet és védelmezhet. Marléna biccentett.

- Te tudod. - Ismét eltűnődött pár pillanatig. - Figyelj csak, Carla... Mit szólnál még pár aranyhoz?

- Attól függ, mit kell tennem érte. Csókolózás és cirógatás nincs ellenemre... de ha azt akarod, hogy

megnyalogassalak a tudod-hol... akkor többet kell fizetned.

- Nem! - szögezte le a tündelány ridegen. - Nincs szó ilyesmiről. Semmi ilyesmiről! - Carla Naimor most tényleg őszintén csodálkozott.

- Pedig esküdni mertem volna! Ahogy rám nézel...

- Itt, a szomszédos sátor előtt ül két fickó - motyogta kitérően Marléna. - El tudnád vonni a figyelmüket?

- Micsoda kérdés ez? Már hogy a fészkesbe ne tudnám? - Fitymálóan legyintett. - Férfiak! Eh! Azt teszek velük, amit akarok. Feltéve persze, ha kellően megfizeted...

- Tíz arany?

- Mit tegyek velük? Vegyem a számba az izéjüket?

- Hagyd ezt abba! - korholta Marléna. - Túl fiatal vagy még ahhoz, hogy ilyesmiről beszélj!

- Ahhoz persze nem vagyok túl fiatal, hogy megtegyem?

- Kitől tanultad ezeket az ocsmányságot? A nővéreidtől?

- Tőlüüüük?? - Carla gúnyosan rötyögött. - Lucy egy kiszáradt fapicsa... szerintem még szűz, és lefogadom, hogy vénségére is az marad! Romana pedig olyan dagadt és ronda, hogy minden boszorkányi praktikájára szüksége van, ha férfit akar becsalogatni a hájtól rezgő, vaskos cölöpcombjai közé! Hahaaa... Tőlük nem sokat tanulhattam! Akarod tudni, ki volt a mesterem?

- Inkább nem - feszengett Marléna. - Nem akarom tudni.

- Nofene! Nézzed már! - háborgott megjátszottan a szöszi. - És én még azt hittem, a tündefélék nem túlzottan szemérmesek!

- Tíz aranyat kapsz - tért ki a kényelmetlen téma elől Marléna -, és ezért csupán annyi a dolgod, hogy elcsald azt a két őrt a csíkos sátor bejáratától.

Carla érdeklődve pislogott.

- Miért, mi van odabenn?

- Tíz arany előre - szögezte le a tündelány határozottan. - Elcsalod a két őrt. Nem kérdezel semmit.

- Besurransz, és ellopsz ezt-azt, mi?

- Mondtam: nincsenek kérdések.

- Na jó - mormolta durcásan a szőkeség. - De ha nem mondasz semmit, akkor azt a smaragdot add!

- Carla!

- Jól van, tudom, tudom, hogy csak értéktelen, festett üveg, nem igazi drágakő...

- A tíz arannyal jobban jársz!

- De nekem a hamis smaragdod kell! -jelentette ki a lány, és toppantott is hozzá. - Vagy az álsmaragd, vagy felejtsd el...

- Ha ez a vágyad! - Marléna a lány kezébe nyomta a drágakőszerűen szögletesre csiszolt, zöld üveget, és még egy jó tanáccsal is megtoldotta fizetségét. - Ne próbálj száz aranynál többet elkérni érte, és ha eladtad, sietve tűnj el a környékről!

- Ne anyáskodj már! Tudom én jól, hogy mennek az ilyesfajta dolgok! - fortyogta Carla indulatosan. - Aztán megenyhülten, elérzékenyülve magához ölelte a tündelányt. Megcsókolta hideg ajkait. A szemébe nézett, és erőtlenül sóhajtott. - Ó, Marli! Marli! Marli cicus! Lehet, hogy most ölelhetlek utoljára. Milyen kár, hogy te meg én, hogy mi ketten még sohasem...

- Vidd a kezed a mellemről! - kérte Marléna közönyösen. Pislogott. - És légy szíves, hagyd békén az erszényemet is!

Két perccel később a szőke lány a túlnani bódé mögül bukkant fel. Sikoltozva, zokogva rohant elő, és úgy hadonászott, mintha egy láthatatlan démonnal küzdene. Aztán megbotlott, megingott, fenékre huppant, hanyatt vágta magát, és vadul markolászta felrángatott szoknyája alól kivillanó, fehér combjait.

- Ó, jaj, jaj! - óbégatta. - Rohadt darázsfészek!... Én csak lépes mézre vágytam!... Megcsíptek! Összevissza szurkáltak... épp itt, a combom tövén! Ó, jaj, jaj! Ki kell szívni a mérget, különben megbénulok!... Segítsen már valaki!

Marléna komoran pislogott. Nevetséges, átlátszó trükk! Az őrök nem fognak odamenni!

Dehogynem. Már rohantak is!

- Gyorsan! Gyorsan! Kérem, segítsetek! Bukjatok rá a combomra! Szívjátok!

A két őr egymást lökdösve igyekezett eleget tenni a kérésnek. Csaknem fegyvert rántottak, hogy ki kezdje. Carla oldotta meg a feszültséget.

- Megszúrtak... mindkét combom tövénél...

Máris szent lett a béke. Két fej koccant egymásnak a kitárulkozó combtő fölött.

A férfiak hülyék! - gondolta Marléna megvetően, miközben villámgyorsan besurrant a sárga-fekete sátor bejáratán.

A viharvert ponyva sejtelmesen susogva, suhogva záródott össze mögötte. A nesztelen léptű tündelány szellemként suhant beljebb, egyre beljebb a tömény feketeségbe, s még az ő érzékeny szeme is alig bírta felismerni a homályos kontúrokat. A sátor szinte kongott az ürességtől, csupán a közepén állt egy kerek emelvény, s azon egy hengeres tárgy. Olyan volt, mint egy nagyobbacska madárkalitka, ám Marléna ennek láttán azonnal tudta, hogy megtalálta, amiért idejött. Óvatosan közelebb settenkedett, s bizonytalanul tapogatódzva érintette meg a kalitkát. Bársony leplet tapintott, s amikor félrehúzta a puha anyagot, párhuzamosan futó, hideg fémrácsokat érzett. Nehezen tudta fékezni remegését, s ujjai enyhén megreszkettek, miközben széttárta a fekete bársonytakaró redőit, ahogy bebámult a rácson túlra, olyan érzése támadt, mintha a fekete éjszakán túli feketeség mélyébe próbálna betekinteni, és szívébe ugyanaz a rettegő hideg költözött, mint egykoron...

Épp úgy, mint amikor első ízben tette meg ugyanezt!

Tudta, hogy ott van ő!

A Démon!

Tudta. De arra gondolni sem akart, vajon mi várhat rá, ha kéretlenül megzavarja a démon nyugalmát. Türelmet erőltetett magára, és várt. Várt. Várt. Még mindig várt.

Várt, és közben arra gondolt, vajon meddig tudja odakinn magára vonni Carla az őrök figyelmét.

Lehet, hogy az őrök máris visszatértek a posztjukra? Lehet, hogy mindjárt bekukkantanak? Lehet, hogy...

Aranyos fényesség derengett fel a sötétségben, s a rácsok íve apró csillámok vonalával rajzolódott ki a tündelány érzékeny szeme előtt. Az alig egy méter magas kalitka, az íves, aranyfonatokból formált aprócska börtön halványan lüktetni kezdett. Ahogy didergő szívvel bámulta, a kalitka egyre fénylőbben világított, ezernyi csillámot szórt maga köré, melyek úgy szikráztak fel és hunytak ki a sátor sötétjében, mint az égbolton átviharzó hullócsillagok raja. De Marléna tudta, nem az értékes sárgás fémet pillantotta meg, hisz' ebben a sötétségben semmi sem csillanhatna így; őrző mágia kötötte a fémet, s az zárta magába titkos kincsét.

A rácsokon túl sötétség honolt. Ősi és fülledt sötétség, meleg és szinte tapintható, mint a dzsungel mélyén lapuló halálos veszedelem. Mert a rácsokon túl ott kellett lennie a démonnak! Még ha nem is látta, de tudta, hogy ott van, s figyeli őt.

- Itt vagy? - suttogta, hogy megtörje a fullasztó csendet. A kérdés sután és esetlenül hangzott, hisz' valójában nem is remélte, hogy válaszra talál. Azonban hirtelen két aranyfény gyúlt a semmi küszöbén. Két aranyszínű gyűrű, vibráló aranygomolyag. Úgy pattantak elő ezek a fények, mintha üstökös ragyogott volna fel az égen. A semmiből jött, és a semmibe tartott, pusztítón, s pusztulásra szánva.

A lány, annak ellenére, hogy pontosan tudta, mire számíthat, ijedten hőkölt hátra. Nem először élte már ezt át, mégis minden alkalommal, amikor ezekbe a felfénylő aranyszemekbe bámult, megrettentette valami a lelkét. Úgy érezte, mintha súlyos teher zuhanna a vállára, melyet nem mozdíthat el onnan semmi.

- Óh! - sóhajtott fel, látva, hogy az aranydémon végre megmutatkozott előtte. Bár maga sem tudta,

megkönnyebbülésének vagy növekvő félelmének adott-e hangot ezzel.

A démon ott állt a rácsok túloldalán. Teste fénylett, s aranyos ragyogása derengő melegséggel világította be a sátor csíkos belsejét. Külsőre épp olyan volt, mint egy tündérke, alig magasabb két arasznál, s épp oly kecses és könnyed mozgású, mint a csodák apró népének tagjai. Látszólag nem volt rajta semmi félelmetes. Arisztokratikus vonások uralták szabályos arcát, melyet egyenes szálú, vállig érő, aranyszínű haj keretezett. Arany volt rajta minden, nem csak a bőre, ruhája, hosszúkás, selymes szárnyai, magas cilindere és a vékony sétapálcája, de még az őt ölelő levegő is aranyló fénnyel telt meg a démon minden mozdulatára. Vézna testének törékenysége azt sugallta, azt a kényszert ültette egyből az őt bámulókba, hogy óvják, vigyázzák, dédelgessék. Azonban Marléna már megtapasztalta a gonosz kis démon erejét. Megismerhette már, miféle kegyetlen erők rejlenek ebben az apró testben, saját bőrén érezhette a megtévesztő külső mögött rejtőző kíméletlenséget. Mert e démon csöppet sem volt az az esendő és gyámolításra szoruló lény, mint amilyennek első pillantásra látszott. Az aranyló álarc mögött a sötétség angyalainak ereje lakozott, olyan erő, mely könnyen úrrá lehet minden óvatlan lélek fölött.

- Eljöttél hát, Tolvaj!?

A démon hangja épp oly aranyfolyamként reszketett, mint egész lénye, Marléna mégis borzongva húzta összébb magát, s csak nehezen tudott megszólalni.

- Tudom jól, hogy gyűlölsz - suttogta. - Kiérdemeltem haragod és büntetésed...

- Árulásért nem jár kegyelem!

- Jóváteszem.

A kis démon keserűen felkacagott.

- Ha tehetném, most rögtön megölnélek! Soha nem vonom vissza rólad az átkomat! - Az aranydémon egészen közel lépett a rácsokhoz, de láthatóan kerülte érintésüket. - Menj innen, Tolvaj! Menj, míg megteheted! Ha a gazdám - gúnyos fintor rántotta össze a démon markáns vonásait e szó kimondásakor - véletlenül itt talál...

- Neked nincs “gazdád”, Aranyszárnyú Wejrion! - Marlénának megjött a hangja, lassan feloldódott benne a kezdeti feszültség. - Fölötted nem uralkodhat senki! Oda mégy, ahová menni akarsz, s teszed, amit tenned kell!

- Ha így lenne, gondolod, hogy egy kóklerrel járnám Maldiberan poros útjait? Gondolod, hogy szájtátó bugrisokra fecsérelném kivételes képességeimet? Ostoba szemfényvesztéssel tölteném drága perceimet, csak azért, hogy a gazdám degeszre tömhesse a zsebét általam?

- Ezért jöttem. Segítek neked. Meglelem a módját. Egyszer már kiszabadítottalak, s megteszem újra!

A kis démon hátratolta aranyszínű cilinderét a kobakján a sétapálcája nyelével, és gyanakodva fürkészte látogatóját.

- Ugyan miért tennél te ilyet? - tamáskodott.

- Mert tartozom neked.

- Már megmondtam: ne reméld, hogy hálából feloldom rólad az átkot! Nem áll módomban, de ha állna, akkor se tenném.

Hunyorgott. - Vagy talán arról álmodozol, hogy elrabolsz és saját szolgáddá teszel?

- Csupán teljesíteni szeretném az ígéretemet.

- Jócskán elkéstél ezzel! - hörrent fel az aranydémon indulatosan, aztán hosszan vizslatta a lányt átható tekintetével. - Egyszer már szabadságot ígértél, s én megbíztam benned! Kiszabadítottál, igen, de aztán megszegted szavad... s ha most újból így teszel...

- Ezúttal nem! - Marléna dacosan ingatta a fejét. - Legutóbb elárultalak, igen. De a Kobzosnak immár nincs hatalma sem a testem, sem a lelkem felett!

- Csupán a szíved felett! - vágta oda Aranyszárnyú Wejrion.

- Fogoly vagy te is. Fogoly, akárcsak én.

- Bízz bennem!

A démon halkan hümmögött. Letelepedett a kalitka közepére, arany cilinderét akkurátus mozdulatokkal igazgatta el maga mellett, állát sétapálcáján nyugvó, összekulcsolt kezeire támasztotta, s szemét behunyva töprengésbe merült. A sátorban érezhetően megmélyült a sötétség, a kalitka közepén ülő alak körvonalai mindinkább elenyésztek, s végül már alig látszott belőle több mint egy halványan derengő ködpamacs.

Marléna feszülten várakozott. Tudta, hogy minél tovább marad idebent. annál nagyobb a veszélye annak, hogy az őrök visszatérnek és felfedezik, de nem merte megzavarni a démont gondolataiban. Aranyszárnyú Wejrion hatalma még így, rácsokkal körülzárva is képes volt legyűrni az emberek elméjét, a kalitka rácsai csak testét zárhatták börtönbe, de a szellemét soha. S Marlénának volt miért tartania tőle.

A démon végre felpillantott, táguló aranygyűrűk villództak a szemében, s a sátrat megülő sötétség lassan szertefoszlott. Delejes tekintetét a tündelány szemébe fúrta.

- Lásd, hová vezet majd ez a próbálkozás! Megmutatom a jövendőt, hogy dönteni tudjál... Tolvaj! - ejtette ki sokkal lágyabban a szót, mint korábban. - Tolvaj! - sustorogta újra.

Marléna hirtelen úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna. Lába alól kifutott a talaj, teste elernyedt, s a semmibe veszett. Súlytalanul lebegett, akár egy tollpihe az őszi szél hátán.

- Tolvaj! - visszhangzott fel újra a fülében a szó.

S ő váratlanul egy eleddig sosem látott erdei tisztáson találta magát. Ő szorosan Norcas mellett állt, s köröttük zord külsejű idegenek ácsorogtak. Főképp emberek, de egy vállas elfharcos, egy félelf erdőjáró, egy zömök törpe meg két félvér ork is akadt közöttük; fura, szedett-vedett népség. S bár Marléna tudta, hogy még sosem találkozott egyikükkel sem, valahogy mégis ismerte őket. Zavarba ejtő érzés volt ez. Ismerte az arcukat, az alakjukat, a szagukat, s valahol mélyen még a furcsa zengésű nevek is fel-felderengtek benne, melyek ezekhez az idegenekhez kapcsolódtak: Nicolaus, Kvanar, Valdemar, Telkontar, Vrun, Felius, Siliana, Yutakil Obragon, Arachar, Yamael, Skandar Graun...

Fogalma sem volt arról, hová csöppent hirtelen, csak az izgatott vágyat érezte magában: sietni, menekülni innen el!

Tolvaj! - remegett még halványan feléje egy távolba vesző, ismerős hang.

Zavartan nagyokat pislantott, hogy felmérje maga körül a dolgokat.

Mi történhetett?

Tolvaj!

Ez egy látomás! - értette meg végre, s ettől érthetetlen módon megkönnyebbült. Ez csak egy látomás, Aranyszárnyú Wejrion átkos adománya.

A késztetést, hogy meneküljön, fusson, még mindig ott érezte magában. S ez a lüktető érzés mind nagyobb hullámokat vetett az ereiben. Érezte, hogy valami nem várt, fájdalmas dolog közeledik felé az elkövetkező percekben, de nem volt módja rá, hogy megváltoztassa az eseményeket, mint ahogy arra sem, hogy visszatérjen saját jelenébe, a sátor viszonylagos biztonságába. Marléna lelke immár az aranydémon fogságába esett, s nem szabadulhatott e látomásból mindaddig, míg Wejrion ezt nem engedélyezte.

Növekvő feszültséggel várakozott férje oldalán.

Norcas krákogott, köhögött. Szemmel láthatólag magára akarta vonni a többiek figyelmét.

- Azt hiszem... - szólalt meg bizonytalanul. - Talán mégis hiba volt, hogy erre a kalandra szántuk magunkat. Nem vagyunk mi harcosok... csatában sem sok hasznunkat látnátok. Talán jobb lesz, ha nem terhelünk tovább titeket, és utunkat Rentzalba vesszük... vagy Rabathba...

- Ugyan, barátom - mosolygott rájuk nyájasan Felius atya -, nem terheltek ti senkit. Szívesen vesszük társaságotokat.

- De még mennyire! - tódította az erdőjáró, aki tekintetével majd' felfalta Marlénát.

- Meggondoltam magam - jelentette ki Norcas. - Eszembe jutott, hogy dolgom van.

Felius atya arca kelletlenül rándult meg.

- Ottomárra, nem köt hozzánk semmi fogadalom titeket... - Norcas a homlokát ráncolta. Marléna jól ismerte a férjét, s egyből megérezte, milyen ideges, s hogy mekkora erőfeszítésébe kerül lepleznie ezt. Szólni akart hozzá, de valami megbénította hangszálait. Meg akarta érinteni a férfi karját, de a teste nem engedelmeskedett akaratának. Mert a teste azt tette, amit a jövőben majd tenni fog, s a tündelánynak nem volt beleszólása a történendőkbe.

Kívülről figyelhette önmagát. Látta, ahogy ahhoz a zömök, morc tekintetű törpéhez lép, kit Aracharnak hívtak, s aki eddig a többiektől kicsit távolabb ácsorgott. Látta, ahogy eljátssza, mintha véletlenül megbotlana, kissé megbillenne, s így, egy bocsánatkérő pillantás kíséretében, egy futó érintés erejéig rátámaszkodik a törpe vállára. S azt is látta, ahogy ujjai a törpe nyakában függő aranylánc csatja felé suhannak.

- Akkor hát... távozunk Rentzalba - közölte Norcas a többiekkel. - Arra kérlek benneteket, tartsatok meg bennünket jó emlékezetetekben, és ne haragudjatok ránk...

- Ugyan, miért haragudnánk? - csodálkozott Felius. Ekkor a törpe dühösen felmordult, elkapta Marléna csuklóját, és iszonyatos erővel megcsavarta. Marléna élesen felsikított, és térdre rogyott a fájdalomtól. Annyira meglepte ez a váratlan támadás, hogy még ellenállni sem maradt ideje. Tehetetlen döbbenettel bámulta, ahogy a következő pillanatban a törpe kezében megvillan egy tőr, és lesújt vele. Egyetlen mozdulattal metszette le áldozata jobb kezének mutatóujját. Mindez olyan gyorsan történt, hogy a körülöttük állók mozdulni sem tudtak.

- Ez a tolvaj büntetése! - rikoltotta a törpe vérben forgó szemekkel, és durván ellökte magától a lányt, diadalmasan emelte magasba a levágott ujjacskát.

Marléna szörnyű kínokat állt ki, de nem visított, bár látszott, hogy az ájulás küszöbén áll. Oldala felé kaparászott, és erszényéből sárga port szórt vérző csonkjára, és csak aztán ájult el, amikor ezzel végzett. Norcas azonnal odaugrott hozzá, és pofozgatni kezdte.

Marléna ájultan hevert, de a szörnyű látomás, melyet Aranyszárnyú Wejrion küldött rá, még nem szakadt meg. Bár tehetetlen és béna volt, mégis továbbra is látott és hallott mindent.

- A pénzem! - hördült fel a Skandar Graun nevű félork; ő ocsúdott leghamarabb.

A csapat többi tagja is megrökönyödve fedezte fel, hogy az ő erszényük is eltűnt. Most már mindenki előtt nyilvánvalóvá vált, mi történt. A tündelány lemetszette a duzzadó pénzeszacskókat, de elkövette azt a hibát, hogy távozás előtt még a törpe aranyláncát is megpróbálta elorozni. Az ujja bánta.

A testes félork vicsorgó tekintettel mordult fel. Nem tűrhette, hogy meglopják. Két marokra fogta láncos buzogányát, és fenyegetően indult a lányt ápolgató Norcas felé.

Dühös kiáltások harsantak.

- Kiraboltak!

- Tolvaj!

- Az összes vagyonom!

Skandar Graun szétterpesztett lábbal állt meg Norcas fölött, és buzogányát himbálva dörögte:

- Magyarázatot követelek!

- Tolvaj! - suhant át Marlénán egy ismerős hang.

A buzogány tüskés vasmagja ott himbálódzott a feje felett, tekintete kábultan követte imbolygását.

- Tolvaaaj!

E pillanatban mintha rázuhant volna az ökölnyi vasgolyó, fájdalmas szikrák pattogtak elméjében, vakító fény robbant.

Zuhant.

Marléna térdre rogyott fájdalmában, ujjai a sátor talajának száraz porát markolászták.

Félhomály ölelte. Az iménti zord jelenet elenyészett. Hunyorgó szeme előtt egy aranytestű, két arasz magas, aranyszemű démon ült egy kalitka belsejében. Az aranydémon a sétapálcájára támaszkodva türelmesen várakozott. Sok-sok szívdobbanásnyi idő eltelt, mire a felzaklatott Marléna végre megértette, hogy a lelke visszatért a jelenbe, a saját testébe.

Még sokáig levegő után kapkodott a túlságosan is életszerű látomás után, s kitágult szemmel bámult le port markoló két kezére. Minden ujja a helyén volt, mind a tíz.

- Kilencujjú Marléna! - suttogta felé gunyorosan a démon.
- Ez lesz majd az új neved! - A lány nagyot nyelt.

- Miért akarsz elrettenteni?

- Láthattad a jövendőt, tetteid következményét.

- S ha megváltoztatom?

- Módodban állna változtatni ezen, de nem teszed. - A démon ravaszkás mosolyt küldött felé. - Épp így fogsz cselekedni, épp így... s önszántadból!

- Hagyni fogom, hogy megcsonkítsanak? Még csak nem is teszek ellene? Tudom, hogy leleplezik a lopást, és le fogják vágni az ujjam miatta, s én mégis azért a láncért nyúlok?

- Így igaz.

- De miért? Miért?? - A démon fintorgott.

- Honnan tudjam? Ez a te jövőd, nem az enyém. Én csak azt tudom megmutatni, amit teszel, azt nem, hogy miért.

- Ostoba lennék, ha...

- Az vagy! - förmedt rá a démon. - Ostoba vagy! Tudjuk ezt, mint ahogy a nagy igazságot is.

- A “nagy igazságot”?

- Mit mondhatnék? - Wejrion megadóan széttárta karjait. - Mergenos álmai kifürkészhetetlenek.

- Mergenos?

- A Karmazsinszlád. Az álmok, a vágyak és az akarat istene.

Marléna hitetlenkedve bámult a démonra.

- Szándékosan beszélsz ily rejtélyesen. Valamit eltitkolsz előlem, igaz?

- Ó, igen. A folytatást.

- Mi történik... azután!?

- Azután, hogy levágták az ujjad? - A kis démon gonoszul, ocsmányul vigyorgott. - Megmutatom. Majd. Ha eljön az ideje.

- Mikor?

- Majd ha beváltod az ígéreted. - Grimaszolt. - Ámbár kétlem, hogy ebben sikerrel járnál.

- Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak! Szavamra, megteszem! Bármi áron!

- Talán igen, talán nem. De semmiképp nem most! A Kobzos már közeleg. Rögtön belép. Hamarosan kezdődik az ingyencirkusz, s szüksége van rám, hogy megbeszéljük a produkciót, mellyel fellépünk a herceg és csőcseléke előtt... Most inkább menj! Menj, amíg lehet!

Marléna azonban nem fogadott szót, közelebb lépett az emelvényhez, és a kalitkát kezdte vizsgálgatni. Nem látott rajta ajtót, vagy bármiféle nyílást, sem zárat vagy sarokvasat. A kalitkát egyetlen, végtelen aranyfonatból kovácsolták.

- A bosszú hajt, igaz? - kérdezte a démon, s hatalmas aranyszemét nem vette le a tündelányról.

Marléna sebesen futó ujjai megtorpantak a rács fölött, s most először nézett nyíltan a démon szemébe.

- A bosszú értelmetlen. Engem más hajt. Harag. Fájdalom. Veszteség. Egy érzés... aminek nincs neve. Az, amikor lassan még a nevetés is meghal benned, s az öröm ritka madara nem látogatja többé kertjeidet. Csak a néma üresség marad, kongó űr, mely eltompítja a lelked. Ha ezt hordozod a szíved helyén, a lét végül céltalanná válik. – A fejét rázta. - Véget kell vetnem ennek!

A démon megértően bólogatott.

- De vajon megfizeted-e majd az árát?

- Kész vagyok rá!

- Majd meglátjuk. De most sietned kell! - Hirtelen témát váltott. - A ketrecemet úgysem tudod felnyitni semmilyen praktikáddal. Csak a Kulcs nyitja, s az a Kobzosnál van.

- Megszerzem.

- A Kulcs egy aranysíp, amit mindig magánál tart. Láncon függ a nyakában.

Marléna nagyot nyelt, s komoran pillantott le jobb kezére. Az imént átélt élmény, melyről az aranydémon lebbentette félre a jövő homályos fátyolát, még élesen élt benne. Jobb keze mutatóujja tompán sajgott, zsibbadtan lapult a vére a hajszálerekben.

- Egy láncon... értem... a nyakában.

- De a síp önmagában nem elég - hadarta a démon kíméletlenül -, ismerned kell hozzá a dallamot is.

- Dallamot? Ó, ez jellemző rá! Te hallottad már?

- Hallottam - rándult kínos grimaszba Wejrion markáns arca -, de én nem segíthetek, ugyanis, hmm... botfülem van. A zenei hallásom egy odvas nagy nullával egyenlő! Hát igen... még én sem vagyok tökéletes!

A lány tétován, töprengve állt.

- Talán van, aki már hallotta...

- Tűnj innen! A Kobzos mindjárt ideér! Mindent elronthatsz azzal, ha itt talál.

- Magammal vihetnélek ketrecestül!

- Ostobaság lenne! Ne tétovázz! Fuss inkább, amíg lehet!

- Hátha... - ragadta meg a kalitka tetejét Marléna.

- Fuss, bolond! - Aztán zsörtölődő horkantás: - Eh! Késő!

Éles fénypászma villant át a sötétségen, ahogy a sátor ponyváját félrehajtották. Aztán újra aláhullott a sátorlap, és ismét feketeségbe burkolódzott minden. Az aranydémon fénye is kihunyt e pillanatban, de Aranyszárnyú Wejrion ezzel már nem rejthette el a lányt a belépő elől.

- Fényt! - parancsolta egy erőteljes férfihang, s a sátor sarkaiban elhelyezett parázsgömbök engedelmesen felizzottak.

Marléna leszegett fejjel állt, nem érzett magában elég erőt arra, hogy felpillantson. Keze még mindig a kalitkát markolta.

- Léni! - kiáltotta a férfi meglepetést színlelve, csengő hangon, és közelebb lépett. - Kékséges egek! Minő döbbenet! Bár szinte sejtettem, amikor az őröknek hűlt helyét találtam!

Marléna látta, ahogy két hosszúszárú, fekete csizma tűnik fel a látóterében, hallotta a férfi egyenletes légzését, érezte bódító illatát. Ezer közül is felismerte volna bármely részletéről, s titkon rettegte ezt a pillanatot... De nem volt választása: a szemébe kellett néznie egykori szerelmének.

Dacosan emelte fel a fejét. Indulatos szavakkal az ajkán, jeges bilincsekkel a szíve körül.

Kobzos Julian ott állt előtte, alig karnyújtásnyira. Magas, fekete hajú férfi, férfiasan markáns arccal, szikrázó, kék szemekkel, játékos, kisfiús mosollyal az ajkán, s ennek láttán a tündelány ajkára fagytak az előre eltervezett okos szavak, szíve hevesebben vert, mint valaha, arca kipirult, keze remegni kezdett.

- Én megmondtam - morogta az aranydémon reményvesztetten. Cilinderét fejére csapva, komótosan lépett a kalitka közepére, sétapálcájára támaszkodott, miközben egyre csak csóválta a fejét. - Reménytelen! Marléna összerezzent a szóra. - Te vagy az oka.

- Beleszerelmesedtél, de ő sosem szeretett téged, csak kihasznált! - vont vállat a démon flegmán. - Ez a titka az egésznek. Én csak felerősítettem a bennetek búvó érzéseket. Te örökre szereted, ő pedig örökre közömbös marad irányodban. Méltó büntetés ez egy szószegőnek, nemde?

Kobzos Julian könnyedén felnevetett.

- Léni, kedvesem! Csak nem látogatóba jöttél hozzánk? - Enyhe gúny rejtőzött a hangjában. - De mondd, mi végre e bujkálás? Hisz' mindketten szívesen látunk, ha jó szándékkal közeledsz. Lásd, még az én kis aranyszárnyú madárkám is szóra méltatott, pedig ez igazán nem jellemző rá!

A démon dühösen szorította össze ajkait, aranyszemében haragos fények villantak.

- No-no-no! - dúdolta figyelmeztetően a Kobzos, és közelebb hajolt a rácsokhoz. - Csak semmi heveskedés, apróság! Még a végén bajod esik. S tudod, hogy mennyire sajnálnám, ha szárnyaszegetten kellene kucorognod a sarokban.

A férfi visszafordult a lány felé, de megnyerő ábrázata már korántsem tűnt olyan nyájasnak, mint az imént.

- Léni, Léni, kicsi Léni!

- Ne szólíts így! Utálom!

- Pedig szerintem a “Léni” igazán szép név!

- De én gyűlölöm! Talán épp azért, mert rajtad kívül senki nem hív így!

A Kobzos vállat vont; ejtette a témát.

- Apropó, mit keresel itt?... Ugye, nem azért osontál be a sátramba, hogy elragadd tőlem a legféltettebb kincsemet? Tudod jól, hogy ezt nem tekinteném kifejezetten baráti gesztusnak, s kénytelen lennék átadni téged a Herceg martalócainak. De, nem, nem - emelte fel lágy mozdulattal a lány állát, hogy a szemébe pillanthasson -, nem hiszem, hogy ily botorságra vetemednél, kicsi Léni! Szerintem te azért jöttél, hogy újra láthass engem, s felelevenítsük a régi szép napok emlékét!... Ó Léni, drágaságom, szebb vagy, mint valaha, te, te harmatos, törékeny virágszál! Be kell vallanom, az a kedves, tündéri ártatlanság, mely a lényedből sugárzik, ismételten megbabonáz, és felelőtlen tettekre sarkall. Tudod, mit? Ha adsz egy harangvirág ízű csókot, nagylelkű leszek veled, s megengedem, hogy szabadon távozz innen! Na gyerünk, kicsi Léni, adj egy cuppanósat!

- Soha többé! - suttogta a kis nő elszántan. - Nem fogsz csókot rabolni tőlem!

- Na, csak még most az egyszer! - nógatta Kobzos Julian cinkosan. Váratlanul közel hajolt a mozdulni képtelen tündelányhoz, és gyors, érzéketlen csókot lehelt a keskeny ajkakra.

Marléna lelkében ellentétes érzelmek keveredtek; harag és szenvedély örvénylett a szemében, mindkét keze ökölbe szorult, de nem védekezett, nem lökte el magától az arcátlan férfit.

S biztosra vette, hogy Kobzos Juliant, ezt a szép szavú, nyájas mosolyú ördögöt, ezt a javíthatatlan nőcsábászt, még soha egyetlen nő sem taszította el magától.

A hideg csókot nem követte folytatás. Julian megelégedett ennyivel. Pimaszul vigyorgott, és elhúzódott a tündelánytól.

Megkaptam, amit akartam -jelentette ki megalázó fellengzősséggel. - Tűnj a sátramból, kicsi! Tekintettel a régi szép idők emlékére nem riasztom a fogdmegeket, nem szabadítom rád és társaidra a várőrség katonáit, hogy tömlöcbe vessenek, vagy hogy elűzzenek még Trialcor környékéről is. De, Léni! - emelte fel figyelmeztetően az ujját. - Most utoljára hagylak futni! Ha még egyszer megpróbálod ellopni tőlem őt... neked véged!

Marléna dermedten meredt a férfi felemelt ujjára – a jobb keze mutatóujjára -, s a látomásra gondolva csak nehezen sikerült összeszednie magát annyira, hogy válaszolni tudjon.

- Nem a tulajdonod! Bűn kalitkába zárva tartani őt!

- Bűn? - Julian Revald lehengerlően vigyorgott. - A kétségeskedő egekre! Te beszélsz bűnről, Léni, aki mindig is fittyet hánytál a törvényekre, loptál, csaltál, hazudtál, s egymagad több bűnt követtél el, mint én és az összes ismerősöm együttvéve? Vagy talán megcsal az emlékezetem, s nem te voltál az, aki vakmerően felkapaszkodtál Mitregak aga smaragdzöld palotájának legmagasabb tornyába, hogy elcsórd az aga drága szemefényét, az aranyszárnyú kiskedvencét?... Eh! Jobb, ha belátod: te meg én egyformán bűnösök vagyunk!

- Azzal a szándékkal loptam el az agától, hogy visszaadjam a szabadságát!

- De végül is nekem adtad! Önként, önzetlenül, rajongásból, szerelemből...

- Igen, a szerelem elvette az eszem. Azt hittem, viszontszeretsz. Hibáztam. Ma már tudom. Vétettem ellene és magam ellen is. De Aranyszárnyú Wejrion Elfengadhoz tartozik! Ott az ő helye, az elfek szent városában, mert ő arra rendeltetett, hogy őrizze az Aslantassba nyíló kapu bejáratát.

A Kobzos arca gúnyos mosolyra húzódott.

- Mesebeszéd! Elfengad, az elfek csodás városa nem létezik ma már, mint ahogy Aslantass titkos kapuja is múltba vesző legenda csupán. Huszonötezer évvel ezelőtt örökre megsemmisült mindkettő az elf-quetter háború végső periódusában! Ugyan már, Léni, ezt neked is tudnod kell! Az elfek csak azért sutyorognak róla, hogy a régi dicsőségre emlékeztesse őket, arra az eltékozolt gazdagságra és hatalomra, amikor még ők uralták Worlukot. Kérlek, Léni, ne akard velem most elhitetni, hogy csak a jó szíved hajt, és azért akarod elragadni tőlem ezt a kis démonfajzatot, mert ezek a poros legendák megindították a szívedet! - Gunyorosan grimaszolt. - Ugyan már, kicsi Léni, szerinted pont te fogod megváltani a világot, és te szerzed vissza az elfeknek, amit a dicsőséges őseid elherdáltak? Ne feledd: te egy gátlástalan, alattomos kis tolvaj vagy!

- Mindenki változhat. S még nekem is vannak olyan titkaim, melyekről fogalmad sem lehet.

- Úgy tudom, minden titkod megosztottad velem... - A férfi ujjai könnyedén futottak végig Marléna gesztenyebarna fürtjein. - Emlékszel még azokra a csodás éjszakákra?

- A hazug csókjaidra? Bár ne emlékeznék!

- Én nem haragszom rád. - A Kobzos lágyan cirógatta a lány arcát hosszú ujjaival. - Újra együtt lehetnénk... úgy, mint rég... csak te meg én! Gyönyört adok neked... olyat, amit senki mástól nem kaphatsz.

Marléna egy pillanatra lehunyta a szemét, mert a Kobzos minden édes szava egy-egy újabb tőrdöfés volt a szívébe. Az eszével tudta, hogy a férfi hazudik, a szíve mégis szerette volna hinni, hogy a szavak mögött rejlő érzések igazak.

- Mit akarsz tőlem, Julian?!

- Semmi olyat, ami árthatna neked. Csupán nosztalgiázom egy keveset. Jó párost alkottunk mi ketten, ütőképes párost, ez jár a fejemben! Ezért szeretném, ha visszajönnél hozzám. Cserébe olyan lehetőséget kínálok, melyről nem is álmodhattál eddig. Egy új életet.

- Hazug! - sziszegte Marléna. - Átlátok rajtad! Újra csak kihasználnál, aztán amikor meguntál, elhajítanál.

- A kékséges egekre! Miért dobálózol ily durva szavakkal, kicsi Léni? - búgta a fülébe a férfi negédesen. - Bánt, hogy ily csúfságokat gondolsz a te kedvesedről. Talán nem szeretsz már?

- Bármit érzek, csakis rám tartozik.

Marlénának óriási erőfeszítésébe került, hogy kimondja e szavakat. Az aranydémon átka - mely azóta ült rajta, hogy megszegve a Wejrionnak tett ígéretét, egy szerelmes éjszakáért cserébe a Kobzosnak adta őt -, még rnindig erős bilinccsel kötötte a férfihoz. S tán így is lesz ez már örökre. Gyűlölte és szerette egyszerre Kobzos Juliant.

Viszolygott tőle, ettől a kétszínű, alattomos szoknyapecértől, a női szívek kifacsarójától!

Ám karjai most látszólag nem engedelmeskedtek akaratának, nem követték a kimondott szavak mélyén felszikrázó harag parancsát. Tétovázva átölelte egykori szerelmét, egy röpke pillanatra a vállára hajtotta a fejét, belesimult az ölelésébe, ujjai az egyenes szálú, fekete hajba túrtak, ugyanazokkal a mozdulatokkal, mint régen.

- Léni, ha tudnád, mennyire hiányoztál! - suttogta diadalmasan a férfi, s ajkai már a lány ajkát keresték. - Jer, kedves, ünnepeljük meg együtt ezt a percet! - A tündelány azonban durván eltaszította magától. S eközben villámgyors mozdulattal a ruhája redői közé rejtett egy csillogó kis tárgyat: egy sípot. Aranyszárnyú Wejrion, aki eddig szkeptikus fintorral bámulta a kibontakozó románcot, ennek láttán elismerően füttyentett, és színpadias mozdulattal megemelte cilinderét a gyorskezű tolvajlány előtt.

- Léni! - értetlenkedett meglepetten a Kobzos, aki nem észlelte a lopást, s aki csókot és ölelést várt, nem durva elutasítást. - Mi lelt? Nem akarsz szerelmeskedni velem?

- Te nem szerettél még soha senkit, Julian!

- De soha nem is ígértem szerelmet senkinek! Vagy talán emlékszel, hogy valaha is azt mondtam neked, adok mást is a testi örömökön kívül?

- Szavakkal nem - sziszegte a lány indulatosan. - Ám szerelmet vallani szavak nélkül is lehet!

A Kobzos merőn nézte a tündelányt, tekintetéből elenyészett az iménti hirtelen támadt vágy fénye, és ábrázatára kiült a szokásos flegma, leereszkedő, öntelt kifejezés.

- Miért is épp most kell ezt megvitatnunk? - érdeklődött felsőbbrendű elutasítással. - Sokkal kellemesebben is eltölthetnénk az időt, mint üres szócsépléssel... Jól van, nem szeretlek, mint ahogy soha nem is szerettelek, de mindig is szívesen hemperegtem veled, és amennyire emlékszem, ezeket a kis testi csatározásokat te is fölöttébb élvezted. Úgyhogy... van még néhány szabad órám az esti fellépés előtt. - A lány sötét tekintetét látva kedvesen elvigyorodott, és kacsintott. - Egy kapcsolat úgy is lehet jó, ha csak az egyik fél szerelmes, nem? Marléna felhördült, és mindkét kezét ökölbe szorította. Kobzos Julian azonban gyengéd, ámde határozott mozdulattal lefogta, mielőtt üthetett volna. A világoskék szempár derűsen csillogott.

- Csak ugrattalak, kicsi! Nehogy már felpofozz! - Hahotázott. - Szokás szerint alaposan elvetettem a sulykot, de legalább írd a javamra, hogy imádnivaló, jó szándékú fickó vagyok!

- Így állsz bosszút rajtam, hogy... gonoszkodsz velem!

- Mondom, hogy csak tréfálkoztam. Tényleg csak ugrattalak, Léni! Eszem ágában se lett volna henteregni veled éppen most... amikor mindjárt itt lesz annak a gyönyörteli órákat ígérő, csábos szempárnak a tulajdonosa, hogy elkápráztasson és a velőt is kiszívja belőlem a ma esti fellépés előtt! - Durván felröhögött. - Csábos szempárt mondtam? Hát megvesztem én?! A nőiesen telt idomok, a dinnyényi csöcsök, az a mesésen domborodó segg... na, azok számítanak nekem, nem a csábos tekintetek! Abból a nőből aztán kinézek jó pár vad és gyönyöröktől terhes, fülledt órácskát! - A fejét rázta. - Nem, nem, kicsi Léni, ne aggódj... te már nem kellesz nekem. De hidd el, nem haragszom rád, nem szándékosan gonoszkodok, és a bosszúállásnak még az ízét sem ismerem!

- Különleges, édes ízű a gyülölet és a bosszú gondolata. Sajnálhatod, hogy nem ismered. Nem tudod, mit veszítesz!

- Ejnye, no! A kékséges egekre mondom, némi neheztelést vélek kihallani a hangodból!

- Neheztelést?! - Marléna keserűen felkacagott. - Ha a harag ölni tudna, akkor az, amit irántad érzek, az örök kárhozat sorsára juttatna!

- Megkeseredtél - ingatta fejét a Kobzos szánakozva -, és ez nagy kár. Igazán nem áll jól neked. Ráncokat varázsol a szemed sarkába. No, de a megbocsátás, Léni? Nos, hol marad a feloldozó, mindent megoldó megbocsátás?

- Megbocsátás nem létezik! Csak ki nem mondott, elhallgatott szavak. A megbocsátás csupán kegyes hazugság, amivel a minket ért fájdalomtól védjük magunkat, s ez is csak a túlélés egyik eszköze, semmi más!

Hosszan meredtek egymásra. A Kobzos szórakozottan tűnődve, Marléna látszólagos hidegséggel. De a tündelány szíve eközben reszketett. Remélte, hogy akarata végig legyőzi gyengeségét, s nem látszódik rajta a vágy, ami a férfihoz vonzza.

- Ha jól értem - törte meg a közéjük telepedett súlyos csendet a Kobzos -, most távozni kívánsz. Ám legyen... Ez egyszer futni hagylak. De vésd jól az eszedbe, amit korábban mondtam, kicsi Léni! Ha legközelebb a démonom közelében látlak, nem leszek ily kíméletes! Ne feledd!

- Hogy is feledhetném - a lány kifelé libbent -, hisz' kincsként őrizem magamban minden édes szavad!

Amikor Marléna kisurrant a sátorból, oly nagyon sietett, hogy nem észlelte időben a befelé igyekvőt, és a szó

szoros értelmében beleütközött. Nagydarab, duci embernő ballagott volna befelé, egy látszólag kövérkés némber, ámde nem a puhány, hájas fajtából; a húsa kemény volt és ruganyos.

A tündelány annyira elmerült saját visszás érzéseiben, hogy még egy kósza bocsánatkérést sem tudott elrebegni. Lepattant a ruganyos testről, és sietve tovalibbent az idegen útjából.

Azonban egy kemény marok megragadta keskeny vállát, és annál fogva visszarántotta, megpördítette.

- No nézd csak, nézd csak! - csikorogta egy ismerős hang meglepetten és rosszindulatúan. - A kis trükkös kártyabubus!

Romana Naimor volt az, vékony fatálcán egy hihetetlenül hatalmas fürt szőlőt egyensúlyozva bal kezében. Jobbjával a tündelány vállát markolta. Arca gyanakvásra torzult, ajkait felhúzta, akár egy ellenségesen vicsorgó ragadozó, s szeméből féltékeny villámok csapkodtak.

- Mi a rossebet kerestél a jövendőbelimnél, te lapos mellű nyivászta?! - förmedt rá Romana, és a vállánál fogva megrázta.

Nem kellett ahhoz túl nagy fantázia, hogy Marléna összerakja a mozaikdarabokat a “gyönyöröket ígérő, csábos szempárról” és a “telt idomokról, dinnyényi keblekről”.

- Hogy mit kerestem itt? - motyogta. - Nem azt, amit te, abban biztos lehetsz!

- Na, várj csak...

Marléna azonban nem várt. Villámgyors mozdulattal kiverte a tálcát a vaskos embernő bal kezéből, s miközben

az mérges hördüléssel a lefelé hulló szőlőfürt után kapott a jobbjával, a tündelány elrántotta kiszabadult vállát, és máris tovasuhant a két csodálkozó zsoldos között, akik időközben visszatértek a posztjukra.

A szőlő persze a porba hullott, leszakadtak a fürtről a hatalmas szemek, elgurultak vagy szétrepedtek, és a telt idomú Romana úgy szitkozódott, akár egy részeg ork kocsis, akinek villám sújtotta halálra a kedvenc lovát, s ráadásul épp legértékesebb részét, az agyvelejét égette szénné - vagyis csaknem ehetetlenné.

- A feketeseggű Grooms áporodott végbélgáza fojtogassa félholtra a ribanc tündeanyádat, te átkozott kis...

Marléna nem várta ki a cifra tirádák végét. Megigazította vállán az íját, és rezdületlen arccal bevette magát a színes sátrak és bódék kusza összevisszaságába. Tekintetével Carlát kereste, gondolván, hogy a csitri itt les rá valahol a közelben, de nem látta sehol.

A kora délután időközben késeire fordult, bár az alkony sötét pírja még nem árnyalta az ég alját, ahogy a nappali hőség alábbhagyott, mind többen merészkedtek elő hajlékuk vagy az enyhet adó bódék rejtekéből, s a Vásártéren szinte egymást érték a mulatni vagy vásárolni vágyók.

A tündelány mégis talált egy magányos zugot az egyik nagy, fekete bódé háta mögött, és csak miután meggyőződött arról, hogy nem követi senki, akkor merte szemügyre venni szerzeményét, amit a Kobzos nyakából emelt el abban az óvatlan pillanatban.

A kicsiny, háromlyukú aranysíp sima teste zöldessárgán csillogott a nap utolsó sugaraiban, s egy aprócska karcoláson kívül nem látszott rajta semmi szokatlan. Marléna éles tündeszeme azonban tévedhetetlenül felismerte a “karcolásban” az egyik ősi jelzőrúnát. Hogy

egészen pontosan mit jelent ez a jelölés, azt nem tudta, ám azt kétségkívül megállapította, hogy a sípot egyfajta tiltómágia korlátozza; vagyis csak akkor fejti ki mágikus hatását, ha azt egy előre elrendelt módon használják. Vagyis: hiába fújja meg találomra...

...nem fog történni semmi, ha nem a megfelelő dallamot játssza rajta. A megfelelő ritmusban kell fújni, a megfelelő lyukak egymás utáni lefogásával.

Ez a síp a megfelelő dallam nélkül értéktelen!

Vagy ha nem is értéktelen, de arra a célra, amire neki kellene, használhatatlan!

De hogyan szerezhetné meg a síp mágiájának aktiválásához szükséges dallamot?

Marléna eltette a sípot a ruhája bélésébe, mielőtt annak csillogása nemkívánatos figyelmet keltett volna a közelben sétálgató és hangoskodó népek körében, aztán egy italárus bódéhoz sietett, bodzalevet rendelt, s miközben azt szürcsölgette, sorra vetette el a lehetőségeket...

Honnan lehetne megtudni?

Aranyszárnyú Wejrion nyilván sokszor hallotta már, de mivel saját bevallása szerint neki botfüle van, nem tud segíteni.

Ki más ismerheti még?

Valószínűleg a Kobzoson kívül senki. Julian mindig is az a magának való, rejtélyes, fölöttébb elővigyázatos férfi volt, aki senkivel nem osztja meg a titkait. Vagyis nincs más lehetőség: a dallamot tőle kell megszerezni!

Vagy talán...

Marléna elmerengett egy szívdobbanásnyi ideig, amíg a szavakká nem formálódó ötletszerű érzés végigsuhant az agyán, aztán megrázta magát, és a félig kiivott poharat sorsára hagyva arrafelé iramodott, amerre a férjét sejtette.

Norcas azonban nem volt az ekhós szekerüknél, csupán kicsiny társulatuk két tagja - Lundry, a szakállas barbárnő és Jamator, a persi kardnyelő lógázták a lábukat békésen a szekér bakjáról. Ráérősen iszogattak, beszélgettek; nem volt semmi dolguk. Norcas eredetileg napi két előadást tervezett, egyet délután, s aztán alkonyat után a másikat, de oly sok látványosság volt itt ebben a vásárban, hogy az ő csekélyke produkciójukra alig jött érdeklődő. Így aztán csupán az esti előadásokat tartották meg, s napközben ki-ki másként próbálta megkeresni a betevő falatra valót.

- Norc? - érdeklődött Marléna minden bevezető nélkül. A barbárnő felpillantott, megcirógatta köldökig érő, hosszú, vörös szakállát, és válasz helyett hangosat böfögött. A sebhelyes képű, zömök persi viszont hátrafelé bökött a válla fölött jobb hüvelykjével.

- Ott alkudozik... annál a cinóber ponyvánál... Zabot vesz a lovaknak...

Marléna a mutatott irányba lendült, és pár pillanattal később megpillantotta férje ismerős alakját az élénk színű alkalmatosság árnyékában. Nem sátor volt ez, csupán egy cinóber ponyva, amit embermagas cölöpökre feszítettek ki. Állni nemigen lehetett volna alatta, de a székek gyanánt használt, felfordított hordókon ülve még a legmagasabbak feje sem súrolta a ponyvát.

Ott ült ő, Norcas, három másik fickó társaságában, ráérősen beszélgetve, durva ónkupákból bort iszogatva. A férfi meglátta őt, kedvesen rámosolygott, és intett, hogy várjon.

A türelmetlen tündelány megértette a jelzést, megtorpant és nem ment közelebb, de szúrósan meredt támogatójára, mintegy próbálva értésére adni, hogy a mondandója nem tűr halasztást.

Norcas érzékelte a türelmetlenségét, és még szigorúbban pillantott rá, jelezve, hogy maradjon veszteg, ám ugyanakkor a szigorú ábrázat mögött oly kedves, szeretetteljes tekintetet vetett rá, hogy a felajzott tündelánynak belesajdult a szíve.

- Bűbáj! - győzködte magát. Csupán a bűbáj hatása ez!

De a lelke mélyén tudta, hogy ez nem igaz.

Ez az érzés jóval több egy egyszerű bűbajvarázs hatásánál...

Azt tartja a mondás, hogy a tündék csak egyszer szeretnek életükben, s vagy boldogság vár rájuk, vagy belepusztulnak. De ez nem igaz. A tündék többsége nem ismeri a szerelmet, vagy ha mégis, nem tud mit kezdeni az érzéssel. Ám ha egy tünde igazán szerelemre lobban, eléghet önnön tüzében.

Ez történt Marlénával is...

...ám ő tudta ezt, s megpróbált védekezni a lelkét emésztő, heves érzelmekkel szemben.

Amikor rossz sorsa összehozta Kobzos Juliannal, a tündelány egyik pillanatról a másikra gyulladt szerelemre az emberférfi iránt. Az első pillanattól kezdve tisztában volt azzal, hogy érdemtelenre pazarolja az érzelmeit. Kezdettől tudta, hogy a férfi nem szereti őt, és soha nem is fogja szeretni. Érezte, esélye sincs arra, hogy megváltoztassa ezt a jóképű, könnyed léhűtőt...

...de az igazán mély szerelem nem tűr engedményeket.

Marléna önzetlenül dobta oda magát a Kobzosnak, s sorra követte el érte az őrültségeket, elhajította tisztességét, bezárta az ajtót régi léte mögött. Meghalni is kész lett volna a Kobzos egyetlen csókjáért. Az eszével pontosan tudta, hogy a férfi kihasználja; de nem bánta. Ó, nem! Csöppet sem bánta.

Aztán végül mégis észhez tért. Szökni akart e megsemmisítő kapcsolatból, s ki tudta volna purgálni szívéből és tudatából a csalfa férfit... de ekkor jött Aranyszárnyú Wejrion, aki bosszúból, amiért átverték, átkot bocsátott reá: felerősítette amúgy sem gyenge érzelmeit. A fogyatkozó szerelem leküzdhetetlen imádattá, feltétel nélküli rajongássá vált. Ha Julian azt kívánta volna tőle, hogy ugorjon a kútba, hallani lehetett volna a csobbanást még az utolsó szótag kimondása előtt. Nem mágia volt ez; jóval több annál.

Marlénának hosszú hónapok megfeszített munkájára volt szükség ahhoz, hogy dacolni tudjon felnagyított érzelmeivel. Végül elszökött a Kobzostól. De már másnap visszament volna, ha nem találkozik Norcasszal. Segítséget kért az illuzionistától. Elmondott neki mindent, s Norcas megértette őt. Alkut kötöttek.

Alkut... Norcas - az ő beleegyezésével, mi több: az ő kívánságára - bűbájt bocsátott reá, béklyóba kötve ezzel a szívét, s így tulajdonítva el a Kobzosra pazarolt érzelmeit. Ez az erős bűbáj képes volt dacolni Wejrion átkával, s elhalványította, megfakította a Kobzos iránt érzett imádatot. Így el tudott szakadni abból az önpusztító szerelemből.

Azonban nagy árat kellett fizetnie ezért. Az alku része volt, hogy a segítségért cserébe Norcas felesége lett, s nem csupán mint asszonya szolgálta ki az emberférfi minden vágyát, de segítette boldogulását és hűséges partnere, társa lett. Vagy inkább az önkéntes rabszolgája? A

tündelány nehezen tudta volna ezt megmondani. Hónapokon át vívódott zavaros érzelmeivel. Spontán érzelmei, az átoktól felerősített szerelem a Kobzos iránt és a bűbajvarázs béklyója viaskodott egymással a lelkében, s hol az egyik kerekedett felül, hol pedig a másik. Marléna meghasonlott önmagával, s már nem tudta eldönteni, hol végződik a saját akarata, s hol kezdődnek azok a korlátozó, kényszerítő mágiák, melyek meghatározzák létezése határait. Néha imádta Juliant, máskor gyűlölte és megvetette. Többnyire gyűlölte és megvetette Norcast, de valahogy fokozatosan megszerette, és egyre gyakrabban érezte úgy, hogy szeretnie kell ezt az emberférfit, aki magához vette őt és gondját viselte.

Egyre erősebb lett a bűbáj?

Vagy tényleg kezdte megszeretni a férjét?

Marléna mostanában egyre többet tűnödött ezen. Tudta, hogy bűbáj hatása alatt áll, önként vállalt, erős bűbáj hatása alatt, ami eltorzítja az ítélőképességét...

...demégis...

MÉGIS!

Valahol a lelke legmélyén megingathatatlan bizonyossággal tudta, hogy nem az önként vállalt mágikus béklyó az, ami új keletű érzéseket éleszt szétmarcangolt lelkében.

Ám bármi történt is, az igazi szerelem még a bűbáj ellenére is Kobzos Julian maradt.

Hosszú percek teltek el, mire Norcas megegyezett a három idegennel, felhörpintette bora maradékát, és sorban lekezelt mindegyikükkel. Futólag rámosolygott az engedelmesen várakozó tündelányra, de aztán ismét komolyságot erőltetett arcvonásaira.

- Látod, Marli - mormolta elismerően, amikor odaért -, ezt imádom benned leginkább... egy emberasszony képtelen lett volna nyugton kivárni, míg végzek ezekkel. - Bólogatott. - Jobb áron sikerült zabot és kölest venni, mint gondoltam. A lovaknak lesz abrakjuk legalább két hétre, és ha nem dorbézolunk, mi is kihúzzuk addig... - Elégedetten simogatta ápolt körszakállát. - Szavamra, remek kereskedő lenne belőlem! A végén még felhagyok ezzel a vándorélettel, és valami tisztességesebb szakmára adom a fejem!

- Nem teszel ilyet - jegyezte meg Marléna komolyan, nem értve meg a csúfondáros szavakban mélyen rejlő tréfát.

- Ó, persze, hogy nem! - göcögött Norcas, és vállat vont. - Bár ki tudja? Kezdem unni ezt a kilátástalan vándoréletet. Gyűlölöm, hogy napról napra kell élnünk, sose tudva előre, hogy mit hoz a holnap, és hogy lesz-e egyáltalán holnap. – Hirtelen rátört a rosszkedv, derűs tekintete elkomorodott. - Egyáltalán lesz-e holnap...

Marléna türelmesen várta, hogy a férje befejezze monológját. Norcas azonban egyre jobban belelovalta magát a gondolataiba:

- Tudod, Marli, én nem vagyok az a kalandorfajta, aki élvezi a váratlan helyzeteket és az izgalmakat. Mindig is utáltam kockáztatni, s a feszültség kikészít. Ha lehetett, inkább választottam a csekély nyereséggel kecsegtető biztosabb megoldást, mint a bizonytalanabb vagyont... - Sóhajtott. - Talán épp ezért nem vittem túl sokra. De hát ez van, én már csak ilyen vagyok.

Épp ellentéte Juliannak! - gondolta a tündelány, miközben oldalra vetette a tekintetét, hogy a férje ne olvashasson belőle. Julian bezzeg élvezi az izgalmakat! Nyughatatlan és vakmerő, imádja a veszélyt, a kockáztatás a vérében lüktet!

Norcas hirtelen elhallgatott. Két ujját kedvese álla alá csúsztatta, és gyengéd határozottsággal megemelte a lány fejét, hogy a szemébe nézhessen.

- Nála jártál, igaz? - dörmögte megbántottan, s ingerült hangon nyomban választ is adott saját kérdésére: - Pedig megtiltottam!

- Nem, nem tiltottad meg! - Marléna a fejét ingatta. - Nem tiltottad meg, mivel nem vagy abban a helyzetben, hogy te bármit is megtilthass nekem... csupán tanácsoltad, hogy ne menjek a közelébe!

- De te mégis odamentél!

- Igen. Mert azt is tanácsoltad - folytatta megingathatatlan lelki nyugalommal a lány -, hogy ideje a szemébe néznem. És én beláttam, hogy igazad van. Elvégre “nem futhatok előle örökké”...

Norcas hevesen megragadta Marléna mindkét felkarját, mintha erőteljesen meg akarná rázni, de egy pillanattal később elernyedtek az ujjai, s a markolás gyengéd érintéssé lanyhult.

- Mondd el, mi történt!

- Semmi különös - fuvolázta álmatag hangon Marléna. - Találkoztam vele, a szemébe néztem, beszélgettünk, és megállapíthattam, hogy már semmit sem érzek iránta. A bűbájod jól működik, Norc... kioltotta lelkemben a lángokat.

- Hála az égnek, s az összes isteneknek! - hadarta a férfi. - És mit mondott neked? Mit akart tőled?

- Szerinted? - A lány flegmán vállat vont. - Csak a szokásos. A “kékséges egek”-et emlegetve megpróbált elcsábítani és kedvét lelni testemben.

- Deee... nem sikerült neki, ugye?

- Ismétlem: már semmit sem érzek iránta. Sem szerelmet, sem gyűlöletet. Semmit. Kobzos Julian közömbös számomra.

Biztosra vette, hogy Norcas tudja, mindez nem fedi a valóságot, de ugyanakkor azt is gyanította, hogy a férfi nem akar turkálni a legmélyebb érzéseiben.

Nem akart. Viszont egy valamit tisztázni szándékozott.

- De ugye... nem sikerült neki? - Nem, Norc, nem sikerült - jelentette ki keményen Marléna, és őszintén nézett a férje szemébe. - Elutasítottam. Határozottan.

- Mire ő? Tovább erősködött, mi? Az a nyavalyás, nyikhaj gazember! - Norcas a fogát csikorgatta. - Van pofája kikezdeni a feleségemmel!

- Kikezd ő bárki feleségével, ha a kedve úgy kívánja. De ez alkalommal csak játszadozni próbált velem, s valójában egy másik nőt várt az ágyába. Engem csak próbára tett.

- Gyalázatos csirkefogó! Ó, de szívesen megleckéztetném!

- Épp ezért jöttem. Segíts nekem, Norc!

A körszakállas férfi a szó szoros értelrnében összerezzent, mintha orvul tarkón cserdítették volna egy láthatatlan ostorral.

- Na várj csak, Marli...

- Most visszafizethetünk neki mindenért!

Norcas eltolta magától merev kedvesét, és levette karjáról a kezét. Sötét szemében ideges fények pislákoltak.

- Nem ér annyit! - suttogta, kiapadó nyálával küszködve. - Túl veszélyes! Túl kockázatos! Nem, nem! Ő... erősebb nálam! Ha mágiára kerül a sor, simán elintéz! És téged is!

Marléna hallgatott. Nem nézett a férjére. Most nem szerette. Gyűlölte, ha gyáva. Fordított esetben Julian egy pillanatot se habozott volna! Úgy röppent volna rá a lehetőségre, mint vadászó sas a galambok közé!

Norcas megérezhette, mire gondolhat a kedvese, mert fültől fülig vörösödött és rettenetesen zavarba jött.

- Figyelj, Marli... khm... na, hm... szóval, meg kell értened... Semmire se jutunk azzal, ha őrültségekkel próbálkozunk! Sőt, mindketten rajtaveszthetünk!

Marléna még most sem szólt. Lelki szemei előtt az a jövőbéli látomás pergett, amit Aranyszárnyú Wejrion mutatott neki: jobb keze mutatóujjának elvesztése.

De hogyan kerülhet sor erre? Hogyan vállalhatna ekkora kockázatot ennek a gyáva embernek a társaként?

Norcas összeszedte magát, és szokatlanul mereven állt. - Rendben - préselte ki magából elszántan. - Mondd el, mit tervezel, és majd a hallottak alapján eldöntöm, segítek-e!

- Persze, hogy segítesz, mint ahogy eddig mindig és mindenben segítettél. Te jó ember vagy, Norc, és én szeretlek téged. A magam módján.

A férfi vonásai ellágyultak. Aztán azonnal szigorúvá váltak ismét.

- Mire készülsz, Marli?

- Azt teszem, amit ő tett velem: ellopom a legdrágább kincsét!

- A kobzát?? - tört ki akaratlanul Norcas, aztán ő maga is megmosolyogta ostoba reagálását. - A démont, persze... értem már! - Tűnődve vakargatta az állszőrzetét. - Hm, végül is... nekünk sem jönne rosszul egy ilyen látomáskeltő csodaizé... de szerinted nem gyanakodna ránk és nem próbálná visszaszerezni... még akár törvényes úton is?

- Érts engem! - sziszegte a tündelány elszántan. - Nem azért teszem, hogy bosszút álljak Julianon, és nem is azért, hogy haszonhoz jussak! El fogom lopni Aranyszárnyú Wejriont a Kobzostól, de nem azért, hogy megtartsam, hanem azért, hogy viszszaadjam a szabadságát!

- Elment az eszed, drágám?! Egy ilyen értékes kis...

- Tartozom neki! Szavamat adtam, és Julian miatt megszegtem. Ideje kiegyenlíteni a számlát!

- Tudod te, mennyi pénzt kereshetnénk ezzel a cilinderes aranypojácával??

- Bármennyit is, nem érdekel. Segítesz vagy sem, Wejrion szabad lesz... még ma éjszaka!

- “Még ma éjszaka"? - visszhangozta a férfi erőtlenül. Aztán az arcára kiült a kiszolgáltatott tehetetlenség kifejezése. - Hát... mit akarsz, mit segítsek?

Marléna nem bírt uralkodni magán. Közel hajolt, és gyors, forró puszit cuppantott férje pörsenéses arcára. Ilyennek szerette. Még ha alapvetően gyáva is, végül is mindig készen áll áldozatot hozni kedveséért.

És a lágy ajkak érintése még inkább fokozta elszántságát.

- Gyerünk, mondjad! Mit kell tennem? Hm?!

- Itt ez a síp. - Marléna előhúzta szerzeményét. - Ez a kulcsa az aranydémon börtönének...

- Oh, óh-óhhhh! Hogy szerezted?!

- ...de a síp önmagában kevés, kell hozzá egy dallam is!

- Óh, értem. - Norcas sápadt képébe visszatért az élet, egy sanda vigyor formájában. - és ki tudja ezt a dallamot? - Elbizonytalanodott. - Ugye, nem a Kobzosból kell kicsalogatnom?

- Egy régi ismerős, aki most a Kobzosnak dolgozik... ő talán tudja. Tudnia kell!

- Szürke Gridak!

- Mit gondolsz, ki tudnád szedni belőle ezt a dallamot?

- Ki én! - rötyögött az illuzionista öntelten. - Kiszedem belőle, még akkor is, ha nem tudja! Bízhatsz bennem, Marli, nem probléma! Leitatom a nyavalyást, és egy kissé megdolgozom! A sípot ideadod?

A tündelány habozott.

- Nem! - mondta. Aztán meggondolta magát, és a férje kezébe nyomta. - Még alkonyat előtt... add vissza, kérlek!

Norcas, ahogy átvette az aranysípot, egy időtlen pillanatig fogva tartotta kedvese nyúlánk kézfejét tömpe ujjai között, és olvadozva pislogott reá.

- Alkonyat előtt... igen. Visszakapod. A dallammal együtt... ígérem! - Idegesen rángatózott a bal szeme alatti ideg. - Marli... ha ezen túl leszünk... fogsz engem szeretni?

- Én most is szeretlek, Norc.

- Úgy értem... igazán!

- Igazán szeretlek.

Az illuzionista kelletlenül sóhajtott.

- Szeretsz, igen... de a szíved még mindig a Kobzosé...

- Még ha így lenne is - felelte a lány -, arról nem tehetek.

Marléna visszahúzódott az ekhós szekér belsejébe, a fejére húzta a súlyos bivalybőr takarót, és a bakon édelgők zavaros suttogásaival, cuppogásaival mit sem törődve aludni próbált. Pihentnek kellene lennie ahhoz, hogy sikerrel járjon! Aludni persze nem tudott, de legalább behunyt szemmel lazított, és átgondolta tervét.

Nem volt ez egy különösebb terv, igazából nem nagyon volt rajta mit átgondolni. Odaosonás, besurranás, a síp használata, Wejrion kiszabadítása, elosonás. Ennyi.

Aztán másnap...

...gondoljon Julian, amit akar!

Kit érdekel?! Az se számít, ha nem lesz másnap! Csak a démon legyen szabad! Valamennyit mégis szundított, talán csak másodperceket, de azonnal felriadt, amint érzékeny füle észlelte a közeledő lépteket a szüntelen zsongásban. Felült, még mielőtt a férje elhúzta volna a ponyvát.

- Sikerült? - suttogta az álomittasságtól reszelős hangon. Norcas komoly arccal, ám derűs tekintettel biccentett, s úgy tartotta két ujja között az aranysípot, mint valami fullánkját nyújtogató, jókora lódarazsat. Aztán az ajkához

emelte a hangszert, és belefújt. A síp hangja magas volt és éles, szinte fülbántó.

- Ne! Ezt ne! - sziszegte ijedten Marléna, felpattant a szalmával tömött vánkosról, és a férfi keze után kapott. - Ne csináld! Norcas azonban elrántotta a sípot, és csak azért is folytatta az éles trillázást. Nyolc hangot játszott mindössze; darabos, rövidke dallamot. Fölényes tekintettel rávigyorgott feleségére, és hunyorgott.

- Fújjam el újra? - érdeklődött cinkosan.

- Valaki meghallhatja!

- Ugyan! - nevetett Norcas. - Ebben a nagy lármában, ami odakint van?

- Valakinek jó füle lehet!

- Na és aztán? - A férfi hanyagul megrántotta vállát. - Száz hasonló sípolás, füttyögés, fuvolázás, furulyázás és dajdajozás is hallható száz méteres körzeten belül. Gondolod, felkapja bárki is a fejét erre a sípszóra? - Marléna belátta, hogy a férjének igaza van, de az óvatosság továbbra is ott reszketett feszülő idegein.

- Biztos... - kezdte, de mielőtt folytathatta volna, Norcas közbevágott:

- Ez a jó dallam, hidd el! Az a hitvány szürkemanó nem volt abban a helyzetben, hogy hazudhatott volna! Marléna érdeklődve pislogott.

- Hogy szedted ki belőle?

- Lényegtelen - tért ki a válasz elől az illuzionista felhős mosollyal. - Legyen elég annyi, hogy könnyebben ment, mint vártam. Gridak rettenetesen zavarban volt, talán még szégyenkezett is, amiért szó nélkül lelépett tőlünk és most

a konkurenciánál dolgozik... Elárulta volna a Kobzos titkát talán még önként is. De persze ezt nem akartam a véletlenre bízni, így hát megpiszkáltam egy picit az egyik trükkös módszeremmel.

Marléna halkan eldúdolta a dallamot, mintegy tesztelve magát, hogy sikerült-e tökéletesen megjegyeznie első hallásra.

- Hibátlan! - biccentett Norcas, és a tündelány kezébe csúsztatta a sípot. - Most csináld ezen! Az első lyukat fogd be először, aztán az elsőt meg a hátsót, aztán a középsőt, aztán...

Marlénának nem volt szüksége körülményes magyarázatra; precíz mozdulatokkal fogta be a szükséges lyukakat, és tévedhetetlenül ismételte el a nyolc hangból álló, rövidke dallamot.

- Le a kalappal előtted, Marli! - Norcas elismerően meghajolt, és játékosan megemelte a lány előtt nemlétező kalapját, s miközben ezt tette, egy hosszú pillanatig áttetsző, csúcsos, széles karimájú, tolldíszes kalap körvonalai rajzolódtak ki behajlított ujjai között.

Marléna csengő hangon felkacagott. Mindig is szerette a férfi kedves kis illúziótrükkjeit.

- Ó, Norc! - kiáltotta megfeledkezve minden gondjáról, bajáról. - Csináld még egyszer! Még egyszer!

Norcas úgy tett, mintha megismételné a mutatványt. A fejéhez nyúlt, ám most nem a képzeletbeli kalapot emelte meg, hanem egy csokor színpompás mezei virágot ráncigált elő ritkás hajszálai közül, és azt nyújtotta kedvese felé. Arn mielőtt a tündelány ösztönösen mozduló ujjai érinthették volna a csokrétát, a szárak elhajlottak, akárha heves szélroham döntötte volna oldalra őket, a szirmok megremegtek, és egytől egyig lehullottak, akár

hevesen rázkódó ágakról az őszi falevelek. Ám e szirmok csupán fél pillanatig hullottak, aztán, mielőtt rnegérintették volna a szekéralj szalmáját, színes szárnyú pillangókká változtak, és ezerfelé röppentek tova. Aztán végleg kifakultak a létezésből.

- Gyönyörű! - Marléna tapsikolt, akár egy önfeledt gyermek. - Még! Még! Folytasd!

- Jó. Ezt figyeld, Marli! - Norcas begörbítette ujjait az arca előtt, mintha az lenne a szándéka, hogy felkarmolja saját bőrét a körmeivel, ahogy lassan, erőlködve vonta oldalra rezgő ujjait, színpompás szivárványt húzott az arca elé. S ahogy újra meg újra megismételte a mozdulatot, újabb szivárványhidak feszültek ki körülöttük. A színes sávok önálló életet éltek, gilisztamozgással próbáltak tovakúszni a levegőben, de valahogy állandóan egymásnak ütköztek, s ilyenkor mindig fellobbant a szivárvány egyik színe, és négy-öt szívdobbanásnyi ideig vakító, élénk lánggal égett. Minden elvesztett színes csík után gyorsabban mozogtak a szivárványgiliszták, egyre gyorsabban, s persze még többet ütköztek, még többször lángoltak fel. Egyszerre három-négy különböző színcsík is égett, a végén pedig már egy merő lángolás, egybemosódó színorgia reszketett a levegőben. Aztán eltűnt minden, csupán Norcas verítékes homloka és dülledt szeme maradt.

- Óóóóh! - lehelte Marléna lenyűgözötten. - Ezt a trükköt még sohasem láttam!

- Mert még sosem csináltam ezelőtt - felelte elégedetten a férfi. - Nemrég fejlesztettem ki, és titokban gyakoroltam.

- Titokban? - Marléna értetlenül ráncolta a homlokát. - De miért kellett titkolóznod?? És ki elől?

- Előled, te butus! - nevetett Norcas. Megragadta kedvese kezét, és gyengéd csókokat lehelt a karcsú ujjak találkozásaira és a hegyes bütykökre. - Téged akartalak

meglepni! Tudom, mennyire szereted az ilyen látványos bohóságokat, ezért gyakoroltam! Ez az ajándékod! Boldog újjászületésnapot, kicsi Marli!

Csókjai nyomán parányi, harangvirág formájú gyémántok tucatjai kezdtek csillogni az ujjakon, s ahogy sorra szétpukkantak, aprócska és vékony fénynyilakat röpítettek szerte.

Marléna elnémult, mosolya akkor sem lehetett volna élettelenebb, ha gránitból faragták volna ki.

- Megleptél -jelentette ki mereven. - El vagyok bűvölve. - El akarta húzni gyémántosan csillogó kézfejét, Norcas azonban szinte erővel rántotta vissza, hogy tovább csókolgathassa.

- Imádom ezeket a szépséges ujjacskákat! - cuppogott felhevülten a férfi. - Gyönyörűek az ujjaid! Mind a tízet szeretem!

- És egyet hamarosan elveszítek közülük - gondolta a tündelány komoran, de nem öntötte szavakba a látomás okozta baljós előérzetet. A kezét sem húzta el, hagyta, hadd folytassa Norcas a finom bőr nyálazását.

Visszás érzésekkel küzdött. Egyre jobban szerette Norcast, ezt a kedves, lágy szívű, gondoskodó férfit, aki melléállt és a pártfogásába vette, még ha némi önös érdekből is. Szívből szerette, nem akarta megbántani semmivel, ámde nem tudott iránta szerelmet érezni.

Gyűlölte Kobzos Juliant, azt a megrögzött nőcsábászt, gyengesége kíméletlen kihasználóját, azt az érzéketlen, önző tuskót! Legszívesebben megfojtotta volna fél kanál vízben…

...de ugyanakkor az iránta érzett szenvedélyt még az önkéntesen vállalt bűbájvarázs sem tudta teljesen letompítani. Néha talán igen.

De többnyire nem.

Talán igaz a mondás: a tündék csak egyszer szeretnek életükben, és ez az egy Marléna esetében nem más, mint az, aki a szeretetre érdemtelen.

Norcas egy pillanatra sem engedve el kedvese kezét közelebb nyomult, és lázas tekintetével a lány leengedett szempilláit ostromolta.

- Ma van az évfordulónk! - suttogta megreszkető hangon. - Az újjászületésed napja, Marli! Ma két éve találkoztunk... te meg én, és épp ma két éve...

Marléna betapasztotta a férfi száját egy csókkal. Ő nem vágyta az együttlétet, de kiolvasta Norcas szeméből, hogy mit akar. Szerette annyira, hogy ne keltsen benne csalódást. Hozzábújt hát, és csókolta ajkát...

...ahogyan szokta: hűvösen és érzéketlenül.

Megadóan megnyította testét a férje előtt, eltűrve, hogy a vágytól elvakult Norcas szenvedélyesen szeretkezzen vele.

Mosolygott és sóhajtozott is közben: szivárványos gilisztákra, pillangószárnyú virágszirmokra, gyémántfényű ragyogásra gondolt. Gyönyörűséges dolgokra.

Az aktus nem tartott túl hosszan. Norcas általában kielégíthetetlennek bizonyult, néha egész éjszakán át is játszadozott kedvesével, ámde az efféle hirtelen támadt, alkalmi gerjedelmeit sosem húzta sokáig, és Marléna egyáltalán nem bánta ezt. Főleg ezen a kivételes napon nem!

- Mennünk kéne, azt hiszem! - motyogta, és óvatosan kibontakozott a férfi szőrös karjaiból. - Neked fel kell lépned, nekem pedig meg kell tennem az elodázhatatlant.

Norcas felkönyökölt, közel hajolt a tündelányhoz, megcsókolta a bal szeme alatt, aztán csak mosolygott, mosolygott, mosolygott.

- Mi van? - kérdezte Marléna gyanakodva. - Mi okozza nálad ezt a különös derűt?

- Te is érezted ezt? - dörmögte a férfi izgatottan. - Soha nem volt még ennyire... meghitt és magával ragadó az együttlétünk! Úgy érzem, ma van az a nap, amikor végül mégis igazán egymásra találtunk!

- Lehetséges.

A férfi megérezte a lány hangjában rejlő közönyt.

- Nem szeretsz, Marli? - suttogta csalódottan.

- De igen, Norc, szeretlek. Sőt, napról napra jobban.

- De még nem eléggé, igaz? – A lány a fejét rázta.

- Én magam sem tudom eldönteni, hol végződik a rám bocsátott bűbáj, és hol kezdődnek a természetes érzelmek. - Még hevesebben rázta a fejét. - Nekem ehhez idő kell... Tudod, a mi fajtánk lassan ismeri fel saját érzéseit.

- És a Kobzos?! - mordult fel ingerülten a férfi. - Vele bezzeg nem tartott túl hosszan a felismerés időszaka.

- Titokzatos madár a szerelem - magyarázta Marléna kedvesen. - Néha éveken át köröz fölötted, máskor egyből a válladra száll.

- Vagy egyenesen a fejedre szarik! - vetette oda rettentő durván Norcas, és sötét szemében csalódott lángok lobogtak. A fogai összecsikordultak. - Bocsáss meg!... Bocsáss meg! Tudom, hogy nem tehetsz róla... de ez a tehetetlenség, ami itt munkálkodik bennem, szinte megőrjít! Óóóóh!... Az az átkozott szerencsefia! Miért nem tudtam én is magasnak, daliásnak születni?! Miért nem oly megnyerő az én arcom is, mint az övé? Miért nem süt az én tekintetemből is ugyanolyan hazug, csábító pillantás, amitől elalélnak a nők?!... Eh! Ha én is olyan lennék, akkor is őt szeretnéd vagy engem?!

Marléna összeszorította ajkait, és a szekérponyvát nézve ingatta a fejét.

- Hidd el végre - préselte ki magából -, én már nem szeretem Kobzos Juliant! De még dolgom van vele. Valamit meg kell tennem. Tudod, hogy mit. S azt is tudod, hogy ha ellopom tőle Aranyszárnyú Wejriont, nem fogom látni soha többé.

Norcas nagyokat fújva küzdötte le csalódottságát és ingerültségét.

- És aztán? - kérdezte kihívóan. - Ha ezen túlleszel... aztán is velem maradsz?

- Én nem hagylak el, Norc... amíg tart az életed. A férfi először megdöbbent ezen a kijelentésen. arcvonásai megrándultak, s pár pillanatig nem lehetett eldönteni, hogy üvölteni próbál-e, vagy csak tátog, mint egy hal. A vége az lett, hogy hangosan, erőltetetten, kényszeredetten felröhögött.

- Hát ez szép volt, Marli, köszönöm! - A lány érdeklődve nézett rá.

- Csak arra utaltam, hogy ti, emberek gyorsabb léptékben faljátok fel létezéstek gyümölcseit, mint mi. Mindketten

tudjuk, hogy amikor te már fogatlan vénségként botorkálsz a sötétség felé, én még mindig ifjúságom nektárját ízlelgetem. - Komolyan nézett a visszafogottan göcögő férfira. - De én akkor is melletted leszek, Norc, nem hagylak el. Megígérem.

- Nem, ne ígérd meg! - csattant fel a férfi, ám a hangjában rezgő szigor inkább megjátszott volt, mint valóságos. - Nem akarom, hogy megígérd! Nem akarom, hogy szánalomból maradj mellettem, és végignézd, ahogy elsorvaszt az öregség! Azt akarom... én... azt akarom, hogy amikor úgy érzed, eljött az ideje, hagyj el engem! Hagyj el szótlanul, köszönés nélkül! Ezt ígérd meg!... Megígéred ezt?!

Marléna biccentett, és félig lehunyt pillái alól fürkészte férjét, aki ismét új oldaláról mutatkozott meg előtte.

- Hamarosan leszáll az éj... - mondta halkan a lány. - A szokásos műsorral lépsz fel ma este?

- Semmi kedvem bohóckodni ezen a csodás estén. – Norcas flegmán vállat vont. - Inkább segítek az én kis feleségemnek a démonlopásban!

Amikor előmásztak a szekérből, hűs, esti szellő cirógatta meg felhevült arcukat, s ameddig csak elláttak, kisebb-nagyobb tábortüzek és fáklyák százai világították be a roppant vásárteret. A legtöbb fáklya a várfal tövében felállított, díszes emelvény körül lobogott, ragyogó fényárba borítva Golkhar herceg ünnepi vacsoraasztalát, mely körül Trialcor legjelentősebb méltóságai kaptak helyet, s amely körül ugy tolongott, lökdösődött az érdeklődő tömeg, mint ahogy a haragosan tajtékzó óceán hullámzik a parti sziklák körül.

Bár a Vásár számos más pontján is akadtak néznivalók és érdekességek - s szétdurranásig puffadtak szerte a kocsmabódék és sátrak -, a legnagyobb érdeklődés a

herceg tiszteletére rendezett előadásokat kísérte. Előre elrendezett sorrendben, egymásután mutatták be tudásukat Trialcor előkelőségei előtt a messze földről érkezett dalnokok, táncosok, artisták, illúziókeltők, csodatevők és a legkülönfélébb látványossággal szolgáló csodabogarak. Persze csak azok, akiket a herceg ceremóniamestere előzőleg alkalmasnak ítélt Trialcor urának és vendégeinek szórakoztatására.

Amikor megérkeztek a Vásárba, Norcas is bejelentkezett, felajánlotta mutatványait, ám előadása érdektelennek és jelentéktelennek ítéltetett, és szóba sem jöhetett, hogy bekerüljön a busásan megfizetett, parádés műsorba.

Most együtt próbáltak közelebb furakodni a hercegi emelvényhez, ám ez nem ment könnyen, mivel több tízezer más is éppen ezzel próbálkozott. A hetvenezres lakosú Trialcor a kontinens legnépesebb városainak egyike volt, s az itteniek tömegét most még a vásározók sok ezres - több tízezres (Mint tudjuk. pár évvel e történetet követően Trialcor népessége rendkívüli módon megcsappan. Lásd John Caldwell: A Káosz Virágai c. regény végkifejletét Lucindával a főszerepben.) - hada is duzzasztotta. Ameddig csak elláttak, ember ember hátán tolongott, s szinte lehetetlenségnek tűnt rést vágni ebben a szorosan összepréselődött tömegben. Mindenki látni akarta, mi történik, s azok, akik hátraszorultak, szinte semmit se láttak, de legalább hallani akarták a történések zaját.

Norcas megrántott egy girhes vállat.

- Kobzos Julian volt már? - kérdezte. Aztán látva a rámeredő, csontos pofán az értetlenséget, megismételte: - Julian, a Kobzos... fellépett már?!

- Ki? - nyekeregte az idős ember, miközben a szemrevaló tündelányt méregette hályogos szemével. - Hogy kicsoda?!

- Kobzos Julian.

- Há' mítom én! - háborgott a férfi. - A'sszisi, ke', hogy tuggyuk mi, ki danászik most is ippeg?! Nem hallacik a' idájig! - Azonban valaki más tudta a választ a kérdésre.

- Nem volt még a Kobzos! - sipította egy persi csipkével kivarrt, népi viseletbe öltözött, kövér asszonyság. - Ezt biztosan tudom. Mer' ha lett volna, azt mindnyájan láttuk volna! Tudja, mire gondolok, igaz? A fellegjátékra, odafönn az égen!

- Fellegjáték? Miféle fellegjáték?

Többen is értetlenkedtek, Marléna és Norcas azonban pontosan tudták, mit nevez “fellegjáték”-nak a persi nő: égre vetített, színes látomások sorozatát, melyek valóban olyanok, mintha a sötét fellegek elevenítenék fel letűnt idők képeit.

- Vajon még a sátrában van? - súgta Norcas a tündelány fülébe. - Szerinted? - Marléna a fejét rázta.

- Nem számít. A mutatvány előtt semmiképpen nem tehetjük meg!

- Úgy gondolod, utána kedvezőbb?

- Feltétlenül. Azok, akik a leglátványosabb szórakoztatást nyújtják, jutalmul helyet kapnak a hercegi asztalnál...

- No és persze azt követően - vigyorgott Norcas - részt vehetnek a vacsorát követő részeg orgián! Ó... bár ott lehetnék! Átkozott Kobzos, mi minden kijut neki ebből a kurva életből! Ó, bocsáss meg, már megint otrombán beszélek! De esküszöm... az a rohadék... óóóh, meg tudnám fojtani a puszta kezemmel!

Marléna elengedte a füle mellett a féltékeny szavakat.

- Addig kell cselekednünk, amíg a várban mulatozik. - Norcas pislogott.

- Gondolod, hogy a démont a sátrában hagyja?? - Marléna talányosan nézett rá, és ártatlanul visszakérdezett:

- Szerinted?

- Hát persze, hogy ott! - Norcas nagyot csapott saját homlokára. - Hogy is vihetne be egy démont Trialcor Várába?! Még ha csak egy ilyen ártatlan jószágról van is szó, ha megpróbálná bevinni vagy becsempészni a palotába, Dimagos-Vitur, udvari fővarázsló úgy rúgná seggbe, hogy a mesebeli Ayvarig szállna! Hah! Okos kislány! Ezt jól kifundáltad!

Marléna válaszolni akart. de ekkor egy ismerős alakot pillantott meg a szeme sarkából, aki méterekre tőle, egy bódé sötét tetejéről integetett felé.

- Most nekem... el kell mennem! - mormolta a tündelány. - Találkozzunk, amikor a Kobzos mutatványa véget ér! - Nagy meglepetésére Norcas még csak nem is ellenkezett.

- Jól van, Marli, menj csak! - Futó puszit cuppantott a tündelány halántékára. - Nekem is akad még egy kis megbeszélnivalóm valakivel. Találkozzunk a mutatvány után, igen. A szekérnél! De addig is... vigyázz jól, és ne kövess el semmilyen butaságot! Jó? Megígéred?

- Bízz bennem! - Marléna kurta mosolyt villantott a férjére, aztán keresztülfurakodott a tömegen a bódé felé, ahol az ismerős alakot látta.

Azonban mire odaért, már csak idegenek guggoltak az ingatag alkotmány recsegő tetején. Az, aki magához hívta őt az integetésével, már lemászott időközben.

- Volt itt egy lány... - próbálkozott a tető szélén üldögélő, láblógázó fiúval. - Ifjú és szőke.

- Magadról beszélsz? - vetette vissza a serkenő bajszú fiú, és jót vihogott elmésségén. - Te is ifjú vagy, és elég szőke.

- Emberfajú lány - magyarázta türelmesen Marléna. – Ott fent állt, és...

Nem folytatta, mert egy távolabbi tűz fénye előtt kirajzolódott Carla karcsú alakja. Sürgetően integetve hívta őt.

- Várjál már! Hová mégy?! - kiabálta utána a tréfás ifjú. - Beszélgessünk erről a szőke lányról, hé! Marléna azonban vissza sem fordult, átkígyózott az itt álldogálók között, s mivel itt már nem volt annyira sűrű a tömeg, mint az emelvény közelében, pár pillanattal később a kinézett tábortűzhöz ért. Megcsapta a felfelé kapkodó lángok heve, és orrát kitöltötte a nyársra húzott, déli fűszerekkel gazdagon megszórt, sülő hús émelyítő illata. Carla úgy csapott rá a csuklójára, akár a vadászó kobra, és sietve húzta őt egy távolabbi sátor takarásába. - Csakhogy megtaláltalak! - lihegte izgatottan a szőke csitri.

- Ha tudnád, mit összekolbászoltam miattad! - Marléna nem ismerte a “kolbászolni” szó jelentését, de nem akart ezzel foglalkozni.

- Carla! - mormolta. - Azt hittem, már rég leléptél.

- Terveztem, de nem tehettem, amíg nem beszélek veled.

- Ez kedves.

- Nem annyira, mint hiszed! - csikorogta a csitri ádázul. - Érdekből teszem, hogy meghiúsítsam annak az undorító banyának a szándékát! Meg hogy belőled is kiszedjek még

jó pár aranyat. - Kényelmetlenül fíntorgott, és a vállát vonogatta. - Tudod, hogy van ez... annyit fizetsz, amennyit akarsz. Nekem jól jön minden egyes csillogó érmécske, és tudom, hogy nem leszel kicsinyes...

Marléna zavartan pislogott.

- Miről beszélsz?

- A háládról! - vágta rá Carla szemrebbenés nélkül. - Mert szerintem jó pár aranyat... akár az összest is... megérheti neked az, amit most tőlem hallani fogsz! De tényleg nem akarok rámenősködni! Te döntsd el, mennyit ér meg neked ez a hír... Ismétlem, nem vagyok kapzsi: annyit fizetsz, amennyit jónak látsz! Én bármennyivel elégedett leszek.

- Rendben. Beszélj!

- De azért nem ingyen, azt ugye, tudod...

- Természetesen - felelte türelmesen a tündelány. - Ám a hálámat az elhangzottak alapján fogom kinyilvánítani. - Carla megszorította a kezét.

- Légy erős! A férjed kijátszik téged!

- Norcas?

- Miért, talán van más férjed is?! - kuncogott a csitri. - Persze, hogy Norcas. Ki más?!

- Kijátszik? Hogy érted ezt? - Carla grimaszolt.

- Összeszűrte a levet azzal a szipirtyó nővéremmel, és közösen fundáltak ki valamit a hátad mögött. Hallgatóztam, de olyan halkan sugdolóztak, hogy a lényeget nem hallottam. De az biztos, hogy az a dög Romana roppant elégedettnek tűnt, és a te szőrös képű Norcasod úgy vihogott, mint valami ütődött, és egyre azt

ismételgette: “Az én kis Marlimnak fennakad a szeme, de fenn ám! Most végre megfizetek az érzéketlenségéért!” Meg ilyesmit...

- És még?

- Nincs tovább, ennyi - zárta le mondandóját a szőke csitri, és hanyagul megrántotta vézna vállát. - Szerintem ennyiből is kitűnik, hogy ezek ketten készülnek valamire, és ha a helyedben lennék, megpróbálnám kitalálni, hogy mire.

Marléna hosszan eltűnödött ezen.

- Te mire gondolsz?

- Én? Én csak egy cserfes kiscsaj vagyok. Nem szokásom mások problémáján gondolkodni. De ha engem kérdezel, a Kobzossal lehet összefüggésben a dolog. Szerintem a férjed gyanakszik rád, hogy felszarvazod vele, és ezt meg is értem, hisz' remek hapsi a Kobzos! Huhú! Ezért hát félreállítják az útból. Megmérgezik, orgyilkost küldenek rá, vagy ilyesmi... szóval hát, elteszik láb alól. Tudod, hogy megy ez.

Marléna eltöprengett ezen a lehetőségen.

Norcas kezdettől fogva féltékeny Kobzos Julianra, és ő bármit mond is, a férje biztosra veszi, hogy még mindig szerelmes a délceg férfiba. Ezt nem egyszer kinyilvánította már, és nem titok, hogy a szíve mélyéből gyűlöli és irígyli. De hogy megölesse? Az nem vallana a galamblelkű, bátortalan illuzionistára.

De akkor mire készül?

- Nos? - Carla a kezét tartotta, tenyérrel felfelé. - Lássuk, mennyit ér meg neked ez a jó szándékú figyelmeztetés...

A tündelány meglazította az erszényét, és kiszámolt a maszatos tenyérbe négy aranyat. Nem magyarázta, hogy miért épp ennyit, Carla pedig nem kérdezte. Valószínűleg kevesebbre számított, mert a szeme elégedetten csillogott.

- Elindulsz ma éjszaka? - kérdezte Marléna, csak hogy elterelje csapongó gondolatait az iménti témáról. A szőkeség megrezzent, és nagyon csodálkozott.

- Hova?

- Lendorra. Azt mondtad, útra kelsz a másik nővéreddel.

- Ja, ja, igen - bólogatott a lány. - Persze, majd megyek Lucyval... majd megyek. De nem eszik olyan forrón a kölest! Úgy tervezem, összeszedek még egy kevéske útiköltséget ezen a káprázatos éjszakán! - Pimaszul vigyorgott. - Ha jól tudom, még a te erszényedben is lapul majd' negyven arany... ami ha nálam lenne, nagyban csökkentené az utazás nehézségeit.

Marléna alig észlelhetően elmosolyodott.

- Vigyázni fogok rá, nem hagyom ellopni.

- Ellopni?! - nyögött fel színlelt felháborodással a csitri, és a szemét forgatta. - Mily bántó e feltételezés! - Szemtelenül felkacagott. - Te fogod nekem adni az összes vagyonodat, önként és dalolva, kis erdei pacsirtám... amikor majd kihúzlak a kardból, amibe belesétálni készülsz! - A kezét dörzsölte. - Hahááá! Érzem! Ez egy sokat ígérő éjszaka!

- Talán.

- A közeledben leszek, és rajtad tartom a szemem. Csak szólj, ha segitségre lesz szükséged! Ma este egy vagyont akarok keresni rajtad, édes cicám!

Marléna a derűsen fintorgó lányt fürkészte félig lehunyt pillái alól, és nem tudta, mit gondoljon. De mire eldönthette volna, mit válaszoljon, Carla ismét megragadta a karját, és ellenállhatatlan erővel egy közeli bódé felé vonszolta.

- Kezdődik! - rikoltozta, akár egy eszement, és szinte ugrált örömében. - A Kobzos következik! Hujjé! Ezt látni akarom!

A tömeg morajlott, és hullámzott, ahogy az izgatott emberek még jobban egymáshoz préselődtek, igyekezvén jobb pozícióba kerülni, és a hercegi emelvény közelébe nyomulni. Pedig nem volt erre semmi szükség, hiszen Kobzos Julian mutatványát mérföldekről is kitűnően látni lehetett, a dal pedig, amit énekelt, legfeljebb az emelvényen páváskodó trialcori előkelőségek és az első sorokban préselődők füléig jutott el.

Ennek ellenére mégis tetőfokára hágott az izgalom, mindenki ordibált vagy rikoltozott, így akarván elcsendesíteni a többieket.

Carla egy marék kavicsot hajított fel a bódé tetején kuporgó ifjúhoz.

- Aóú, az istenekre, elment az eszetek?! - jajdult fel a kölyök, és a tarkóját meg a füle tövét dörzsölve, bosszúsan meredt le a homályosabb részbe. - Mit dobálódzkodtok itten, he?!

- Hé, te mamlasz! - förmedt rá Carla keresetlen közvetlenséggel. - Nyújtsd a kezed, és húzzál fel minket, de gyorsan!

- Dehogyis! Már így is sokan vagyunk idefenn! Apám letépi a fülem, ha beszakad a bódénk teteje!

- Dehogy szakad! Könnyűek vagyunk, mint a tollpihe. És ugyanolyan puhák és kedvesek is... ha felsegítesz, olyan csókot kapsz, amilyenről eddig nem is álmodtál!

- A fiú csak egy pillanatig habozott.

A kezét nyújtotta, és először Carlát rángatta fel a bódé tetejére, aztán a ruganyos tünde-lányt is felsegítette. Velük együtt összesen nyolcan kuporogtak a tetőn, és a durva deszkák hajladoztak, recsegtek, csikorogtak alattuk. Félő volt, hogy tényleg beszakad.

- Kérem a csókomat! - követelte a siheder.

- Cshhhsss most! - csendesítette le a csitri, és elhessegette magától a rámenős ifjút. - Az előadást bámuld, ne engem!

- De megígérted...

- Fogd már be, tahókám!

A tetőn lévő férfiak némelyike gúnyosan röhögött rajtuk, és valami érthetetlen idegen nyelven kurta megjegyzéseket tettek. A fiú fülig vörösödött.

- Ha átvertél... szavamra, rögvest lehajítalak, te lány!

- Jól van, na! - csattant fel Carla. Megragadta a fiú kócos fejét, magához rántotta, és akkorát cuppantott a fülébe, hogy a szerencsétlen kölyök csaknem belesüketült.

- Mi a fene volt ez?! - méltatlankodott a megdöbbent áldozat, és mutatóujjával próbálta kidugítani a fülében visszhangzó csengést.

Carla elégedetten kacagott, és rákacsintott.

- A csók, amit ígértem! - gúnyolódott. - Egy olyan csók, “amilyenről eddig nem is álmodtál”. Vagy talán ilyesfajta csókokról álmodtál?

Nagy röhögés jutalmazta a csúfondáros szavakat. A fiú dühösen morgott, a szeme villámlott. Izmai megfeszültek, arcizmai összerándultak.

Marléna, nem kívánván problémát, odahajolt, és szájon csókolta. Ugyanolyan szenvtelenül, érzéketlenül, mint ahogy Norcast szokta. Mégis hosszan, ráérősen.

- Ez megteszi, remélem - mormolta, amikor szétváltak. - Megfizettük a szívességedet, nem kell lehajítani minket.

Azzal már el is fordult, és mintha meg sem történt volna, az emelvény környékét bámulta. A fáklyák százaival megvilágított asztalok között egy apró alak épp ekkor rántotta le a sötét leplet a jókora kalitkáról, melynek mélyén apró drágakőként csillogott a rávetülő fényben a kis démon aranyszínű alakja.

A nézők tömege hatalmas ovációban tört ki, ám Marléna még e fülrepesztő lármán keresztül is hallotta a közelében kuporgó fiú meglepett dörmögését:

- Hát... nem is tudom, ennél a rideg szájnyálazásnál még az a fülcuppantós csók is jobb volt!

Igen, valószínűleg Norcas is így érezhette. Ám ő csak ritkán tette szóvá; kénytelen volt elfogadni, hogy ő csak hűvös, érzéketlen “csókokat” kap. Neki csak ez jutott.

A tündelány azonban nem akart tovább ezzel foglalkozni. Minden idegszálával az emelvényre összpontosított, és leste, mi történik. Az előadás azonban még nem vette kezdetét az aranytestű démon leleplezésével. Kobzos Julian - mert hogy ő volt az, semmi kétség; Marléna még ily messziről is felismerte arányos alakját - fél térdre

ereszkedett az asztalfőn trónoló Herceg előtt, és alázatosan válaszolgatott a méltóságos úr kérdéseire.

Eközben a tömeg egyre türelmetlenebb lett; az ordítozást füttyögések, egymáshoz vert vasak vagy fadarabok csattogása váltotta fel. Nem nagyon kedvelték az efféle üres időszakokat.

Marléna nem törődött sem a Herceggel, sem az asztal előtt térdelő Kobzossal. Ő azt próbálta kinézni, miként viselkedik Aranyszárnyú Wejrion. Ám hiába hunyorított, hiába próbálta összpontosítással fókuszálni és élesíteni tekintetét, a kis démon oly messze volt, hogy csupán egy aranyosan csillogó foltnak látta; a ketrecét pedig lila fényű homálynak. Carla ragadta meg a vállát, és megrántotta.

- Na rnit mondtam?! - sziszegte a csitri, és úgy rángatta a tündelány vállát, mintha le akarná szakítani a karját. - Odanézz! Odanézz már... oda! Odaaaa!

Marléna követte tekintetével a mutatott irányt, és pár tétova pislogást követően meglátta, hogy mit akar a csitri ily hevesen a tudomására hozni.

- Hát most láthatod! - hörögte felindultan Carla. - Nem hazudtam! Ezek a sötétben konty'spiráznak!

- Konspirálnak - helyesbített ösztönösen a tündelány, és megpróbálta beazonosítani az alig kétszáz lépésnyire derengő, hatalmas kerekű, persi társzekér árnyékában mocorgó alakokat.

Norcas volt az egyik. Jellegzetes alakja, széles csípője, csapott válla és enyhén görnyedt tartása alapján akkor is felismerte volna, ha a túlnan lobogó tábortűz fénye nem rajzolja ki egyértelműen körszakállas fejét, görbe orrát és éles vonásait.

Rajta kívül még hárman “kontyspiráztak” ott. A nagydarab molett nő a társzekér árnyékában maradt ugyan, de gyanítani lehetett, hogy Romana Naimor az. A másik két férfit, akiket néha-néha megvillantott a fel-felcsapó lángok fénye, Marléna nem ismerte.

- Kik azok vele? - suttogta.

- Az én dagadt ribanc nővérkém! - csattant fel a Carla. - A két férfi pedig... hát mit tudom én?! Biztos orgyilkosok! Emlékezz, mit beszéltünk! - Marléna a szemét meresztette.

- Nem úgy néznek ki, mint az orgyilkosok...

- Mer' hogy te tudod, milyenek az orgyilkosok, mi? - rötyörészett Carla. Aztán kedves közvetlenséggel megmarkolta a sötét pillantásokat eregető siheder vállát, és jó alaposan megrángatta. - Hé, suttyókám! Nézz csak oda! Oda, ahhoz a társzekérhez... Nem tudod, kik lappanganak ott? - A fiú morcosan krákogott, önérzetesen lesöpörte a csitri kezét a válláról, és felvetette kócos fejét.

- És ha tudom, akkor mi van?

- Kapsz még egy csókot a barátnőmtől, ha megmondod.

- Kösz, inkább nem - morogta a fiú, és fintorgott. - Akkor inkább egy szobrot csókolgatok, abban is több az érzelem, mint a te barátnődben! - Kivárt egy sértett pillanat erejéig, aztán sóhajtott. - Azt a szakállas embergnómot meg a dagi nőt nem ismerem, de a másik kettőről tudom, kicsoda...

Carla valósággal ragyogott. Közelebb húzódott, és bal kezének ujjbegyeivel cirógatni kezdte a fiú serkenő szakállát.

- Megmondod nekem, ugye? Ugye?

Marléna figyelmét nem kerülte el, hogy a csitri, miközben a bal kezével simogatott, jobbjával a fiú erszényét fogdosta. Aztán némi tapogatás után békén hagyta; laposnak és érdemtelennek találta ahhoz, hogy elcsenje.

- Haggyá' már! - mordult fel a fiú ingerülten. - Megmondom én, ha már olyan lüke vagy, hogy te magad nem ismered meg őket! Az az ősz szakállas, hosszúkás fejű, díszes palástú férfi nem más, mint Marois Tamak, személyesen!

- Na, ne mondd már! - csattant fel Carla. – Hülyeségeket beszélsz!

- Tévednék?! - sziszegte megbántottan a fiú. - Ugyan, nézd már meg jobban, ki az a másik, ha van szemed, és akkor belátod, hogy nem tévedek! Vagy szerinted nem a barbár Izmer Samoth izmoktól duzzadó alakja rajzolódik ki a lángok fényében?

- Marois Tamak? Izmer Samoth? - visszhangozta Marléna hitetlenkedve. - Trialcor fővarázslójának legmagasabb rangú tanítványa és a hercegi testőrség hírhedt hadnagya...

- És ha mégis? - vetette oda Carla egy váratlan pálfordulással. - és miért is ne? Tudod, mit jelent ez! Ugye, tudod?

- Én nem - kotyogta közbe a siheder, és olyan bamba képet vágott, hogy ennek láttán szinte még a hold fénye is rezgett a röhögéstől. – Mit jelent?

- Te most hallgass, mamlasz! - förmedt rá Carla, és kedvesen arcon legyintette a túlzott érdeklődést mutató fiút. Aztán, mielőtt az zokon vehette volna, megnyalta a nyakát, és futólag szájon cuppantotta. Rámosolygott. - Figyelj, taplóvitéz! Legközelebb majd akkor szólalj meg, ha feleségül kérsz!

Marléna dermedten állt, és a sötétben tárgyaló alakokat bámulta a bódétető magasából. Bár egyetlen szavukat sem hallotta, el tudta képzelni, miről folyhat a szó. Sötét tárgyak cseréltek gazdát - tömött erszények talán? -, és a négy alak két különböző irányban távozott. Norcas és Romana a vásártér közepe felé indultak, arra, ahol a Kobzos csíkos sátra állt, Marois Tamak és Izmer Samoth pedig a hercegi emelvény felé törtetett.

Nekik tiszteletteljes alázatossággal nyílt meg a hömpölygő tömeg; nem kellett minden egyes lépésnyi közelségért megverekedniük, mint az átlagos halandóknak.

- Te mit gondolsz, Marli? - lehelte Carla izgatottan a tündelány fülébe. - Miről konsperkáltak?

Egyértelmű: Norcas most adta el a herceg talpnyalóinak Aranyszárnyú Wejriont! Azt mondta, segít nekem ellopni a kis démont, hogy szabad lehessen, de valójában a célja más. Nem kiszabadítani akarja őt, hanem újabb rabságba juttatni. Trialcor zsarnok Hercegének vértől vöröslő karmai közé. Vagy talán Dimagos Vitur fővarázsló fogságába?

- Mit gondolsz? - erősködött Carla. - Miben egyeztek meg?!

- Nem tudom - hazudta a tündelány, és nem nézett a csitri szemébe. - De bármi legyen is az... csalódni fognak!

- Azért ez furcsa... - morfondírozott a szöszke csitri. - Valami olyasmire számítottam volna, hogy a trialcori varázsló fizeti le Romanát és Norcast valamiféle szolgáltatásért... viszont figyelted? Épp fordítva történt! A te Norcasod dugdosott dagadozó erszényeket Marois Tamak kezébe!

Marléna megdermedt. Igen! Carla jól látta! Norcas adta az erszényt a varázslónak, és egy másikat Izmer Samothnak...

...és ez elég fürcsa!

Ha arról állapodtak volna meg, hogy Norcas elorozza Julian démonát, és azt átadja a trialcoriaknak, nem fordított irányban kellett volna gazdát cserélniük a tömött erszényeknek??

De akkor... mi a fene folyik itt?!

A szőke Carla ismét megragadta a karját, és keményen megszorította.

- Óóóh! Most már tényleg kezdődik!

Marléna a hercegi emelvény felé pillantott, és a szívébe belesajdult az ismerős érzés: az előadás kezdetét veszi.

A Kobzos belecsapott a húrokba, és énekelni kezdett. Sem a hangszerét, sem az ő hangját nem lehetett hallani ebből a távolságból, ám a ritmikus mozdulatok és a széles, teátrális gesztusok magukért beszéltek. A férfi valószínűleg egy ősi balladát énekel el Worluk régmúltjából, és pillanatokon belül csatlakozik hozzá a démon, hogy megossza nézőközönségével csodás látomásait.

- Nézd! Nézd! - kiabálta Carla, és kipirult arccal tapsikolt.
- Ó, Marli! Láttál már ilyet?!

- Nem is egyszer - gondolta a tündelány, de nem tartotta szükségesnek hangosan is kimondani a választ. Ő is, mint mindenki más, ösztönösen az ég felé fordította a fejét, ahol csoda dolgok játszódtak. Hatalmas, sötét sárkányok köröztek a Vásározók fölött, nem kis riadalmat okozva az összegyűltekben váratlan feltűnésükkel. Ám még mielőtt eszelős félelem lett volna úrrá a nézőkön, a terjedő tűz sebességével kúszott végig a tömegen a megnyugtató hír:

- Nem igaziak... Ez csak illúzió... Ez csak látomás! Része az előadásnak...

És valóban, aki nem csupán a lustán szárnyaló sárkányokat bámulta, láthatta azt a két halovány fénypászmát is, mely a ketrecben térdelő, aranyszínű démon szemeiből kúsztak fel az égre.

Ezek a fénypászmák adták a nézőknek a látomást. Marléna tudta ezt, hisz' nern először látta már a mutatványt.

De persze sohasem ugyanazt!

Minden alkalommal más volt!

Kobzos Julian eleinte morgott is emiatt eleget: “Minek cifrázni?” Wejrion azonban önmagát szórakoztatta azzal, hogy mindig mást és mást jelenített meg. Most a sárkányokat.

A tömeg zúgott, morajlott, kiabált, tapsolt, némelyek pedig bátorságukat fitogtatván nyilvesszőket lődöztek az illúziósárkányokra...

...amely vesszők visszahullottak a tömegbe, és kisebb-nagyobb sérüléseket okoztak az egymást lökdöső álmélkodóknak. Ám ezek - és az ezekhez hasonló atrocitások - nem tudták megzavarni az előadás folyamatosságát. Mi több, az események felgyorsultak.

A sárkányok lejjebb ereszkedtek, és immár látni lehetett, hogy apró alakok ülnek a hátukon. Sötét arcuk kivehetetlen volt, de vékony, szikár alakjuk, merev tartásuk egy ősi népre utalt.

Közben azok, akik közelebb ültek a hercegi emelvényhez, és hallhatták a Kobzos dalát, kiabálva harsogták tovább a megismert részleteket.

- Elfek. Azok ott elfek a sárkányokon!

És mire e szavak végigmorajlottak volna a leghátsó sorokig, elől máris újabb részleteket üvöltöztek;

- Quetterek jönnek!... Harcolni fognak az elfekkel...

Ami először gyorsan közeledő, sűrű, fekete felhőnek tűnt a sárkányok mögött, most közelebb ért, és egyértelművé vált, miféle “felhő” az: tömött, zsúfolt bolyban, szorosan egymás mellett repülő, humanoid lények sok százan, ezren, tízezren.

És a következő pillanatban, mintha mágikus tűzgolyó robbant volna e boly közepében, az egység szétszakadt, és tízezernyi szárnyas szörnyeteg röppent szerte a fekete éjszakában. Akár a zuhogó záporeső, úgy zúdultak alá a lomha sárkányokra és azok lovasaira. Aprók voltak ezek a szörnyek a gigászi drakónokhoz képest, ám jóval nagyobbak és vaskosabbak azok lovasainál.

Egy-egy sárkányon nyolc-tíz elf lovagolt, akik félelmetes nyílzáporral fogadták a támadó quettereket. Ezek a nyilvesszők - ugyanolyan illúziók, mint maguk az elfek és ellenségeik - persze nem hullottak alá a gyönyörűségtől üvöltő tömegbe, de mégis nagyon sokan kapkodták a fejüket, vagy próbáltak volna ösztönösen elugrani az élethű látványtól, amikor egy-egy quetter, nyilvesszőkkel teleszurkáltan, pörögve, imbolyogva zuhant alá a mélybe, hogy aztán méterekkel a közönség feje fölött a semmibe fakuljon.

No persze nem ment ez ilyen könnyen. A quetterek iszonyatos életerővel rendelkeztek. Négy-öt nyilvesszővel a testükben még ugyanolyan vehemensen támadtak, mintha csupán ártalmatlan tövisek karcolták volna meg őket.

Népes fürtökben zúdultak rá a sárkányokra, és görbe agyaraikkal, késpengényi karmaikkal fogást kerestek a hatalmas pikkelyek között. S ha megakasztották ellenfelük páncéljában természetes fegyvereiket, megtalálták az érzékeny részeket, és tépték, marcangolták, ahol csak érték.

Hamarosan népes fürtökben csüngtek ezek a vérszomjas bestiák szinte minden sárkány oldalán, nyakán, de még a szárnyain is. Súlyukkal egyre lejjebb kényszerítették áldozataikat, és a pikkelyes gigászok tehetetlenül csapkodtak, imbolyogtak a levegőben, és egyre lejjebb és lejjebb kerültek.

S megdöbbentő fogás volt ez a látomás bemutatójának részéről, hiszen ahogy az eddig távolinak tűnő csata egyre közelebb került, és egyre tisztábban rajzolódtak ki a borzalmas részletek, úgy csendesedett el fokozatosan a Vásár közönsége, s már csak a legvérmesebbek kiabáltak és ujjongtak; a többség csak szájtátva bámult.

És volt is mit.

A sárkányok sárgásfekete lángot fújtak a népes rajokban rájukröpülő quetterekre...

...ám a szárnyas szörnyetegek úgy zúgtak szerte a közéjük vágó lángnyelvek elől, mint ahogy az apró halak rebbennek szét egy lomha csuka támadásától. Többnyire megúszták, épp csak megpörkölődtek, vagy még azt sem.

Néha persze ott maradt egy-egy későn reagáló áldozat a sárkányláng útjában. Talán épp azon tűnődött, vajon hová szárnyalnak oly sebesen a társai, amikor testét beborította a sárgásfekete tűz, és denevérszárnyszerű bőrlebernyegei lobogva fellángoltak. A megfeketedett szörny küzdeni próbált még egy hosszú és kétségbeesett pillanatig, ám hiába csapkodott füstölgő, lyukacsosra égett szárnymaradványaival, tehetetlen súlya a talaj felé vitte.

De megpecsételődött ám hamarosan három-négy sárkány sorsa is... Billegve, csapkodva hullottak a gigászok, és a hátukon kuporgó íjászok kalimpálva zuhantak alá a sötét mélységbe.

És az elfek nem tudtak repülni.

Ám bárhogy legyen is, még azok jártak jobban, akik lezuhantak és a talajhoz csapódtak. Az ő haláluk gyors volt és kíméletes. Ez a kiváltság azonban csak keveseknek adatott meg. A quetterek vérszomjas dühvel röppentek rá a magatehetetlen áldozatokra, és még zuhantukban szörnyű sebeket ejtettek rajtuk agyaraikkal és karmaikkal. Letépték a karjukat, lábukat, felhasították a gyomrukat, szétroncsolták a bordáikat, kiverték a szemüket, kiszedték a májukat, átlyukasztották a tüdejüket...

És ki tudja még, miféle szörnyűségeket műveltek.

Egy tehetetlen elf nőt minimum nyolcfelé téptek, szaggattak; testének csupán felismerhetetlen részei hullottak tovább.

Ám persze jócskán akadtak sárkányok, amiket nem tudtak megingatni a vad rohamok, és a hátukra kötözött elfek vitézül védték magukat. Tucatjával hullottak alá a halálra sebzett quetterek is, és vérszomjtól elvakult társaik, akár a cápák saját sebesültjeiket, őket is széttépték.

Azonban a quetterek jelentős létszámfölénye és emberi ésszel felfoghatatlan vadsága felülkerekedni látszott a heroikusan küzdő elfek felett. A szárnyas szörnyetegek második hulláma már nem is a sárkányokat támadta, hanem az íjászokat. Hárman-négyen repültek rá egy-egy elfre, és még ha az elsőt - vagy az első kettőt - közülük sikerült is teletűzdelni halálos nyilvesszőkkel, a harmadik és a negyedik katapult lövedékeket megszégyenítő

sebességgel és pusztító erővel csapódott be a védtelen íjászra, letaszítva őt a nyeregből...

...vagy cafatokra tépte, ha az illető oda volt szíjazva.

Szörnyű, barbár küzdelem volt ez, literszámra zuhogó elfvérrel fűszerezve.

Marléna megbabonázva bámulta, és bár az eszével pontosan tudta, hogy csupán a múlt egy rég letűnt eseményét idézi fel a látomás, egész testében remegett, és tagjai görcsösen meg-megrándultak, amikor szinte testközelben látni vélte egyik ősének szörnyű pusztulását. Tágra nyílt szemmel, tátott szájjal, faji emlékezetének legsötétebb érzéseivel élte meg ezt a kőkemény atavisztikus élményt, és közel állt ahhoz, hogy íját lekapva a válláról ő is nyilakkal árassza el a fölötte keringő, szörnyű sereget, mint ahogy tették ezt jó páran mások is a megbabonázott nézőseregből.

Már-már úgy tűnt, hogy az elfek mind egy szálig elhullanak. Már alig egy tucatnyi sárkány tartotta magát, ám azokon is véres fürtökben csüngtek a quetterek, és azok a szörnyek, amik nem fértek hozzájuk, mérges darazsakként zsongták körbe őket.

Azonban a legválságosabb pillanatban váratlan segítség érkezett: újabb elfek gyors röptű kissárkányokon, gúnárnyakú wyverneken, griffeken, természetellenesen nagyra nőtt madarakon. A felmentő sereg élén, egy óriási kőszáli sas hátán egy elf nő lovagolt, aki kicsiny harangot tartott maga elé, és élettelen szemüregeiben ezüstös fény csillogott.

Már harsogott az emelvény irányából a jövevény neve, felerősítve Kobzos Julian énekét...

...de Marlénának nem volt szüksége erre. Ő maga is kitalálta, ki lehet az elfek vezetője.

- Gwynda! - suttogta ihletetten. - Ezüstszemű Levandel!

Bár a quetterek még mindig legalább kétszeres létszámfölényben voltak, kétség sem férhetett ahhoz, hogy a csata kilátásai megfordultak. Az óelf balladák szinte másról sem regéltek, mint Levandel legendás győzelmeiről, ahol a nekromanta nő megjelent, az elfek győzelméhez nem férhetett kétség.

Valószínűleg felismerték a quetterek is, mert tömegével támadtak rá.

A kőszáli sas azonban még e vérszomjas fenevadaknál is gyorsabbnak bizonyult. Felfelé szárnyalt, bele a sötét éjszakába, és hangtalanul üvöltő , megszállott szörnyek tucatjai csapkodtak, szitáltak a nyomában.

A sasháton lovagló Levandel beleveszett a homályba.

Nem lehetett látni, mi történik vele, mi lesz a sorsa...

Valami azonban történhetett a sötétség rejtekében.

Valami furcsa.

Valami bizarr.

Valami rettenetesen bizarr!

A látomást nem kísérték hangok. Csupán a látvány illúziója volt ez, nem a zajoké.

Először csak a menekülők tűntek be ismét a láthatóság területére. Rémült quetterek, akik úgy szárnyaltak lefelé, mintha az alvilág ördögei űznék őket. Azok a felhevült fenevadak, akik az imént még az agyaraikat csattogtatva, nyáladzva emelkedtek Ezüstszemű Levandel nyomában, most zuhanórepülésben érkeztek, s a sárkánycsata

magasságába érkezve oly rémülten, oly erőlködve szárnyaltak el a messzeségbe, mintha ezernyi elf nyilvessző suhanna a nyomukban.

Aztán potyogni kezdtek a társaik.

Hogy mi történhetett odafent, a fekete felhők mögött, nem lehetett látni. Azonban sorra hullottak lefelé kalimpálva, szárnyaszegetten, kitört nyakkal, kicsavart végtagokkal, szétloccsantott fejjel, lilásfekete lángnyelvektől faltan az imént még oly vérmes quetterek, s áttetsző fényfoltok úsztak utánuk, melyek, akár a piranhák, zuhantukban is bele-belemartak a pórul járt szörnyekbe, és kisebb-nagyobb falatokat hasítottak ki belőlük.

Marléna tudta, mi történt: Ezüstszemű Levandel megrázta a mágikus Lélekharangot, és rég halott elfhősök szellemei jöttek el, hogy segítsék őt küzdelmében.

A csata menete végérvényesen megfordult. A quetterek eszeveszetten menekültek, és az újonnan érkezettek diadalmasan üldözték őket.

Aztán a hatalmas kőszáli sas, hátán Ezüstszemű Levandellel ismét beúszott a képbe, és ekkor…

…a látomásnak vége szakadt.

Mintha elvágták volna.

Marléna lassan ocsúdott révületéből, mint ahogy körülötte mindenki más is. Aztán egyre hangosabb lett a rivalgás. A nézőket elbűvölte a látványosság, és mohón követeltek újabb és újabb jeleneteket. Itt és most készséggel végignézték volna Worluk teljes történelmét, még akár úgy is, hogy napokig nem esznek, nem isznak, nem alszanak.

Marléna azonban tudta, hogy vége. Wejrion ereje is végesek. Egy ilyen bonyolult és látványos illúzió alaposan kimeríti. Ezt követően valószínűleg napokig aludni fog...

A mohó követelődzés végül is viharos tetszésnyilvánításba fordult. A közönség üvöltözött, tapsolt, dobogott, csattogott, kalapok és süvegek repültek a magasba, s ezernyi lehetséges formában nyilvánította ki elismerését.

Marléna megrázkódott, és maga sem tudta, miért, durván eltolta magától Carla kezét, mely ismét az ő csuklója után tapogatózott. - Csodás! - kiabálta a csitri lelkesülten. - Gyönyörűséges!

- Láttad ezt, Marli? Láttad?

A tündelány erővel lerázta magáról a látomás utóhatását, és azt figyelte, mi történik a hercegi emelvényen.

Úgy tűnt, Hektor Golkhart és a trialcori előkelőségeket egyaránt lenyűgözte a mutatvány, még a Herceg jobbján terpeszkedő varázslóforma alak - valószínűleg Trialcor Fővarázslója, Dimagos-Vitur - is elismerően csapkodta össze tenyereit.

Kobzos Julian egy dagadt erszényhez hasonlatos holmit vett át a Hercegtől, és igencsak szapora ritmusban hajlongott. Így köszönte meg az elismerő szavakat.

Hajlongott...

...és hátrált.

Távozni akart, nyilvánvalóan.

Ám a mutatványa elnyerte Trialcor urainak tetszését, és maguk közé invitálták. Akarta vagy sem, helyet kellett foglalnia az ünnepi asztalnál. Marléna nem mosolyodott el, de elégedetten nyugtázta a történteket: épp erre

számított. Kobzos Julian órákig nem szabadul még az előkelő társaságból, és talán nem is akar...

...hiszen itt és most előnyös ismeretségekre tehet szert. Például az a dús keblű hölgy, aki a jobbján ül, máris élénk érdeklődést tanúsít iránta. Julian pedig kimondottan szereti az ilyen előkelő “töltött galambokat”. Lehet, hogy dolga lesz egész éjszakán át?

Carla még mindig a mutatványról áradozott, a tündelány azonban elengedte a füle mellett a tartalmatlan csacsogást. Egyre csak azt leste, mi történik az aranyos démonnal.

És mi történhetett volna? Az, amire számított...

Egy hajlott hátú egyén érkezett, betakarta a csillogó ketrecet a sötét pokróccal, aztán a hátára vette, és megindult vele.

Szürke Gridak!

Természetesen.

Kis idő elteltével újabb mutatványosok jelentek meg az emelvény e célra kialakított részén. Égő fáklyákkal zsonglőrködtek, és miközben valami bonyolult, alig követhető, sok-sok helycserés táncot lejtettek, lángoló golyókat hajigáltak egymásnak. A nézelődök egymás hátára másztak, hogy lássanak is valamit, de többségében még mindig az előző mutatvány hatása alatt álltak.

Marléna egy pillanatra sem vette le a szemét a ketrecet a hátán cipelő Gridakról. A szürkemanó nem a Kobzos sátra felé indult terhével...

...de persze lehetetlen is lett volna áttörni a tolongó tömegen.

A várfal tövében indult meg csámpás lépteivel, egyenesen a kapu irányába.

Marléna megdermedt. Na, neee!

Hirtelen támadt félelmei azonban szerencsére nem igazolódtak be. Gridak nem vitte be terhét a belső várba, ezzel a kitérővel csupán a tömeget kerülte ki. A várkapunál egy pillanatra megpihent, és lomhán gesztikulálva szót váltott az őrökkel.

Aztán nagy ívben kikerülve a hercegi emelvényt övező tömeget a vásártér középrésze felé ballagott. Marléna sóhajtott.

Aztán élesen kifújta tüdejéből a levegőt, és mindkét keze ökölbe szorult...

Olyasmi történt, amire nem számított.

Egy kisebb csoport szegődött a ketreccipelő manó nyomába; hat meggypiros átalvetős, alabárdos trialcori városőr, és még valaki. Egy nagytestű, vaskos, izmos alak.

Bár az illető arcát nem lehetett kivenni a sebzett madárként csapkodó fáklyafényben, Marléna mégis esküdni mert volna rá, hogy ugyanaz a brutális külsejű, északi barbár az, akit nemrég Norcasszal látott tárgyalni.

Izmer Samoth, a Herceg testőrségének hadnagya! Mi történik itt?!

Marléna kivárt még pár percet a magas bódé tetején, ahonnan remek rálátás nyílt a népektől zsúfolt területre, majd miután meggyőződött arról, hogy a démonkalitkát valóban a sárga-fekete csíkos sátorhoz vitték, és hogy Kobzos Julian jóízűen falatozik a hercegi asztalnál a dús keblű úrhölgy társaságában, oda sem nézve, futólag megszorította Carla hegyes könyökét.

- Megyek. - Arra számított, hogy a csitri ajánlkozik, hogy elkíséri, s már készült a visszautasításra, azonban semmiféle választ nem kapott. Oldalra pillantott, s látta, miért. Carla buzgón csókolózott azzal a nagydarab sihederrel, aki felsegítette őket a bódé tetejére. Valószínűleg már az elfek és a quetterek háborúja közben összemelegedtek, de Marléna oly mereven bámult felfelé az égre - mint ahogy mindenki más is -, hogy nem is észlelte, mi folyik közvetlenül mellette. A szőke lány pedig, még ha érezte is könyöke érintését a nyálas csókok közepette, valószínűleg új hódítása simogatásának vélte.

Marléna kifejezéstelenül bámulta a párost. Még ha tudta is, hogy ez a forró szenvedély legalább az egyik fél részéről aligha őszinte - ámbár az ifjúnak még megvolt az erszénye -, valahol a lelke mélyén ő is vágyott volna heves érzelmekre, melyek megolvasztják az elfszívet körülölelő jéghártyát.

Norcas sohasem tudta őt izgalomba hozni. Az, aki pedig tudta volna, az megvetett és gyűlöletes személy volt a szemében.

- Én most megyek, Carla - motyogta, inkább csak magának, mint a fiatal lánynak. – Légy jó, és vigyázz magadra! Ráhasalt a bódé szélére, megragadta a töredezett peremet, és könnyedén leereszkedett a letaposott fűre.

- Hohó! - hördült fel valaki meglepetten a közelében.

A hördüléssel egy időben valami látványos dolog történhetett a hercegi emelvényen is, mert egy emberként zúdult fel a tömeg, és sokan kiabáltak, füttyögtek, ordítoztak.

Marléna oldalra kapta a fejét, és egy megtermett, széles vállú férfit látott a bódé sötét oldalához lapulva, guggoló

helyzetben. Zizzenés hallatszott, s késpenge csillant egy odavetülő fénypászmában, ahogy az illető ugrásra készen emelkedni kezdett.

A tündelány ösztönösen cselekedett. Villámgyorsan rácsapott a férfi homlokára, és teljes erejéből megtaszította. Érezte a mellkasa felé villanni a kést, de az ő mozdulata túl gyors volt ahhoz, hogy meg tudják sebezni. Mielőtt a késhegy megkarcolhatta volna, elszökkent onnan.

Az egyensúlyát kereső - félig még guggoló, félig már állni készülő - ember megtántorodott, hanyatt esett, és még meg is hengergőzött a száraz fűre kiszórt szemétben.

- Ribanc! -hörögte rekedten, és fektében a lány lába felé kaszált a pengéjével.

Marléna azonban ekkor már legalább öt méterre járt tőle, és nem vesztegette az időt a titokzatos támadóra. Bárki lehet. Egy prédára leső tolvaj, aki kihasználni készült a sötétséget meg azt, hogy mindenki a mutatványokra figyel. Talán csak véletlenül hozta össze vele a sors. De az is lehet, hogy kimondottan őrá lesett ott, a bódé falánál: egy kifosztott kártyapartner, egy csúffá tett kocsmatöltelék, egy meglopott vásározó. Vagy egy orgyilkos, akit ellene bérelt fel valaki.

A tündelány nem akart fölösleges találgatásokba bocsátkozni; komoran összeszorította ajkait, és sietve elillant a bódék közti útvesztőben, mielőtt a titokzatos férfi feltápászkodott volna.

Azt azonban leszögezte magában, hogy a továbbiakban óvatosabban és megfontoltabban kell cselekednie, hisz' a késes férfi váratlan megjelenése talán nem is véletlen.

Vagy mégis?

Amikor már biztosra vette, hogy lerázta esetleges üldözőjét, mindvégig a szekerek, bódék és sátrak árnyékában haladva a sárga-fekete sátor felé osont. Oda, ahová a démont vitték…

Pedig Norcas egyértelműen megmondta, hogy a szekerüknél kell találkozniuk a Kobzos fellépése utáni órában.

A vékony lány megtorpant, és lehajtott fejjel, hosszan töprengett. Végül abba az irányba fordult, amerre a szekerüket sejtette. Arra fordult…

De nem azért, hogy odamenjen.

- Sajnálom, Norc! - bízta leheletét az éjszakai szellőre. - Nem várok rád egy órát. Nélküled kell megtennem! Könnyedén szökellve iramodott tovább Julian sátra felé. Egy átlagos halandó eltévedt volna e forgatagban, a sötét és fáklyafényes sátrak, bódék, szekerek, áruspultok és egyebek kusza szövevényében, a tündelány azonban tévedhetetlen magabiztossággal közelítette meg célját. Ám mielőtt vakmerően odasétált volna a sárga-fekete csíkos sátorhoz, egy pillanatra meglapult egy halszagú, ponyvás szekér takarásában, hogy kifújja tüdejéből az örvénylő levegőt, és nyugalmat erőltessen magára.

Aztán nesztelenül leemelte válláról tökéletes faragású íját, gyors, rutinos mozdulatokkal felajzotta, és vékony vesszőt helyezett a feszes húrra.

Bármi áron végre akarta hajtani tervét: kiszabadítani Aranyszárnyú Wejriont, még ha Trialcor Hercegének összes alabárdosát le kell nyilaznia, akkor is.

Kilesett a szekér mögül.

A Vásártérnek ezen a részén nem égtek tüzek, de a csíkos sátor túloldalán lobogott egy nagyobb máglya húsz-

huszonöt lépésnyi távolságban, ami körül nyársakat szorongató, kísérteties alakok kuporogtak. A repkedő fényszárnyak hol megnyújtották, hol eltorzították alakjaikat, és félelmetes árnyjátékot varázsoltak egy közeli fabódé oldalára.

Marléna íjjal a kezében fürkészte a terepet. Semmi sem mozdult. A sátor bejárata a máglya felé esett, itt, a hátsó részen nem álltak őrök. A tündelány nesztelen léptekkel osont egészen a sátorponyváig, s íját mindvégig úgy tartotta, hogy szívdobbanásnál is rövidebb idő alatt lelőhessen bárkit, aki váratlanul felbukkan.

De nem bukkant fel senki.

Marléna eljutott a ponyváig, és hosszan hallgatózott.

Jelenleg legalább másfél mérföldnyire lehetett a várfal tövében felállított hercegi emelvénytől, és az ott tolongó tömeg ovációja csupán egy magasról lezúduló vízesés tompa morajlásához hasonlított. A tűz körül gubbasztók pedig valami olyan nyelven kántáltak és káráltak, amit a tündelány nem ismert.

Kivárt még egy percet.

Aztán még egyet.

Végül az övébe tűzte a nyilvesszőt, az íjat pedig lazán átvetette a vállán. Lazán, hogy azonnal le tudja kapni, ha a helyzet ezt kívánja.

Még mindig minden mozdulatlan volt.

Marléna előhúzta a tőrét, és alulról felfelé hosszanti vágást ejtett a vastag ponyván.

Belesett.

A kalitkának nyomát sem látta.

Mozdulatlan testek hevertek a földön.

Négy vagy öt.

Maximum hat.

Holtan.

De egyikük sem a kis démon volt. Hanem…

Markos férfiak, átvágott torokkal, egymás mellett, kiterítve. A résen beszűrődő csekélyke fényben is felismerte kettejüket; a sátrat őrző zsoldosok voltak, azok, akiket pár órával ezelőtt Carla csalt félre, hogy leápolják a darázscsípését…

És mellettük haszontalan rongycsomóként, az oldalára fordultan hevert egyjóval kisebb, jellegzetes alak. Gridak!

Marléna összeszorította ajkait, hogy ne adjon hangot megdöbbenésének, és komoran csusszant be a vágott résen.

A batyuszerűen összekuporodott testhez libbent, és kalimpáló szívvel térdelt le mellé.

Egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy tudja: Gridak halott!

A szerencsétlen alak! A mókás Gridak! A kiszámíthatatlan, örökké morgó szürkemanó bevégezte létét.

És halottak a Kobzos Julian sátrát őrző zsoldosok is.

De hol van a démon? És hol vannak az alabárdosok, akik idehozták??

Marléna a sátor belsejét fürkészte, de a kalitkát továbbra sem látta. Nem volt itt semmi más, csupán a mozdulatlan, halálba dermedt testek.

A tündelány rezgő lélekkel egyenesedett fel, s már-már kiosont volna, hogy sietve eltűnjön, mielőtt valaki meglátja itt és rávetül a gyanú árnyéka...

...ám ekkor megpillantott valamit, aminek láttán heveny rosszullét környékezte.

Azt már elsőre is látta, hogy míg a zsoldosoknak a torkát metszették el, a szerencsétlen szürkemanó halálát az a nyilvessző okozta, mely a szó szoros értelmében átfúrta a mellkasát. A vessző a lapockái közt hatolt be, és a szívét átütve elől, a bordák közt jött ki a hegye.

Most azonban azt is meglátta, miféle nyilvessző az. Felismerte a faragását és a díszítését.

Kihúzta övéből saját nyilát, a gyilkos vessző mellé helyezte, és értetlenül bámulta egyformaságukat.

Az ő nyilvesszője, kétségkívül; a saját keze munkája! Vagy ha nem, hát akkor kitűnő utánzat!

Értetlenül lekapta válláról a tegezét, és villanó tekintetével átfogta a benne lévő vesszők mennyiségét. Huszonnyolc! Kettő hiányzik! Az egyik az, amit a kezében tartott. A másik pedig az, mely Gridak halálát okozta.

Valaki kilopta a tegzéből, és szándékosan azzal ölte meg a szürkemanót, hogy ezzel rákenje a gyilkosságot.

Marléna úgy érezte, meg kell őrülnie ettől a gondolattól.

Kinek állna ez az érdekében?! Ki lophatta el a nyilvesszejét?? Mikor?? És hogyan??

Carla Naimor?!

Miközben felcsalta őt a bódé tetejére, s ő az égi látomásokat bámulta, könnyedén kicsenhette a vékony vesszőt a tegezből anélkül, hogy ő felfedezhette volna.

De Carla nem tehette!

Vagy ha mégis, miként előzhette meg őt? Hiszen ő a bódétól egyenesen idejött!

Na jó, nem egészen egyenesen, hiszen tett némi kitérőt az ismeretlen férfi megtévesztése céljából, de mégis villámgyorsan...

Még ha a szőke csitri azon nyomban abbahagyta volna a színlelt csókolózást, és rohanvást ebbe az irányba vágtatott volna, talán előbb ér ide, mint a tündelány. Ám még ez esetben sem lett volna annyi ideje, hogy lemészárolja a zsoldosokat, kifektesse őket, aztán meglépjen Aranyszárnyú Weyrionnal.

Nem! Ha Carla maszatos kis keze is benne van a dologban, jóval korábban - még az égi látomások kezdetén - kilophatta a nyilvesszőt a tegezből, és ledobhatta valakinek...

...és az a valaki végezte el a piszkos munkát!

De miért?? Miért?? Miért??

Marléna még mindig nem találta meg az okot. Bár akadtak mindenféle kósza ötletei, a felmerülésük pillanatában elvetette őket. Ha Carla tette ezt a rettenetet, olyasmi rejtély lehet a háttérben, aminek a magyarázatát ő úgysem ismeri. Következésképp: nem találhatja ki. Viszont megtudhatja: amint a lányt kikérdezi!

Miközben erre gondolt, és egyre próbálta kizárni magában Carla bűnrészességét, gyökeret vert tudatában egy komorabb gondolat is.

Az a vállas férfi, aki a bódé oldalánál lapult...

Talán nem csak véletlenül került oda. Kimondottan őrá lesett. Azért, hogy megölje.

Milyen meggyőző: rákenik a zsoldosok és Gridak meggyilkolását, aztán őt elteszik láb alól. Nyilván gondoskodnak arról, hogy a holtteste soha ne kerülhessen elő, s így mindenki azt hiszi, ő rabolta el Weyriont. Naná, hogy ő az első számú gyanúsított: még maga a Kobzos sem hihet majd mást, miután épp a mai napon egyszer már besurrant a sátrába, és megpróbálta ellopni féltett kincsét. Ráadásul erre még tanú is van: Romana!

És az a leselkedő orgyilkos... lehet, hogy neki dobta le Carla az elcsent nyilvesszőt, s ő végezte el a munkát. Aztán visszatért a bódéhoz, és leste az újabb áldozatot, őt magát.

Hitte is, meg nem is, hogy így történhetett.

Akadtak más elképzelései is.

Norcas! Aki valami sötét alkut kötött Trialcor fővarázslójának első számú tanítványával és az alabárdosok hadnagyával...

Romana! Aki nyilvánvalóan rossz néven vette, hogy ellenfele ügyesebben csalt a kártyában, mint ő, és aki talán még haragosabban konstatálta, hogy a csaló tündelány az általa kiszemelt férfi, Kobzos Julian körül legyeskedik.

Carla és Romana! Talán összejátszanak. Lehet, hogy már az az elvesztett kártyaparti is színjáték volt csupán! Lehet,

hogy Carla egyáltalán nem is utálja a nővérét, azt a “dagadt boszorkányt”, csupán hazudta ezt, hogy megnyerje az ő szimpátiáját.

És ki tudja, még kik jöhetnek számításba, akik titokban fenték a fogukat a démon megszerzésére.

Mit akarhatott például az egésszel Izmer Samoth, a barbár?! Lehet, hogy a Herceg akarata van a dologban??

Marléna élesen szívta be a levegőt, és sziszegve fújta ki. Nagyon nem tetszett neki a dolgok alakulása.

Töprengésével sehova sem jutott, és rengeteg értékes időt vesztett. Öt-hat percet is talán.

Pedig akik a gyilkosságokat elkövették, még nem juthattak túl messze az elrabolt démonnal.

Marléna megrázkódott, és kisöpörte fejéből az értelmetlen gondolatokat. Ez most nem a töprengés ideje!

Megragadta a nyilvesszőjét a szürkemanó hátánál, és megrántotta. Kihúzni nem lett volna képes; megelégedett azzal is, hogy a végét letörte. Az egyik nyílhegy olyan, mint a másik. Így, hogy a vessző tollas vége és a díszítő faragások hiányoznak, már senki sem ismerheti fel.

Legfeljebb mágia révén. Viszont ha mágiát használnak a beazonosítására, azt is megtudják, hogy nem ő volt az, aki a halálos nyilat kilőtte.

Nem tétovázott tovább. Ha lopva akart volna távozni, azon a résen surrant volna ki, amit a ponyva hátsó fertályán vágott. Viszont jelen helyzetben semmi értelmét nem látta az alakoskodásnak.

A sátor bejáratán bújt ki, és egyenesen a közeli tábortűznél falatozgató idegenekhez sietett. Rongyos

ruházatú, bozontos, szakállas emberek voltak; nem lehetett kinézni, a világ mely tájáról vetődtek ide, s a lány nem tudta beazonosítani kurta szavakból álló, kaffogó beszédüket sem. Már végeztek a hússütéssel, és most ráérősen falatoztak, iszogattak. A tűz fénye ragyogott zsírtól fénylő, dundi arcukon, keskeny szemrésükben elégedett fény csillogott. Őket nem érdekelték a hercegi emelvény körüli látványosságok; jobban élvezték saját társaságukat.

- Istenetek áldása rátok! - köszöntötte őket hadarva a tündelány. - Beszélitek a nyelvet, messze föld fiai? A népes - legalább tíz fős - csoportból hárman-négyen is felemelkedtek, és érdeklődve bámulták a törékeny lányt.

Egyikük kurta kaffogásokat hallatott, és a többiek vigyorogtak, röhögtek, élesre reszelt metszőfogaikat villogtatták.

Marléna megsejtette, mifélék; szándékosan nem nézett arra, milyen húsokat fogyasztanak.

- Értitek, amit mondok? - fröcsögte türelmetlenül, és szélesen gesztikulált. - Van köztetek, aki megérti e nyelvet?

- Én jól hallasz téged. Tökellétessen.

Marléna ennyivel is megelégedett; nem foglalkozott a helytelen fogalmazásmóddal. A Kobzos sátra felé integetett.

- Kijöttek onnan valakik. Kihoztak valamit. Hol vannak?

- Én... te... értesz engedet... nem... Mit kérdezelsz?

- Mi történt ott, abban a sátorban? - ismételte a tündelány, és igyekezett érthető gesztusokkal alátámasztani szavait.

Az idegenek oda-vissza vetett tőszavakkal megbeszélték egymást közt az elhangzottakat saját nyelvükön. Végül az, aki felvállalta a közvetítő szerepét, kidüllesztette hordónyi mellkasát, szélesen elvigyorodott, és megválaszolta a kérdést:

- Van tőr... legjobb acél... fíni-fíni acél... eladó, olcsón... veszed meg neked?

- A sátorban. Mi történt? Mit láttatok? Nem hallottatok különös hangokat? Csatazajt? Halálhörgést?

- Veszed tőracélt vagy nem veszed? - méltatlankodott az idegen. - Olcsó. Nesze neked...

Marléna bosszúsan felnyögött, és faképnél akarta hagyni az értetlen társaságot, ám ahogy sarkon fordult, csaknem beleütközött egy magas, langaléta férfiba, aki ugyanolyan rongyos és ápolatlan volt, akárcsak a társai, de akinek annyira beesett volt az arca, és annyira mélyen ültek a szemei, hogy első pillantásra olyan volt, akár egy élőhalott zombi. Csapzott, ősz haja és világtalan jobb szemürege még fokozta is ezt a benyomást, akárcsak merev jobb lába, amit nehézkesen mozdított.

A tündelány csaknem felkiáltott láttán. Első pillanatban azt hitte, ugyanazt a férfit látja, aki rátámadt a bódénál, ám a kísértetiesen fehéres, ősz haj eloszlatta ezt a hitét. Annak a fickónak sötét haja volt.

- Nyugalom! - A magas férfi lassan, gondosan formálta a szavakat, és két kezével megragadta Marléna vállát. - Shakarqo látott mindent.

Marléna leküzdötte heves vágyát, hogy lerázza magáról a csontos lapáttenyereket. Sejtette, hogy az idős, ősz hajú férfi magáról beszél egyes szám harmadik személyben.

- Te vagy Shakarqo, igaz? Mondd, mit láttál!

- Mindenki bement a sátorba - recsegte az idegen szinte szótagonként. - Mindenki be... igen. - Elvigyorodott, mélyen ülő, sötét bal szeme tompán csillogott. - Be igen, mindenki. De ki nem! Nem. nem. Ki már nem jött mindenki. Csak a katonák. Igen. Alabárdosok. Trialcori katonák, igen. - Az ujjain számolta. - Egyen, ketten, hárman, négyen, öten, hatan... Kijöttek. Igen. Meg a barbár. A nagydarab. Tudod... heten. - A fickó elhallgatott, homlokráncolva kereste a szavakat. Marléna szándékosan nem kérdezett közbe. Várta a folytatást.

- Heten - szögezte le némi töprengés után a langaléta idegen. - Csak ők jöttek ki. Mások nem. Senki sem. Nem.

- Volt náluk valami. Egy nagy csomag, igaz?

- Igen, igen. Madárketrec. Nagy ketrec. Letakarva fekete posztóval. Alatta az a csillogó... öööö... izé...

- Merre mentek?! - sziszegte a lány. - A városba?

- Dehogy! - A langaléta önelégülten vigyorgott. - Shakarqo lopva követte őket... Nem a palotába mentek. Nem, nem. - Még szélesebb lett a vigyora. - Várta őket egy kilencedik... - Ismét az ujjain számolgatta. - Egy kil... nem! Egy nyolcadik. Várta őket, lovakkal, szekérrel.

- Merre mentek? - ismételte Marléna, és esztelenségek keringtek a fejében. - Délnek? Északnak? Nyugatnak? Keletnek?

- Északnak - felelte az ősz idegen magától értetődően. - Fel, fel, fel a dombon... aztán le, le... le a folyóvölgyhöz. – Heves taglejtésekkel mutatta az irányt. - Arra, arra!

A tündelány arrafelé pillantott, és éles tekintete egy mozgó hintót vélt látni a távoli domb tetején, mellette lovasok.

Nem tudta pontosan kivenni, kifélék, mifélék, de esküdni mert volna, hogy Izmer Samoth hihetetlenül vaskos alakját látja az egyik ló nyergében, s átalvetős alabárdosokat a többin.

- Van lovatok? - sziszegte, és az erszényéhez nyúlt. - Adjatok egy lovat! Megveszem!

A langaléta idegen kurta kaffogásokkal tolmácsolta a kérést rongyos társainak. Azok hangos hördülésekkel és ellenséges pillantásokkal fogadták az ajánlatot. Marléna megrázta az erszényét.

- Adjatok egy lovat! Busásan megfizetem.

- Ló?... Lovat? Ló kell neki?

Az idegenek vehemens vitába bonyolódtak. Végül az egyikük mogorván odabökte a nyársra húzott, feketére égetett szélű húst a meghökkent tündelány orra elé.

- Nesze. Ló neked. Fizessél busával... búsassal... búsan...

Az idegeneknek volt lovuk, több is, de amikor némi magyarázkodás és mutogatás után megértették, hogy a tündelány azokra pályázik, elfogyott a béketűrésük, és ki fegyverrel, ki pedig a nyársra húzott hússal fenyegette meg nagy felháborodásában. - Hol szerezhetnék lovat? - mormolta a lány. – Gazdagon fizetek... tényleg.

Pár aranyat a tenyerébe töltött az erszényéből, és megcsillogtatta, hogy jól lássák.

Valaki hozzávágott egy tövestől kitépett fűcsomót. Hárman-négyen pedig fenyegetően lendültek felé.

- Jól van, megértettem - szabadkozott a lány. - A lovak nem eladók.

- Persze, hogy nem - dörmögte mogorván a langaléta. - De ha ló kell, lopjál magadnak. Van itt elég…

Na persze, gondolta Marléna. Csak éppen mindegyiket őrzik. Az ősz hajú idegen azonban biztatóan vigyorgott.

- Akarod, hogy Shakarqo lopjon neked lovat? - kérdezte, és bizalmasan a lányra kacsintott.

A tündelány keményen rábólintott.

- Nagy szükségem van egy lóra.

- Akkor indulj észak felé! Pár pillanat, és utolérlek. Lesz lovad, ígérem.

Marléna felemelt tenyérrel odaintett a még mindig idegesen kaffogó bandának, aztán megkerülte a tábortüzet, és könnyű léptekkel a dombtetőn imbolygó hintó irányába iramodott. Három-négy mérföld is lehetett közöttük, és csakis azért láthatta a kocsit és a körötte caplató lovasokat. mert a dombtetőt kísértetiesen megvilágította a sápadt hold.

Hitte is, meg nem is, hogy a különös férfi tud lovat szerezni, de más választása nemigen volt, mint hogy bizakodjon.

Jóformán még száz lépésre semjutott, amikor nagy ordibálás támadt mögötte, és paták sebes dobogása közeledett.

Marléna épp hogy hátra tudott fordulni, és szinte ott volt rajta, csaknem legázolta a vágtató ló.

- Hopp! - kiáltotta a félszemű, és anélkül, hogy lassította volna a fekete hátas iramát, kihajolt a nyeregből, megragadta a tündelányt, és a karjánál fogva felrántotta a nyeregbe.

Iszonyatosan erős lehetett, és bár ősz haja élemedett kort sugallt, fiatalos gyorsasággal és magabiztossággal cselekedett.

Marléna persze elég gyors volt ahhoz, hogy félreugorjon, ha akar, ám mivel megsejtette a lovas szándékát, hagyta magát, sőt még rá is segített a mozdulatra egy erőteljes szökkenéssel.

Egy pillanat, és már ott ült a magas, vézna férfi mögött a tovarobogó ló hátán. Erősen kapaszkodnia kellett a férfi zubbonyába, hogy le ne csússzon az állat izmos hátáról.

Nyereg persze nem volt, mint ahogy kantár sem. A langaléta keményen kapaszkodott jobbjával az állat sörényébe, bal tenyerével pedig az állat nyakát és marját püfölte, mint egy megszállott.

- Hé-héé, gyerünk, gyerünk!

Mögöttük egy pillanatra se maradt abba a rikoltozás, és a lópaták dübörgése fülbántó, tompa lüktetéssé vált.

Marléna hátrapillantott, és féltucatnyi torzonborz alakot látott, akik ugyancsak szőrén ülték meg lovukat, és megveszekedett ördögökként rikoltoztak, üvöltöztek.

Tartották a távolságot, sőt néha, egy-egy fordulónál úgy tűnt, még közelebb is kerültek. Semmi kétség, ezek a felháborodott, magukból kikelt fickók akár a pokol legmélyebb bugyrába is üldözni fogják őket.

- Megőrültél?! - kiáltotta Marléna, és ingerültségében tenyérrel rácsapott a langaléta izzadtságtól nedves hátára. – Saját cimboráid lovát loptad el?!

- Frászt a cimboráim! - üvöltötte hátra a válla folött a félszemű megbántottan, és hátracsapta ősz sörényét. - Úgy nézek én ki, mint egy nyavalyás khamedi nomád?! Ne sértegess, te, ha nem akarod, hogy lelökjelek a nyeregből!

- Nincs is nyereg! - sziszegte Marléna fájdalmasan, de ezt már csak az orra alatt. Ismét hátralesett, és hitetlenkedve rázta a fejét. Üldözőik nem tágítottak. Csaholó kutyákként vágtattak a nyomukban. Pillanatokon belül kiértek a vásározók alkalmi bódévárosából, és fonnyadozó nyári virágoktól díszes réten vágtattak a kanyargó Luhan folyót rejtő dombság felé.

Marléna egy pillanatra elengedte idős segítője zubbonyát, és próbált olyan pozíciót felvenni, amelyből hátrafelé nyilazhatna, ám oly nyaktörő sebességgel vágtattak, hogy azonnal letett a szándékáról; őrültség lett volna ilyesmivel kísérletezni.

Amikor kirobbantak a legszélső szekerek közül a nyílt terepre, pillanatokon belül nyolcvan-száz méter előnyre tettek szert, ám amint az üldözők is nyílt terepen vágtathattak, a köztük lévő távolság fokozatosan elolvadni látszott. - Utól fognak érni még a dombok előtt! - kiáltotta Marléna.

A langaléta azonban nem nagyon vette a szívére ezt a baljós bejelentést. Harsányan felröhögött, aztán valami gúnyverset harsogott - a khamediek kaffogó nyelvén.

Üldözőik hallhatták a szavait, mert pokoli ordítással és üvöltözéssel fogadták.

- Nem kellene még hergelni is őket! - vélte Marléna.

- Dehogynem! - Az idegen még hangosabban röhögött. - Pukkadjanak csak meg az ostoba khamedi kutyák!

Eddig nyilegyenesen északnak vágtattak, de az ördöngös fickó most északkeletnek fordította lovát.

- Hé! - tiltakozott Marléna. - Ne arra! Inkább a dombok felé... a dombok felé!

- Nehogy már te mondd meg, merre! Marléna bal kézzel kapaszkodott, jobbjával előrántotta tőrét, és a férfi veséjéhez nyomta annak markolatát. Félő volt, hogy ha a késheggyel fenyegeti, egy hevesebb zökkenésnél akár le is döfhette volna.

- Bárki vagy is - rikoltotta fenyegetően -, északnak tarts, a dombok felé!

- Ha lehetséges - mérgelődött a férfi -, ezt ne most beszéljük meg! Bízd rám a dolgot! Elintézem.

- Azt mondtam...

- Fogd már be! Kapaszkodj inkább... erősebben!

- De már szinte a tarkónkra lihegnek!

- Pofa be! Bukj le, ha élni akarsz!!

Egy kisebb ligeten vágtattak keresztül, szórványos bokroktól övezett, magasba nyújtózkodó jegenyék között.

- Most! - kiáltotta a langaléta. Mindkét karjával átölelte a vágtató ló nyakát, és kihajolt oldalra, az állat marjához.

Marléna kezéből csaknem kicsúszott a kés, de még sikerült a tokjába rakni, s aztán mindkét kezével megmarkolta a férfi zubbonyát, és vele együtt ő is oldalra billent.

Egy pillanatra azt hitte, mindketten kizuhannak a nyeregből, és már arra koncentrált, hogyan tompíthatná zuhanását - elkerülvén a nyaktörést -, de a férfi keményen megkapaszkodott a ló hátán hosszú lábaival, és karjai sem eresztették el az állat nyakát. Megtartotta mindkettejük súlyát.

Aztán mielőtt a meglepett tündelány rádöbbent volna, hogy mi történt, a férfi máris visszatornászta magát az állat hátára, és egy erőteljes mozdulattal az egyensúlyát vesztett társnőjét is felrántotta maga mögé.

Vágtattak tovább.

De csak pár pillanatig.

A ló lefékezett, és nyerítve ágaskodott fel, ahogy a sörényénél fogva kíméletlenül hátrafelé rántották a fejét.

A langaléta lecsusszant a nyeregből, és a még mindig vadul kapaszkodó tündelány vele együtt lerepült. A lendület továbbpenderítette, a nedves zubbony kicsúszott ujjai közűl, és a lány egy bokornak csapódott.

Ösztönei azonnal talpra ugrasztották, és miközben lekapta a válláról az íját, pislogva bámulta, mi történik.

Üldözőik sorra repültek le a lovuk hátáról. Egyikük két darabban; a teste jobbra bukott, a feje pörögve szállt el balra.

Vér fröcsögött.

A lány csak valahol a tudata szélén fogta fel, mi történik.

Egy vékony és erős kötél van kifeszítve a két jegenye között, alig valamivel a lovak fejének magasán túl.

A langaléta tudta ezt, és időben lebukott. A felhevült üldözők láthatták a vakmerő tornamutatványt, de mire megérthették volna, hogy mi történik, az elől vágtatókat már lerepítette a kötél a lóhátról. A hat üldözőből négyen zuhantak le - egyikük lefejezve -, egy tapasztalt, ősz szakállú harcos még időben a lova hátára lapult, a hatodik pedig, aki társaitól méterekre lemaradt, még időben észlelte a bajt, és vad rántással oldalra kényszerítve a lovát elkerülte az alattomos csapdát.

Azok, akik a nyeregből kizuhantak, egyelőre még a földön hemperegtek, ők nem jelentettek közvetlen veszélyt, mint ahogy az utoljára érkező sem, aki rikoltozva vágtatott tova megbokrosodott lovával a kicsiny liget mellett.

Viszont az az ősz szakállú, aki a lovára hasalva jutott át a kötél alatt, átkokat ordítozva egyenesen a félszemű langaléta alak felé vágtatott. Kard nem volt nála, csupán egy kurta és vaskos pengéjű tőr.

- Szedd le! - üvöltötte a langaléta, aki fegyvertelenül fogadta a reá támadót. - Lődd már hátba a nyiladdal, mielőtt... - Csak egy mozdulat. Vessző a húron. Peeeng!

A nyilvessző beleállt az ősz szakállú oldalába, és a nomád egy hördüléssel kizuhant a nyeregből.

- Ne ezt, te kis hülye! - ordította a langaléta, és otrombán sántikálva meglódult. - Azt a másikat... mielőtt túl messze jut! Újabb vessző a húron.

Másfél lélegzettel gondosabb célzás. Peeeng!

A vessző utolérte a sötétbe vágtatót, és a hátába fúródott. A fickó előrebukott, aztán szétvetette a karját, és hátrafelé zuhant.

Közben a langaléta bicegve - ám még így is sebesen - rárontott az ősz szakállasra, kicsavarta kezéből a vaskos

pengéjű tőrt, s azzal döfte szíven a haláltusáját vívó khamedit. Aztán, még ugyanazzal a lendülettel rárontott a földön fetrengőkre.

Marléna újabb vesszőt illesztette a húrra.

Kivárt két pillanatot.

Aztán leeresztette íját.

Rájött, hogy nincs szükség a közbeavatkozására. A három khamedi közül az egyik ájultan hevert, a másik magánál volt ugyan, de az eséstől kificamodott válla szörnyű szögben állt. A harmadik pedig meghalt, még mielőtt hármat pisloghatott volna; a langaléta elkapta a fejét, rántott rajta egyet, és kitörte a nyakát.

Sokkal, de sokkal erősebb lehetett, mint amit a tündelány kinézett volna belőle.

Aztán a másik két khamedi sorsa is megpecsételődött; ellenfelük a legcsekélyebb kímélet nélkül kitörte az ő nyakukat is. Aztán nagyon káromkodott:

- Akkurvaéletbe! Rohadék lovak... most foghatom be őket egyenként!

A lovak ugyanis rémülten tovavágtattak, annyifelé, amennyien csak voltak.

Marléna csak lassan ocsúdott a hirtelen történtek hatásából.

- Mi volt ez?! - követelte számon kérően. - Mit műveltél?

- Hogy mit műveltem?! -jajdult fel a férfi méla undorral. – Vesztettem! A rohadt büdös életbe! Elvesztettem egy kurva fogadást! Hogy az a magasságos... Thimor barátom

rajtam fog röhögni! Nem veszíthetek! Hé, gyerünk, szépségem, segíts nekem befogni a lovakat!

Marléna feljebb emelte íját, és rámeredt a különös férfira. Szavanként hangsúlyozva beszélt, hogy jól érthető legyen:

- Nekem... utol... kell... érnem... azt... a... szekeret'

- Majd utoléred, ha befogtuk a lovakat. Te menj a mocsár felé... kapd el a két kancát... én a fekete csődör után megyek... - Marléna még feljebb emelte az íját, és enyhén megfeszítette a húrt, s az idegen férfi hasát vette célba.

- Nem értettél meg! - jelentette ki tagoltan. – Fogalmam sincs, miféle fogadásról beszélsz...

- Ó, hagyd már! Fogadtam a cimborámmal, hogy egymagam el tudok lopni a khamediektől fél tucat lovat... de cseszhetem! A rohadtak elbitangoltak! De még befoghatjuk őket...

Marléna a fejét rázta.

- Én most elviszem a te lovad...

- Na, az lenne ám a furcsa! - A félszemű férfi gúnyosan felröhögött, ahogy elképzelte a jelenetet, hátravetette ősz üstökét, és a legcsekélyebb félelem nélkül, sántikálva megindult a tünde felé. - Te kis vakmerő, szeleburdi! Képes lennél nyilat ereszteni belém, aki önzetlenül segítettelek és szereztem neked lovat?

- Állj meg! - sziszegte keményen Marléna, és még jobban megfeszítette a húrt. - Egy lépést se tovább, különben... esküszöm, átlőlek! - A férfi megállt, és derűsen rákacsintott egyetlen szemével.

- Rendben, vidd a lovat! - intett nagystílűen, kedvesen mosolyogva. - De már most szólok, megharagítottál. Ha

még egyszer összefutunk, egy kissé megdádázlak! Lehet, hogy még laposabbra verem a satnya kis fenekedet!

Marléna nem felelt. Elhátrált a férfitól, aztán leengedte az íját, az övébe tűzte a vesszőt, megragadta a ló sörényét, és felpattant a hátára. Kétszer is meg kellett sarkallnia a ló oldalát rövid lábaival, hogy az állat megértse a jelzést; indulnia kell.

A tündelány mindvégig a különös férfit bámulta. Szinte biztosra vette, hogy a fickó kihasználja ezt a pár tétova pillanatot, és megpróbálja lerohanni. A langaléta azonban csak állt ott csípőre tett kézzel, és úgy vigyorgott, akár a vadalma. Úgy tűnt, mintha fölöttébb élvezné a helyzetet, mármint azt, hogy kijátszották és ellopták tőle a lopott lovát.

- Sajnálom! - kiáltotta vissza a lány bűnbánó hangon. - Nem tehetek mást! Utól kell érnem azt a szekeret!

- Sajnáld is, míg sajnálhatod! - vágta utána derűs kedvességgel a férfi. - Vágtass, mint a szélvész! Fuss, amilyen messzire csak tudsz, és soha ne gyere vissza! Hahaaa! Te kis ostoba! Tudod te, kit haragítottál magadra?! Van arról sejtelmed, ki az ördög vagyok én?! - Marléna befogta a fülét. Nem akarta hallani.

Pár perccel később felkaptatott ugyanazon az emelkedőn, ahol korábban a lovasoktól körülvett, sötét hintót látta. Egy pillanatra megállt, és megbámulta a dombok közt kanyargó, ezüstös csíkot, a Luhan folyót.

Oly nagyon még keresgélnie sem kellett, merre folytathatta útját a fekete úrikocsi, hiszen a megoldás ott sötétlett előtte, alig fél mérföldnyire keletre, a folyó közepén.

Jókora komp libegett az ezüstös vízfelszínen, s a két part közt kifeszített kötélbe kapaszkodva három

nekiveselkedett alak húzta az innenső parthoz egyre közelebb, közelebb. A kései óra ellenére - nyilvánvalóan a vásárnak betudhatóan - még mindig volt itt forgalom; két szekér és kéttucatnyi utas tartózkodott.

Az a hintó, amelyre Marléna lesett, a kompkikötőben várakozott, nyilvánvalóan azon szándékkal, hogy ha majd az ingatag alkotmány megérkezik, átvitessék magukat a révésszel a túloldalra.

A tündelány lecsusszant a ló nyergéből, és heves paskolással útjára bocsátotta alkalmi hátasát. Nem akarta, hogy felfedezzék; ezért gyalogosan, meggörnyedve, az árnyékos területeket keresve leszaladt a lejtőn a víz széléig.

Egy kidőlt fatörzs mögött lapult meg.

Várt pár szívdobbanásnyi időt, aztán kilesett.

A hintó környékén mindenki nyugodtnak tűnt. Három ló volt összesen, de csak egyikük nyergében magasodott lovas, a másik kettő hátáról leszállt a gazdája.

A komp ráérős, egyenletes tempóban közeledett a parthoz; már alig harminc méternyire lehetett.

Marléna komoran bámult maga elé hosszú másodpercekig, és próbált kitalálni valami okosat. Ha harcra kerül a sor, egymaga nemigen veheti fel a küzdelmet a hercegi alabárdosokkal. Igaz, amíg távol marad, az íja révén ő van előnyben, ám ha azok megbújnak valami fedezék mögött, nem sokra megy a lövésztudományával. Ha pedig megpróbál közelebb kerülni…

…túl sok jót nem jósolna magának.

Olyan helyzetbe kellene hoznia ellenfeleit, hogy ő legyen fölényben, s azok ne kerülhessenek a közelébe, ha nem akarja. Marléna annyira szorította a fogah, hogy csaknem görcsöt kapott az állkapcsa.

A komp eközben már szinte a part közelében libegett. És ekkor Marléna megpillantotta a megoldást.

A komp túloldalán.

Egy csónak kísérte az ingatag vízi alkotmányt, mintegy vigyázva, őrizve annak biztonságát. A tündelány nem tudta kinézni, miféle alakok ülnek benne, de túlzottan nem is érdekelte.

Tudta, ez a csónak a kulcsa a helyzetnek.

Óvatosan, hogy ne üssön zajt, a vízszegély mentén a kompkikötő felé osont.

Amikor a komp nekicsapódott a korhadozó fakikötőnek, és a révészek egy csörlő segítségével leeresztették a vaskos rámpát, az árnyként libbenő tündelány már alig húszlépésnyire lapult egy víz fölé hajló fatörzs léggyökereinek takarásában.

Türelmesen várt; leste, mi történik.

A kompról nyikorogva, nyekeregve, dobogva gördült le az első szekér, és az utastársak együttes erővel nógatták, szidalmazták, rángatták a második szekér öszvéreit.

Eközben Izmer Samoth - ilyen közelről Marléna egyértelműen felismerte - az öreg révésszel tárgyalt, és csillogó ezüstpénzeket nyomott a markába.

Aztán, amikor a túlpartról érkezők jobb belátásra bírták a makacs öszvéreket, a dísztelen, magasított hintó felzörgött

a kiürült kompra. Mindhárom lovas követte, kantárszáron vezetve a bizonytalan alkotmánytól idegenkedő állatokat.

Marléna azt nézte, mit tesznek eközben a csónakban ülők.

Ketten voltak. Az egyikük egy középkorú embernő, a másik egy ifjú legény; valószínűleg az asszony tizenéves fía. A kölyök az ölében nyugtatta evezőjét, és valami gyümölcsöt falt, melynek leve lefolyt az állán. A nő pedig komótosan pipára gyújtott, és a csónak orrára könyökölve eregette az ég felé a füstöt.

Kisvártatva az öreg révész megrázta a közelben lógó kolompot, és egy kurta szót kiáltott. Fiatalabb társai hosszú rudakkal eltaszították a parttól a súlyos vízi járművet, aztán lerakták a csáklyákat, és vad hördülésekkel egymást bíztatva nekifeszültek a köteleknek.

A csónakban a nő még nyugodtan pipázott; az ifjú újabb barackot kezdett majszolni.

- Húzd! - morajlott a révészek ritmusa. - Húzd!... Húzd!... - Marléna még mindig kivárt.

Húzd... Húzd...

A komp lassan, komótosan távolodott.

Húzd! Húzd!

A csónakos kölyök a vízbe hajította a barack körberágott magját, és sóhajtva az evező után nyúlt.

A nő a tenyerébe fordította a csibukot, krákogott, és hatalmasat sercintett. A vízből egy érdeklődő harcsa csobbant elő egy pillanatra, aztán a mélybe merült.

Marléna nesztelen léptekkel iramodott a kikötőhöz, kirántotta kését, és a vastag kötelet nyiszálta. Nyolc-tíz erőteljes vágásra is szükség volt, mielőtt a kemény, átnedvesedett rostok megadták magukat, de végül sikerült.

A kompot az innenső oldalon már nem tartotta semmi. Mivel a révészek és az utasok már a szemközti part felé bámultak, egyelőre mit sem észleltek a merényletből. Tompa, ütemes kiáltásaikat érthetően hozta, vitte a víz.

Húzd!... Húzd!

Marléna a tokjába csúsztatta a tőrt, s miközben a csónak felé szaladt, futtában emelte íjhúrra az övébe tűzött vesszőt.

- Ki a csónakból! - sziszegte fenyegetően! - Kifelé, ha élni akartok!

Az asszony felhördült, és a lány felé hajította a pipáját. Marléna reflexből elengedte az íjhúrt.

Mire a nyíl becsapódott a nő mellkasába, villámgyors mozdulatot követően másik vessző feszült a húron, a fiúra mutatva.

- Kifelé...

A nő hörgött, és véres habot nyáladzott. A fiú felordított, felegyenesedett, és evezővel a kezében a tünde felé lendült.

Marléna lenyilazta. Szánalom nélkül a kölyök torkába eresztette a vesszőt. Nem érzett bűntudatot. Ő megadta az esélyt; élhettek volna vele. Nem éltek; meghalnak.

Vállára dobta íját, kiragadta a fövenyen vonagló kölyök kezéből az evezőt, beugrott a csónakba, és még arra se

vesztegette az időt, hogy a vízbe lódítsa a haláltusáját vívó, vöröset nyáladzó asszonyt. Az evezővel eltaszította a csónakot a parttól, és vad, gyakorlatlan mozdulatokkal evezni kezdett. A fövenyen haldokló fiú dobálta magát a homokban, és rettenetes, félig visító, félig hörgő hangokat hallatott. Eközben a kompon is vad ordítozás vette kezdetét. Mivelhogy az innenső rögzítés megszűnt a kötél átvágásával, a folyó lassú árama egyre inkább úrrá lett a lomha alkotmányon, és keletnek sodorta. A túloldali rögzítés még megtartotta őket, de egyre jobban és jobban oldalra kerültek.

Marléna egyetlen evezővel lapátolt, s irányította is csónakját. Hol jobb oldalt, hol pedig balról merítette bele a durva faragású evezőt a vízbe, és amíg a komp jobbra sodródott, ő az árral szembe evezett, s pillanatokon belül a nagyobb vízi alkotmány “mögé” került. A révészek és az utasok immár felfedezték, mi történt, de azon kívül, hogy ordítoztak és az öklüket rázták, semmi mást nem tehettek. Legfeljebb azt, hogy megelőzve a nagyobb bajt még keményebben, még erőteljesebb fogásokkal igyekeztek a túlpart felé. Marléna egyre jobban belejött az evezésbe, megtalálta saját ritmusát, és lendületesen haladt. Már e helyzetben is megszórhatta volna a komp utasait nyilaival, ám ő biztosra akart menni.

Versenyt evezett a kötelet rángató révészekkel, de nem erőlködött; pontosan tudta, hogy azoknak esélyük sincs ellene.

A komp még a folyó közepénjárt, amikor Marléna csónakjának orra csikorogva felkúszott a túlparti, durva kavicságyra. A nagy kiáltozásra és ordibálásra egy töpörödött öregember bukkant elő a szemközti fakunyhóból, akkora baltával a kezében, amit megtartani is alig bírt.

- Átkozott szuka! - csikorogta reszketős hangon. Marléna lehajította evezőjét, és fikarcnyi tétovázás nélkül homlokon nyilazta a tiszteletlen vénséget.

A következő pillanatban már a szárazra szökkent, az orránál fogva feljebb rántotta a rozoga csónakot, és kiragadta a súlyos baltát áldozata göcsörtös ujjai közül.

Négy gyors lépés.

Lecsap.

Ennyi elég volt. Ezúttal nem kellett hosszasan nyiszálni. A kötél hangosat pendülve elpattant.

A kunyhóból egy fiatal nő rontott elő sikoltozva, mindkét karjában egy-egy csecsemővel. Látva a hanyatt fekvő vénséget, a homlokából kiálló nyilvesszővel, a feje körül képződő vörös tócsával, még hangosabban kezdett sikoltozni.

- Be! - rikoltotta Marléna, és fenyegetően meglengette a baltát. - Be a házadba! A kölykeid kedvéért!

A nő behátrált.

Az ajtót is becsapta maga mögött.

Ő legalább értett a szóból.

A folyó közepén épp hogy túljutott, s immár rögzítetlen kompot keletnek sodorta a lassú, méla áramlat. Majd' tucatnyian üvöltöztek és átkozódtak a fedélzetén.

Marléna visszaszállt a csónakjába, és evezni kezdett. Hogy csökkentse számukat.

A komp lassan, komótosan körbefordult, ahogy az áramlat ráérősen cipelte tovább kelet felé a sötéten szemlélődő

dombok között. A révészek megpróbáltak hosszú póznáikkal lenyúlni a mederfenékig, s ily módon irányítani a tehetetlen járművet, ám a folyó itt sokkal mélyebb volt annál, semhogy ez a terv sikerülhessen. Széles deszkákkal próbáltak evezni, ám az erőteljes, szaggatott lapátolásokkal alig-alig tudtak szembeszegülni a folyó erejével.

Marléna pár evezőcsapással könnyedén beérte a súlyos vízi alkotmányt, de mivel nem tudhatta, van-e a fedélzeten valakinél íj, nyílpuska vagy parittyaszerűség, amivel meglőhetik, nem ment túl közel. Kilőtt egy nyilvesszőt a kompra, de szándékosan nem emberre célzott, ezt csupán figyelmeztetésnek szánta. A vessző koppanva fúródott bele a fekete hintó oldalába, nem sokkal az ott átkozódó, csapott vállú, görnyedt alak feje mellé.

A fickó megperdült, és amikor megpillantotta a csillogó vízfelület fölött a csónakban álló, vékony tündét, még hangosabban átkozódott, és fenyegetően rázta hosszú nyelű alabárdját.

- Izmer Samoth! - kiáltotta Marléna rekedtes hangon, a combja mellé leengedett íjjal. - Hol van Izmer Samoth?

Válasz helyett már fel is tűnt a barbár masszív, vállas alakja.

- Ki vagy te, lány?! - harsogta a csónak irányába. – Mit akarsz?! Miért tetted ezt?!

- Nálatok van valami, ami az enyém! - kiáltotta vissza Marléna. - Tudod, miről beszélek! Vissza kell adnotok!

- Elment az eszed! Hogy tehetném?!

- Nincs választásod, hadnagy! A tutajotok tehetetlenül sodródik. Nem tudjátok irányítani. Hamarosan eléritek a dombság szélét, a Sárkányfog Szirtet, ahol a folyómeder

összeszűkül, és a víz felgyorsulva, sziklás, örvénylő zúgókban bukik alá a síkság felé. A vesztetek felé haladtok!

- Vagy talán mégsem! - vetette oda a barbár diadalmasan. - Ha arra számítasz, hogy pozdorjává zúzódunk a sziklákon, nagy csalódás ér majd! Partot fogunk érni... még a vízesés előtt!

Marléna csupán egy pillanatig fontolgatta ezt.

- Alig hiszem! - felelte fenyegetően. - Te azt gondolod, hogy sikerül a sekélyebb részek felé terelnetek a tutajt, ahol aztán a csáklyáitokkal megkapaszkodhattok?

- És ha igen?

Marléna csupán a fejét ingatta ezen a naivitáson.

- Nem fog sikerülni!

- Ó, dehogynem! A révészek jól ismerik a folyót, pontosan tudják, hogy hol és mikor...

- Őket fogom lenyilazni legelőször.

- A korlát fedezéket nyújt az átkozott nyilaid ellen!

- De nem annak, aki evezni próbál!

A barbár is érezhette ennek igazát, mert vicsorgott, és a fogát csikorgatta.

- Ki a fene vagy te?! - recsegte. - Mondd a neved, csak hogy tudjam, kit fogok megfojtani ezzel a két kezemmel!

Görcsös, fojtogató mozdulatokat tett a levegőben. Karizmai dagadoztak, ízületei ropogtak. Marléna azonban nem rémült meg ettől a hiábavaló erőfitogtatástól.

- Az okos harcos felismeri az egyenlőtlen esélyeket, amikor már nincs értelme a küzdelemnek! - kiáltotta. - Ha te szorongatnád a torkom, én feladnám, és beismerném a vereségemet!

- Ha kell a démon, gyere ide, és vedd el, te eszement szuka! - Marléna válasz helyett felemelte az íját, villámgyors mozdulattal vesszőt illesztett rá, de a kelleténél jóval hosszabban kivárt, mielőtt küldeményét útjára indította volna. Kivárt, hogy a barbárnak legyen ideje felismerni, mi következik, s legyen ideje fedezékbe húzódni.

Izmer Samoth a komp fedélzetére vetette magát, a combmagas perem takarásába. Görnyedt alabárdosa azonban túl bamba volt ahhoz, hogy felfogja a veszély közelségét. Talán arra számított, hogy tovább folytatódik a harsogó társalgás...

Peeeeng!

Marléna nyila mellbe találta a nyomorultat, és az csodálkozva, a levegőbe markolászva vágódott el hadnagya mellé.

- Fedezékbe! - süvöltötte a hadnagy. - Lehasalni, mindenki! Marléna az ölébe fektette íját, és ismét az evezőket markolta meg. Mivel a folyó az ő csónakját is ugyanabba az irányba sodorta, mint a kompot, nem kellett különösebb erőt kifejtenie, hogy csökkenteni tudja a köztük lévő távolságot. Ő azonban nem utolémi akarta a nagyobb alkalmatosságot, hanem melléje siklani, megkerülni.

No persze nem túl közel, mivel tudta, hogy éber tekintetek lesik a farönkökből ácsolt perem résein keresztül. Nem sietett.

A Sárkányfog Szirt, a zúgókkal és örvényekkel tele szakasz még sokára következett, s ő tudta, hogy az idő neki dolgozik. Lassan, fokozatosan akarta felőrölni ellenfelei türelmét. Tudtukra akarta hozni, hogy nincs más választásuk.

Először jobb felé evezett, úgy téve, mintha jobbról akarna a komp elé kerülni...

...de amint kiért látótávolságból, s elnyelte őt a nedves, halszagú feketeség, evezői lapjával fékezte a csónak siklását, kivárt egy keveset, aztán balra fordította az orrot, és keresztbe kezdett evezni a folyón, a túlpart felé. Aztán, amikor már szinte karnyújtásnyira látni vélte a parti fákat és bokrokat, hevesebb tempóra váltva lapátolt folyásirányba.

Időközben a hadnagy is rájött, hogy a mécsesek és fáklyák fénye inkább hátrányukra válik, mint előnyükre, minden fényforrást eloltatott, s a komp helyzetét jelző tüzek kialudtak.

Mivel a hold elé felhők nyomultak, teljes sötétség borult a folyómederre.

Hosszú időn át Marléna éles tekintete sem észlelte a feketeségbe burkolózott kompot, ám ösztönei révén nagyjából sejtette, hogy már jócskán elébe került.

Lassú, kimért csapásokkal ismét a folyó közepe felé evezett, s minden egyes lapátolás után feszülten hallgatózott és a szemét meresztette.

Nem kellett sokat várnia, hogy meghallja a komp közeledtét.

Letette az evezőt, s nyilvesszőt helyezett íja húrjára. Hagyta, hogy a csónak a megfelelő irányba libegjen.

Pár perccel később megpillantotta a szaggatott, éles csobbanások és koppanások zajának forrását; a komp sötét tömegének kontúrja lassacskán kibontakozott a szeme előtt. Tünde látása révén egyre tisztábban, egyre kivehetőbben érzékelte a részleteket, a sötét formákat, a feszült alakokat; míg a kompon lapuló emberek nem láthatták őt a szurokszerű feketeségben.

A lány elégedetten nyugtázta, hogy a csel bevált. Mivel őt jobb felől látták eltűnni, miután kioltották a fényeket, a révészek a bal part felé próbálták irányítani a kompot eveződeszkáikkal - s ebben még három alabárdos segédkezett nekik buzgón -, míg Izmer Samoth és két embere a túlnani peremkorlátnál lapulva meresztgette a szemét jobbra, abba az irányba, ahonnan őt felbukkanni várták. Abból, ahogy szorosan egymáshoz préselődtek, és feszülten leskelődtek, sejteni lehetett, hogy kitaláltak valamit, amivel meglephetik kéretlen kísérőjüket.

Marléna azonban másképp vélekedett a meglepetésről.

Nesztelenül megfeszítette íját, és útjára eresztette a vesszőt.

Peeeng!

Az egyik alabárdos tompán felnyögött, amikor a nyilvessző kóros cuppanással a nyakába fúródott, kiejtette kezéből az alkalmi evezőt, és átbucskázott a korláton a hűvös hullámok közé.

Mielőtt a társai ocsúdhattak volna, tévedhetetlenül fúródott a második vessző is - a második alabárdos bal szemébe.

A szerencsétlen fickó elvágódott a becsapódás lendületétől, és úgy visított, akár a megszúrt disznó. A fedélzeten vergődött, és harsány haláltusája elnyomta az íjhúr harmadik pendülését.

A harmadik alabárdos, aki együtt evezett a révészekkel és szerencsétlenül járt két társával, megrökönyödésében üvöltve talpra ugrott, ahelyett, hogy a perem takarásába vetette volna magát. A nyilvessző a combja oldalába fúródott, és szinte kivitte alóla a lábat. A fickó megperdült, és ahogy egyensúlyát vesztette, ordítva keresztülesett a peremen, bele a vízbe.

Nem halt meg, s mivel tudott úszni, meg sem fulladt. Pár pillanattal később köpködve, prüszkölve bukkant fel, és rémülten csapkodva, kiabálva próbált a felszínen maradni, a sodródó komp szélébe megkapaszkodni.

Azonban pechjére senki sem akadt, aki lenyújtott volna neki egy póznát vagy egy evezőt, ugyanis a révészek már a második lövéskor a fedélzetre vetették magukat.

Nem tudhatták, hogy a titokzatos gyilkos nem rájuk vadászik; Marléna szándékosan kímélte meg az életüket. Hiszen ők ártatlanok; nem tehetnek semmiről. Csak akkor kell pusztulniuk, ha ostobán cselekszenek.

A nagy óbégatásra a túloldali peremnél lapulók is felugrottak. Legalábbis ketten.

A harmadik ott maradt, a peremnek borulva, és Marléna e pillanatban ismerte fel Izmer Samoth cselének lényegét. Hárman lapultak a túlnani korlátnál; ám e hármas egyike már halott volt; az a görnyedt katona, akit ő nyilazott le a hintónál.

És mivel az alabárdosok eredetileg hatan voltak - no meg a hadnagyuk -. egyikük hiányzik.

Hol a hatodik?!

Marléna ösztönösen a komp közepén árválkodó hintó felé pillantott, aztán egy hirtelen megérzéstől vezéreltetve a csendesen hullámzó vízre.

E pillanatban egy kérges kéz ragadta meg a csónak peremét, és nagy erővel oldalra rántotta. Ő volt a hatodik.

Az a furmányos hadnagy előrelátta, hogy a tündelány cselezni próbál, s úgy rendezte, mintha bedőlne a cselnek. Mindeközben sejtette, hogy üldözőjük nemjobbról, hanem balról fog felbukkanni. Beküldte hát a vízbe egyik jól úszó emberét, s hogy ne tűnjön fel a hiánya, a hullát támasztotta oda maga és egy társa mellé a peremhez.

Ha Marléna csak egy pillanattal is később döbben rá a cselre, túl későn fedezte volna fel az alattomos úszó közelségét, s a vízbe zuhant volna, amikor a fickó vészesen megbillentette a csónakot.

Így viszont még volt annyi ideje, hogy megkapaszkodjon!

A csónak megbillent, és a tündelány egyensúlyát vesztve felsikkantott. Felsikkantott, de mivel sikerült megkapaszkodnia, nem zuhant a hullámok közé.

Csobbanva bukkant fel a szakállas, bajszos fickó feje a csónak szélénél. Fekete szeme csillogott a felhök mögül kikacsintó hold vészterhes fényében, és a fogai között tartott görbe kés pengéje úgy hatott, akárha a tömött bajusz és pofaszakáll szerves folytatása lett volna.

A férfi egy erőteljes lökéssel felhúzódzkodott a csónakra, s miközben megtámasztotta magát, átvetette lábát a peremen.

Marléna odacsapott. A fickó szőrös pofájára.

Jobb híján az íjával.

A művészi faragású íj nagyot csattant, megreccsent, a késpenge élesen csikordult a fogak között. A férfi szája széléből sötét vér tódult elő, s lecsorgott az állára.

Az illető lába visszacsúszott ugyan a vízbe, de ujjai keményen markolták a csónak szélét. Ismét megpróbálkozott a felkapaszkodással.

Marléna azonban ekkorra már visszanyerte lélekjelenlétét, s második ütését a vakmerő katona szeme közé irányozta. Aztán a harmadikat, a negyediket és az ötödiket is. Felrepesztette a szemöldökét, beverte az orrát.

Az íj kitartott, a férfi nem.

Ujjai lecsúsztak a csónak pereméről, és a súlyos test visszacsobbant a vízbe.

Alámerült.

Nyelt pár kurta kortyot.

Aztán haragosan szörcsögve, hörögve, krákogva bukkant ki ismét. Ezúttal már a kezébe kapva görbe kését vérző szájából.

Ám harciassága egy pillanat alatt elenyészett...

...ugyanis a lány nyilvesszejével nézett farkasszemet.

- 'Sssszameg! - hördült fel, és még arra is alig maradt ideje, hogy levegőt vegyen; nagy sietve bukott alá ismét.

A sötét habok összecsókolóztak a fejbúbja fölött.

S amikor ismét felbukkant, a hold már nem volt kegyes hozzá; a sápadt félkorong ismét felhőkbe burkolózott. Csak a sötét vízfelület nyalogatta vérmocskos arcát, a csónaknak nyoma veszett.

Marléna a komp felé evezett.

A kompra, kihasználva a közjátékot, ekkor rángatták fel a combon lőtt sebesültet. A közelebb evező tündelány könnyedén hátba lőhette volna eközben, s egyik-másik révészt is a nyilvesszejére tűzhette volna, de nem érezte értelmét a vérontásnak. Remélte, hogy az alabárdosok hadnagya tanult ennyiből és megértette, nincs semmi esélye.

- Izmer Samoth! - szólította ellenfelét kiáltásnyi távolságból. - Még mindig itt vagyok. A jussomat követelem!

- Dögölj meg, te hegyesfülű liba!

- Nem megy az olyan könnyen! - riposztozott a lány. - Élek, s az igényem változatlan. Neked viszont megfogyatkoztak az embereid. A Sárkányfog Szirt egyre közeledik. Még mindig azt hiszed, van bármi esélyed?

A barbár hadnagy komoran hallgatott.

- Nekem nincs bajom veled! - kiabálta Marléna. - Sokat hallottam rólad, tudom, hogy derék katona vagy! Nem kívánom az életed, mint ahogy az embereidét sem! Én csak őt akarom! A démont a ketrecben! Ha átadod őt... segítek partrajutni, mielőtt darabokra zúzódna a kompotok a zuhatagban!

- Gyere érte, és vedd el!

- Ha odamegyek, meghaltok mind!

- Csak utánad, szépségem!

A bújócskázó hold ismét kibukkant rejtekéből, és sápadt fényszeleteket terített a hömpölygő vízfelületre.

Marléna oldalra pillantott, arra, ahol az úszva próbálkozó katonát hagyta, s elégedetten nyugtázta, hogy a fickó meg sem próbálja követni a csónakot; erőteljes karcsapásokkal úszott a bal part irányába. Vagyis vele már nem kell számolni...

Izmer Samothnak mindössze két embere maradt, ezek közül az egyik sebesült. Plusz a három révész, de ők eddig sem sok vizet zavartak - legalábbis nem átvitt értelemben.

Őket Marléna szándékosan kímélte, hiszen véletlenül, akaratuk ellenére keveredtek ebbe a helyzetbe. Amíg a szükség nem kívánja úgy, őket nem fogja megölni.

Már így is jóval több halál esett, mint szerette volna!

Nyugodt evezőcsapásokkal inkább csak terelgette, irányítgatta ladikját, mintsem hajtotta. Az érezhetően erősödő áramlat vitte magával őt is, meg a közelben derengő kompot is.

Hagyta érni a helyzetet. Hagyta, hadd legyen ideje Izmer Samothnak alaposan átgondolni a lehetőségeit. Remélte, hogy a nagydarab barbárnak lesz annyi esze, hogy belássa: vesztett.

Kétoldalt a dombok, ahelyett, hogy elenyésztek volna, egyre magasabbak, vaskosabbak lettek, s izmos előhegyek látszatát keltették.

Marléna évekkel ezelőtt többször is utazott már ezen a folyószakaszon, s nagyjából emlékezett rá, hogy ezek után a hivalkodó hegyecskék után a Sárkányfog Szirtnél minden átmenet nélkül a tágas lapály következik, s a szikláktól szabdalt, sebes zúgókon még a legtapasztaltabb hajósok is csak rendkívül óvatosan, többszörös biztosítással - kötelekkel, csáklyákkal, part menti igavonókkal - merészeltek nekivágni.

Most viszont a komp jószerivel tehetetlenül, irányíthatatlanul száguld a veszedelmes rész felé, és a sorsa elkerülhetetlen. Ha nem alkudnak meg hamarosan, a vízi alkalmatosság darabokra fog törni, ott pusztul a rajta lévő hintó, a lovak, az emberek.

A kis démon miatt nem aggódott Marléna; kész terve volt a kiszabadítására. Akár már most megtehette volna, ám ő nem akarta elsietni. Nem akarta, hogy a hadnagy ráébredjen, mit művel, és valami módon megakadályozza Wejrion szökését.

A folyó sodrása még érezhetőbben felgyorsult, a kompon a lovak türelmetlenül topogtak és horkantgattak, s a tündelány ismét közelebb kormányozta ladikját a nagyobb alkotmányhoz.

- Izmer Samoth! - kiáltotta erős, élesen rezgő hangon. - Utoljára kérlek! Ne vidd a halálba az embereidet!

A széles felsőtestű barbár fittyet hányva a lány lehetséges nyilainak vakmerően felkönyökölt a korlátra.

- Hogy tudnád a kompot megállítani? - csikorogta kihívóan.

Kihalászom a vízben úszó kötélvéget, a partra evezek vele, és egy fatörzs köré tekerem. Annál fogva a partra húzhatjátok magatokat, mielőtt lezúdulnátok a vízesésen.

Valóban, a kompkötél két vége még mindig ott úszott a sötét vízijármű két oldalán, mint valami díjnyertes bajusz két szára.

Izmer Samoth fontolgatta a lehetőséget.

Rendben! - harsogta végül - Tedd ezt! A parton megkapod a ketrecet, erre a szavamat adom.

Marléna nem kételkedett abban, hogy a hadnagy betartaná adott szavát, valami baljós előérzet mégis arra sarkallta, hogy elutasítsa ezt a megoldást. Hisz' lehet, hogy valóban átadja...

...de arra nem adta a szavát, hogy rögvest aztán nem próbálja visszavenni.

Nem akart körülményes részletekbe menő alkudozásba bocsátkozni. Az első zúgók már látótávolságon belülre kerültek, másrészt hallani lehetett a lezúduló víz tompa morajlását.

- Másképp lesz! - kiáltotta rendíthetetlenül. - előbb átadod a démont, csak aztán segítek rajtatok.

- Már hogy a véres...

- Ne vitatkozz! - vágott közbe Marléna. - Nem vagy abban a helyzetben, hogy te szabd meg a feltételeket!

- És ha átversz?!

- Akkor sem jársz rosszabbul, mintha meg se próbálnád! - biztosította a lány. - Meghalhatsz így is, úgy is... De ha megpróbálod, legalább adsz esélyt a túlélésednek, mert lehet, hogy nem hagylak cserben!

Villámgyors mozdulattal vesszőt rántott az íjhúrjára, feszített, és szinte célzás nélkül lőtt. Mire a barbár alábukhatott volna, a nyilvessző koppanva fúródott bele a korlátba, alig fél tenyérnyivel a férfi legszélső ujja mellett.

Ördög és pokol! - bömbölte a barbár. - Mi volt ez?!

- Jó szándékom bizonyítéka! - vágott vissza a lány. - Mert ha a halálod akarnám, ez a vessző most a homlokodban meredne!... Elhiszed már, hogy nem megölni akarlak?!

A barbár a holdfényes hullámokat bámulta, melyek egyre magasabbra púposodtak a komp mindkét oldalán.

- Legyen! - bömbölte. Aztán hátravetette a válla fölött: - Radigart, a ketrecet! Hozd! - Miközben a megnevezett, fiatal, szinte gyerekképű alabárdos felkapaszkodott a hintó oldalára, a barbár rávicsorgott a közelebb merészkedő lányra. - és most mi legyen? Hajítsam le neked a vízbe, te meg majd kihalászod? Vagy felmászol érte?

Marléna azonban már rég kigondolta a választ.

- Akaszd a ketrecet az egyik csáklyás rúd végére, és nyújtsd le nekem a csónakba!

Izmer Samoth vállat vont.

- Ha így akarod...

A Radigart nevezetű alabárdos pár pillanat múltán kiemelte a hintó belsejéből a posztóval letakart ketrecet, és odabillegett vele hadnagya mellé. Volt valami fura fény a fiatal fickó szemében, ami gyanakvást keltett az óvatos tündelányban. Ráadásul éles hallásával elkapta azt a pár szót, amit a hadnagyának súgott, valamint hallotta Izmer Samoth válaszmordulását is.

“Ne mutassuk meg neki a pofáját, hadnagy?”

És a válasz:

“Még ne! Csak majd ha szólok...” Marléna megfeszült. Bajt orrontott. Cselt gyanított.

- Vegyétek le! - kiáltotta idegesen. - Le a posztóval! Látni akarom! - Izmer Samoth maga tette meg. Lerántotta a sötét leplet, és a dermesztő holdfényben a ketrec mágikus bordái szinte sziporkáztak, szikráztak. S belül a kis démon

apró lábait maga alá húzva ült a padlóján; baljával a cilinderét fogta, hogy le ne repüljön a fejéről, jobbjával pedig vékony sétapálcáját szorongatta. Hatalmas szeme ijedten hunyorgott. Ő volt az, semmi kétség.

- Aranyszárnyú Wejrion! - kiáltotta a lány heves érzelmi rohamoktól gyötörten. - Itt vagyok! Megmentelek! - A démon feléje fordult, kétségek csillantak a hatalmas szempárban, ahogy szóra nyította ajkait.

Izmer Samoth azonban visszahajította rá a fekete leplet, aztán intett az egyik révésznek, s a ketrecet a hosszú pózna végén lévő görbe karomszerűségre akasztotta. - Gyerünk már! - dörmögte a barbár türelmetlenül. – Viszed vagy sem?! - Bár érthető volt a sürgetés, Marlénának mégsem tetszett a helyzet. Ahhoz hogy leakassza, és az ölébe vegye a súlyos ketrecet, túl közel kell kerülnie a komphoz, s a művelethez mindkét kezére szüksége lesz.

Veszélyes, veszélyes, veszélyes!

Pár másodperces kiszolgáltatottságát könnyedén kihasználhatják. Az idős révész és egyik fiatalabb társa - a fia talán? – tartotta a póznát, oly módon, hogy valamivel a középrészen innen megtámasztották a korláton, akár valami gémeskutat. Ha csak simán lenyújtották volna, a súlyos ketrecet nem bírták volna megtartani. Ez így érthető volt, és elfogadható, ám Marlénának emiatt kétméteres közelségbe kellett kerülnie. Veszély, veszély, veszély!

- Mi az ördögre vársz még?! - mennydörögte Izmer Samoth indulatosan. - Mindjárt elérjük azt a rohadt zuhatagot!

Marléna elszántan a vállára vetette az íját, de nem az evezőt ragadta meg, hogy karnyújtásnyi közelségbe lapátolja magát, hanem a nyakában lógó aranysípot.

Elérkezettnek látta az időt a végső cselekvésre.

- Menj utadra, Aranyszárnyú! - kiáltotta. - Most jóváteszem ellened elkövetett bűnömet! Menj! Repülj el!

Szájához emelte a kicsiny sípot, és már fújta is a ketrecet kinyitó, rövidke dallamot.

Fújta.

Fújta.

Fújta...

De a síp nem szólalt meg.

A láncon ugyanis nem aranysíp lógott, hanem egy ujjnyi nagyságú, tömör ólomdarab.

Marléna azonnal megértette: a sípot kicserélték. Wejriont ily módon nem szabadíthatja ki. Visszaejtette a láncon lógó ólomdarabot a nyakába, és az evezőhöz kapott. Két erőteljes lökéssel a komp közelébe taszította ladikját, és felegyenesedett, hogy magához ölelje a ketrecet.

- Be akartál csapni, átkozott szuka! - üvöltötte Izmer Samoth, és teljes súlyával rávetette magát a pózna korláton belüli végére, egész a fedélzetre szorítva azt, így emelve a libikókázó ketrecet Marléna feje fölé. Aztán rángatni kezdték visszafelé a rudat. - Vissza! Vissza!

A tündelány megpróbálta elkapni, mielőtt a ketrec visszakerül a fedélzetre. Még közelebb lapátolta csónakját, és annak orra már szinte a komp oldalához koccant.

Egy pillanatra úgy tűnt, elérheti vágyai tárgyát, mivel a ketrec lefelé libbent...

Ám ennek oka csupán az volt, hogy Izmer Samoth, aki eddig lefelé szorította a libikóka túlsó végét, most már nem nehézkedett rá. A barbár felpattant, megragadta a korlátot, és látványos mozdulattal átlendült felette.

A következő pillanatban lehuppant Marléna csónakjába.

Ahogy a súlyos test belecsapódott, a ladik vészesen oldalra billent. A fölötte libegő ketrec után kapkodó Marléna egyensúlyát vesztette, a barbár pedig meg sem tudta vetni a lábát. Mindketten a vízbe zuhantak; Izmer Samoth balról, Marléna jobbról.

Hideg hullámok csaptak a lány arcába, és egy kurta pillanatig eltartott, mire felfogta, mi történik.

Azonnal tempózni kezdett.

Azt sem tudta, melyik irányba, csupán egyben volt biztos: minél messzebb kell kerülnie a barbártól! Mert ha a vízben öszszeakadnak, s a hadnagy marka megtalálja őt, a sorsa megpecsételődik. Az erőkülönbség túlságosan nyilvánvaló.

A barbár vasmarka rászorulna a torkára, és a szuszt is kiszorítaná belőle, mielőtt megnyikkanhatna.

Marléna eszeveszetten úszott.

Valamerre. Egyik pillanatban úgy érezte, mintha megragadnák a bokáját, és annál fogva visszarántanák...

...ám mielőtt elsirathatta volna magát, rájött, hogy csak a hosszú bajuszként lebegő kompkötél csapódott a lábának.

Addig úszott a víz alatt, ameddig csak bírt.

Aztán, amikor már úgy érezte, szétrobban a tüdeje, fuldokolva, levegő után kapkodva bukkant a felszínre.

Sötét tömeg derengett a közvetlen közelében.

A ladik?

A komp?

Izmer Samoth?

Nem mérlegelt, alábukott ismét, oldalra lendült, és hevesen csapkodott. Sosem volt jó úszó, soha nem kedvelte a folyami vizeket, de most nem volt más választása.

Az eddig előnyös helyzet kedvezőtlen fordulatot vett. Eddig ő diktálhatott, most pedig az életéért küzdött.

Miközben szétrepedni készülő tüdejével mit sem törődve úszott a víz alatt, kába agyában szétfüstölődött minden értelmes gondolat.

Hová tűnt az igazi aranysíp?

Ki cserélte ki erre a használhatatían ólomdarabra? És mikor?

Ismét felbukkant a felszínre, és zihálva, füldokolva, hörögve kapkodott levegő után.

Valami elkapta az altestét, lefelé húzta, és megpörgette a tengelye körül.

Örvény!

Marléna nem küzdött, mivel tudta, hogy semmi értelme.

Benntartotta a tüdejében a levegőt, és megvárta, amíg az örvény kiveti magából.

Kivetette.

De egy másik erő elkapta.

Húzta. Vonta. Fejjel lefelé fordította.

A lány kibukkant. Nyelt pár kortynyi levegőt. Pár kortynyi vizet is. Aztán elmerült ismét. Megpördült.

Bal könyöke és teste bal oldala egy sziklának csapódott. Aztán ismét tovaragadta az ár.

Nem halhatok meg! Nem fogok meghalni! - bíztatta magát. Emlékezett a látomásra, amit Wejrion mutatott neki. Azok az idegen társak, valahol, valamikor, akiket megpróbál meglopni, és akik levágják az ujját. Most életben kell maradnom, hogy az a látomás valóra válhasson!

Vagy nem?

Lehet, hogy másképp lesz?

Marléna egy újabb kőnek csapódott, és ahogy ösztönösen átölelte, meg bírt benne kapaszkodni, és fel tudott húzódzkodni a tetejére.

Lihegett, pihegett, zihált. A szemét meresztette.

Hamarabb hallotta meg az ordibálást, mint ahogy a kompot megpillantotta. Izmer Samoth basszusa mennydörgött a férfiatlan sikoltozások fölött:

- Radigart! Ugorj már, a kurva anyádat! Ugorj, te bamba jószág!

- Hadnagy úr... én nem tudok úszni!

Marléna ekkor pillantotta meg a kompot és a csónakot a mérgesen felpúposodó, tarajos hullámok hátán.

Izmer Samoth a csónakban állt, és ekkor rántotta be maga mellé az öreg révészt. A másik két révész a közelben csapkodott, próbálván belekapaszkodni a tovasodródó csónak peremébe, s ott vergődött az a katona is - a combon lőtt -, aki egyszer már megfürdött a hűvös habokban. A Radigart nevezetű ifjú azonban még mindig sírva görcsölt a korlátnál.

- Hadnagy úr... nem merek!

- Ugorj, te barom! Parancsolom!

Marléna a démonketrecet kereste éber tekintetével. Egy pillanat múltán meg is találta; ott árválkodott a komp fedélzetén a rémülten ágaskodó és nyihogó, istrángjaikat rángató lovak társaságában.

Ott felejtették??

Ott hagyták.

A barbárnak és embereinek most kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy a démonnal foglalkozzanak.

A saját életüket mentették.

A sodrás itt már túl erős volt; csalókának tűnt a csónak látszólagos biztonsága. Ha az áramlat berántja őket a sziklákkal telített zúgóba, az istenüknek ajánlhatják értéktelen létüket.

Radigart, te barom! Megdöglesz, ha nem ugrasz!

A fickó lekuporodott a korlát mellé, és hangosan zokogott.

- Ostoba állat! - mérgelődött a hadnagy, és megvetően a vízbe köpött. Aztán felrángatta combsérült társát a

csónakba, majd kiragadta az evezőt az egyik csuromvizes révész kezéből.

- Majd én! Inkább én!

Erőteljes csapásokkal küzdöttek az árral, és megpróbáltak kikerülni a fősodrásból. A bal oldali part felé evickéltek.

A gazdátlan kompot viszont már senki és semmi nem állíthatta meg; ellenállhatatlanul sodródott a zuhatag felé.

Radigart sikoltozni kezdett.

- Hadnagy úr! Kérem, hadnagy úr...

Izmer Samoth azonban már abban az esetben sem tehetett volna semmit, ha megkísérli megmenteni zöldfülű katonáját.

Még az is kétséges volt, hogy neki sikerül-e nyugodtabb vizekre lapátolnia a veszettül billegő csónakot.

A barbár immár a saját életéért küzdött; semmi más nem számított.

Marléna amennyire csak tudta, feltornászta magát a vízből kiálló szikla tetejére. Nem akart az esélyeire gondolni, de a lelke mélyén sejtette, hogy sem a bal, sem pedig a jobb partot nem tudja már elérni idelent. Csakis egyetlen út maradt nyitott előtte: le, lefelé a veszélyes zúgón.

Ez immár nem számított. Nem foglalkozott saját életével; a démont akarta megmenteni.

Tartozott neki ennyivel.

Amikor a komp bukdácsolva elhaladt mellette, elrúgta magát a nedves, nyálkás sziklától, amelybe eddig

kapaszkodott, és megragadta a sebesen rohanó faalkotmány oldalát.

Két erős rántás; sikerült felkapaszkodnia.

Átszökkent a combmagas peremen, de ugyanazzal a lendülettel már térdre is bukott, ahogy a komp túlsó oldala egy sziklának csapódott, és recsegve-ropogva a magasba emelkedett.

Ez még azonban nem az igazi zuhatag volt, csupán annak játékos előszakasza. A komp nekicsapódott egy-egy alattomos kőnek, körbefordult, recsegett, csikorgott, nyikorgott, de egyelőre még kitartott.

A fedélzeten a lovak pokolian tomboltak; nyerítettek, ágaskodtak, topogtak, a szemüket forgatták, és az istrángjaikat rángatták. Azonban mind a hátasokat, mind a fekete hintó igavonóit szorosan kikötötték, és az erős szíjak nem engedtek nekik mozgásteret.

Marléna felállt, és bal kezével a korlátba kapaszkodva próbált talpon maradni a libegő, bukdácsoló alkotmányon, melynek peremén ujra meg újra átcsapott, átfröcskölt a hűvös tajték.

Szinte azonnal megpillantotta a ketrecet, mely az oldalára dőlve gurult hol jobbra, hol balra, s benne a csillogó testű démont, aki nagy szemét kimeresztve, éles, nyüszítő hangokat hallatva olyan vehemenciával csimpaszkodott a nedves ketrecrudakba, ahogy csak bírt. Néha az a veszély fenyegetette, hogy egy belopakodó hullám áthajítja a komp peremén, máskorpedig úgy tűnt, a rémülten kapáló lovak patája zúzza laposra.

- Wejrion! - kiáltotta a lány megindult lélekkel. - Tarts ki! Jövök! - Ahogy a komp közepén imbolygó, rögzített kerekű hintó felé botorkált, hogy elkapja a lovak lába közé guruló ketrecet, egy gyerekképű, fiatal férfi egyenesedett fel

előtte. Marléna halottnak hitte egészen mostanáig, míg meg nem mozdult.

A kompot megint oldalra hajította egy erősebb zökkenő, és a meglepett tündelány nemhogy elszökkenni nem bírt a fiatalember elől, de ha meg nem kapaszkodik a korlátban, menthetetlenül az acsarkodó habok közé bukott volna.

Az ifjút is megdobta a zökkenés; egyenesen a vékony lányra vetette magát, és miközben hasba fejelte, két erős karjával átkulcsolta a derekát. Marléna nem bírta megtartani a támadója súlyát a nedves, sikamlós fedélzeten. Mindketten elzuhantak. A lány került alulra, s bár csapkodva próbált szabadulni az őt leszorító férfi alól, az volt előnyösebb pozícióban. Birkózás közben Marléna vállán oldalra csúszott az íja, és a feszes íjhúr a torkának feszülve fojtogatta. Hátán lógó tegzéből fél maréknyi nyilvessző kicsúszott, és egy orvul lecsapó hullám szerteszórta őket.

Marléna köpködött; és miközben az arca fölött kavargó víz elvakította, megpróbálta kirántani a tőrét. Ám oly szerencsétlenül zuhant el, hogy fegyvere tokja a teste alá szorult, s a férfi súlya miatt nem férhetett hozzá.

- Engedj! - lihegte kétségbeesetten, amikor a látogatóba érkezett hullám tovavonult, s újra kapott levegőt. - Ne akard, hogy megöljelek! - Ellenfele serkedő bajszú ábrázata csapzottan nyomult be a látóterébe. A fiú tátogott, vizet öklendezett, és sötét szemében a holdfénynél is sokkalta kísértetiesebben ragyogott a rettenet.

- Könyörgök! - hebegte megszállottan. - Ments meg! Ne hagyj elpusztulni ily nyomorultul!

Marléna e pillanatban értette meg, hogy a fiú nem azért vetette rá magát, hogy lebirkózza - azt csak a tehetetlen

himbálódzás hozta így -, hanem azért, hogy a segítségéért könyörögjön!

- Szállj le rólam! - sisteregte, és a nyomaték kedvéért meg is taszította a rá nehezedő testet. - Különben mindketten meghalunk...

- Segíts! Ne fulladjak vízbe patkányként!

Marléna megfeszítette a testét, és lehengerítette magáról a kocsonyaként reszkető ifjút.

Egy pillanat, és már talpon volt.

Tőre markolatán szorultak össze ujjai; a penge sápadtan, vérre áhítozva tündökölt a halovány holdfényben...

...de nérni tétovázás után nem csapott le vele a félelemtől öntudatlan, kiszolgáltatott alabárdosra.

Ehelyett baljával megragadta a fiatalember könyökét, és hevesen rángatni kezdte.

- Fel! Kelj már fel, ha élni akarsz!

A nyaktörő előszakasz után most egy viszonylag csendesebb, nyugodtabb rész következett, ahol a komp jócskán felgyorsulva, ámde különösebb zökkenők nélkül száguldott tovább a végzete felé. Kétoldalt a hegyekké csúcsosodott dombok emelkedtek komor magasságokba, mögöttük az ezüstös vízen pedig már sehol sem látszott a csónak, Izmer Samothtal és alkalmi társaival.

Vagy egy sziklának csapódtak, és pozdorjává zúzódtak, vagy az izmos barbárnak és a révészeknek sikerült a partra evezniük.

Marlénát nem érdekelte különösebben a sorsuk; a sajátja és a kis démoné viszont annál inkább.

Sorsára hagyta a hisztérikusan zokogó ifjút, és a dübörgő lópaták közt hánykolódó ketrec felé lendült. Egy pillanattal később megragadta a súlyos kalitkát, és a korlát felé rángatta.

Csupán egy pillantást vetett a reszketve kapaszkodó, kicsi démonra, és nagyon csodálkozott: Wejrion halovány rózsaszín habot verejtékezett, s ahogy a holdfény megvilágította, olyan volt, mint egy mézszínű habostorta, rózsaszín csipkékkel díszítve.

- Megvagy! - kiáltotta a lány diadalmasan. - Most már csöppet se félj!

- Na és? - vetette oda remegve a démon. - Hogyan tovább?

- Megmentelek.

Ezen Marléna még nem gondolkodott. Most viszont rákényszerült, hogy eltűnődjön a lehetőségeken.

- Mit tervezel? - vartyogta Wejrion. - A vízbe veted magad, és kiúszol velem a partra?

- Nos...

- A ketrecem túl súlyos neked! - kiabálta a démon idegesen.

- Ha a vízbe esünk, a meder aljáig süllyedünk! És ne hidd ám, hogy tudok a víz alatt lélegezni!

- Hallgass már! - sziszegte a lány mérgesen. - Légy türelmes, míg kitalálok valamit!

- Legyek türelmes?? - fortyogott a démon, és cuppogva csattogtatta víztől nedves szárnyacskáit. - Ugyan meddig?

- Amíg lebucskázunk a zuhatagon?!

- Nézz a jövőbe! Mondd meg te, mit teszünk a nagyon közeli jövőben, hogy megmeneküljünk, és én azt fogom tenni!

- Áááááá! - üvöltötte ingerülten Wejrion, és aranyos arcát mardosta apró körmeivel. - Áááááá! - Marléna aggódva ráncolta a homlokát.

- Ennyire cudar a helyzet?

- Ostoba! - toporzékolt Wejrion. - Az én képességeim erre nem alkalmasak! Nem tudok a “nagyon közeli” jövőbe nézni, és egyáltalán nem a saját jövőmbe!... Csinálj már valamit, különben lezuhanunk a zuhatagon, és mindketten elpusztulunk!

- Te is tudod, hogy nem így lesz - mormolta Marléna. - Emlékezz a látomásra, amit megmutattál nekem! Lopni próbálok majd, és levágják egy ujjamat... Ha most meghalnék, hamis lenne a jóslatod! Tehát élnem kell! Élnem kell ahhoz, hogy az, amit megmutattál nekem, megtörténhessen! - Wejrion behunyta hatalmas aranyszemeit, és fura, fintorgó arcot vágott. - Az egy lehetséges jövő, amit mutattam... Egy, amely nagyon valószínű, ám olyan egy, mely nem biztos, hogy bekövetkezik. Hidd el, tolvaj, a látomás nem jelent semmit. Meghalhatsz most, mint ahogyan én is.

Marléna sóhajtott, és még aggodalmasabban bámult a folyókanyarulatban nedvesen csillogó, szürke sziklák felé, melyek éhes agyarakként emelkedtek ki a csapdosó, nyáladzó vízből.

- El kell tűnni a kompról, mielőtt eléri azt a részt!

Ám kiúszni - megküzdve a félelmetes sodrással és az alattomos sziklákkal - talán még egymaga sem lenne

képes, nemhogy egy olyan ketrecet cipelve, melynek súlya meghaladja az övét.

A kompot irányítani a hosszú póznákkal ő nem tudná, s valószínűleg még a nála jóval rutinosabb és tapasztaltabb révészek sem. Nem! A komp már nem juthat ki a partra; pozdorjává fog törni a zuhatagban... Ez elkerülhetetlen! Minden és mindenki elpusztul a fedélzetén...

Pillantása a szíjaikat rángató, rémült lovakra villant, és lelke megtelt szánalommal.

Legalább adjunk nekik esétyt...

Ahogy késsel a kezében közelebb lépett, hogy elmetélje a béklyókat, villámként csapott belé a felismerés.

- A lovak! - kiáltotta. - A lovak visznek partra minket! - Aranyszárnyú Wejrion fürkészőn meredt a megélénkülő lányra, és megbökte sétapálcájával cilindere peremét.

- Na persze! Mily naív optimizmus!

Marléna azonban nem foglalkozott azzal, hogy megvitassa elképzelését bárkivel is.

Vészesen sodródtak a kegyetlen sziklák felé; minden másodperc számított.

Felragadta a ketrecet, és az idegesen táncoló, fújtató lovakhoz rontott. Az a három, melyen korábban Izmer Samoth és két alabárdosa lovagolt, felnyergelten várta további sorsát. A hintó elé kötött négyest viszont nem csak a lábbéklyók, az istráng is viszszatartotta a meneküléstől.

- Radigart! - kiabálta a lány, emlékezve az ifjú alabárdos nevére, ahogy a barbár szólította. - Ide gyere, ha élni akarsz!

- Meghalunk! - nyüszítette a fickó. - úgyis mind...

- Tedd, amit mondok, és kapsz egy esélyt az élettől! - süvítette Marléna. - Vagdosd el a lovak szíjait, pattanj fel az egyik hátára, és kapaszkodj minden erőddel! Túlélheted, ha szerencséd van...

- Nem, nem! - üvöltötte az alabárdos. - A lovak is megfulladnak!

A tündelány már a béklyókat vagdosta. Először a magasított hintó elé fogott kancákat szabadította ki. A türelmetlen állatok azt sem várták ki, míg végez. Amint szabadságukat érezték, nyerítve nekirontottak a peremnek, és részben átugorva, részben átesve azon a kavargó sötét vízbe csobbantak. Kettő közülük még nem szabadult meg teljesen a szíjaitól; belegabalyodtak egymás kötelékeibe, és iszonyatos haláltusát vívtak, harcolva a gyilkos áramlattal. Viszont az a kettő, amelynek mozgását nem korlátozta semmi, küszködve, a tajtékos habokból ki-kiugrálva úszott a part felé.

Ez itt egy viszonylag sekély, viszonylag ártalmatlan rész volt, közvetlenül a végzetes Sárkányfog Szirt előtt.

- Gyerünk már! - üvöltötte a tündelány a katonának. – Meg akarsz halni?!

- Nem, én nem...

- Akkor lóra, te hitvány! Ne légy ostoba!

- Megfulladunk!

- Lehetséges! De legalább megpróbáljuk!

Marléna szíjakkal odaerősítette a ketrecet az egyik ló nyeregkápájához, s miután erőteljes rántásokkal meggyőződött róla, hogy a bogok kitartanak, elvágta a

nyugtalan állat béklyóját, s mire az nyerítve a korlátnak rontott, már fel is pattant a másik ló nyergébe.

- Radigart! - kiáltotta. - Én megyek! Tégy belátásod szerint! - Kihajolt a nyeregből, és egy csapással elmetszette a szíjat, mely korlátozta paripája szabadságát. Aztán a riadtan ágaskodó kanca véknyába csapta keskeny sarkait.

- Gyerünk, kislány! Vigyél a partra!

A lónak nem kellett bíztatás. Amint megszabadult kötelékeitől, a korlátnak rontott, és átugrott fölötte.

Marléna minden erejéből kapaszkodott, de amikor a vad hullámok közé csobbantak s elmerültek, lábai lecsúsztak az állat oldaláról, és ő lesodródott a nyeregből. Szeme, szája vízzel telt meg, hosszú pillanatokig azt sem tudta, merre van a fent és merre a lent, ám görcsösen szorította ökleit, és egy pillanatra sem engedte el a barna kanca sötét sörényét. Aztán az időtlen lebegés a víz alatti mesevilágban véget ért, és felbukkantak a kíméletlen valóságba. Éles, hideg levegő mart bele a levegő után kapkodó tündelány tüdejébe.

Még mindig kapaszkodott.

A ló a jobb oldali part felé úszott.

Újra meg újra alámerült, de újra meg újra sikerült kibukkannia. Marléna valahogy visszaküszködte magát a nyeregbe. Átölelte a ló nyakát, rásimult, és egyre azt suttogta:

- Gyerünk, gyerünk! Sikerülni fog! - A lovat oldalba kapta egy erősebb áramlat, és métereken át sodorta. A szerencsétlen állat nyerítve küzdött ellene. Aztán úrrá lett helyzetén.

- Radigart! - üvöltötte a tündelány hátra sem nézve. - Mozdulj már! Utolsó esélyed!

Csobbanást hallott? Vagy csak a ló magában, vagy az észhez tért fickóval a hátán már a vízben kapálódzott. De vajon nem késő már?

Marléna nem foglalkozott vele. Az ő lelkiismerete nyugodt volt; megtette, ami tőle telt, sőt, még többet is annál. Ha az ifjú túl ostoba ahhoz, hogy mentse az életét, magára vessen!

A félkába tündelány minden idegszálával arra koncentrált, hogy meg tudjon maradni lova hátán. Valahol előtte ott bukdácsolt és küszködött a másik ló, oldalán a kalitkával.

A sors iróniája, hogy mivel az állat javarészt elmerült, a kalitka - s benne a démon - szinte folyamatosan a víz alatt libegett.

Aranyszárnyú Wejrion...

...vajon tud a víz alatt is lélegezni? Nem!

Ő maga mondta, hogy nem! Megfullad! Vagy már meg is fulladt??

Marléna szíve sajgott a kis démonért, de jelen helyzetében semmit sem tehetett. Örülhet, ha ő megmenekül. Marléna maga is az ájulással küszködött, s néha, amikor a lova elmerült a kíméletlen habok közt, levegő nélkül görcsölt hosszú percekig.

Szinte álombéli látomásnak tűnt, amikor a kimerültségtől remegő állat erőlködve felkapaszkodott vele a meredek, sziklás partra. Kétszer is visszacsúszott, de a harmadik nekirugaszkodásra sikerült.

Marléna inkább leesett, mintsem lesiklott a nyeregből. - Ügyes kislány! - mormolta, és meg akarta paskolni a jószág nyakát, de annyira fáradt volt ő maga is, hogy még ezt a triviális mozdulatot is elhibázta.

Abba az irányba akart lépni, amerre a másik lovat látta - a hátára erősített ketreccel -, ám a lába nem bírta meg; térdre huppant, aztán arccal előre elvágódott a nedves fövenyen.

Valahol mögötte ekkor evickélt partra a harmadik ló. Lovas nélkül.

Marléna úgy képzelte, hogy órákon át hevert a parton pihegve, levegőért kapkodva, de amikor dülledt szeme elől lefoszlott a vörösen szikrázó hályog, hihetetlen látvány tárult eléje.

A komp, amelynek - ha órák teltek volna el - már régesrég le kellett volna zuhannia a mélységbe, ekkor érte el az igazán veszélyes szakaszt. Ott sodródott és bukdácsolt az agyarszerűen meredező kövek között, és a hold felé szökellt a megtáltosodott hullámok hátán. Kísérteties, valószerűtlen látvány volt ez, és a nehezen ocsúdó lány nem tudta megítélni, a valóságot látja-e, vagy csupán végletes kimerültsége láttatja vele ezt a látomást.

A Sárkányfog Szirt sziklái között a folyó véget ért. A víz meredeken zuhant alá a dübörgő vízesésben; ám persze ezt innen nem lehetett látni. Marléna csupán azt láthatta, hogy a víznek vége szakad, mintha egy óriási, láthatatlan kéz akasztotta volna meg robogását. Volt egy bizonyos pont, egy vízpennettől ködös, homályos pont, melyen túl a semmi uralkodott.

A tehetetlenül sodródó komp épp ekkor érte el ezt a pontot, s a szemét dörzsölő lány láthatta, ahogy a nagy, lapos alkotmány kilendül a semmi fölé, ott lebeg egy

hosszú-hosszú pillanatig, hogy aztán lefelé billenjen és aláhulljon a feneketlen mélységbe.

E pillanat volt az, amikor az igavonóitól megfosztott, sötét hintó elvált a komp fedélzetétől, és halálos bukfencet vetett a semmi fölött, mielőtt aláhullott volna.

És ez volt az a pillanat, amikor a nehezen ocsúdó tündelány úgy érezte, meg kell őrülnie!

Mert!

Tisztán látta...

...igen, tisztán...

...hogy a végzetes pillanatban a kocsi ajtaja kivágódik, és egy ember karcsú sziluettje rajzolódik ki a kísérteties fényben a vízesés ködpárája fölött. Aztán a hintó és a széttárt karokkal, lábakkal kalimpáló ember együtt zuhantak alá a mélybe.

A lány lelkébe kegyetlen rettegés mart.

- Ki volt az? - lehelte maga elé. - Ki volt a hintóban?!

Köpködés, prüszkölés, lihegés hallatszott, és Radigart halálsápadt képe derengett fel a parti kövek között.

A lova elhagyta, mégis sikerült valahogy partra evickélnie.

Reszkető tagokkal könyökölt, és erőlködve, szörnyű hangokat hallatva próbált kiokádni pár hektoliter letüdőzött vizet.

Marléna azt sem tudva, mit cselekszik, a féltés és a szörnyű előérzet keverékével cuppogott oda az öklendezőhöz.

- Ki?! - hörögte. - Ki volt a kocsiban?!

Az ájulással küszködő ifjú révetegen felnézett, hosszan tátogott, mire ki bírta nyögni a választ:

- Egy fff... egy ffférffi... mutat... ványos... Norkaz... Norcas!!

Marléna fájdalmasan felsikoltott. Úgy érezte, mintha egy hosszú, felforrósított tűvel átszúrták volna a szíve közepét.

- Norcas?!

- Igen... a'sszem... így híjják... Lúzinonista, vagy mifene. Mármint csak volt... Isten nyugosztalja!

A tündelány a saját torkát markolászta. Nem tudta, mit cselekszik. Fuldoklott, alig kapott levegőt, és úgy hihette, jéghideg ujjaival enyhíthet torka összeszorulásán.

- Norcas! - préselte ki magából vádlón. - Mit keresett itt Norcas?! Mit keresett a kompon?! Hogy került a hintóba?! - A ronggyá ázott katona csak a vállát vonogatta.

- Beraktuk. Én meg a Simko.

- De mikor?! Miért?!

- Hogy-hogy miért? - értetlenkedett a fickó. A fejét rázta. - Há' mer' a hadnagy úr azt parancsolta.

Marléna keményen összeszorította ajkait, és küzdött a bensőjét mardosó érzéssel. Norcas volt az! Lezuhant a mélybe! De talán még él! Meg kell menteni.

A lány tudta, hogy a bűbájvarázs köteléke az, amely dühödt karvalyként tépkedi a lelkét, de nem tudott és nem is akart tenni ellene. Kötődött Norcashoz - mágikusan és

természetes szeretettel egyaránt -, és az aggódás majd' megőrjítette.

- Lemegyek! - jajdult fel kétségbeesett elszántsággal. - Le kell mennem! Megkeresem. Talán még...

- Szarrá ment a lenti sziklákon, nekem elhiheted!

Marléna elengedte a füle mellett ezt az érzéketlen megjegyzést, valahogy lábra állt, és a fejét rázva fel-alá kezdett járkálni a parton.

- Nem, nem lehet! - motyogta. - Nem halhat meg! Élnie kell! Meg kell mentenem. Meg kell...

És ekkor eszébejutott még valami, amiről az események sodrában megfeledkezett.

- Wejrion! - kiáltotta rekedten. - Aranyszárnyú Wejrion!

- Itt vagyok - krákogta egy hang a közelben, s a szemét dörzsölő lány megpillantotta egy távolabbi fa mellett a kimerülten reszkető lovat, s az oldalán lógó kalitkát.

A lány rogyadozó léptekkel evickélt oda.

A ló idegesen horkantott, és elhátrált, de nem volt annyi ereje, hogy megugorjon.

- Jól van, jól van! - suttogta a lány, és megpaskolta az ideges állat nyakát.

- Mi az, hogy “jól van”?! - háborgott a ketrecből felindultan a kis démon. - Semmi sincs jól! Majdnem megfulladtam! Miféle megmentés az, hogy vízbe fojtod, akin segíteni akarsz?!

Marléna leoldozta a nyeregkápáról a ketrecet. Meg akarta fogni, és óvatosan lerakni a fűre, de túlbecsülte saját

erejét, a súlyos kalitka kicsúszott a kezéből, és puffanva hullott a talajra.

- Naaaaaaa! - förmedt rá Wejrion, és roppant dühösnek tűnt. - Mit művelsz, te balga?! Majdnem elharaptam a nyelvem! De sajnos nem! - Marléna csak sápadtan mosolygott, nem öntötte szavakba pikírt gondolatait.

- Norcas! - mormolta sajgó lélekkel. - Ott van... odalent.

- Szerinted él még?

- Honnan tudjam?!

- Nézz a jövőbe, és mondd meg! - A kis démon dühösen hadonászott.

- Kit érdekel?? Nem mindegy neki?! Hisz' az ő sorsa így is úgy is... eeeeeeeeh! Hát jól figyelj!

A lány kérdőn rámeredt, s tekintete találkozott a démonéval. Aranyszárnyú Wejrion ott állt kicsiny börtöne közepén, sétapálcájára támaszkodva, s merőn őt bámulta. Aranyszemeiben nem titkolt méltatlankodás csillogott, ahogy kitárta szárnyait.

A csuromvizes tündelány megfeszült.

Érezte, hogy a démon újabb utazásra invitálja őt, hogy lelke ismét a jövő ismeretlen mélységei felé vonzza. Tudta, hogy most csak neki szánja szavait, csak neki dalol néma énekével.

S ő elfogadta a hívást. Tudni akarta, mi jöhet még.

Egy újabb látomás...

Dühös kiáltások harsantak körülötte. Bántón és fájdalmasan hasítottak elméjébe.

- Kiraboltak!

- Tolvaj!

- Az összes vagyonom!

Ismerős hangzavar tajtékzott körülötte. Marléna feje kóválygott. Minden kusza és érthetetlen volt, de már nem maradtak kétségei afelől, hogy hová került. Ugyanazok a komor arcok vették körül, akiket már ismert a korábbi látomásából.

- Magyarázatot követelek! - tornyosult fölé a tagbaszakadt félvér ork, a Skandar Graun nevezetű.

- Tolvaj! - suhant át Marlénán Wejrion zengő hangja. - Figyelj jól, hogy dönteni tudj, ha eljön az idő!

A félork buzogányának tüskés vasmagja ismét ott himbálódzott a lány feje felett, s ő riadtan követte tekintetével félelmetes imbolygását. Ám ijedtsége nem a buzogánynak szólt, hanem annak, amit látni fog...

Vajon mi következik most? Mi lehet az, amit eddig nem akart nekem megmutatni Wejrion?

Bár a tündelány elméje - mely a varázslat szárnyán a múltból szállt ide -, tiszta volt, teste azonban nem mozdult akarata szerint, hisz e jövőbeni történésben aléltan, megcsonkított ujjakkal, kiszolgáltatottan hevert a tisztás szélén, s neki nem volt elég ereje ahhoz, hogy változtasson ezen. Csak érzékelni tudta a történéseket, alakítani, befolyásolni nem.

De azt látta, ahogy Norcas sápadt arccal felegyenesedik mellette, látta, de képtelen volt őt visszatartani.

- Vissza! - kiáltotta a férfi, és mindkét kezével hadonászott. Hátát a közeli fának vetette. Nem nyúlt fegyverért. Az ajkába harapott. Aztán lehiggadt. Vigyorgott. - Hát így van ez, barátaim. Megloptunk benneteket, és ha nem történik ez a sajnálatos esemény, elválunk békében, és bottal üthetitek a nyomunkat...

- Aljasság! - tajtékzott Siliana, a széles vállú lovaghölgy, és hosszú lándzsáját előreszegezte.

Norcas keze kört írt le. Vörösen izzó fénylabda jelent meg a tenyerében.

- Megállj! Ne közeledjetek! Illuzionista vagyok... Rettenetes varázslatokat memorizáltam. Ne akarjátok kipróbálni, hogy miket! Ez a játékszer nem minden. Egyetlen pillantásommal szénné égethetem mindannyiótokat!

A dühösen közeledő alakok megtorpantak. Norcas elégedetten bólogatott ennek láttán, és a vörösen izzó fénygömbbel labdázgatott. Feldobta és elkapta.

- Így van ez, barátaim. Itt mit sem ér a nyers erő. Elválunk szépen, békében, nyugalomban, és javaslom, ne kövessetek, ne csináljatok bolondságokat... különben beváltom a fenyegetésemet!

- Barátom - kezdte Felius atya -, térj észre! Adjátok vissza eltulajdonított pénzünket, és Ottomárra mondom, elfelejtjük az ügyet! Távozhattok békével.

- Nem úgy van az! - bömbölte Skandar Graun a végsőkig felingerelve. - A tolvaj halált érdemel! Norcas megfenyegette a fénygömbbel.

- Még egy lépést teszel, félvér, és szétégetem a büdös seggedet! Ha még... aah!...

Nem szólt többet. Lehanyatlott; szótlanul, csendesen, érthetetlen módon.

A fa mögül a gubancos szakállú Yamael lépett elő, és mogorván megtörölte véres kardját az illuzionista szövetnadrágjában. Csak most látszott, hogy Norcas hátából vékony sugárban patakzik a vér. Az orgyilkos mesteri módon szúrta hátba.

Marléna sikítani szeretett volna, ahogy Norcas összecsuklott, ahogy látta szeretett férje tekintetét megüvegesedni.

Ne, ne, ne! - sírt a tündelány lelke, de hang nem hagyta el ajkát. Most kezdte csak megérteni, miféle döntést emlegetett a démon. Ő az egyik ujjával fizet azért a meghiúsult, ostoba tolvajlásért, Norcasnak, a kedves és jó lelkű Norcasnak pedig az életébe kerül!

De mivel előre láttam, mi fog történni, nem fogok megpróbálkozni azzal a lopással! Nem, soha! Semmiképpen!

A látomás azonban még nem ért véget. A komor alakok öszszevissza kiabáltak, rángatták őt, és Yamael őt is le akarta döfni. Telkontar azonban nem engedte.

Marléna most a saját hangját hallotta:

- Öljetek meg! - követelte zordan. Yamael készségesen elővonta a kardját.

- Hibát követtem el - hallotta a tündelány a saját zokogását.

- De olyan ágról szakadtak voltunk, és pénzre lett volna szükségünk. Norcas... különös hatalmával uralkodott fölöttem...

Hallotta, hogy e szavak hagyják el az ajkát, de valahogy olyan furcsán csengett a hangja. Nem értette, nagyon nem értette ezt az egészet. Mert hogy is mondhatná azt, hogy Norcas “különös hatalmával uralkodott fölöttem”? Norcas, a türelmes Norcas sosem próbált uralkodni, sosem próbálta rávenni őt semmire, sosem sürgette őt. S ő mégis e szavakat mondta...

A látomás véget ért. Marléna kinyította a szemét, és ismét ott találta magát a folyóparton, ázottan, kimerülten.

A Radigart nevű, ifjú alabárdos egykedvűen bámulta őt, gyanakodva méregette, de nem tett ellenséges mozdulatot, s szemében nem csillogott rosszindulat. Már visszanyerte lélegzetét, és össze kellett szorítania a fogait, hogy ne vacogjon a langy éjszakában.

- Tüzet kéne rakni - morogta -, hogy jól megszáradjunk!

A lány azonban meg sem hallotta ezt. Szeme előtt rnég egyre ott vibráltak a látomás komor jelenetei.

Norcas meghalt! - visszhangzott elméjében. - Meghalt! Meghalt! Meg fog halni... Ó, nem, nem lehet!

- Nem, nem értem ezt - sziszegte indulatosan a lány a démonnak. - Norcas azért fog meghalni, mert én elkövetem azt az ostobaságot! De mivel most már tudom, hogy mi fog történni, nem fogok megpróbálkozni a lopással... - Értetlenül rázta a fejét. - És akkor hogy van ez? Ha nem nyúlok a törpe nyaklánca után, nem következik be, amit mutattál. Vagyis a látomás téves: hiszen ez esetben nem így követik majd egymást az események. Én nem veszítem el az ujjam, Norcast pedig nem szúrja le az az orgyilkos... Vagy rosszul okoskodom? Bármit teszek is, sorsom előre elrendeltetett, és semmit sem tehetek ellene?

Aranyszárnyú Wejrion valahová az éjszakai égboltra függesztette sugárzó tekintetét.

- Te magad formálod a sorsodat. - Flegmán vállat vont. - Javarészt, legalábbis.

- De akkor...

- Erre utaltam az imént: a döntést neked kell meghoznod, ha majd eljön az ideje.

- Én már most tudom, mit teszek - jelentette ki a lány határozottan. - Ostoba lennék halálba sodorni a jótevőmet, s kockáztatni az ujjam elvesztését. - A fejét rázta. - Nem, nem fogok megpróbálkozni azzal a kudarcra kárhoztatott lopással!

Aranyszárnyú Wejrion kajánul mosolygott.

- Biztos vagy ebben?

- Mint a halálban.

A démon gúnyosan fintorgott, megigazította kobakján mókás cilinderét, és csak ennyit mondott.

- Nos, kicsi tolvaj, Mergenos álmai kifürkészhetetlenek.

- Mondja ezt az, aki mégis képes kifürkészni!

- Nem. Az mondja ezt, aki úgy hiszi, a látomás igaz, s pontosan így fog történni, ahogy megmutattam neked. - A lány elképedt.

- Miért lennék olyan ostoba, hogy önként dugnám a fejem az oroszlán szájába, amikor tudom, hogy éhes és a fogai élesek?

A kis démon mókásan toporzékolt - játékos tánclépéseket tett? -, megpörgette sétapálcáját, lekapta a cilinderét, meglengette, s közben mélyen meghajolt.

- A döntés rajtad áll, kedves tolvajom.

- De hát éppen ez az...

- Mielőtt folytatnánk ezt az értelmetlen vitát, mely nem vezet sehova - vágott közbe a kis démon fesztelen könnyedséggel ~, beavatnál abba, mit tervezel velem a továbbiakban?

A lány meghökkent.

- Visszaadom a szabadságodat, természetesen.

- Nos, tessék, add! - gúnyolódott Wejrion. - Állok elébe! Miért is ne? Szinte már látom, ahogy előhúzod a mágikus sípot, eltrillázod a dallamot, és szétnyílnak rácsaim... - Cinikus, ironikus hangnemre váltott. - Ó, de jaj, ez nem lehet! Mert ha semmi sem hibádzana, már réges-rég kiszabadítottál volna, nem trécselnénk itt, börtönöm rácsain át...

- A síp! - vallotta be Marléna kelletlenül. - Elcsentem a Kobzostól... de aztán eltűnt! Egy vacak ólomdarab lóg a nyakamban helyette! Valaki ellopta.

- Nahát! - méltatlankodott a kis démon. - Meglopták a tolvajt! Micsoda égbekiáltó gazság! De vajon ki tette?!

Úgy tűnt, ő pontosan tudja, ki lopta el, csupán tetteti magát.

Marléna a hatalmas szemgolyókat fürkészte, de nem tudta kiolvasni belőlük a megoldást.

- Három embemek lett volna rá lehetősége, hogy észrevétlenül megtegye - latolgatta. - Carlának... annak a pimasz kis tolvajnak, aki egyfolytában a közelemben ólálkodott... Annak a magas, félszemű idegennek, aki lovat lopott a khamediektől, s felrántott maga mellé a ló hátára, és persze Norcasnak - mélyet, fájdalmasat sóhajtott -, miközben a szekerünk mélyén megízlelte testemet...

Wejrion mindegyik tippre rábólintott, de Norcas nevének elhangzásakor akkorát billentett fején, hogy csaknem lerepült a cilindere. Ezzel még inkább felerősítette a lány gyanúját.

- Norcas! - suttogta az orra alatt, és megpróbálta összerakosgatni az érthető és érthetetlen részleteket.

A kis démon azonban könnyed módon kizökkentette töprengéséből.

- Igen, igen... ez így lehet. De megfeledkezel másokról.

- Másokról? - lepődött meg a lány. - Miféle másokról? - Wejrion az ujjain számolta.

- Vegyük például Juliant, aki nem csupán szemfényvesztő, dalnok és artista, de rendelkezik csekélyke mágikus erőkkel.

Az lehetetlen! Julian a közelembe se került...

- Továbbá - emelte fel a hangját a kis démon -, számolhatunk Trialcor Fővarázslójával, Dimagos-Viturral, s összes tanítványával, akik valamennyien képesek telekinetikus mágiával távolról is kiemelni a nyakadból az aranysípot, s azt egy értéktelen ólomdarabbal helyettesíteni. Vagy puszta kitolásból ólommá változtatni a nyakadban lógó aranyat, hogy megtréfáljanak!

Marléna elsápadt, és nagyon mereven állt. Eszébe jutott az a látvány, amikor Norcas a barbár testőrhadnaggyal és Marois Tamakkal üzletelt a sötétben.

- Ó, jaj! - sziszegte csalódottan. - Azt mondod, egy varázsló műve ez?

Wejrion türelmetlenül toppantott.

- A francokat! - sipította. - Mikor mondtam én ilyet?!

- Az imént?

- Csupán elméleti síkon, hogy fejlesszem a logikai képességeidet - szögezte le Wejrion. - De maradjunk a tényeknél: Norcas cserélte ki a sípot.

Marléna elbizonytalanodott.

- Mire alapozod ezt?

- Hogy-hogy mire? - Wejrion hanyagul megrántotta apró vállát. - Láttam egész idő alatt... Ott lógott a síp a nyakában miközben ő ájultan hevert a hintó padlóján.

Marléna csaknem felsikoltott.

- És ezt csak most mondod?!

- Mondhattam volna még később is, de ha már így megkérdezted...

A rongyait csavargató alabárdos, aki eddig érdeklődve hallgatta a beszélgetést, most nem bírta magában tartani tudását.

- Így van, bizonyisten! - kotyogta közbe. - Lógott eg aranysíp a fickó nyakában... Még gondoltam is, hát ez meg miféle ékszer? Mer' minek hord valaki aranyból

készült sípot aranyláncon a nyakában, he? Pedig ott volt az, bizony, ott! Egy síp! Aranyból. Érhet vagy harminc aranyat! Vagy negyvenet. Félévi zsoldom, csessze meg...

Tehát Norcas lopta el! De miért? Mire készült? Mit tervezett Az eddig mindig kedves és őszinte Norcas miért tilkolódzott és miért lopta meg őt??

A tündelány egészen összezavarodott. Egyvalamit azonba biztosan tudott:

- Norcas él... a látomás szerint is élnie kell... még! - Elszántan meredt a kis démonra, számítva valamiféle reakcióra, ám az meg sem erősítette, de nem is cáfolta. - Norcas él. Odalent van. Nála a síp. És... vár engem!

- Talán igen, talán nem - dudorászta könnyeden Wejrion, és jobb kezének mutatóujjának körmét fényesítgette aranyos kabátja mellrészén. - Vajon kiderül valaha is?

- Lemegyek! - jelentette ki határozottan Marléna. - és ki fogom deríteni, mi ez az egész! - Az ázott alabárdos készségesen ajánlkozott:

- Veled tartok!

- Velem? - lepődött meg a lány. - Miért?

- Hogy-hogy miért? Tartozok neked. Ha te nem segítesz már rég odalenn lennék... pozdorja formában.

- Nem akarsz elkapni, megkötözni, foglyul ejteni? - A fiatalember barátságosan rávigyorgott.

- Teszek rá, mi miért történik. Nem érdekel, ki a fene vagy és miféle bűnöket követtél el. Én csak azt tudom, hogy a hadnagyom cserben hagyott. Te pedig megmentettél... De ha nem akarod, hogy rendezzem feléd az adósságomat, csak szólj, és eltűnök a balfeneken!

- Gyerünk akkor! - mormolta Marléna. - Hozd a lovakat!

A Sárkányfog Szirt vízesésének közvetlen közelében áthatolhatatlan sziklák meredeztek az ég felé, és alattomos szakadékok szabdalták a hegyrész külsejét, ám nem kellett túl messzire eltávolodniuk ahhoz, hogy találjanak egy jóval lankásabb részt, melyen leereszkedhettek. Öt lovat sikerült begyűjteniük; mindhárom felnyergelt hátast, s kettőt azok közül, melyek a fekete hintót húzták. Kantárszáron vezették az immár megnyugodott állatokat, és félóra múltán elérték a sík terepet. Nem kellett attól tartaniuk, hogy eltévednek és nem találnak vissza a folyóhoz, hiszen a lezúduló víz morajlása és dörgése egyértelmű támpontot biztosított.

Miközben lefelé ereszkedtek, Marléna megpróbált ismét szóba elegyedni Aranyszárnyú Wejrionnal, de a kis démon csak kurta, semmitmondó válaszokat adott, nem kívánt találgatásokba bocsátkozni a történtekkel kapcsolatban, és egyébként is, szokatlanul mogorvának és gorombának tűnt:

- Hagyjál már békén! - kiabálta felháborodottan, amikor a lány arról próbálta faggatni, mit gondol Norcas cselekedeteiről.

- Egy csöppnyi nyugalmam se lehet tőled?! Pihennem kell! Erőt gyűjtenem! Értsd már meg ezt!

- Jó, de csak annyit mondj...

- Semmit többet! - harsogta Wejrion. Mérgében a kalitka padlójához vágta kackiás cilinderét, és olyan mozdulatokat tett, mintha páros lábbal rá akarna ugrani, meg akarná taposni. - Hát nem értesz a szóból?! Mára már túl sokat beszéltem! Túl sokat! Túlságosan is sokat! - Hisztérikusan tépkedte, markolászta aranyszínű haját. - Ne szólj hozzám! Senki se szóljon hozzám!... Elegem van!

Fázok! Reszketek! Kiráz a forróság! Tüntessétek már el ezt a mardosó holdfényt! Takarjatok le! Hol van a lepel! Hol a leplem?! Könyörgöm, takarjon már le valaki! Leplet akarok! Leplet!

- A lepled elveszett a kompon...

- Áááá! - ordította a démon, és befogta a fülét. - Még mindig beszél! Most is beszél! Szól hozzám! Elegem van! Elegem! Hol a leplem?!... Leplemet akarom! A lepl...

Radigart lerángatta magáról meggyszínű átalvetőjét, és ráborította a ló oldalán libegő ketrecre az ázott szövetet. A démon sivalkodása azonnal megszűnt, mintha elvágták volna. A gyerekképű alabárdos diadalmasan rávigyorgott és rákacsintott a tündelányra, de egyikük sem szólt semmit.

Nem sokkal később elérték a zuhatag alját, ahol a lezúduló folyóvíz, mielőtt jócskán megcsendesülve és megszelídülve tovahömpölygött volna, kicsiny tavacskát képezett.

E tó felszínén fatörmelékek és deszkák lebegtek, s valamivel lentebb, a hatalmas, gömbölyű kövek között egymásba gabalyodott lótetemek hevertek. Az a két igavonó volt az, melyek nem bírtak időben megszabadulni az istrángból, s egymást akadályozva nem tudtak megküzdeni az erős áramlattal. Az ellenállhatatlan sodrás lecibálta őket kétszáz méternyi sziklás, örvényekkel telt, meredek zúgón, hogy aztán kilendülve a semmibe, a függőlegesen lezúduló vízesésben harminc métert zuhanjanak.

- Ott van! - dörmögte Radigart, és sorsára hagyva azt a három lovat, amiket ő vezetett kantárszáron, a folyómeder azon szakasza felé futott, melynek innenső partján egy széttárt karú emberi test hevert.

Marléna is meglódult, de két lépés után rájött, hogy nem Norcast látja, hanem az egyik halott alabárdost. Valószínűleg azt a görnyedt tartású fickót, akit elsőként nyilazott le.

Közelebb érve Radigart is rájött, kinek a hulláját látja.

- Chirino! - mondta undorral, és a vízbe köpött. - Nagy barom volt az undorító állatja, isten nyugosztalja!

Aztán leguggolt a tetem mellé, előhúzta kését, és két gyors vágással lemetszette a fickó övén lógó erszényt. Majd lerángatta ujjairól ezüst és rézgyűrűit, s kitépte mindkét cimpájából a vaskos, ezüstfüggőket.

Félszegen pillantott vissza a közelgő tündelányra.

- Megosztjuk?

Marléna nemet intett. A tavacska környékét fürkészte, méterről méterre pásztázta végig a sziklás partot éber tekintetével.

Az egyértelműen látszott a víz felszínén lebegő és a parti sziklákon fennakadt roncsokból, hogy sem a komp, sem pedig a fedélzetén lévő sötét hintó nem úszta meg épen a kétszáz méteres sodródást és az azt követő végzetes zuhanást. Vaskos lécdarabok, egész és félbe tört gerendák, kivehetetlen formájú fatörmelékek és deszkák lebegtek vagy hevertek megrekedve a szárazabb részeken. A hintó alvázának előrésze - az első két kerékkel, a bak egy részével és a kurta bőrszíjaktól foszlányosnak tűnő kocsirúddal - megfeneklett a homokos fövenyen, míg a harmadik kerék a folyó túlpartján emelkedett ki a vízből két lapos kő közé szorulva, küllői nagy részét elvesztve, a negyedik kerék pedig nem látszott sehol.

- Nem szerettem volna rajta lenni - dörmögte Radigart megborzongva. - Pokoli lehetett a zuhanás. A francba is, ezt nem élhette túl az embered!

Marléna azonban a szívére hallgatott. Valahol a lelke mélyén még érezte az önként vállalt bűbáj láthatatlan kötelékét.

- Tudom, hogy él! - mormolta eltökélten. - És azt is tudom, hogy itt kell lennie... valahol! Keressük meg!

- A jó kurva nagyannyát! - hördült fel tiszteletteljesen Radigart, és egy bokorcsoport felé mutatott, legalább húsz méterre a tovarobogó folyó szélétől. - Nézzed már!

Most már Marléna is látta. Felismerte, egyértelműen. - Norc! - sikkantotta, és kalimpáló szívvel szökellt a hátán fekvő, mozdulatlan test felé. Egy pillanattal később ráhajtotta szöszke fejét a mellkasára, majd szinte ugyanabban a pillanatban fel is kapta, és titkolhatatlan boldogsággal kiáltotta: - Él! Életben van!

Marléna, aki egész eddigi életében megpróbált erős érzelmi kontroll alatt létezni, megfeledkezett magáról, megfeledkezett minden másról. Átszakadt az érzelmi gát, teste lángba borult, tudatát rózsaszínű köd felhőzte be. Ráborult a férfira, és vadul csókolta, ölelte, simogatta, szerette...

...úgy, mint még soha ezelőtt életében. - Ó, Norc, kedvesem! Édes, drága, szerelmetes párom!

És ezt nem csupán a megkönnyebbülés okozta! És nem is csak az önkéntes bűbájvarázs, és nem is a visszafojtott érzelmek könnyes megnyilvánulása volt ez. Valami más. Valami furcsa. Valami bonyolult. Valami...

.. .megmagyarázhatatlan!

Valami érthetetlen! Mint amikor két ellenkező irányból kilőtt nyilvessző egyszerre csapódik be ugyanabba a célba, mint amikor két megvadult tigris egymásba marva összecsókolódzik, mint amikor két villám egyszerre csap bele egyazon szívbe, mint amikor... Radigart rekedt hangja törte meg a helyzet varázsát.

- El se hiszem, ha nem látom' - álmélkodott a fickó. - Ti tündék így tudtok szeretni?... Én eddig azt hittem a hozzád hasonlókról, hogy érzéketlen jégcsapok! Na, be kell szereznem nekem is egy kicsi, tünde szeretőt! - Marléna feltérdelt. Némiképp kijózanodott. Eszébe jutott, hogy a kis démonnal is törődnie kell. Félrehúzta Norcas szőrös mellkasáról az inget, és rácsodálkozott az ott lógó aranysípra.

Vajon hogyan csente el, hogy ő nem vette észre?... Buta kérdés ez egy illuzionistára vonatkoztatva. Talán épp akkor, amikor a szivárványos trükkökkel szórakoztatta... Talán épp azért szórakoztatta, hogy közben elcsenhesse...

Megragadta a láncot, és óvatosan leemelte az eszméletlen férfi nyakáról. A ketrechez sietett vele, leoldotta annak szíjait, s letette a ló oldaláról a talajra. Aztán oldalra söpörte a lepelként használt meggyszínű átalvetőt. Wejrion a ketrec közepén üldögélt keresztbe tett lábbal, combjaira fektetett sétapálcával, s az ölében tartott cilinderrel játszadozott.

- Na! - mondta. - Épp ideje!

- Itt a síp! - lehelte a lány. - Kiszabadítalak.

- Bár múlt idő lenne már ez az ígéret! Nem sietnél, kérlek!? Marléna a szájához emelte a sípot, és belefújt. Nem esett nehezére végigjátszani a kurta dallamot. Még szinte be sem fejezte, amikor éles kattanás hallatszott - mintha egy vaskos jégcsap vált volna le az ereszről -, és az

“egybekovácsolt” ketrec rácsai szétnyíltak a szélrózsa minden irányába.

Aranyszárnyú Wejrion felugrott, és diadalmasan a levegőbe lendítette cilinderét.

- A szabadság friss levegője táncol orromon!

- Megtartottam a szavamat! - kiáltotta diadalmasan a lány, és a magasba tartotta az aranysípot. - Én okoztam a vesztedet, miattam kerültél a Kobzos fogságába, de most mindent jóvá tettem! Nem volt könnyű, de megcsináltam! Újra szabad lehetsz! - Meghatottan tárta ki karjait a kicsiny démon felé. - Wejrion... mielőtt visszatérnél saját világodba, hadd mondjam el, mennyire megszerettelek és aggódtam miattad. Hadd valljam be...

- Hagyjuk a nyáladzást! Itt a búcsú! Élj boldogul! Halj boldogul! Többet nem kívánhatok.

Wejrion kettőt-hármat csapott aranyos szárnyával, és a szó szoros értelmében kifakult a létezésből: fokozatosan halványodott, mígnem végképp eltűnt.

Marléna szájtátva bámulta helyét.

Aztán a tündelány lerázta magáról a döbbenetet, megvizsgálta a szétnyílt ketrecet, s megállapította magában, hogy jó pénzt érhetne, ha eladná. A valószínűleg hasonló gondolatokat forgató, vigyorgó alabárdosra pillantott, és visszatért a még mindig eszméletlenül heverő Norcashoz.

Számos kérdést szeretett volna intézni a kicsiny démonhoz, ám a hálátlan teremtmény nem adott neki semmilyen lehetőséget. Egyszerűen elment, amint kiszabadult. Búcsú nélkül!

Marléna letérdelt Norcas mellé, megtapogatta a nyaki ütőerét, s miután érzékelte, hogy a szíve egyenletesen ver, óvatosan megpróbálta magához téríteni. A kezét szorongatta, gyengéden paskolgatta körszakállas arcát.

- Norc! Norcas... Norcas! Ébredj fel! Térj magadhoz! - A férfi kinyitotta a szemét, erőlködve köhögött, vizet köpött, szörcsögött, és fájdalmas képpel, értetlenül pislogott.

- Hol...

- Nyugodj meg! - A lány bíztatóan megszorította a kezét. - Túlélted. Most már biztonságban vagy. Nincs semrni baj. Csak nyugalom, nyugalom...

- Léni? - suttogta erőtlenül a férfi, és fel akart könyökölni, de még nem bírt; visszarogyott. - Hát te? Hát mégis...

- Pszt! Ne beszélj! Pihenj! Próbálj erőt gyűjteni!

A férfi az ujjai közé vette a lány apró kezét, és hálásan viszonozta a bíztató szorítást.

- Kicsi Léni... aggódik értem...

Tompa dobbanás hallatszott a közvetlen közelben.

Zörrenés. Marléna hevesen ellökte magától Norcas merev testét, és megpróbált felugrani. Egy hosszú kéz nyúlt utána. Torkon ragadta.

Megszorította. Egy másik kéz kiverte a kezéből a tőrt, melyet ösztönösen megpróbált előrántani. Felemelték a földröl, és megrázták, mint egy ázott kutyát.

- Ttttttte... ttttttttttttttteeeeeeeeee? - préselte ki magából a tündelány a támadója láttán, és tehetetlenül kapálódzott; lábai fél méterrel a talaj fölött rugdalóztak.

Azzal a sötét tekintetű, gonoszul vigyorgó, langaléta férfival nézett farkasszemet. aki ellopta a khamediektől a lovakat. Azzal a veszedelmes férfival, akit sikerült magára haragítania.

Norcas ismét megpróbált volna feltápászkodni, de az idegen eleve elejét vette a fölösleges erőfeszítésnek; hanyagul állon rúgta őt rosszabbik lábával. Norcas visszazuhant a bokor tövébe, és nem mozdult.

- Hogy vagy, kicsim? - csikorogta a férfi, és kéjes elégedettséggel a tündelány az arcába röhögött. - Ugye, nem hitted, hogy újra találkozunk? - Marléna kiáltani akart, de a kemény ujjak oly erősen szorították a torkát, hogy még egy nyögésre se tellett. Megpróbált szabadulni. Gyomron térdelte ellenfelét, háromszor is, teljes erejéből. Ám a félszemű vénség csak vigyorgott a próbálkozásain.

Megpróbálta lefejteni a torkát szorongató, acélos ujjakat, de akár egy satu acélpofáit próbálta volna széttoszogatni.

Az idegen békésen hunyorgott ép szemével.

- Megmondtam, hogy elkaplak! Nem hittél nekem?! - Radigart, aki eddig a törmelékek közt turkált, most odafordult, hosszú pillanatokig csak dermedten figyelte a történteket, aztán elemi erővel lerázta magáról első döbbenetét:

- Lekhtar Morian! - üvöltötte rettegve. - Ez Lekhtar Morian, a hírhedt gonosztevő, rabló és gyilkos, akinek ezer arany vérdíjat tűztek ki a fejére!

- Ezer arany?! - csodálkozott a langaléta, és hanyagul hátravetette csapzott, ősz üstökét. - Nem is rossz!... Ámbár ha kétszer ennyi lenne, talán még én is feladnám magam! - A tehetetlen rongycsomóként lógó lánnyal a markában tett egy lépést a meredt szemű alabárdos felé. -

Hé, te, kölyök, gyere csak ide! Nem akarsz velem szerencsét próbálni ezer aranyért?!

- Lekhtar Morian! - harsogta a fiatalember rémülten, és a víz felé hátrált. - Szavamra, ez itt Lekhtar Morian, az ördögök kegyeltje!

- Na-na, azért túlozni nem kell! Az ördögökhöz semmi közöm. Beszéljük ezt meg! Gyere csak egy kicsit közelebb! Ne félj már, nem bántalak!

Radigart, aki nem tudott úszni, aki ez idáig betegesen rettegett a víztől...

...sikoltva belevetette magát a folyóba, és fuldokolva, eszelősen csapkodva hagyta, hogy az áramlat elsodorja. Még a távolból is lehetett hallani bugyborékoló kiáltásait:

- Lekt... ar... Mori... annnnnn!

Aztán már csak a lezúduló víz dörgése, morajlása hallatszott.

- Na, ez elúszott - dörmögte kelletlenül a langaléta. A fuldokló lánynak magyarázott, s kissé lazított szorításán. - Há, pedig tényleg nem akartam megölni. Mára már öltem épp eleget. Hét khamedi nomád egy napra bőven megteszi, vagy nem?

- De az tegnap volt - nyöszörögte Marléna. - Már rég elmúlt éjfél...

- Így igaz! - förmedt rá a férfi szinte mérgesen. - Ma még tényleg nem öltem meg senkit... de hát hosszú még a nap! Majd csak akad valaki, akinek kitekerhetem a nyakát...

- Az én nyakamra...

- Kisujjammal kitörhetném. - A langaléta színlelt undorral lehajította a törékeny lányt a fűre. - De minek?

Marléna nagyot nyekkent. Másodpercekig csak tátogni tudott, levegőért kapkodott, és a szemét forgatta.

A férfi barátságosan megpaskolta az arcát, de igyekezett visszafogni magát, s így egy-két tündefognál többet nemigen lazított meg.

- Na, kicsi lány, térj már magadhoz! Nem akarlak megfojtani, csak egy picit rád ijesztettem! Tudod, miért. - Durván felröhögött. - Jó tréfa volt, mi?!

- Remek! - suttogta Marléna tompán, és megszorongatott nyakát dörzsölgette. - De azt tudnod kell, hogy ha a társam nyakát akarod kitörni, nem hagyom... meg kell ölnöd engem is!

Lekhtar Morian nagystílűen legyintett.

- Ez nálam nem akadály... egy vagy két torok, egyre megy. - Jól szórakozott saját fellengzősségén. - De ne aggódj emiatt! Ha nem adsz rá okot, hogy kinyírjalak, akár még túl is élheted a velem való találkozást... - A langaléta hátat fordított, dudorászva a folyópart felé bicegett, s csak négy lépés múltán vetette vissza a válla fölött. - Ennyi engedékenység után komolyan zokon venném, ha megpróbálnál hátba lőni, kicsi virágszálam...

Marléna tétován leengedte az íját.

Nézte a különös férfit, amint csípőre tett kézzel bámulja a vizet egyetlen szemével, és eközben visszás gondolatok kóválygogtak az agyában.

Mire vár? Miért jött utánam? Mit akar tőlem?

A válaszok keresése helyett ráhajtotta fejét Norcas mellkasára, és a szívverését hallgatta. A dobbanások ritmusa gyengébb és lassúbb volt, mint általában, de a férfi kétségkívül élt, csupán az erőteljes rúgás visszataszította az eszméletlenségbe, melyből csak pár perccel korábban ocsúdott fel.

Élnie kell! - gondolta Marléna bizonytalanul, és élni is fog, hogy majd azon a bizonyos napon halljon meg!

Újra a látomásra gondolt, és még élesebben mardosta a gondolat. Nem fogom engedni! Nem fogom hagyni, hogy úgy történjen, mint a látomásban! Nem próbálom ellopni a törpe nyakláncát, bármily értékkel vagy mágikus erővel bírjon is az! És ha Norcas esetleg valami módon kényszeríteni próbálna, akkor sem fogom hagyni, hogy a vesztébe rohanjon! Nem, soha!

Aranyszárnyú Wejrion szkeptikus megjegyzését vélte hallani. “Nos, kicsi tolvaj, Mergenos álmai kifürkészhetetlenek.” Aztán azt a másikat: “Az mondja ezt, aki úgy hiszi, a látomás igaz, s pontosan így fog történni, ahogy megmutattam neked.”

De vajon miért?! Miért hiszi ezt?!

Lekhtar Morian valamit kiabált a partról, de a lezúduló víz morajlása elmosta szavai értelmét, csupán szaggatott hangfoszlányokat lehetett hallani. A langaléta ráérősen visszasántikált, és miközben a fogait piszkálta egy vékony faszilánkkal, féloldalasan dúdolgatott.

Szemmel láthatóan jól érezte magát.

- Hol a hadnagy? - érdeklődött a lánytól.

- Izmer Samoth?

A fene se tudja, hogy hívják azt a barbár disznót, akinek sikerült benyalnia magát annak a még nagyobb disznónak a kegyeibe, aki Trialcor Hercegének nevezi magát... Vízbe fulladt ő is, remélem! Vagy teletűzdelted nyilakkal?

- Megkaparintotta a csónakot. - Marléna azt mérlegelte, vajon mennyit tudhat a folyón lezajlott küzdelemről ez a titokzatos alak. - Amikor utoljára láttam, a túlpart felé evezett.

- Egymaga?

- Három révész társaságában, és egy sebesült alabárdos is volt vele... meg talán még egy lehet életben, aki jóval korábban kiúszott a partra.

Úgy tűnt, Lekhtar Morian fontolgatja ezt. De csupán ásított, és megvonta a vállát.

- Nem számít. Ha van akkora barom, hogy idepofátlankodik, tekerek egyet a fején, hogy láthassa a háta közepét meg az irdatlan nagy ülepét.

Ismét dúdolgatott.

Marléna nem volt félős alkat, ám ennek a férfinak a derűs nyugalma megborzongatta a hátát. Kétsége sem volt afelől, hogy amiket mond, komolyan gondolja; mi több, nem csupán hőzöng, képes is lenne rá, hogy megtegye. Nem most hallotta először ennek a legendás alaknak a nevét, akit évek óta hajkurásztak már a trialcori herceg fogdmegjei, de akinek a fejére szinte az összes jelentősebb környező városban vérdíjat tűztek ki. Az itteniek félve suttogták a nevét, démonnak titulálták, és esküdöztek, hogy az ördögökkel cimborál. Sokan nem tudták eldönteni, hogy féljenek-e tőle, vagy imáikba foglalják a nevét. Hiszen Lekhtar Morian főképp a herceg talpnyalói közül szedte áldozatait...

...viszont ha úgy tartotta kedve, nem kegyelmezett a szerencsétlen, ártatlan szántóvetőknek, vásározóknak vagy kézműveseknek sem. Szórakozásból gyilkolt, nőket rabolt, kedvét lelte bennük, s miután rájuk unt, ágyéktól nyakig felhasította testüket vagy kitörte a nyakukat. Megszállott, vérőrült gyilkos, aki nem ismer kegyelmet. Legalábbis ezt beszélték róla.

- És most? - kérdezte halkan Marléna. - Mire várunk?

- Nem mire, hanem kire - helyesbített a langaléta, és vidoran bólogatott. - Olyasvalakire, akinek látványa nem tesz majd boldoggá, kicsi lány. Ha-haaa... de nem ám!

- Ki az? Kiről beszélsz?

- Türelem, hínárillatú erdei virágszálam, türelem! Hamarosan megtudod. De addig is, amíg megérkezik, akit várunk... szedj rőzsét, gyújts tüzet!

Már hajnalodott, amikor Norcas éledezni kezdett. Csupaszon hevert a tűz mellett, s miközben a ruhái botokra feszítve száradtak. a szorgos tündelány tetőtől talpig bedörzsölte az elgémberedett testet illatos zsályával és vérmozgás-élénkítő bíborcsalánnal. Lekhtar Morian indítványozta, hogy dobja le magáról ő is a nedves gönceit, ám oly kaján mosollyal tette ezt, hogy Marléna aki általában mentes volt a “szégyenlősség” átkától - inkább saját testén szárogatta ruhadarabjait. A hírhedt rabló durván szemberöhögte gyermetegsége miatt, de nem erőltette a témát; dudorászva a legszélső lóhoz ballagott, puszta kézzel letaglózta, jó darabot kikanyarított a haláltusáját vívó állat húsából, miközben az még élt, majd nyársra húzva sütögette.

- Te ugye nem eszel ilyesmit? - kérdezte a Norcas testét gyömöszölő, megrökönyödött lánytól, és mielőtt az reagálhatott volna, ő maga válaszolta meg a kérdést méla undorral kevert megvetéssel: - Hát már hogy is ennél, te

kis kákabélű, bogyózabáló... Ettől eltekintve nem nagyon foglalkoztak egymással.

Marlénában többször is felötlött, hogy könnyedén lekaphatná a válláról az íját, és nyilvesszőt helyezhetne az íjhúrra...

...ám a legendás gonosztevő síri nyugalma és rendíthetetlen magabiztossága elbizonytalanította. Ha tartana tőle a férfi, elvette volna a fegyvereit, esetleg meg is kötözte volna. De mivel ez még csak fel se vetődött, nagyon is arra utalt, hogy Lekhtar Moriant nem igazán izgatja fel egy orvtámadás lehetősége.

Vajon miért nem fél az íjtól? Egy-két nyilvessző a torkába, s már ő sem lenne ennyire magabiztos...

És ha úgy hiszi, hogy nem árthatnuk neki a nyilvesszők, akkor korábban, a jegenyefáknál miért hagyta futni őt? Ott még tartott az íjtól, most pedig már nem?

Nagy kedve lett volna kipróbálni, vajon miként reagálna a férfi, ha íjat feszítene rá...

...de mégsem merte megkockáztatni.

A lóhús megsült, és Morian éhesen vájta bele erős, egészséges fogait. Aztán sziszegett kissé, mert a forró hús égette ajkait, nyelvét és a szájpadlását.

- Vaami fűfe' jó' jött vó'na, hogy ífe if legyen... acca cak ide aft a csalánt!

Miközben a rabló mohón falta a kívül megszenesedett, belül pedig még véres húst, Marléna Norcas arcát törölgette nedves ingujjával. A körszakállas férfi már többször is felsóhajtott, arcizmai össze-összerándultak, néha a szemei is kinyíltak, de tekintetében nem csillogott értelem. A tündelány kedves szavakat motyogott a fülébe,

ótünde nyelven hívogatta elcsatangolt lelkét, hogy térjen már vissza a hús börtönébe.

Végül Norcas tompa tekintete a lányra fókuszált.

- Léni! - krákogta nehézkesen. - Víz... vizet... kérek...

- Remek ötlet! - Lekhtar Morian nehezen nyeldekelt. - Hozz nekem is egy kortyocskát, csengettyűs harangvirágom!

Marléna leszaladt a partra, és jobb híján azt a gazdátlan átalvetőt ragadta fel, amivel korábban a démonkalitkát leterítették. Kimosta, kicsavarta a vaskos szövetet, aztán megmerítette, hogy jó alaposan megszívja magát vízzel. Persze, miközben a tűz felé vitte, csorgott belőle a víz minden irányba az ujjai között, mégis bőségesen maradt annyi, amennyi kielégítette az igényeket.

Először a nehezen ocsúdó, félájult Norcast akarta megitatni, de Lekhtar Morian kiszedte az átalvetőt a kezéből, és a szájába csavarva mosatta le a torkán akadt, megrágatlan húsdarabokat.

- No! - mondta végül.-Viheted!

Marléna hasonló módszerrel megitatta szomjazó kedvesét, és a víz maradékával újra és újra az oly jól ismert, körszakállas arcot mosogatta. A férfi szemébe egyre inkább visszatért az élet.

- Valami... különös... valami... valami történt velem, Léni!

- Ne szólíts Léninek! - motyogta a lány szórakozottan, arctörölgetés közben. - Tudod, mennyire utálom ezt a nevet! Amiatt, aki így hív...

Norcas csodálkozva pislogott.

- De én... te... én... most... - Megérintette saját arcát, a szakállát tapogatta, ujjai felsiklottak az ajkaira, a bajuszára. Tekintete elhomályosodott. - Mennyi... meny... mennyi...

- Azt akarja kérdezni, mennyi ideig hevert eszméletlenül - tolmácsolta Lekhtar Morian készségesen, s közben a nyársra húzott, félkilónyi félig rágott húsdarabbal gesztikulált. - Mondd meg neki, hogy csak pár nyavalyás óráig!

- Közel hat órán át!

- Hat... hat óra?! - hitetlenkedett a férfi. Felkönyökölt; sikerült megtámasztania testét. - De ez... nem lehet...

- Hat és fél óra, maximum.

- De... de... ennyi idő alatt nem nőhetett ki... nern nőhetett... szakállam! És az arcom... Léni! Ez... ez nem az én arcom...

Marléna egész testében élesen megfeszült, mintha ismét torkon ragadták volna Morian félelmetes markai.

Felpattant.

- Ez a férfi... - kiáltotta vadul és rémülten - nem Norcas!

- Naná, hogy nem! - nyögte “Norcas” döbbenten. - Léni! Én... Hol vagyok?! Ki vagyok én?... Kékséges egek! Mi történt velem?! Újra elájult.

Marléna hátraszökkent, lekapta a válláról az íját, előrántotta kevéske megmaradt nyilvesszője egyikét, és kétségbeesetten megfeszítette a húrt.

- Ne mozdulj! - kiáltott rá fenyegetően a derűsen vigyorgó rablógyilkosra. - Ilyen közelről nem hibázlak el!

- Nem? - csodálkozott Morian. Aztán vállat vont, és mintha a harcias tünde ott se lenne, nyugodtan eszegette tovább a sültjét. Nehézkesen nyelt, és esdeklőn nézett fel. - Hoznál még vizet, ha szépen megkérlek?

- Elég ebből! - Marléna megreszketett. - Magyarázd meg, mi történik itt! Most!

- Túl száraz ez a francos hús... megakad a torkomon.

- Majd mindjárt valami más fog megakadni... a torkodbanl - Lekhtar Morian vészjóslóan felegyenesedett.

- Tedd le azt a vacakot! - dörmögte megbántottan. - Nem kedvelem, ha fenyegetnek... ahelyett, hogy vizet hoznának, amikor ennyire szépen kértem!

- Fene beléd! - sziszegte a lány, és amikor a langaléta fickó lustán feléje mozdult, elengedte az íjhúrt. Peeeeng!

Csupán öt lépésnyire volt tőle a célpont, mégis elhibázta. A nyilvessző a magas férfi hóna alatt zúgott tova, és jóval távolabb, a sötétben koppanva állt bele egy fatörzsbe.

Marléna nem akart hinni a szemének. Ekkora célpontot kétszáz lépésről sem hibázott volna el! Már lőtte is a második nyilvesszőt. Peeeeng!

Egyenesen a fickó szívének irányozta, s amikor a vessző elhagyta a húrt, még oda is tartott...

...de aztán elkanyarodott, és elzúgott a vaskos balkar mellett.

- Kicsinyke mágia - dörmögte Lekhtar Morian, és a nyárs végén liffegő, forró hússal gyengéden képen törölte a hitetlenkedve tátogó lányt, hogy az hanyatt esett. - Kár a vesszőket pazarolni, illatos páfrányspórám, úgyse tudsz

eltalálni... még akkor se, ha egy ujjnyiról próbálsz pofán lőni. Akarod kipróbálni?

- Te... te varázsló vagy!

- Én ugyan nem. De vannak befolyásos támogatóim, akik elláttak néhány hasznos játékszerrel. - Ismét belevájta fogait a húsba; rózsaszín vércseppek szivárogtak le ajkairól a nyersen maradt részről. - Na, hozol nekem inni, vagy magam sántikáljak odáig ezzel az ótvaros lábammal?

Marléna azonban mozdulni is képtelen volt.

- Mi történik? - suttogta a földről. - Mi ez az egész? - Lekhtar Morian derűsen nézett rá.

- Úgy hiszem, választ kapsz... -.fejével oldalirányba bökött -hamarosan!

A tündelány is hallotta a zajokat; paták dobogását, egy súlyos szekér nyikorgását.

Aztán már látta is.

Kobzos Julian magas építésű, zárt tetejű utazókocsija közeledett délnyugat felől a szórványos bokorcsoportok között. Bár a szekér oldalára pingált ábrákat ebből a távolságból nem lehetett kivenni, Marléna ezer közül is felismerte volna a hat keréken guruló, méretes jármű jellegzetes alakját.

- Ez az - bólogatott elégedetten a rablógyilkos. - Már jönnek is...

- Jönnek? Kik? - Marléna feltápászkodott, és visszavette íját a vállára. Egyik lábáról a másikra állt. Hol a közeledő jármű felé nézett, hol a vidoran csámcsogó Morianra, hol pedig az ájultan heverő férfira...

...aki nem Norcas! Úgy tűnt, a lassan gördülő alkotmány soha nem fog odaérni hozzájuk, de azért fokozatosan közeledett.

Ketten ültek a bakon.

- Ki az ott... a Kobzos mellett? - kérdezte Marléna elszoruló torokkal.Egy nő...

- A kislányom - csámcsogta a langaléta nem titkolt atyai büszkeséggel. - Az én drága virágszálam... Eddigre Marléna is felismerte a bögyös, teltkarcsú hölgyeményt.

- Romana Naimor! - sziszegte indulatosan.

- Naimor a frászt? - rötyögött Lekhtar. - Morian az, te! Romana Morian... csak persze nagyon is ésszerű okokból nem használja a mindenhol körözött, gonosztevő apukája nevét... az én szépséges Vadrózsám. A tündelány mereven állt, és hevesen küzdött a szívébe kúszó, jeges balsejtelemmel. Lassacskán kezdte megérteni az eseményeket; darabról darabra összeállt a kép.

A terjedelmes batár végül odaért, a kocsis megállította az álmatag lovakat, és hogy tovább ne guruljanak az enyhe lejtőn, erős rántásokkal behúzta a féket. Leugrott a bakról, és a kezét nyújtva lesegítette a molett nőt a földre. Kéz a kézben indultak a tűz mellett feszengő tündelány és a nyugodtan eszegető rablógyilkos felé. Marléna nem szólt semmit, még a fejét is lehorgasztotta, hogy a közeledő páros ne láthassa indulatosan villogó tekintetét. Arca merev maradt, s amikor felnézett, már a szeme sem árulkodott.

Pedig...

...jócskán kavarogtak benne az érzelmek. Mi történik? Mi fog történni?

Lopva az ájultan fekvő “Norcas” felé pillantott, aztán az érkezők felé fordult, és kihívóan nézett a Kobzos kék szemébe. És milyen furcsa...

Az a szikrázóan fellengzős, világoskék szempár ez alkalommal nem sugárzott gőgöt, közömbös fensőbbséget, érdektelenséget. Mélyebbnek - szinte sötétebbnek - tűnt, kajánul, cinkosan pislákolt benne a kedvesség.

A lány számára immár végképp nyilvánvalóvá vált, mi történt. A szeme minden szónál ékesebben árulkodott kilétéről. Kobzos Julian soha de soha nem lenne képes így nézni rá.

- Már vártalak, Norc! - suttogta a tündelány, és rezzenéstelen arcát mutatta, tekintetét is közömbösre vette.

- Szevasz, Marli - felelte a férfi, és bosszúsnak tűnt, hogy a lány felismerte őt még ebben a testben is, s elrontotta a tervezett meglepetést. - Honnan... honnan tudtad?!

- A szemed. Elárult.

- No igen - mormolta a férfi zavartan -, a szem a lélek tükre... de mégis, felfoghatatlan számomra, hogy ennyiből rájöttél!

- Ugyan már! - hördült fel a teltkarcsú Romana megvetően.

-Apám árulta el neki!

- Én ugyan nem! - dörmögte megbántotta Lekhtar Morian.

- De ez az ázott ürge magához tért... abból is rájöhetett a lány. - Romana ezen nagyon csodálkozott.

- Nem hatott volna a szer? A Kobzos nem vesztette el az emlékezetét? Tudja, hogy mi történt?... Akkor meg kell ölni.

- Nem! - sziszegte hevesen Marléna; talán túlságosan is hevesen. - Ő nem tud semmit! Nem mondott semmit. Magamtól jöttem rá.

- Miből?

- Úgy tapogatta az arcát, mintha nem ismemé... csodálkozott, hogy nőhetett ki ennyi idő alatt a szakálla... Léninek szólított, és tudod, hogy csak ő szólít így, és a "kékséges egek"-et emlegette... Senki mástól nem hallottam még ezt a kifejezést.

A teltkarcsú Romana diadalmasan rötyögött.

- Na mit mondtam? Ugye megmondtam, hogy a végén úgyis meg kell ölnünk... Na mit mondasz, Norc? Csak szólj, és apa kitöri a nyakát...

- Ki bizony - bólogatott Lekhtar Morian ünnepélyes komolysággal. - Még szólnod se kell...

- Ha holtan akarnám látni, én magam ölném meg - latolgatta a Kobzos testében létező Norcas, de közben a fejét ingatta, s Marlénát nézte. - De én nem akarom. Azt akarom, hogy éljen! Azt akarom, hogy Marli vele éljen! - Egy pillanatra elhallgatott, és a szeme indulatosan, gyötrelmesen, féltékenység szülte gyűlölettel megvillant. - Éljen együtt vele, úgyis ezt akarta!

- Nem, amióta téged megismertelek, nem akartam őt! Én téged akartalak. Csak még én sem tudtam. - Ezt mondhatta volna a tündelány... ...ezt mondhatta volna... ...azt kellett volna mondania... ...de hogyan is formálhatta volna meg ezeket a szavakat??

Hallgatott. Már késő, s ő tudta ezt.

- Nem is csodálkozol, hogyan csináltam? - mormolta Norcas kedvetlenül. - Vagy talán azt hiszed, megvan a hatalmam efféle varázslatokhoz? Ha a kedvem úgy tartja, elcserélem a testem, és más bőrébe bújok?

- Nem, Norc, a te mágiád ehhez nem elég - felelte könnyedén a tündelány, mintha csak az elmúlt napok időjárását ecsetelné. - A Lélekcsere varázslatot egy nagy tudású mágus hajtotta végre... Marois Tamak, feltételezem... akivel megalkudtál a sötétben, a nagy kerekű persi szekér árnyékában... s bár sejtem, mit ajánlhattál fel neki cserébe, helyetted kellene szégyenkeznem, ha fennhangon kimondanám.

- A démont, természetesen - vetette oda hevesen a férfi. Aranyszárnyú Wejriont, mi mást?

- Sosem gondoltam volna rólad ekkora gyalázatot!

- Várj! - kiáltotta a férfi. - Hallgass végig!

- Becstelen hitszegő vagy!

Norcas megragadta az indulatoktól reszkető tündelány mindkét karját, és a testéhez szorította. Komoran meredt a szemébe. - Azt mondtam, hallgass végig! - csikorogta szótagolva. - Hallgass!... - Aztán amikor Marléna lesütötte villogó tekintetét, a férfi valamivél szelídebb hangon folytatta: - Nem árultalak el. Kijátszottalak, igen. A tudtod nélkül cselekedtem, igen. De nem akartam ellenedre tenni semmi lényegeset. Marléna felhorkant, de végül nem szólt.

- Magával Dimagos-Viturral, Trialcor fővarázslójával alkudtam meg, Marli! Wejriont ajánlottam, cserébe a Lélekcseréért. Marois Tamak végezte el a munkát, de ő csupán a mestere utasításait követte, mint ahogy az a

barbár testőrhadnagy is a fővarázsló parancsa szerint járt el...

- És ez... levon bármit is a te gyalázatodból?

- Nincs szó gyalázatról - magyarázta szinte esdeklő tekintettel a férfi. - Értsd már meg! Én nem a démon megszerzésére alkudtam, hanem a kiszabadítására!

- Úgy érted...

- Digamos-Vitur vágya egybeesett a tieddel, kicsi Marli! Ő nem saját börtönébe akarta zárni Wejriont, hanem vissza akarta adni a szabadságát! Teljesítette a kérésemet, megvalósította a Lélekcserét, amire áhítoztam, s viszonzásul azt kérte, engedjem szabadon az Aranyszárnyút, hogy hazatérhessen otthonába.

Marléna csodálkozott ezen.

- De miért? – bukott ki belőle.-Miért?

- Mert nem minden varázsló gonosz, megszállott és önző teremtmény, aki a saját érdekeit hajszolja! - vágta oda a férfi. - Dimagos-Vitur egy rendkívtil bölcs, nemes lelkű mágus. Azt kívánta, hogy Wejrion szabad legyen, és ahogy a szétnyitott ketrecből látom, ez már be is következett. Tehát az alku rám eső része is teljesült.

- Igen, de miért így...

- Valamilyen okból, melyet nem kötött az orrunkra - kotnyeleskedett Romana -, a fővarázsló közvetlenül nem kívánt beleavatkozni a kis aranykorcs kiszabadításába.

- Mer' hogy Trialcor független tartomány, azért - vetette oda Lekhtar Morian nyeglén. - És mint tudjuk, függetlensége csupán egy zsíros paraszthajszálon múlik... Egyetlen hiba, és Karthínia visszaveszi, bekebelezi.

- A Herceg sohasem egyezett volna bele ebbe - bólogatott Norcas. Bár Kobzos Julian pompás testét lakta a lelke, az illuzionista jól ismert gesztusai megmaradtak. - Ezért bízta rám titokban ezt az ügyet a fővarázsló... Érted már, Marli? Bizonyos okokból nem avattalak be a terveimbe... de amit műveltem, nem ellened tettem, csupán segíteni akartam neked!

- “Csupán segíteni”? Csupán miattam tetted mindezt?

- Nem, nem csupán miattad... de mégis csak miattad! - Kobzos Julian pökhendi ábrázatához nem illett Norcas zavarodottsága. - Tudod jól, mi van köztünk... Tudod jól, hogy te meg én, hogy te engem sosem tudtál volna szeretni!

Marléna hallgatott.

Norcas nehezen találta a szavakat.

- Én soha nem voltam a hölgyek kedvence, tudod. Sokkal jobb és odaadóbb férfi vagyok, rnint azok, akik... akik a sikereket learatják! Hát igazság ez? Én tudok szeretni! Akarok szeretni... de azok, akiket eddigi életem során szerettem, sorra elhagytak mind... mind! Olyanok miatt, mint... értéktelenek miatt, akik semmibe se nézték őket... akik nem akartak tőlük semmit, csak megszerezni őket, aztán kifacsarni és eldobni... Olyanok, mint ez a... ez a Julian... akinek semmit sem kellett tennie, és mégis a lábai előtt hevertek a nők! Bármelyik nő! Minden nő, és ő megalázta, kihasználta őket, és ők mégis szerették. De engem miért nem?! Engem miért nem?!

Én szerettelek! Marléna ezt sem mondta ki. Szánalommal, fájdalommal meredt a gyötrődő férfira.

- Hát ezért! - kiáltotta indulatosan Norcas, és világos szeme villogott. - Ezért tettem! Tudni akartam, milyen

érzés ilyen férfinak lenni! Tudni akartam, milyen az, amikor rá se kell néznem egy nőre, hogy az önként a lábaim elé vesse magát! Amióta megismertem a te érzelmeidet, Marli... semmi mást nem akartam, csak azt, hogy én lehessek Julian! Én legyek a Kobzos, én legyek az, aki rabul ejtette a szívedet!

- De te Norcas vagy! Még ebben a testben is!

- Tudom! - kiáltotta a férfi sebzetten. - Nagyon is jól tudom! És te is tudod... de a többi nő nem tudja! Sokan nem tudják! Ők csak ezt a pompás férfit látják, ezeket az izmokat, ezt az arányos alakot... ezt az arcot... ezt a... Na jó, a tekintetem az enyém, de nem számít! Hódítani fogok! Olyan leszek, mint Julian. Mert világéletemben erre vágytam, ezt akartam.

Marléna ráemelte a tekintetét.

- Csalódni fogsz - suttogta szánalommal. - Te nem vagy Julian. Te Norcas vagy. Sohasem fogsz boldogságot találni valaki másnak a testében.

- Ez legyen az én gondom! És ne hidd, hogy egy pillanatig is azt reméltem, hogy ezáltal megszerezhetlek téged!

- De igen, azt remélted. Azt hitted, Juliant szeretem, s úgy gondoltad, ha te lehetsz Julian, téged foglak szeretni. Azért akartad rám kenni Gridak megölését, hogy szöknöm kelljen veled, s uralkodhass fölöttem!

Ezt sem mondta ki.

- Mindenki megkapja, amire vágyott! - rötyögött Romana. - A kis tündéé lehet Julian... Norcas levedlette visszataszító külsejét, egy szívdöglesztő testhez jutott... én pedig levadászom ezt a szívdöglesztő férfit!

Átölelte, s szájon csókolta zsákmányát. Norcas nem tiltakozott. De miközben visszacsókolt, a szeme sarkából a tündelányt leste.

Marléna nem mutatott féltékenységet.

- Mi az, Marli... csöppet sem fáj, hogy valaki más csókolgatja a drága Kobzosodat? - gúnyolódott.

- Nekem az fáj, hogy valaki más csókolgatja a drága Norcasomat!

Marléna nem mutatta ki.

Nyugodtan állt, közönyösen. Megvetően bámulta azt a férfit, akinek látványa oly sokszor megdobogtatta a szívét. Megvetően bámulta azt a férfit, akinek láttán hol gyötrelmes szerelmet, hol pedig leírhatatlan utálatot érzett. Immár nem érzett semmi mást, csak valami tompa, kifakuló fájdalmat és szürke, íztelen közönyt. Az ájultan heverő körszakállas alak felé pillantott, és érzelmei újfent felkavarodtak.

Norcas észlelte kósza pillantását.

Talán saját reménytelenségét és bosszúságát öntötte szavakba, amikor megszólalt:

- Én nem kellettem neked, Marli. Elutasítottál, nem voltál képes viszonozni önzetlen szerelmemet... mert egy arra érdemtelent szerettél. Hát legyen ez a sorsod! Szeresd őt továbbra is... de abban a testben, amit sohasem kívántál, amit örökké elutasítottál! Na lássuk, vajon tudod-e szeretni így is!

Marléna szótlanul állt.

Norcas egyre jobban belelovallta magát a reménytelenségébe:

- Szereted és gyűlölöd is egyszerre, igaz? Szereted és gyűlölöd ezt az érdemtelent... de mégsem hagyhatod el, nem mehetsz el tőle... nem szökhetsz el! Hiszen az a bűbáj, melynek önként vetetted alá magad, szorosan tart és nem ereszt! Szeretned kell őt, még ha gyűlölöd is! Ragaszkodnod kell hozzá, engedelmeskedni a szeszélyeinek... nem tehetsz ellene! Marléna csak most értette meg kettős érzelmeit... Mint amikor két ellenkező irányból kilőtt nyilvessző egyszerre csapódik be ugyanabba a célba, mint amikor két megvadult tigris egymásba marva összecsókolódzik, mint amikor két villám egyszerre csap bele a szívbe. Eddig valahogy úgy képzelte, hogy a bűbájvarázs a lélekhez kötődik. Vagyis őt Norcas lelke tartja fogva, nem pedig a teste. Ám most már megértette, hogy tévedett. A mágikus esszenciát a test biztosítja - a vér és a hús -, és amikor a lélek kiszáll a testből, a mágikus kötelék továbbra is a testben marad.

Immár nem kötötte bűbáj a Kobzos testébe költözött Norcas lélekhez. A láthatatlan kötelékek továbbra is az ájult, körszakállas testhez kötözték... ...s most már ugyanebben a testben lakozott az a lélek - Julian -, akit tiszta szívéből gyűlölt.

De ő nem ölheti meg! Nem hagyhatja el, nem játszhatja ki, nem emelhet reá kezet - a bűbáj miatt! Mellette kell maradnia, ki kell tartania, amíg világ a világ.

Vagy... Eszébe jutott a látomás, amit Wejrion bocsátott rá. Az a végzetes lopás, melynek révén ő elveszti az egyik ujját...

...és elvesztheti a köteléket, mely alól önként szabadulni nem akarna és nem is lenne képes.

Mit is mondott Wejrion? Mergenos álmai kifürkészhetetlenek...

- Én nem akartam rosszat neked, Marli - mentegetőzött újfent Norcas. - Ha azt tetted volna, amit mondtam, és az előadás után a szekerünkhöz mégy, nem kerülsz az események közepébe, nem fenyegette volna semmilyen veszély az életedet. De magadnak kerested a bajt, tudod a titkot, s ez nem jó... nagyon nem jó neked.

- Én mondtam - mormogta Romana -, jobb ha megöljük mindkettejüket... Hisz' még a végén visszajön, és beárul a Hercegnek! Vagy a Kobzosnak mond el mindent, s ő tér vissza bosszúért lihegve... vagy orgyilkosokat küld rád!

Norcas tűnődve meredt a hallgatag lányra, aztán lassan, vonakodva a fejét ingatta.

- Nem! - jelentette ki határozottan. - Nem fogjuk megölni! Sem őt, sem a Kobzost!

- Lágyszívűséged a vesztünket okozza, meglásd!

- Szeretem őt, amióta csak ismerem! - fortyogta a férfi, s a szeme lángolt. - Inkább halok meg én, mint hogy kezet emeljek rá!

- Neked nem is kell. Majd az apám...

- Nem! - vágott közbe Norcas. - Úgy lesz, ahogy eredetileg terveztük. Futni hagyjuk őt és Juliant, aki az én testemben van, s aki semmire sem emlékszik.

- Igen ám - vitatkozott Romana -, csakhogy eredetileg úgy terveztük, hogy a lány nem tudja a titkot. Neki azt kellene hinnie, hogy a Kobzos csinált valamit a pártfogójával, s azt kellene hinnie, hogy te vagy az, akivel az életét mentve menekül... De ő tudja! Most már tudja!

Norcas elengedte a füle mellett a molett nő kifogásait. - Marli okos lány - mondta békésen. - Elmegy Trialcorból, és nem fog visszatérni soha, ezt bizton hiszem. Nem

bosszúálló fajta, sosem volt az, akit a sértettsége és az indulatai hajtanak, s nincs is miért bosszút állnia. S megkapta azt a férfit, akihez a legszorosabb érzelmek kötik; szerelem és gyűlölet. Kobzos Julian hónapokon át játszott az érzelmeivel, kihasználta és megalázta őt. Most fordult a kocka. A Kobzos került kiszolgáltatott helyzetbe. Marlin áll, mihez kezd vele. Az ő döntése, hogy viszonozza-e régebbi megaláztatásait, vagy kihasználja a helyzetet saját kedvére és szórakozására. Az ő döntése, elárulja-e annak a gőgös, semmire sem emlékező, felfuvalkodott hólyagnak, hogy ki ő valójában... vagy meghagyja tudatlanságban. - Színlelt flegmasággal megrántotta bal vállát. - Őszinte legyek? Engem immár jottányit se érdekel. Csináljon, amit akar. Az ő döntése.

Romana azonban mást gondolt erről.

- Pár korty rozsdamákonyt az ő torkocskáján is lenyomathatnánk. Biztonságosabb lenne, ha ő se emlékezne semmire!

Norcas azonban nemet intett.

- Talán igazad van - mondta csendesen. - De én ezt nem szeretném. Én... én azt akarom, hogy emlékezzen! Hogy ne felejtsen el engem, ne felejtse el, hogy bántam vele, hogy mily önzetlenül szerettem, ... ne felejtse el, hogy Julian hogy bánt vele. - Csupasz állát dörzsölgette, mintegy hiányolva egykori szakállát. Sóhajtott. - Önző vagyok? Talán... de valahol mélyen vágyom arra, hogy emlékezzen mindenre, érezze a különbséget, s egyszer majd visszagondoljon rám, és belesajduljon a szíve, rádöbbenve, kit veszített el.

Marléna nem szólt.

Romana sem szólt.

Lekhtar Morian viszont végzett a reggelijével, s nem kedvelte a csendet.

- Hol az én másik gyönyörűséges virágszálam? - érdeklődött. - Az én drága kis Liliomom...

- A te kis Liliomod... - felelte Romana bosszúsan -, már ha arról a kis ribanc Carláról beszélsz... szépen itt hagyott minket. Elbolondított valami ifjú mamlaszt, rávette, hogy rabolják ki az apját, s északnak szöktek a zsákmánnyal...

- Az én kislányom! - sóhajtotta csillogó szemmel, nem titkolt atyai büszkeséggel Lekhtar Morian. Aztán gyorsan a teltkarcsú nőre vigyorgott. - De persze téged is szeretlek, Vadrózsám, tubicám! - Norcas leoldotta erszényét, és gyengéd erőszakkal a szabadkozó tündelány kezébe erőltette, ráhajtotta annak ujjait.

- Tedd el! Szükséged lesz rá.

- Sose fogom tudni visszafizetni neked...

Norcas értette e válasz komor kétértelműségét. Markáns képe felderült.

- Talán igen, talán nem - suttogta közelebb hajolva, rejtélyesen. - Mergenos álmai kifürkészhetetlenek! A lány összerezzent az ismerős szóláson.

- Hogy érted ezt?

- Nekem is mutatott egy látomást Wejrion - súgta a férfi olyan halkan, hogy Romana és az apja ne hallják. - Körülbelül öt év múlva... te meg én... ismét együtt leszünk. Találkozni fogunk. Egy mesés szigeten, Lendoron. A tündelány megfékezte teste remegését.

- Talán igen, talán nem - vetette oda enyhe szarkazmussal.
- Öt év?! Hosszú idő. Talán fel sem ismerlek akkor már...

- Felismersz - biztosította magabiztos mosollyal a férfi, és kihúzta magát. - Sosem fogod elfelejteni ezt a délceg alakot, ezt a markáns arcot, és... ezt az őszinte, rajongó tekintetet.

Ebben Marléna is biztos volt.

- És hogy biztosan megtalálj - folytatta a férfi negédesen -, elárulom a nevet, melyet Lendoron használni fogok. Apám nevét viselem majd. Emlékszel, hogy hívták apámat?

- Chamas.

- Julian Chamas néven keress majd... öt év múlva... Lendoron! - A férfi sármosan vigyorgott; nehéz volt eldönteni, hogy ő most Norcas avagy Julian. A szem és az arc ezúttal teljesen együttműködött. - És a látomás szerint lesz velem még valaki, akit jól ismersz... egy bizonyos Radigart. - Zavart képet vágott. - Én egyelőre nem ismerem. Te tudod, ki az?

Marléna bólintott, és ösztönösen a folyó felé pillantott.

Ha folyásirányban indulsz, talán találkozol vele. Lehet, hogy ájultan hever a parton... vagy a folyó közepén egy kiálló kőbe kapaszkodva reszket az életéért...

Nem adott több magyarázatot.

Úgy tűnt, Norcast nem is érdekli túlzottan a téma.

A férfi ismét közel hajolt hozzá, és megpuszilta előbb a jobb arcát, aztán a balt, végül félszegen a lány merev ajkaira is adott egy röpke csókocskát.

- Isten veled, Marli! - motyogta. - Légy okos és megfontolt! Tedd, amit jónak látsz! És higgy a

látomásokban, higgy a boldogságban... mint ahogy én is hiszek!

Amikor a hatkerekű csodabatár tovazörgött folyás iránt a virradat fakó pírja felé, bakján az új bőrbe bújt Norcasszal és leendő hitvesével, Romanával, Lekhtar Morian, a körözött gonosztevő is érzékeny búcsúzkodásba kezdett:

- Tudom, hogy érzékenyen érint, kicsikém... de soha többé nem tudnék saját ép szemembe nézni, ha nálad hagynám azt a szép, tömött erszényt, amit a leendő vejemtől kaptál...

- Mi?!

A langaléta férfi flegmán vállat vont.

- Elvégre útonálló vagyok, vagy mi a szösz. Ne áltassuk egymást! Ide az erszényt, piciny erdei virágszálam!... Meg azt a másikat is, amiben az én drága kis Liliomom szerint majd' negyven arany lapul! És persze azt az értékes ketrecet meg a sípot is elviszem...

Marléna egész testében megfeszült. Lekhtar Morian atyai kedvességgel megpaskolta a dacos tündelány keskeny állacskáját.

- Ugyan már, no! Szerintem igencsak jutányos ár ez azért a kedvességért, hogy nem töröm ki a satnya kis nyakacskádat, és hogy nem erőszakollak meg sem előtte, sem pedig utána.

Marléna szó nélkül fizetett. A langaléta nem titkolt elégedetlenséggel gyűjtötte be az értékeket.

- Há' nem is tudom... Lehet, hogy jobban örültem volna, ha inkább nem fizetsz? - Legyintett. - De most már mindegy, állom a szavam, és nem lesz erőszak... Sőt, hogy lásd, mily

kegyes és nagylelkű vagyok hozzád, itt hagyok neked két lovat...

Azonban amikor felszedelőzködött, és főúri mozdulattal búcsút intett, Marlénából mégiscsak kibukott a méltatlankodás.

- Két lovat ígértél! - kiáltotta. - Ez pedig csak egy!

- Na és a másik? - hördült fel megbántottan Lekhtar Morian, és oldalra bökött a döglötten heverő állat felé, amelyből a reggelijét kanyarította ki. - Az tán nem elég jó neked?

Harsányat röhögött, aztán északnyugat felé fordította lovát, és a többi állatot kantárszáron vezetve, valami pajzán nótát gajdolva három illatos virágszálról elporoszkált.

Marléna hosszan nézett utána. Aztán amikor ökölbe szorult kezeit elengedte a görcs, mély levegőt vett, és az ájult férfihoz lépett. Letérdelt mellé, és kitapintotta nyaki ütőerét. Aztán a nedves átalvetőben hozott vizet, és alapos, gondos mozdulatokkal mosogatni, dörzsölgetni kezdte a maszatos, szakállas arcot. Nem sokkal később a férfi kinyitotta sötét szemét.

- Léni! - krákogta. - Léni... Mi történt velem?... Nem emlékszem... Semmire sem emlékszem... A kékséges egekre!... Még a saját nevemet sem tudom! - Idegesen rázta a fejét. - De ez hogy lehet?! Nem emlékszem a saját nevemre!

- Norcas - suttogta a lány.

- Norcas? - A férfi zavartan fontolgatta. - Igen, Norcas... ismerősen cseng... - Az arcát tapogatta. - Elvesztettem az emlékezetem... Vajon... vajon visszanyerem valaha?

A tündelány lesütötte a tekintetét, és arra a végzetes látomásra gondolt, aminek beteljesülésében eddig nem hitt.

- Nem tudom - motyogta. - Mergenos álmai kifürkészhetetlenek...

Allen Newman

CSEND ÉS HÓ ÉS HALÁL

Gyorslábú Telkontar története

“Most tél van és csend és hó és halál.

A föld megőszült;

Nem hajszálanként, mint a boldog ember, Egyszerre őszült az meg, mint az isten, Ki megteremtvén a világot, embert, E félig istent, félig állatot, Elborzadott a zordon mű felett És bánatában ősz lett és öreg.”

Vörösmarty Mihály: Előszó /részlet/

1.

A tél korán érkezett abban az évben: fekete fellegeket kergetett maga előtt a Vas-hegységből lezúduló jeges szél, és az esős évszak alighogy elkezdődött, máris véget ért. A néhány nappal korábban még élettel teli erdő most csendbe fúlt. Nyálkás, ragacsos köd hullámzott a magányos fák között, melyek göcsörtös ágait vastag, fehér lepel borította. Szünet nélkül szakadt a hó, és a viharos erejű, északi fergeteg gondoskodott arról, hogy mindenhova jusson a kásás pelyhekből.

Viharlak városa is fehérbe öltözött: hótakaró fedte a háztetőket - csak a kémények körül olvadva latyakos tócsává -, hóembereket építettek az udvarban a gyerekek, hótorlaszokat kerülgettek az utcákon a dolguk után járó emberek. Utóbbiak között volt Berechon, a prémkereskedő is, aki pár lépés után máris megbánta, hogy odahagyta az otthon melegét. Hiába öltözött fel úgy, mintha a világvégi Jégfoldre készülne - kötött sapkát, kabátot és bundát is

vett -, a hideg szél mégis kicsípte az arcát, a homlokáról alácsorgó izzadság pedig deres réteggé fagyott a szemöldökén.

Berechon a pokolba kívánta az üzletet, de ki kellett nyitnia a raktárt, mert aznapra várta Telkontar érkezését. Az erdőjáró volt az egyik legjobb ügyfele, aki mindig a holdhónap közepén jött elő a rengetegből, és eddig még nem fordult elő, hogy a zsákja ne lett volna tele szebbnél-szebb prémekkel.

Ki tudja, most talán medvét is sikerült elejtenie, nem csak menyétet, hermelint és rókát - gondolta Berechon.

Telkontar soha nem alkudozott, mindig elfogadta azt az árat, amit a prémkereskedő ajánlott, ám Berechon ennek ellenére sem merte becsapni őt: elég volt egy pillantást vetnie az erdőjáró mohazöld szemébe, és rögtön eszébe jutottak a történetek, amelyeket a magányos férfiról meséltek. A történetek, amelyektől a kereskedő szíve egy pillanatra megállt dobogni, s a torkát félelem szorította össze.

Az erdőjárót egyszer egy gyermekgyilkos nyomába eresztette a városi magisztrátus, mivel a tettes bemenekült az erdőbe. Telkontar már másnap visszatért, s egy zsákban magával hozta a gyilkos levágott fejét. Aki látta a vérmocskos koponyát, azt mesélte, hogy a halott arca szinte felismerhetetlenné torzult az átélt iszonyattól.

Az is megesett már, hogy az erdőjárót be akarták csapni. Azóta Filozan, a pék és Dombac, a hentes is elhagyták Viharlak városát. Filozant a saját maga által sütött, száraz veknivel kapták szájba úgy, hogy néhány kihullott foga bánta az esetet, a hentest pedig valaki bezárta a jégverembe. Dombac majd' halálra fagyott, mire a legényei meghallották a segélykiáltásait, és lefeszegették a lakatot a csapóajtóról.

A harmadik, szájról-szájra járó história még az előzőknél is borzalmasabb volt: néhányan az elbocsátott városi őrök közül elhatározták, hogy megkeresik és kifosztják Telkontar kunyhóját, mivel úgy gondolták, hogy az erdőjáró az otthonában rejtegeti a teméntelen ezüstöt, amit a vadászattal töltött évek során a prémekért kapott. A rablók terve nem tűnt ostobaságnak, hiszen Telkontar nem élt nagy lábon: a városban lisztet, cukrot, sót és más élelmiszereket vásárolt, vagy ruhát, ha kirojtosodott az, amit éppen hordott. Senki nem tudta, mit kezd a maradék érmékkel, ezért akár a házában, a párna alatt is tarthatta összekuporgatott kincsét. Az Arany Ökör fogadóban, ahol a városi őrök társakat kerestek, mégsem állt melléjük senki, illetve olyan ember nem, aki személyesen is találkozott már Telkontarral. Végül féltucatnyi rabló gyűlt egybe, akik bortól nehezen forgó nyelvvel bizonygatták, hogy nincs szükségük senki más segítségére. Úgy vélték, így is elegen vannak ahhoz, hogy leszámoljanak az erdőjáróval, s az sem baj, ha néhányan otthagyják a fogukat, mert akkor kevesebb részre kell osztani a pénzt.

Soha nem tértek vissza.

Senki nem tudta, mi történt velük, mígnem egy hónappal később Telkontar ékszereket kínált eladásra a prémkereskedőnek, és Berechon felismerte köztük a rablók nagyhangú vezérének gyűrűjét. Az ékszert megmosták ugyan a patakban, de nem elég alaposan, mert a belsejéből nem sikerült eltüntetni a vérfoltokat...

A prémkereskedő sötét gondolataiba merülve, lihegve gázolt a bokáig érő hóban. Nem csak Telkontar érkezése aggasztotta. Attól félt, hogy ha nem áll el a havazás, akkor egy jó időre lehúzhatja a redőnyt, mivel az utak járhatatlanná válnak, és mindenféle kereskedelmi kapcsolat megszűnik Krogathtal és a déli nagyvárosokkal. A szekerek nem képesek átküzdeni magukat a szorosokban feltorlódó hótorlaszokon, s még a hírvivők is

elmaradoznak majd tavaszig. Viharlak el lesz vágva a külvilágtól, és magára lesz utalva hónapokig.

Berechon elérte a raktárház bejáratát. Megállt az ajtó előtt, hogy kifújja magát, aztán lehúzta a vastag kesztyűt, és a zsebébe túrt. Megtalálta, amit keresett, de a fémdarab olyan hideg volt, mintha jégcsapot markolt volna. Előhúzta a kezét, és a kulcsot épp a raktár ajtaján lógó, ökölnyi lakat nyílásába akarta dugni, amikor árnyék vetült rá.

- Késtél, Berechon! - hallatszott a háta mögül.

A prémkereskedő megfordult, és ijedtében elejtette a lakatkulcsot. Telkontar állt a ház sarkánál, és őt nézte vigyorogva. Az erdőjáró posztócsuklyás, bélelt bőrzekét és szögekkel kivert, magas szárú csizmát viselt, pedig több napja indulhatott útnak: ő már akkor sejtette, hogy közeleg a tél.

- Én is örülök, hogy látlak, de most miattad elvesztettem...
- A kereskedőbe beleszakadtak a szavak, mert Telkontar könnyedén lehajolt, és a hóból tévedhetetlen magabiztossággal felemelte a kulcsot.

- Ezt keresed?

- Iiigen. Köszönöm.

Berechon remegő kezekkel kinyította a lakatot, aztán betaszította a raktár ajtaját.

- Gyere be, és legyünk túl az üzleten! Nem volt időm befűteni, de a bőröknek is jobb így.

A prémkereskedő felhajtotta a pultot, és az átvevő asztal mögé került.

Telkontar megállt a küszöbön túl, és felmérte a raktárház belsejét. Mindig ezt tette, mielőtt belépett volna valahová. Közepes termetű, inas, szikár ember volt; vékony pengéjű rövidkardja a combját csapkodta, a vállán pedig számszeríj lógott. Viharvert ábrázatáról lerítt, hogy élete javarészét a szabadban töltötte, és zavarólag hatnak rá a zárt helyiségek.

- Mit hoztál ma?

Az erdőjáró válasz helyett felemelte lába mellől a bőriszákot, és két sarkánál fogva megrázta úgy, hogy a tartalma az átvevő asztalra hulljon.

Berechon a prémhalomba túrt.

- Ah, ezüstróka is van, és nyúl, meg... Wendigor bunda! - Alig tudta elfojtani elégedett mosolyát. - Évek óta nem láttak rnár efféle szörnyet mifelénk kóborolni...

- Ez csak egy wendigor kölyök. A családot a kemény tél kényszeríthette le északról.

- Kölyök?? - nézett nagyot Berechon, és még egyszer megvizsgálta a prémet. Az állat, amiről lenyúzták, még nála is magasabb lehetett. Megborzongott, amikor elképzelte, mekkorára nőhetett akkor az apja vagy az anyja. Az biztos, hogy nem szívesen akadna össze velük, még egy felfegyverzett zsoldos csapat kíséretében sem!

- Mennyit ajánlasz érte?

- Háát, a szőre nem a legselymesebb... - a kereskedő elkapta Telkontar mohazöld szemének villanását, és szándékát megmásítva fejezte be a mondatot: - ...de nagyon ritka, ezért adok érte három aranyat.

- A többiért?

- Még ugyanennyit.

Telkontar elégedetten bólintott, Berechon pedig az erdőjáró tenyerébe számolta az érméket.

- Öröm veled üzletet kötni! - intett búcsút Telkontar, és behúzta maga mögött a raktárház ajtaját.

Amikor a vidám fütyörészés visszhangja is elhalt az utcán, Berechon csak akkor merte letörölni a homlokáról az izzadságot. A mohósága majdnem a vesztét okozta...

2.

Lobó Qumar, a viharlaki városi őrség parancsnoka bizalmatlanul méregette az előtte álló alakokat. Qumar kapitány híre szerint becsületes és kemény ember volt, sokak szerint túlságosan is. Hiányzott belőle mindenféle képzelőerő és együttérzés, talán ezért nem fogadott el semmiféle kifogást vagy mentegetődzést, mindig a törvények szerint cselekedett. Többször le akarták már váltani a posztjáról, rendszerint akkor, ha valamelyik városi magiszter fiát dugta rács mögé. Ám a városlakók felzúdulását senki nem merte felvállalni, így az ötlet felvetői hamar visszakozásra kényszerültek. Nem mintha az emberek szerették volna az őrség parancsnokát - úgy tetszett, vaskeménysége okán még felesége és gyermekei is inkább csak tisztelték -, ám őt már kiismerték, tudták, hogy mire számíthatnak, ha a helyén marad. A kapitány tagadhatatlan érdeme volt, hogy rendet tartott a városban, amely tavasztól télelőig zsúfolásig telt heves vérű prémvadászokkal, dölyfös krogathi és zhíli kalmárokkal, nagyszájú kocsisokkal, no meg erejüket fitogtató árukísérőkkel.

Azonban Qumar kapitány felett sem múltak el nyomtalanul az évek, és bár maga előtt sem szívesen vallotta be, de hiába bújt ágyba egyre korábban, reggelenként mégis törődötten és fáradtan ébredt, s egyre

jobban várta a télvíz idején Viharlakra köszöntő tétlen időszakot. Már csak néhány nap hiányzott ahhoz, hogy az utak járhatatlanná váljanak, erre, tessék, most érkeznek meg az idegenek Yegmorból, a Norstraden Királyság fővárosából.

Ráadásul nem látogatóba jöttek.

Az őrparancsnok még egyszer áttanulmányozta a kezében tartott levelet. Az írás szűkszavú volt: “Mindenben legyenek segítségére Caermon urának, Huizingának, aki nagy becsben áll őfelsége, Mogihor Tremon király előtt.” Bár Qumar életében alig néhány alkalommal látta a lordkancellár kézjegyét, az aláírás és a pecsét eredetinek tűnt.

- Mit kíván tőlem Őfelsége? - kérdezte savanyú arccal a kapitány.

Az idegenek vezetője előrelépett.

Földig érő, prémszegélyes, sötétlila köpenyt viselt, amelyet ezüst csat fogott össze a nyakánál. A hóna alatt a városi őrökéhez hasonlatos, filccel bélelt sisakját szorította, amely teljesen dísztelen volt, eltekintve a homloktájon kidomborodó, cirkalmas C betűtől. Minden ruhadarabja egyszerűnek, de drágának tűnt: mintha szándékosan engedte volna meg magának a hivalkodás hiányát. Talán azért döntött így, mert nem kellett ahhoz pávakakasnak öltöznie, hogy lenyűgözze azt, akivel találkozott. Elegendő volt egy pillantást vetni arisztokratikus karvalyorrára, erőszakos állára és keskeny, borotvált arcára, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá váljon nemesi származása. A férfi szemei voltak azonban a legkülönlegesebbek: vörösen ragyogtak, mint két rubintkő, vagy mintha bevéreztek volna az átmulatott éjszaka után.

Mögötte szótlanul álltak társai, öt tagbaszakadt ork, bőrvértben, rövidkarddal és hátukra csatolt, kerek pajzzsal

felfegyverkezve. Qumar testvéreknek vélte őket, de tévedhetett is akár, mivel a fajtájukba tartozókat csak akkor tudta megkülönböztetni egymástól, ha hiányzott valamely testrészük.

- Én lennék caermoni Huizinga - mondta a lilaköpenyes küldött. - Társaim királyi poroszlók Yegmorból, akiket személyesen Őfelsége rendelt mellém, hogy segítségemre legyenek a tolvajok elfogásában, és hogy visszatérjek a kérdésedre, tőled csak annyit kérek, hogy keríts a számunkra egy nyomkeresésben jártas, tapasztalt vezetőt.

- Tolvajokat üldöztök tehát?

- Igen. Betörtek a házamba és számos ékszert eltulajdonítottak, köztük olyanokat, amelyek a családomban apáról fiúra öröklődnek. Idáig üldöztük őket, de a friss hó befedte a nyomukat.

- Hányan vannak? Nem lehet, hogy még a városban tartózkodnak? - Caermoni Huizinga megrázta a fejét.

- Nem tartózkodnak már Viharlakban, ma déltájban továbbálltak. Hárman voltak, és tegnap éjszaka érkeztek. A Fáradt Hajcsárban szálltak meg.

- Úgy, szóval már kérdezősködtetek, mielőtt hozzám fordultatok? - ráncolta a homlokát Qumar kapitány.

- Nem akartunk bokros teendőid közepette zavarni. Ha nem kezd el szakadni a hó, késedelem nélkül és észrevétlen továbbindulunk.

- Ostobaság lett volna. Aki nem ismeri a vidéket, könnyen eltéved, és megfagyhat odakint. - Huizinga könnyedén elmosolyodott.

- Épp ezt elkerülendő lenne szükségünk vezetőre, aki ért a nyomolvasáshoz is.

- Ha rám hallgattok, futni hagyjátok őket! Tavaszig jobb, ha nem indultok neki a hegyeknek. Szeszélyes az időjárás. A tolvajok, mivel nem ismerik a vidéket, nem juthatnak messzire. Ha elolvad a hó, megkerestetem a jéggé dermedt tetemüket, és...

- Nem várhatok - vágott közbe a lilaköpenyes. - Utol kell érnem őket addig, amíg a nyom meleg. Ismersz valakit, akit felfogadhatok?

- Többet is, de egyikük sem vállalkozna hosszabb útra télvíz idején. Kivéve Telkontart. Szerencsére épp a városban tartózkodik, és ő a legjobb nyomkereső, akit csak találhattok. Tartsatok velem, és bemutatlak neki benneteket!

- Sokat kér majd a segítségéért?

- A pénz nem számít. Ha kedvére való a feladat, elvállalja, ha nem tetszik neki, visszautasítja.

- Furcsa ember lehet.

- Az - hagyta rá Qumar kapitány, és recsegő térdekkel felállt a székéből.

Bár az állandó derékfajáshoz már hozzászokott, de a csontropogás hallatán meglepődött. Ismét egy intő jel, miszerint nyugdíjba kellene vonulnia, ahogy a felesége kéri tőle már évek óta...

3.

Telkontarra az Arany Kakas egyik sarokasztalánál ülve találtak rá. Az erdőjáró öklével az állát támasztotta, miközben a bor maradékát lötyögtette a kupajában. Ritkán kortyolt csak az italból, épp annyit, hogy a fogadós meg ne orroljon rá. Senki nem látta még Telkontart borgőzös fejjel

tántorogni, mert ha úgy érezte, ideje abbahagyni, félretolta a poharát, és felment a szobájába. A viharlakiak csak találgatták, miért tölt minden látogatása alkalmával egy éjszakát az Arany Kakasban, amikor a készletek beszerzésén kívül a városban nem akadt semmi dolga: egyesek szerint a fogadós távoli rokona, mások viszont úgy vélték, hogy csak emberi társaságra vágyik az erdei magány után. Megkérdezni mégsem merték, az erdőjáró pedig nem ült oda másokhoz, inkább magában iszogatott.

Qumar kapitány átvágott a pipafüsttől homályos termen, és megállt a sarokasztalnál.

- Megengeded, hogy helyet foglaljunk?

Telkontar felnézett, és bólintott. Az évek alatt, miközben prémmel üzletelt, összefutott néhányszor az őrparancsnokkal, és bár barátok nem lettek, néhány kisebb szolgálat és fogadóbeli rendteremtés révén megtanulták becsülni egymást.

Qumar és a lilaköpenyes idegen letelepedtek az erdőjáróval szemben, míg a Huizinga kíséretében érkezett orkok egy másik asztal köré gyűltek, és rögtön sört rendeltek maguknak.

- Meg sem kérded, miért keresünk? - Telkontar kortyolt egyet az italából.

- Majd elmondod...

- Nos, hmm, igen - köszörülte a torkát Qumar. - Megpróbálom rövidre fogni. Nemesen született társam, itt mellettem, Huizinga, Caermon ura. Betörtek hozzá, és kirabolták a házát. Ezt ő nem hagyta annyiban: a tolvajok után eredt, és egészen Viharlakig követte őket. A gazfickók azonban valamiképp megneszelhették, hogy a királyi poroszlók a sarkukban járnak, mert déltájban sietve mindhárman elhagyták a várost. Mivel Caermon

ura nem ismeri a vidéket, ráadásul a hó is betakarta a nyomokat, szüksége lenne egy emberre, akik a tolvajok nyomára vezeti.

- Nem leszek hálátlan! - tette hozzá a lilaköpenyes.

- Nem kétlem. Mit vittek el a tolvajok?

- Gyűrűket, láncokat, ékköveket. Csupa családi ékszert. Több napja üldözzük őket, de eddig még kicsúsztak a kezünk közül.

Telkontar végigmérte a nemest, aztán megrázta a fejét.

- Ez mit jelent?

- Nem.

Huizinga nem hitt a fülének.

- Tessék?

- Nem vagyok embervadász.

- Még nem is esett szó a fizetségről! Ha meghallgatod, mit kínálok...

- Mondtam már: nem vagyok embervadász. Qumar látta, hogy Huizinga arca a köpenyéhez hasonló színre vált, ezért idejét látta a közbeavatkozásnak.

- Caermon ura nagy becsben áll Őfelségénél. Ez a tény sem másítja meg a döntésedet?

- Felőlem maga Mogihor Tremon király is lehet személyesen, a válaszom akkor is nem.

- És a gyerekgyilkos? - próbálkozott újra az őrparancsnok. - Őt elkaptad nekem, ráadásul fizetség nélkül!

- Embert ölt, nem csecsebecséket lopott. Találjatok mást a feladatra.

- Úgy is teszek!

Huizinga dühösen felpattant az asztaltól - láthatóan nem volt hozzászokva a visszautasításhoz -, és sebes léptekkel kiviharzott a fogadóból.

Az orkok bamba képpel bámultak uruk után, aztán szinte egyszerre kihörpintették a sörük maradékát, és száradni ledobott köpenyüket felkapkodva Huizinga után iramodtak. Annyira siettek, hogy még a fogadó ajtaját is elfelejtették bezárni maguk után, és a nyíláson havat fújt be a szél.

Qumar kapitány megvárta, míg a bejárat közelében ülő, káromkodó vendégek és a csapos közös erőfeszítéssel helyére taszítják a tölgyajtót, aztán visszafordult az erdőjáró felé.

- Nem volt okos dolog ujjat húzni Őfelsége kegyencével.

- Lehet, de nem tetszett az ábrázata.

- Pedig nem kért sokat, csak annyit, hogy vezesd őt a tolvajok nyomára.

- Neked nem bűzlik az ügy?

- Nem értelek.

- Idáig üldözték a tolvajokat. A fickók miért nem szabadultak meg a rablott zsákmánytól útközben? Miért nem adták el? Qumar megvakarta a kopasz foltot a koponyája tetején.

- Fogalmam sincs.

- Én sem tudom az okát, ráadásul nincs kedvem egy mágus csatlósául elszegődnöm. - Telkontar felállt, és néhány rézpénzt vetett az asztalra. - Megyek, lefekszem. Te maradsz még?

Az őrparancsnok agyáig csak ekkor jutott el, hogy mit is mondott az előbb az erdőjáró.

- Várj egy pillanatot! Honnan veszed, hogy Caermon ura varázstudó?

- Nem láttad a csatot, amivel összefogta a köpenyét? Ezüst szkarabeusz, ami a Bíborszív rend egyik jelképe. - Telkontar elindult az emeleti szobája felé, de a lépcső tövéből még visszaszólt: - Megihatod a maradék boromat, és add át üdvözletemet a feleségednek!

Qumar kapitány még akkor is leesett állal ült a helyén, amikor a fogadós a zárórára hivatkozva elkezdte kiterelni a vendégeket az Arany Kakasból.

Az ég szürke volt, akár a fényét vesztett, homályos fegyveracél. A felhők hótól terhes, megfeketedett hasa a hajlott derekú fák csúcsát súrolta, látnivalón nem sok hiányzott hozzá, hogy ocsmány terhüket a világra zúdítsák. Az ítéletidő közeledtével az állatok a vackukra húzódtak: minden elcsendesedett, csak a szél kavargott magányosan süvöltve az erdőben.

Posztócsuklyás, szikár férfi bukkant elő a fák közül, de a tisztás szélén megtorpant. Mögötte, térdig a hóban gázolva jöttek a többiek: mindannyian lehajtott fejjel törtettek előre, és kesztyűs kezük hiábavalóan próbálta összefogni szélrángatta, deres köpönyegüket a nyakuknál. Lélegzetük forró gőzfelhőként gomolygott elő szájukból, akárha ködsárkányok lennének.

Az élen haladó, csuklyás alak feltartotta a kezét, mire köréje gyűlő társai megdermedtek, akárha ott helyben jégszoborrá fagytak volna.

- Mi történt? - kérdezte suttogva Qumar kapitány.

- Lehet, hogy a túloldalon, a fák között megbújva lesnek ránk. Elunták az állandó menekülést, és csapdát állítottak nekünk. Várjatok itt, amíg felmérem a terepet!

Telkontar kilépett a tisztásra. A dühös szél ekkor nekitámadt, üvöltve nyargalászva körül görnyedt alakját, és végső erőfeszítéssel sikerült hátravetnie a férfi szemébe húzott, nehéz posztócsuklyát, felfedve ezzel a viharvert arcvonásokat. Mindez nem látszott, hogy zavarná az erdőjárót: lassan körbejárt a nyílt területen, s csak akkor egyenesedett fel, és fújta ki a visszatartott levegőt, amikor a túloldalon megtalálta az üldözöttek hagyta nyomok folytatását.

Telkontar visszafordult társai felé, és intett nekik, hogy kövessék, aztán meg sem várva őket, bevette magát a fák közé. Óvatosan, minden zajra figyelve, és szemével a csizmatalpak lenyomatát kutatva haladt előre a kihalt erdőben. Szerencsére semmi nem mozdult: senki nem lesett rá a vaskos fatörzsek mögül, senki nem akarta kioltani élete lángját. Mégsem lazíthatott, mert akiket üldözött, gyilkosok voltak, és ha egyszer öltek, legközelebb még rövidebb ideig fognak habozni, mielőtt újra megteszik.

Hóropogás és fújtatás hallatszott a háta mögül. Mielőtt az erdőjáró megfordult volna, az orrlyukait eltömítő levendulaillatból már kitalálta, hogy ki közeledik.

Huizinga, Caermon ura.

Telkontar nem szólt semmit, csak a szemöldökét húzta fel kérdőn.

- Megbocsáss, válthatnék veled néhány szót? - lépett közelebb a mágus.

- Nem akadályozlak meg benne.

- Nálam senki nem kívánja jobban a tolvajok... Vagyis hát a gyilkosok elfogását, de mindannyian elfáradtunk, és csontig átfagytunk. Már nem érzem a lábamat, és alig tudom mozdítani az ujjaimat. Az arcomat vörösre fújta a szél, az orrom érzéketlen húscsomó.

- Hová akarsz kilyukadni?

- Pihennünk kell! - Telkontar az égre sandított.

- Nemsokára havazni kezd, és a friss hó elfedi az üldözöttek nyomait. Egy-két óránál nem lehet több előnyük. Ők is fáradtak, és ha letáboroznak, behozhatjuk a lemaradásunkat. Ha nem adjuk fel, lehet, hogy fertályóra múlva meglátjuk a tábortüzük lángját, és a hajsza máris véget ér.

- Honnan veszed, hogy megállnak, és tüzet raknak? - Az erdőjáró megrántotta a vállát.

- Máskülönben meghalnak.

Huizinga magában hümmögött, és látszott az arcán, hogy új érveket keres, de mielőtt kifejthette volna őket, váratlan segítsége érkezett. Vékonydongájú, a szikrázó hónál is sápadtabb bőrű leány érte be őket, és hatalmas, tengerkék szemét Telkontarra vetette.

- Mint ahogy mi is, ha végkimerülésig hajszolsz bennünket. - Az erdőjáró megütközve meredt rá.

- Te is azt mondod, hogy álljunk meg, és táborozzunk le éjszakára?

- Igen. Holtan akarom látni a szüleim gyilkosait, de egy tapodtat sem bírok tovább menni.

A lány kisimította a homlokába hulló hollófekete hajfürtöket, és várakozóan nézett Telkontarra.

Az erdőjáró neki nem tudott nemet mondani.

- Legyen, ahogy kívánod. Keresünk egy sziklát, vagy más menedéket, ami védelmet kínál a szél ellen, és tüzet rakunk. Telkontar ezután hátat fordított, és tovább indult. Bár úgy tett, mintha fel sem venné a szelet és a fagyot, ő is ember volt, akárcsak Viharlak lakóinak többsége. A vastag gyapjúing, mellény és köpeny ellenére a hideg a csontjaiba mart, a nadrágja szára pedig olyan keményre fagyott, hogy fájt, amikor a bőréhez dörzsölődött. Minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy mozgásban maradjon, és ne rogyjon le a fagyos földre. Mégsem állt meg addig, amíg egy táborozásra alkalmas helyet nem talált.

Időközben a jóslata is valóra vált. A felhők hasa kiszakadt, és hatalmas, fehér hópelyhek kavarogtak Telkontar feje körül, amikor végre meglátta a három, egymáshoz közel magasba szökő fatörzset, melyek között feltorlódott a hó, és derékmagas falként útját állta az erdőben bolyongó szélnek.

Nekiláttak a tűzgyújtásnak. Telkontar a hátára vetett zsákból gyújtóst és száraz háncsot kapart elő, míg a többieket gallyakért szalajtotta. Az orkok nagyrészt karnyi vastag faágakkal tértek vissza, amelyeket félre kellett dobnia - később talán jó lesz -, de szerencsére kisebb darabokat is gyűjtöttek, amelyekből megrakhatta a máglyát.

Az erdőjáró keze remegett, amikor elővette a kovakövét - magában elégedetlenül nyugtázta, hogy a fagy jobban

megviselte, mint gondolta volna -, és tüzet csiholt. Az apró szikra a gyújtósra pattant, és a lángok pillanatok alatt felfalták a száraz háncsokat. A föléjük tornyozott gallyak kissé nedvesek voltak, ezért sűrű füst szállt a magasba, de a tábortűz égett végre, és meleget adott a körülötte ülőknek.

Ponyvát feszítettek ki a fatörzsek között, hogy megvédjék magukat a fentről hulló áldástól, majd elseperték a rögtönzött tető alatt a havat, és pokrócokat terítettek a földre. Telkontar nem figyelt a körülötte vacsorához és lefekvéshez készülődőkre. Úgy tűnt, mintha a máglyát bámulná, de helyette más látott maga előtt...

Az udvarház még égett. amikor odaért. A lángok az üszkös, megfeketedett oszlopok csonkjain marakodtak, és sűrű, zsíros füst kanyargott a holdat eltakaró, szürke felhők felé. Hiába hánytak rá havat, a tüzet addig nem sikerult eloltani, míg minden éghetőt el nem emésztett, és még utána is konokul harcolt az életben maradásért: a hamu alatt izzott a zsarátnok, éhesen, újabb táplálékra várva.

Tél volt, de az égből hó helyett pernye szitált.

Telkontar átlépett a még mindig parázsló mestergerenda elszenesedett maradványa fölött. Csizmája sarka üvegdarabokon, a megolvadt ablak szilánkjain taposott. A csikorgó hang hallatán koromtól sötétlő arcok fordultak felé, amelyeken nem látott mást, csak csüggedtséget és beletörődést.

Túl későn érkeztek, hogy megmentsék az itt élőket. Az erdőjáró kőhajításnyival távolabb megpillantotta mögöttük a formátlan, szénné égett testeket. Két felnőtt és két gyermekforma alak. Kiásták őket a romok alól, de már megkésve, mert lángmarta ábrázatukat meg sem lehetett ismerni. A porladozó ujjak kétségbeesetten markoltuk a levegőbe, a megfeketedett ajkak mögül elővillanó fogsorok kétségbeesett sikolyra nyíltak. Ha szerencséjük volt,

hamarabb megfulladtak a füsttől, mintsem eleven felfalta volna őket a tűz. Négy test. Egy hiányzik

Telkontar közelebb lépett, hogy megpróbálja kideríteni, ki az, aki esetleg túlélhette a tragédiát, amikor észrevette, hogy tenyérnyi darab hiányzik a legnagyobb holttest, a családfő koponyájából. Feleségének pedig elvághatták a torkát, mert a feje furcsán hátracsuklott. Ilyen sérüléseket nem okozhatott a tűz.

- Meggyilkolták őket - lépett közelebb Qumar, a városi őrség parancsnoka, akárha kitalálta volna a gondolatait. A kapitány arcát is korom lepte, mint mindenkiét, aki segédkezett az oltásban.

- Ki tette vajon, és miért?

- A kislány szerint három idegen, akik bebocsátást kértek éjszakára.

- Seila tehát életben van?

- Az ispotályban fekszik: élet és halál közt lebeg. Kiugrott az ablakon, de egy tőrt utána hajítottak. A pengével a hátában futott Viharlakig, csoda, hogy egyáltalán eljutott a városi őrség épületéig.

Mindketten hallgattak egy darabig. Végül Qumar törte meg a kényelmetlenül hosszúra nyúló csendet.

- Én alig ismertem őket. Itt telepedtek le, félnapi járóföldre a várostól, de soha nem akadt velük dolgom. Rendes népek lehettek.

- Azok voltak... - Telkontar felszegte afejét. - Gondolom, a mágus még nem hagyta el Viharlakot. Szólj neki, hogy készüljön, mert amint felkel a nap, indulunk.

Erre azonban nem került sor, mivel Huizinga, mintha megérezte volna, hogy róla beszélnek, előlépett a fák árnyékából.

Nem volt egyedül, ám testőrei helyett ezúttal egy fiatal lány kísérte.

- Seila! - kiáltott meglepetten az erdőjáró. - Te élsz?

- Igen. Huizinga uramnak köszönhetően.

- Nem az én érdemem. Erős akarat is szükségeltetett a gyógyuláshoz - mosolygott rá a lányra a mágus.

- Erőt adott a vágy, hogy bosszút álljak szüleim gyilkosain.

- Kik voltak azok, láttad őket?

- Igen, de egyiküket sem ismertem. Idegenek voltak. Az egyikük félszemű, a másik magas, vékony, a harmadik testesebb. Őt Herittnek szólították a társai.

- A tolvajok, akik engem is megloptak! - rázta a fejét hitetlenkedve Huizinga.

- Bezúzták apa fejét, és elvágták anya torkát... - A lány sírvafakadt, és nem tudta folytatni.

- Elkapjuk őket! - szólt Qumar kapitány mély eltökéltséggel a hangjában. - A gyilkosoknak a városi magisztrátus előtt kell felelniük. A rablott kincs természetesen téged illet, Huizinga uram, de ítélkezni Viharlakban fognak felettük. Telkontar felajánlotta szolgálatait, így amint felkel a nap, indulunk! Megfelel ez a számodra? - A mágus bólintott.

- Nem ilyen áron szerettem volna a tolvajok nyomába eredni, de elfogadom a segítséget.

- Engem se hagyjatok itt! - nézett fel Seila. Telkontar homloka ráncba szaladt.

- Nem vagy még egészséges, nem szívesen vinnélek magammal.

- Bírni fogom - szorította össze akkor dacosan az ajkait a lány.

És valóban bírta.

- Min gondolkodsz?

Az erdőjáró felrezzent a hangra. Seila lépett oda hozzá, és letelepedett mellé, a cserzett birkabőrre.

- Nem érdekes.

- Nekem nyugodtan elmondhatod...

Telkontar végigmérte a lányt. Seila nemrég múlt tizennégy éves, és a nőiesség jelei kezdtek kiütközni rajta. Sovány volt, és izmos, akár egy fiú, a melle alig gömbölyödött. Hosszú, hollófekete haját szoros varkocsba fogta, és csak néhány elszabadult tincs lógott sápadt arcába.

Az erdőjáró mindig furcsán érezte magát a nők közelében: vagy túl sokat beszélt, nagyobbnál nagyobb ostobaságokat hordva össze, vagy csak hallgatott, akár a sült hal. Hiába emlékeztette magát, hogy Seila még nem igazi nő, amikor a lány tengerkék szemébe nézett, ez sem segített. A torka elszorult, miközben válaszolt:

- Ha akkor este igent mondok a mágus ajánlatára, és a tolvajok nyomába eredek, akkor a szüleid és a bátyád még most is élnének...

- Nem a te hibád - válaszolt Seila, koránál nagyobb bölcsességről téve tanúbizonyságot. - Nem te ölted meg őket, nem te gyújtottad rájuk a házat.

- Igen, de miattam,..

- A bűnért az felel, aki elköveti. Te már csak annyit tehetsz, hogy igazságot szolgáltatsz helyettük.

Telkontar kényszeredetten bólintott, aztán felállt, és a ponyva rejtekéből kilépett a kavargó hóesésbe.

5.

Reggelre a vihar elcsendesült. Még a nap is elődugta fakó arcát a felhők mögül, és erőtlen fényét szikrázva verte vissza a friss hó. Elsőként Qumar bújt elő az éjszaka lehullott hó súlyától megroskadt vászontető alól. Amerre nézett, mindent vakítóan fehér lepel borított, szinte bűntudatot érzett, amikor belegyalogolt a porhóba, s az ropogva süppedt meg a sarka alatt.

Kisvártatva a yegmori orkok is követték a kapitány példáját, és miután előmásztak, vizeletükkel betegsárga csíkokat festettek a legközelebbi fa törzse köré. Telkontar megvárta, míg társai a magukkal hozott kétszersültet és aszalt szilvát elropogtatják reggeli gyanánt, aztán kioldozás helyett átvágta az eljegesedett kötélcsomókat. Összehajtogatta és elcsomagolta a sátorponyvát, majd indulást vezényelt.

Az erdőjáró úgy ismerte a vadont, mint a tenyerét, de hogy újra meglelje a nyomokat, ahhoz türelemre és időre volt szüksége, s most mindkettőből szűkösen állt rendelkezésre. Mindenesetre kétségeit nem osztotta meg társaival, ehelyett céltudatosan visszalépdelt addig a fáig, ahol az üldözést előző este félbehagyták. Ott megállt, és ledobta a csomagját.

- Mit tervezel? - kérdezte tőle Qumar.

- A gyilkosok hagyta csapást belepte a hó. Felmászok a fára, és körülnézek. Csak úgy találhatjuk meg a rohadékokat, ha rábukkanunk a táborukra. Ők is hajnalban indulhattak tovább, és ha elindultak, nyomot is hagytak maguk után.

A kapitány bólintott, és összekulcsolta az ujjait, hogy bakot tartson Telkontarnak. Az erdőjáró először Qumar tenyerébe lépett, majd a válláról elrugaszkodva fürgén feljebb küzdötte magát a fán. Bár a fenyő törzse jeges lehetett, úgy tűnt, a mászás nem okoz számára nehézséget. Telkontar kiszámított mozdulatokkal kapaszkodott ágtól-ágig, a kezével húzta, míg a lábával tolta magát. Nemsokára alakja elveszett az örökzöld, gyantás lombok sűrűjében. Az odalent állók fejüket tekergetve bámultak a magasba.

Hiába kiáltottak utána, Telkontar nem válaszolt, végül azonban tűlevelek záporától kísérve újra előbukkant, és ugyanolyan megfontoltan, ahogy felmászott, visszaereszkedett a földre.

- Láttad őket? - kérdezte türelmetlenül Qumar.

- Nem.

- Akkor hogyan kapjuk el a gyilkosokat?! - fortyant fel a mágus. - Nekem azt mondták, te vagy a legjobb nyomkereső!

- Igazat mondtak. Meg fogom találni őket.

- És mi módon?

- Egy-két óra előnyük lehetett velünk szemben. Tegnap egyszer sem próbáltak meg tévútra vezetni bennünket, a terep egyenetlenségeitől eltekintve végig dél felé

tartottak. Érthető, hiszen keleten, Krogathban nem fogadnák tárt karokkal őket, míg ha átküzdik magukat a hegyeken, a Zhil Királyságban menedékre lelhetnek. Lehet persze, hogy alkonyattájt meggondolták magukat, és más irányba fordultak, de ha legyezőszerűen szétválunk, és egymástól kiáltásnyi távolságot tartva haladunk előre, rábukkanunk majd a táborhelyükre, és aztán már csak követnünk kell az onnan kiinduló nyomokat.

- Akkor induljunk azonnal!

Telkontar tanácsát követve elváltak egymástól, és a fákat kerülgetve haladtak dél felé. Az erdőjáró ment középen, ő diktálta az iramot, és ha túl közel került hozzá valaki, kiáltással figyelmeztette, hogy húzza szét az arcvonalat.

Qumar nem fűzött sok reményt ahhoz, hogy sikerrel járnak, mégis, fogát összeszorítva, néhol térdig a hóba süppedve küzdötte előre magát, arra, amerre Telkontar vezette. Egy óraja botladozhattak már a téli csendbe burkolódzó erdőben, amikor az egyik ork váratlanul felrikkantott.

- Megtaláltam!

A csapat tagjai sietve a szerencsés poroszló köré gyűltek, és hamarosan mind szemrevételezhették a hóban feketéllő kört, és a félig elhamvadt, kormos faágakat.

- Nem voltak valami gyakorlottak a tűzrakásban -jegyezte meg Telkontar, aztán meglepetten letérdelt, hogy megvizsgálja a széttúrt havat a táborhely körül.

A mágus türelmetlenül topogva figyelte, ahogy vezetőjük lehúzza a kesztyűjét, és tenyerével méricskélni kezdi az egyik kerek bemélyedést.

- Mi a gond? Miért nem indulunk tovább? - Telkontar előbb még szemügyre vette a távolba vesző nyomokat is, és csak aztán felelt.

- Hallottál már a wendigorról?

- Meglehet. Miért kérded?

- A Vas-hegységben néha összefuthat az ember a fajtájával. Általában nem veszélyesek, de ha éhesek, mindenre rátámadnak, ami mozog. Idén hirtelen jött a tél, és egy wendigor úgy döntött, errefelé keres élelmet magának. A gyilkosok éppen a tűzrakással foglalatoskodtak, amikor előrontott a fák közül. Egyiküket a szörnyeteg elkapta, és elvonszolta arra... - Telkontar jobb felé intett, a látóhatárt uraló, hófedte hegyóriások felé -, a másik kettő pedig bemenekült a fák közé. Furcsa, hogy nem szakadtak el egymástól, nem szaladtak kétfelé rémületükben, hanem együtt maradtak.

- Lehet, hogy a rablott holmi az egyiküknél volt, és a másik nem akart lemondani róla, ezért tartott a társával - találgatta Huizinga.

- Lehetséges. De csak akkor, ha a zsákmányt értékesebbnek tartotta az életénél...

Qumar elgondolkodva megdörzsölte az állát.

- A kérdés az, hogy mit tegyünk? Kutassuk fel a wendigort és a magával hurcolt áldozatát, hátha megtaláljuk nála a keresett ékszereket, illetve azok egy részét, vagy hagyjuk a fenébe, és induljunk késedelem nélkül a másik két fickó után?

- Az utóbbit javaslom - mondta Telkontar. - A wendigor nem arról híres, hogy életben hagyja a prédáját. A halott nem fog elszaladni előlünk, és jó lenne, ha nem adnánk több előnyt a többieknek. Te mit mondasz, Seila?

A lány egykedvűen megvonta a vállát, és sápadt, vértelen arca is érdektelenséget tükrözött, mintha fel sem fogta volna, hogy a szülei gyilkosáról van szó.

- Seila a saját szemével szeretné látni a wendigor áldozatának holttestét. Ugye, Seila? - Huizinga várakozásteljesen tekintett a lányra, aki pillanatnyi várakozás után bólintott.

- Meg akarok bizonyosodni arról, hogy az a nyomorult féreg valóban halott.

- Akkor kövessetek!

Telkontar elindult, és társainak szedniük kellett a lábukat, ha utol akarták érni. Az erdőjárót majd' szétvetette belülről a méreg. Nem azért volt dühös, mert nem hallgattak rá, és elvetették ajavaslatát, hanem mert nem értette, Seila miért hagyja, hogy a mágus parancsoljon neki. Lehet, hogy hálát érez iránta, amiért megmentette az életét? Esetleg apja helyett apjának tekinti, olyasvalakinek, akiben megbízhat? Ha az utóbbi a helyzet, akkor vigyáznia kell rá, nehogy csalódás érje. A Bíborszív mágusok nem az emberbaráti érzelmeikről ismeretesek. Ki tudja, milyen törést okoz majd a lányban, ha Huizinga a vadászat végén eltaszítja magától? Akármint lesz is, nem marad egyedül, hisz' rá mindig számíthat! - döntötte el magában az erdőjáró. Ő soha nem feledkezik majd meg róla...

Bár Telkontar attól tartott, hogy hosszú út áll előttük, alig egy óra múltán rábukkantak a wendigor által szétmarcangolt férfi maradványaira. A szörnyeteg általában a barlangjába szokta hurcolni lemészárolt áldozatait, de ez a példány úgy látszik, mohóbb volt ennél, és nem tudott tovább várni. Letelepedett egy korhadt fa gyökerei alatt feltáruló mélyedésbe, és ott csillapította éhét. A wendigor a halott férfi combját teljesen

elfogyasztotta, a csontig lerágva a húst. Obszcén módon a csizmába bújtatott alsó lábszár egészben megmaradt - talán nem ízlett a szörnyetegnek -, de térd fölött még a rágós inakat is letisztogatta a combcsontról. A gyilkos ábrázata felismerhetetlenné torzult: a karmok az álláig letépték az arcbőrt, amely csíkokra hasogatva, szakállként lógott alá. A dermedt vér lepte koponya is beroppant egy hatalmas csapástól, és a csontszilánkok közötti réseken szürkés agyvelő türemkedett elő. A férfi mellkasára is rátelepedhetett az állat, miközben a combot marcangolta, mert a bordák a testüregbe préselődtek, és a szilánkosra törött csontvégek átütötték a fagyott bőrt. Akkora harapásnyomok látszottak a gyilkos derekánál, hogy Qumar elborzadt a láttukra, és félre kellett vonulnia, nehogy öklendezni kezdjen.

- Heritt az. Ő volt az egyik, aki betört a házamba -jegyezte meg Huizinga hideg, érzelemmentes hangon. - Talán így járt jobban. Meghalt, mielőtt elszámolhattam volna vele.

- Biztos vagy benne, hogy ő az? - kérdezte Telkontar.

- Igen. Korábban famulusként szolgált engem, de aztán ellenem fordult. Megismerem, elhiheted! - A mágus intett egyik orkjának. - Ragnaron, forgasd ki a zsebeit! Kheronia Csillagát nem leled meg, mert ha nála lenne, érezném a kisugárzását, de néhány gyűrűt lehet, hogy megtartott magának.

A nagydarab, törött orrú ork engedelmeskedett. Letérdelt a kihűlt holttest mellé, és végigtapogatta a halott szétszaggatott, véres ruháját. Még a csizmát is lerángatta róla, és kifordította a lábbelit, majd megvizsgálta a talpat. Egy nyaklánc és két gyűrű elő is került. de a mágus arcán nem látszott felhőtlen öröm, amikor zsebre vágta őket.

- Mehetünk tovább! - fordult Huizinga az erdőjáró felé. Telkontar bólintott, és visszavezette őket a tisztásra, ahol a nyomok elváltak egymástól, aztán az üldözöttek által

hagyott csapáson folytatták útjukat. Az erdőjáró igyekezett a csizmatalpak hagyta bemélyedésekbe lépni, mert így gyorsabban haladhatott előre.

Déltájban álltak meg legközelebb pihenni. Az ebéd sem tartott tovább, mint a reggeli, mert Telkontar nem rakott tüzet, mondván, kevés a gyújtós, amit magukkal hoztak, és nem érnek rá ágakat gyűjteni.

A mágus az orkokkal együtt egy vihar által tövestől kicsavart fatörzsre telepedett le, Seila azt mondta, hogy nem éhes, ezért inkább különvonult, Qumar viszont az erdőjáróval tartott, és ő volt az egyetlen, aki észrevette Telkontar aggodalmas arckifejezését.

- Mi a baj? - kérdezte tőle.

- Az elfbirodalom, Elfengad felé tartunk.

- Nem csak legenda Alamir királynő erdeje, ahol örök tavasz honol? - Az erdőjáró kesernyésen mosolyogva megrázta a fejét.

- Ha a saját szemeddel látod, akkor majd eldöntheted, legenda-e avagy sem. De amit láttál, senkinek nem mesélheted el, mert ember még nem hagyta el élve Zímea-ryh-aa-t. Már ha magamat nem számítom...

6.

Telkontar megállt a sűrű lombozatú fenyőfa árnyékában. A hó súlyától annyira meghajlottak a gyantás ágak, hogy a végükkel a földet súrolták, és így megfelelő rejteket kínáltak a vadász számára. Az erdőjáró figyelmét nem kerülték el a friss karmolások a fa törzsén, s ebből tudta, rajta kívül a vadmacskák is megfelelőnek találták a helyet a lesben állásra. Óvatosan leakasztotta a válláról a számszeríjat, és a csizmája orra elé három vesszőt szúrt le a hóba. A fegyvert azonban még nem ajzotta fel.

Várakozott.

Ehhez értett a legjobban. Maga sem emlékezett már, hányszor állt mozdulatlanul, fatörzsnek dőlve, térdelt egy sziklatömb mögött, vagy hasalt az avarban, no meg a magas fűben, prédára lesve.

Hoztak magukkal elegendő kétszersültet, sózott húst, sajtot és aszalt gyümölcsöt, nem lett volna szükség arra, hogy vadászni menjen, ám amikor Telkontar átlépett az omladozó kunyhó küszöbén, a dohszaggal együtt előkúsztak a sötét sarkokból az emlékek, és a házban többé nem volt maradása.

A menekülő gyilkosok bizonyára maguk sem tudták, hogy ahhoz a viskóhoz vezetik az erdőjárót, melyet húsz évvel korábban hagyott végleg maga mögött. Telkontar nem is gondolt rá, hogy a kunyhó még áll, a létét kitörölte az agyából, és még a környékét is igyekezett elkerülni.

Egészen mostanáig.

Az üldözöttek csupán néhány órát pihenhettek itt, a megmaradt padlódeszkákból rakva tüzet a foghíjas, terméskőből épült kandallóban, Huizinga azonban úgy döntött, hogy éjszakai szállásnak megteszi a hely. A mágus nem szokott hozzá a nélkülözéshez, és nem akart újabb estét a szabadban, hideg földön fekve eltölteni. Még alig alkonyodott, mégis lepakoltak, és nem folytatták tovább a hajszát.

Az erdőjáró nem tiltakozott a döntés ellen. Kifordult a kunyhóból, és csak annyit vetett oda Qumarnak, hogy elmegy vadászni. A kapitány láthatta rajta, hogy fölösleges lenne kérdésekkel zaklatnia, ezért szó nélkül félreállt az útjából.

Igazság szerint Telkontar már nem is emlékezett az apja arcára. Amikor megjelent előtte álmában, vagy ha szándékosan maga elé akarta idézni a képét, a vonásai elmosódtak, és csak szürke köd gomolygott a feje helyén. Néha látta magát, ahogy ott ül, szemközt a homályba burkolózó alakkal, miközben a levest kanalazza, vagy összegyűjti a felaprított fát, esetleg birkóznak a fűben, de mindezt egy arcnélküli idegennel tette.

Emléktöredékek.

Összefüggéstelen szilánkok.

Ennyi volt az egész, mégis több mint amit az anyjáról őrzött, aki a szülésbe halt bele. Telkontar okozta a halálát, még akkor is, ha apja ezt soha nem éreztette vele. Elég volt az, hogy ő így gondolta. Önsajnálattal és bűntudattal teli évek következtek. Észrevétlenül szaladt az idő, míg egy vészterhes, a felcsapó lángoktól vörös éjszakán el nem jöttek az elfek, hogy az apját is elvegyék tőle. Arra a napra viszont élete végéig emlékezni fog.

Soha nem bocsátott meg a hosszúéltűeknek. Őt nem ölték meg, talán azért, mert túl fiatal volt, sőt, magukkal vitték, és felnevelték. Kevés barátra tett szert Elfengadban, de nem azért, mert lenézték volna, inkább ő nem igyekezett a kedvükre tenni: apja halála elválasztotta tőlük végletesen.

Az elfek abban hittek, hogy az elkövetett bűn jóvátehető, és az egyensúly helyreállítására törekedtek egész életükben, ám Telkontar nem osztozott a hitükben. A gyűlölet és a bosszúvágy az évek során elsorvadt - egy egész népet, fiatalokat, nőket és öregeket, nem tehetett felelőssé azért, ami történt -, de a szomorúság, a veszteség érzése megmaradt, mert az emlékeit nem törölhették ki. Amikor felnőttkorba lépett, választhatott, hogy marad Elfengadban, vagy békével távozik, és ő az utóbbi mellett döntött. Talán soha nem tudja meg, hogy a helyes úton indult-e el, de úgy érezte, csak akkor lehet

újra egész ember, ha a saját lábára áll. Nem kereste fel apja félig összeroskadt házát, inkább új otthont épített magának a rengetegben, és ha tehette, kerülte az elfek társaságát. Ha mégis keresztezték egymás útját, a tanult kézjelekkel üdvözölte őket, de nem állt meg, hogy szót váltson velük. A behegedtnek hitt sebek azonban a kunyhó láttán újra felszakadtak, és most már azt is megértette, hogy nem dughatja a homokba a fejét. Apja meghalt, el kell őt engednie....

Halk lábak surranása hallatszott.

Telkontar kilesett a fenyőágak rései közt. Egy nyúl lapult meg tőle kőhajításnyira, a tisztás szélén. Szinte látni vélte, hogyan mozog az ijedt állat bajusza: félt a nyílt terepre kimerészkedni, pedig ott legalább láthatta a rá vadászókat.

Az erdőjáró olyan óvatosan, ahogy csak képes volt rá, megragadta az íjhúrt, és felfelé húzta addig, amíg bele nem akadt a dióba. A kattanást még az ő füle is alig hallotta, a nyúl mégis megdermedt.

Telkontar várt. Tudta, hogy ha bármit tesz, azzal elriasztja az állatot.

A nyúl végre elhatározta magát. A kattanást betudta egy faág reccsenésének, és gyors ugrásokkal nekiindult.

Az erdőjáró fél térdre ereszkedett. Felkapott a lába mellől egy vesszőt, a vájatba csúsztatta, aztán a vállához emelte a fegyvert.

A nyúl már a tisztás közepén járt, amikor felneszelt. Mozdult volna, de már elkésett. Sötét árnyék borult rá, és egy hóbagoly csapott le az égből, éles karmait kimeresztve.

Telkontar csak magában szitkozódott, amikor megpillantotta a némán suhanó madarat - bizonyára egy közeli ágról rúghatta el magát, talán éppen arról a fáról, amelynek tövében ő foglalt lőállást -, ám aztán úgy döntött, nem hagyja megfosztani magát a vacsorájától. Meghúzta a ravaszt.

A hóbagoly a karmai között a zsákmánnyal épp a magasba tört, amikor a mellébe csapódott a nyilvessző! Tollpihe szállt, vér fröcskölte össze a fehér tollakat. A madár a földre zuhant, és hevesen csapkodva próbált újra felemelkedni, ám szárnyaival csak a havat kavarta fel maga körül. Az állat ereje rohamosan fogyott, és a kétségbeesett verdesés lassan lecsillapodott.

Az erdőjáró előlépett rejtekéből, hogy begyűjtse a zsákmányt, valaki azonban megelőzte.

Seila bukkant elő a fák közül, és a tisztás közepére szaladt. Telkontar azt hitte, hogy a lány maga akarja átadni neki a vadászat jutalmát, ám alighogy kiszabadította a nyulat a bagolykarmok fogságából, Seila a fülénél és mellső lábainál tartva felemelte a rugdosó állatot, és egyetlen mozdulattal átharapta annak torkát. Meleg vér spriccelt ki a sebből, és gőzölögve futott alá a lány álláig, hogy onnan aztán a földre csorogjon. Seila az utolsó, bíbor cseppet is felszürcsölte, és az erdőjáró megborzongott, ahogy a lány hideg fénnyel világító szemébe nézett, mintha folyékony ezüsttel füttatták volna be a tengerkék íriszt.

- Hagyd abba, Seila! - kiáltott rá, amikor sikerült úrrá lennie megdöbbenésén.

Ahogy a lány feléje fordult, kihunyt az izzás a szemében. A nyúl élettelen teste úgy lógott a markában, mintha csak egy kóccal kitömött gyerekbáb lenne.

- Már megtettem. Finom volt.

- Miért... Miért ölted meg? - kérdezte tőle Telkontar.

- Szomjaztam. Annak jobban örülnél, ha a te véredet szürcsölném?

7.

Nyolc főből álló, harci színekkel bemázolt képű elfcsapat vette körül a kunyhót. Vezetőjük nagydarab harcos volt, és bár az elfek általában az embereknél alacsonyabb termetűek és meglehetősen karcsú, könnyed mozgású teremtmények, ez a hordó mellkasú, vaskos derekú fickó féltenyérnyivel Telkontar folé magasodott. Saját fajtájában valóságos óriás lehetett. A tündérszerzet hátát cirkalmas mintázatú bőrpajzs védte, és hátára csatolva viselte roppant méretű pallosát is, mivel az övén lógva igencsak a földet súrolta volna. A hosszúéltűek vezére lusta mozdulattal kihúzta a nehéz pengét, majd fél kézzel könnyedén megpörgette a feje fölött.

Qumar megborzongott. Viharlak kapitányaként hallott már a gyilkos elf osztagokról, amelyek megjelennek a kisebb településeken, és mindenkit lemészárolnak, aki az útjukba kerül, de a várost még soha nem látogatták meg a harci színekre mázolt harcosok. A hajnali köd már felszakadozott, amikor az elfek váratlanul előbukkantak a fák közül - Qumar, aki őrt állt, meg mert volna esküdni, hogy nem is pislantott, mégsem vette észre honnan, s hogyan érkeztek -, aztán körbevették a beroskadt tetejű kunyhót, és felajzották az íjaikat.

- Majd én beszélek velük... - suttogta ekkor Telkontar, és a kapitány vállára tette a kezét, aki a váratlan érintéstől majdnem felugrott ijedtében.

Ragnaron az ajtóhoz lépett, és előzékenyen kinyitotta, de úgy, hogy maga mindvégig takarásban maradjon.

- Menj csak, görényszagú, nem kár érted, ha odaveszel!

Az erdőjáró kilépett a csípős, reggeli hidegbe.

Az egyik elf kiálló arccsontjáig húzta hátra az íj húrját, ám vezére intésére visszaengedte az ideget. A hosszúéltű eltette pallosát, és előrelépett.

- Üdvözöllek, Gyorslábú Telkontar, az erdők ismerője! Nem hittem volna, hogy itt találkozunk. Telkontar rég nem használta már az elfek nyelvét, de a szavak maguktól jöttek a szájára.

- Részemről az öröm, Valdemar. Még mindig Elfengadban élsz, Alamir királynő szépséges erdejében?

- Az íjhúr pengését még mindig szívesebben fogadja füled, mint a legcsodásabb hárfáét?

Az erdőjáró ünnepélyes lassúsággal bólintott.

- Látom, még mindig kérdéssel felelsz a kérdésre.

- Csak akkor, ha olyasmire vagy kíváncsi, amelyre magad is tudod a választ.

- Van nálam egy kevés szíverősítő - váltott témát Telkontar, és az övéről lecsatolta a kulacsát. - A nyár íze.

Valdemar egy pillanatig habozott. Maga is tudta, hogy ha elfogadja vendéglátója italát, elf szokás szerint ezzel azt jelzi, hogy az illető élete biztonságban van. A nagydarab férfi végül meghúzta a felkínált kulacsot, s bár szótlanul ivott, hosszúkás arcán valamiféle távoli mosoly játszadozott, amely összhangban állt elrévedő tekintetével.

- Valóban illik rá a “szíverősítő” név - törölte meg a száaját Valdemar. - A percéletűek is értenek hozzá, hogy valami szépet teremtsenek. Mégis, a pusztítás a fő jellemvonásuk.

- Ebben nem értünk egyet.

- Tudom, és emlékszem az okára is, miért. Mit kerestek errefelé?

A kérdés olyan váratlan és nyers volt, hogy Telkontarba beléfagyott a szó. Az elfek hosszú életük okán nem sietnek, és csak cirkalmas. udvarias bevezető után szoktak a tárgyra témi. Igaz, az erdőjáró még nem találkozott hadiösvényen járókkal a fajtájukból. Éveket töltött közöttük, mégis keveset, hogy kiismerje őket.

- Gyilkosokat üldözünk - válaszolt végül, miután sikerült visszanyernie a lélekjelenlétét. - Először csak tolvajlás bűne nyomta a lelküket, aztán öltek is. Egy egész családot lemészároltak. Van velem egy Bíborszív mágus, egy lány, öt királyi poroszló és a viharlaki őrség kapitánya.

- Elfengad határát jobb, ha elkerülitek.

- Nem feledkeztem meg róla. De mi lesz, ha a tolvajok elf területre tévednek?

- Értelmetlen kérdés. Nem tehetik, mert visszakanyarodtak dél felé.

- Honnan tudod?

Valdemar szeme összeszűkült.

- A Bíborszív mágus bírja a nyelvünket?

- Nem hiszem.

A vezér ennek ellenére közelebb intette az egyik elfet, aki elmormogott néhány varázsszót az orra alatt.

- Most már beszélhetünk. Hallottál már Kheronia Csillagáról?

- Huizinga említette ezt a nevet. Mi ez, valami ékszer?

- Egy hatalmas gyémánt. Nemrég megéreztem a kisugárzását. Csupán egy finom érintés volt, aztán visszahúzódott.

- Úgy beszélsz róla, mintha értelmes lény volna…

- Majdnem az. Ez az ékkő a velejéig gonosz: megőrjíti a gyenge akaratú embereket, és az uralma alá vonja őket. Ha a kezedbe veszed, nem szabadulsz többé a hatalmából. Vágy fog el, hogy mindig nálad legyen, hogy a markodba zárhasd, és gyanakodni kezdesz mindenkire, attól félve, hogy el akarják orozni tőled. A becsületes embereket tolvajokká alázza, a tolvajokból gyilkosokat kreál. Aki ért hozzá, ki tudja szipolyozni a gyémánt hatalmát, de ezzel önmagát is bemocskolja, és minél többet használja, úgy vásik el az akarata, hogy aztán ne legyen más, mint a kő szolgája. Kheronia Csillagát el kell pusztítani, különben tovább terjeszti a ragályt. Gyilkosság és pusztulás jár a nyomában!

- Hogyan lehet megsemmisíteni?

- Te képtelen lennél rá. Hozd el Elfengadba, mi majd elvégezzük a szükséges szertartást. Megteszed, amire kérlek?

- Gondolkodom rajta.

- Nincs sok időd. - Valdemar intett a társainak. – Mennünk kell.

- Várj! Még egy kérdésre válaszolj: miért nem eredtek ti a gyémánt nyomába? Miért bízzátok rám ezt a feladatot?

- Kheronia Csillaga megérzi a varázshatalommal rendelkezők közelségét, és figyelmezteti a hordozóját. Ezért nem érhette soha utol a mágus a tolvajokat. Téged magához enged majd, és megpróbál a hatalma alá vonni. Bárhogy döntesz is, egyre vigyázz: soha ne érintsd meg!

Telkontar nem kérdezett többet, némán bámult az elfek után, ahogy alakjuk sorra beleolvadt a fák között megülő szürke homályba. Aztán megfordult, és visszaballagott a kunyhóhoz.

Huizinga türelmetlenül sietett elé.

- Miről beszéltetek ilyen hosszan? - kérdezte a mágus.

- A szabad elvonulásról. Megígértem nekik, hogy nem lépünk Elfengad földjére, és ennyivel megelégedtek.

- Akkor köszönettel tartozunk neked.

- Inkább köszönd a hosszúéltűeknek, akik azt is megmutatták, merre keressük a gyilkosokat.

Huizinga új erőre kapott a hír hallatán. Parancsszavára az orkok gyorsan összepakolták a takarókat és a maradék élelmet, aztán Telkontar nyomában elindultak.

Az erdőjáró a hegyek felé, a Valdemar által említett irányba vezette társait, és nem telt bele sok idő, meglelte a nyomokat, majd az egyik tolvajt. A férfi a hasán feküdt, és tagjait a halál hidege merevítette.

- Megfagyott a szerencsétlen. Azok közül való, akiket üldözünk?

- Mindjárt meglátjuk. Ragnaron, fektesd a hátára! - szólt a mágus, és a nagydarab ork máris ugrott, hogy teljesítse a parancsot.

A halott férfi azonban egyé vált a talajjal, és tüzet kellett gyújtaniuk, hogy megolvasszák körülötte a havat. Végül azonban sikerült megfordítaniuk a holttestet, és annak kékre színeződött, fagymarta arcába bámulhattak. A gyilkos egyik szemgödre üresen ásított, ép szemében azonban iszonyat tükröződött, mintha valami szörnyű látványban lett volna része elhunyta előtt. Nem is csoda, mivel nem természetes halállal távozott az élők sorából: fültöl-fúlig elmetszették a torkát.

8.

Napfelkelte előtt három órával került az erdőjáróra az őrködés sora. Ragnaron, az ork egy cseppet sem volt kíméletes, amikor odalépett hozzá, és felrázta.

- Ébredj, görényszagú! - hörögte a borízű hang Telkontar fülébe, és a hatujjú kéz olyan erővel markolt a vállába, hogy az erdőjáró tudta, napokig meglátszik majd az éles karmok nyoma. Mégsem szisszent fel a fájdalomtól, mert nem akarta megadni a poroszlónak azt az örömet, hogy szenvedni lássa.

- Nem alszom - mondta inkább jeges nyugalommal. - Átveszem az őrséget, most már lefekhetsz.

Ragnaron válasz helyett rávigyorgott. Az ork szájából dögletes bűzfelhő böffent elő, és az erdőjáró módosította korábbi sejtését: a fickó nem borral, hanem manópálinkával űzte el az éj hidegét. Ennek ellenére fázhatott, mert alighogy Telkontar felkelt, máris bevackolta magát a férfi helyére, a testmeleg pokrócok közé.

Az erdőjáró dobott néhány ágat a tűzre, aztán a barlang bejáratához sétált, és ott telepedett le egy lapos sziklára.

A havas táj és a körülötte tornyosuló hegyek látványa megnyugtatta, különösen ilyenkor, amikor minden elcsendesedett. Feltekintett. Tiszta volt az ég, felhőknek

nyoma sem látszott. A hold csonka tányérja a fák csúcsa fölött lebegett, körülötte pedig hideg, fehér fénnyel ragyogtak a csillagok. A nappali enyhülés után kemény, csontrepesztő fagyot hozott az éj, a világ szinte megdermedt odakinn. A lejtőt borító hó tetején jéghártya képződött, a fák ágain jégcsapok lógtak, távolabb pedig a völgyben kanyargó folyót jégpáncél fedte, míg a part mentén formátlan halmokba fagytak az összetorlódott jégtáblák.

Telkontar a válla fölött visszanézett a lobogó tűz körül heverő, takarókba burkolódzó testekre. Mind aludtak, már Ragnaron is hangosan hortyogott. Ha tenni akarsz valamit, akkor azt most kell megtenned. Ennél nem kínálkozik jobb alkalom.

Az erdőjáró felállt, és nesztelen léptekkel elhagyta a barlangot. Csak a vadászkését vitte magával, a kardját és számszeríját a fekhelye mellett hagyta. Ha a társai észreveszik az eltűnését, azt hiszik majd, hogy nem ment messzire, és hamarosan viszszatér, hiszen a fegyvereit sem vette magához. Nem kezdik el rögtön keresni, hanem várni fognak rá egy ideig. S talán ennyi épp elég ahhoz, hogy véghezvigye azt, amit eltervezett.

Bármennyire óvatosan lépkedett, a hó ropogott a talpa alatt. A vékony jégréteg minden alkalommal megcsikordult, amikor a csizmájával ránehezedett, s ez ellen semmit nem tehetett. Mégis, csak a lejtő alján állt meg, s ekkor nézett vissza. Senki nem kiáltott utána, és álmos arcokat sem látott felbukkanni a barlang torkában.

Folytatta az útját. A letáborozás előtt hazudott a mágusnak: az utolsó gyilkos, akit üldöztek, kevesebb, mint egy órával járt előttük, és ha hozzájuk hasonlóan ő is lepihent, akkor hamar utoléri.

Szerencséje volt, mert nemcsak megtalálta a hátrahagyott nyomokat, de könnyen követni is tudta azokat. A holdat

nem takarták felhők, a szikrázó hó pedig visszaverte az égi vándor sápadt fényét, s ennyi világosság elegendő volt az erdőjáró számára. Csak a fák árnyékában sűrűsödött meg annyira a sötét, hogy közel kellett hajolnia a földhöz, és szemét erőltetve, tapogatózva keresni a mélyedéseket a hóban.

Gyorsan haladt, és a vadászat izgalma segített abban, hogy megfeledkezzen az iszonyatos hidegről, melytől még a fák ágai is rendre megreccsentek. Szinte önkívületben tört előre, azt sem véve észre, hogy a kifújt levegő jégkristályokká fagyott, és amikor megdörzsölte az orrát, az apró szilánkok felsértették a bőrét.

Már hajnalodott - a napkorong ugyan még nem emelkedett a hegyormok fölé, de fénye vörösre festette a láthatárt -, amikor teljesen váratlanul rábukkant a férfira, akit üldözött.

Telkontar a nyomokat vizslatta a földön, és amikor felszegte a fejét, hogy a tekintetével kövesse azokat, merre futnak, akkor meglátta a gyilkost, kőhajításnyira egy fenyőfa tövében ülve, a törzsnek dőlve. Ha még egy lépést tesz, akkor a férfi biztos észreveszi. de most még gyanútlanul üldögélt, nyitott szeme ellenére talán el is szundíthatott.

Telkontar előhúzta a vadászkését, és lassan, körívet leírva elindult bal felé. Miközben lépkedett, tekintetét egy pillanatra sem vette le a fatörzsről, amelynek a gyilkos támaszkodott. Az üldözöttön nem látszott, hogy tudatában lenne annak, hogy éppen becserkészik. Az erdőjáró könnyedén mögé került, és aztán egy iramodással máris elérte a fenyőfát.

- Ne mozdulj, rohadék! - kiáltotta Telkontar. A férfi engedelmeskedett: nem mozdult, és még egy szitokszóval sem adta jelét meglepődésének.

- Jól van, most pedig kulcsold össze a kezeidet a tarkódon, ha nem akarod, hogy kést vágjak a hátadba!

Az üldözött azonban nem tette, amit parancsoltak neki. Továbbra is moccanatlanul ült.

- Mi az, süket vagy?

A gyilkos nem volt süket, sem vakmerő, csupán halott. Amikor Telkontar a vállára tette a kezét, ujjai fagyott húst érintettek. A holttest lábai előtt néhány gally és ág hevert, meg egy tűzszerszám, amely kihullhatott erőtlen ujjai közül. Már nem tudott lehajolni érte, inkább hátradőlt, és örökre elaludt.

Az erdőjáró letérdelt mellé, és végigtapogatta a férfi páncélkeménnyé fagyott ruháját. Sehol nem érzett kitüremkedést, ahová egy tyúktojás nagyságú gyémántot eldughattak volna.

Eldobta, esetleg elásta?

Nem. A kőtől nem képes megválni a tulajdonosa. Aki megérinti, a rabjává válik, és birtokolni akarja.

Akkor hová rejthette?

Telkontar hirtelen ötlettel a halott szájába erőltette a vadászkést - a penge a fagyott húsba vágott, de vér nem folyt a sebből -, aztán szétfeszítette vele a fogsorokat. Csontrecsegés hallatszott, és az állkapocs engedett. A halott álla a mellkasára esett, akárha egy erőd felvonóhídjának lánca szakadt volna el. Az ékkő odabent rejtezett, a szájüregben. Olyan nagy volt, hogy lenyelni nem lehetett, szinte teljesen kitöltötte a lilásra színeződött nyelv és a szájpadlás között tátongó űrt.

Az erdőjáró benyúlt a holttest szájába, hogy a kése hegyével kipiszkálja a gyémántot, amikor halk kattanást hallott a háta mögött.

Felajzott számszeríj hangja.

Rosszat sejtve fordult meg, és nem tévedett. Qumar kapitány állt a tisztáson, kezében az ő számszeríját markolva. Telkontar olyan izgatottan kutatott az ékkő után, hogy észre sem vette, társasága akadt. Hibát követett el, súlyos hibát.

- Miért fogod rám a fegyvert, barátom? - kérdezte az erdőjáró.

- Azért, barátom, mert azt gyanítom, el akarod lopni Kheronia Csillagát.

- Eszemben sincs. Nem ellopni, elpusztítani akarom.

- Hogyan?

- Elviszem Elfengadba. Egyedül az elfek képesek rá, hogy megsemmisítsék. Túl nagy veszélyt hordoz magában: megőrjíti az embereket. Láthattad, egyszerű tolvajokból könyörtelen gyilkosokat kreált. Ártatlan emberekre gyújtották a házat, gyermeket öltek, és aztán egymást is lemészárolták.

Qumar szomorúan ingatta a fejét.

- A tanyaház felgyújtásáért nem őket, hanem téged terhel a felelősség. Egyedül te tehetsz mindenről. Ha ott a fogadóban igent mondasz, és vállalod a nyomkereső feladatát, akkor Seila szülei és testvérei ma is élnének. Látod, így is kötélnek álltál, de ehhez előbb az kellett, hogy vérrel mocskoljam be a kezemet. Én ugyanis elvállaltam a vezetést, és egészen a tanyaházig követtem a nyomokat. Ám amire odaértünk, a tolvajok kereket oldottak. Hófelhők

közeledtek észak felől, az est is leszállt, és én tudtam, hogy nélküled semmi esélyünk, hogy elkapjuk a menekülőket. Szerencsére ismertem a gyenge pontodat, azt, hogy mivel vehetlek rá döntésed megváltoztatására: ezért mészároltam le az egész családot, ezért gyújtottam fel a házat...

Telkontar iszonyodva nézett az őrparancsnokra. Más ember állt előtte, mint akit ismert: nem a törvények vasakaratú őre, hanem egy kegyetlen, érzéketlen gyilkos. A végzetes éjszakán megtalálta Qumar lábnyomait a leégett ház körül, de akkor ezt azzal magyarázta, hogy a kapitány nem sokkal őt megelőzően ért a romokhoz, és a tűz oltása közben hagyta a nyomokat a hóban. Jobban meg kellett volna vizsgálnia a helyszínt, nem lett volna szabad elfogadnia, amit mások mondanak neki.

Hóropogás hallatszott, és újabb alakok léptek elő az erdőből. Huizinga, a mágus, Seila és az elmaradhatatlan orkok. Mind itt voltak. Az erdőjáró úgy döntött, hogy egyelőre nem foglalkozik velük, mert Qumar jelenti a legnagyobb veszélyt. Visszafordult hát a kapitány felé.

- Miért tetted? Miért mészároltad le azokat, akik semmit nem ártottak neked?

Qumar azonban hallgatott, és a mágus felelt helyette.

- Azért, mert a kapitány Őfelsége hűséges embere. Ilyen egyszerű az egész. Seila családja Mogihor Tremon királyért áldozta életét.

- Nem téged kérdeztelek - rázta meg a fejét Telkontar. - Húsz éven keresztül színleltél és hazudtál, Qumar? Hogyan tudsz ezután a feleséged és gyermeked szemébe nézni?

- Nem én vagyok a bűnös! - köpte a szavakat a kapitány. - Ne hárítsd rám a felelősséget! Egész életemben

becsületesen éltem, annak ellenére, hogy a feleségem ostoba ökörnek nevezett, amiért nem fogadtam el soha kenőpénzt vagy ajándékot. De rá kellett jönnöm, hogy megöregedtem, és a város nem gondoskodik majd rólam, ha leteszem a szolgálatot. Mindent feláldoztam Viharlakért, magammal és a családommal pedig nem törődtem! Most végre a királyért tehettem valamit, hát megtettem, gondolkodás nélkül, és tudom, hogy Őfelsége nem feledkezik meg a jutalmamról...

- Szóval Huizinga megvásárolt. Csak azt nem értem, hogy kerül a képbe Seila. Őt hogyan sikerült az oldalatokra állítanotok? Mivel vettétek rá, hogy lepaktáljon a szülei gyilkosaival?

- Hah! - horkant fel a mágus. - Te nem tudod még, mire vagyok képes, Telkontar! Seila nem az a lány, akit te ismertél, hanem az én teremtményem. A halálból hoztam vissza, hogy engem szolgáljon. De elég a szóból, túl hideg van ahhoz, hogy tétlenül álldogáljunk! Felkínálok számodra egy utolsó lehetőséget: ha idehozod, és a kezembe adod Kheronia Csillagát, akkor elfeledkezem az árulásodról, és téged is gazdagon megjutalmazlak, de ha nemet mondasz... Ugye, nem kell folytatnom?

- Ne dönts elhamarkodottan! - mondta gyorsan Qumar, ám Telkontar nem is figyelt rá. I

- Értjük egymást, mágus, és a válaszom: nem.

- Sejtettem, hogy ezt fogod mondani. Az emberek olyan ostobák! - Huizinga elvigyorodott. - Öld meg!

Az erdőjáró mozdult, de nem elég gyorsan. A számszeríj lövedékét nem előzhette meg. Mégis, talán a fegyver volt idegen a számára, avagy Qumar keze remegett meg az utolsó pillanatban, mindenesetre a vaskos vessző Telkontar mellkasa helyett annak vállába csapódott. A lövés ereje a hóba taszította az erdőjárót.

- Még erre sem vagy képes? - hallotta valahonnan messziről Huizinga hangját. - Ragnaron, menjetek, és fejezzétek be a munkát!

Kardhüvelyből kiszaladó pengék sikoltása.

Nehéz léptek dobbanása.

Telkontar a fejét rázva felült, és megragadta a számszeríj lövedék tollas végét. Egy erőteljes mozdulattal meglökte a vesszőt, és érezte, ahogy az éles fémhegy átszakítja a bőrt a hátán, a kulcscsontja alatt.

Felüvöltött. A fájdalom szinte azonnal kitisztította az elméjét. Látta, hogy a fogazott pengéket markoló orkok pár lépésre járnak csak tőle. Nem volt vesztegetni való ideje, menekülnie kellett. Félig futva, félig mászva iramodott meg a dombháton felfelé. Abban bízott, hogy ha sikerül egérutat nyernie, akkor a fák között lerázhatja üldözőit, ám a vérveszteségtől túlságosan legyengült, és nemhogy iramot diktált volna, de már az is pokoli erőfeszítést kívánt tőle, hogy a lábait mozgásra bírja.

Botladozva szaladt a fák között, az orkok pedig gyűlölettől fűtött elszánással törtettek utána, és egyre közelebb értek hozzá.

- Várj, görényszagú! - rikkantotta Ragnaron. - Nem bántunk, csak kivágjuk azt a sötét szíved!

Telkontar nem mert megfordulni, nehogy üldözői vigyorgó disznóképébe kelljen bámulnia. A tarkóján érezte az orkok bűzös leheletét, és hallani vélte a levegőt szelő, magasba emelt kardok suhogását.

Nem lehet, hogy így érjen véget! Ennyi lett volna az élete?

Behunyta a szemét, azt várva, hogy a fogazott pengék a hátába marjanak, de a végzetes csapás helyett a zuhanás jött.

Váratlanul kiszaladt a lába alól a talaj, és ő egy pillanatig ég és föld között lebegett. Aztán keményen a fagyott földnek csapódott, és gurulva folytatta az útját lefelé a domboldalon.

Az orkok megtorpantak a meredély szélén, és az odalent kicsavarodott tagokkal elterülő testet bámulták. Egyiküknek sem fűlött a foga ahhoz, hogy az erdőjáró után ugorjon.

- Emmán halott! - mondta ki mindannyiuk gondolatát Ragnaron. - Többé nem fog a közelünkben bűzölögni!

Társai röhögve bólintottak, és parancsra sem várva megindultak vissza, hogy beszámoljanak az esetről Huizingának.

Mire visszaértek, a mágus már kiszabadította a tolvaj szájából a hatalmas gyémántot, és az ékkő végre méltó helyére került, a Huizinga oldalán függő selyemerszénybe. Caermon ura elégedettnek tűnt, még a testőrei által hozott hír sem tudta elrontani a jókedvét. A homloka ugyan ráncba szaladt, de arcán hitetlen vigyor ömlött szét.

- Ennek a fickónak három élete van, vagy Marik, a szerencse istene fogadta őt a kegyeibe. Qumar menj, és hozd el nekem a fejét!

- Örömmel megteszem - nyalta meg kiszáradt szája szélét a kapitány. - Ha már az orkjaid képtelenek voltak rá, hogy elkapják...

A testőreim azért nem folytatták az üldözést, mert tudták, hogy sietős az utam, nem várhatok ítéletnapig. Máris

indulok vissza Caermonba, és hazafelé szükségem lesz védelemre.

- És én hogyan találok rád? Lehet, hogy Telkontar kitörte a nyakát, de az is lehet, hogy csak megsebesült, s ha jártányi ereje maradt, akkor hosszú időt vehet igénybe, amíg becserkészem és végzek vele.

- Beláthatod, kapitány, nem foglalkozhatok a kicsinyes gondjaiddal. A kastélyom kapuja nyitva áll előtted. Ha utolérsz, vagy otthonomban felkeresel, az erdőjáró fejéért cserébe megkapod a jutalmadat. Ne feledd, hogy Telkontar elsősorban rád nézve jelent veszélyt: ha valakinek elmeséli, mit tettél, a saját katonáid lógatnak fel Viharlak főterén!

Qumar lesütötte a szemét. Belátta, hogy Huizingának igaza van, de ahogy végiggondolta helyzetét, elvesztette korábbi magabiztosságát. Nem akart ellenkezni a mágussal, a szavak mégis kibuktak belőle.

- Ne vedd tiszteletlenségnek uram, de te is tudod, Telkontar jobban ismeri az erdőt nálamnál. Ha megbújt valahol, soha nem találom meg, és ha lesújt rám egy hóvihar, te sem kapsz hírt a sorsáról...

- Túl sokat aggodalmaskodsz - vigyorgott Huizinga. – Egy szóval sem állítottam, hogy nem adok segítséget melléd. Kövesd Seilát, ő majd elvezet Telkontarhoz, legyen élő, avagy holt.

- Hogyan? - akarta kérdezni a kapitány, de ehelyett csak némán figyelte a sápadt arcú lányt, aki a mágus intésére letérdelt ott, ahol korábban az erdőjáró nyilvesszőtől átjárt testtel a földre roskadt, és a véres havat a szájába tömte.

Seila lenyelte a vöröslő jégkását, aztán kivicsorította a fogsorát, és dühödten felmordult.

- Látod, máris szagot fogott! - bólintott elégedetten Huizinga. - Nála jobb vérebet keresve sem találsz...

9.

Telkontar arcába hó szitált. Amikor a bőréhez értek, hidegnek érezte a hópelyheket, de aztán a jégkristályok a test melegétől elolvadtak. Felnézett az égre, de nem látott mást, csak vigasztalan szürkeséget. Kissé megmozdította a fejét. A magasban az előbb még homályos alakok mozogtak - valódi óriásoknak tűntek -, akik lefelé bámultak, elégedetten szemlélve az ő öszszetört testét. A sötét alakok azonban eltűntek, és a meredély peremén most nem állt senki. Mennyi idő telhetett el?

Megpróbálta behajlítani az ujjait. A jobb kezével nem volt semmi gond, de amikor a ballal tett kísérletet, iszonyatos fájdalom hasított a vállába. Ezek szerint életben vagyok, nyugtázta magában, és már arra is emlékezett, hogyan került oda, ahol éppen feküdt.

Legurult a domboldalon.

Megsebesült, és majdnem kitörte a nyakát, mégsem tartotta valószínűnek, hogy Huizinga megelégszik ennyivel. Ismerte a fajtáját, és Qumarral ellentétben azt is tudta, hogy az effélék nem szokták megtartani az ígéreteiket. Kivéve, ha halált ígérnek valakinek.

Hol lehetnek az orkok?

Tudta, hogy menekülnie kell, elrejtőzni, és erőt gyűjteni, de nem bírt talpra állni. A szemhéját ólomsúlyúnak érezte, a legszívesebben örökre fekve maradt volna, hogy kialudja magát.

Ostoba! Ha elalszol, meghalsz!

Fáradt volt, nagyon fáradt. Ha egy fertályórára lehunyja a szemét, abból nem lehet baj.

Ha most nem mozdulsz, akkor a gyémánt Huizingáé lesz, és ki tudja, miféle sötét praktikákra használja fel a hatalmát?! Az egész világ veszélybe kerül!

Telkontar gondolatban megrántotta a vállát. A világ sorsa a legkevésbé sem izgatta. Minden elmúlik, minden hiábavaló. Miért törődne másokkal, mikor vele sem törődik senki? A belső hang ekkor azonban más húrokat pendített meg.

Eszesnek hitted magad? Reménytelenül ostoba vagy! A mágus kihasznált, és aztán hagyta, hogy a saját véredbe fúlj. Egy nyomorúságos élet nyomorúságos véget ért. Huizinga mindenkinek nevetve meséli majd…

NEM!

Letörlöm azt az ostoba vigyort a mágus képéről! Telkontar felült, és a kulcscsontja tájékáról szétsugárzó fájdalommal nem törődve, összeszorított fogakkal talpra küzdötte magát. Amikor már állt, akkor döbbent rá, milyen szerencsés volt: semmije sem törött el, néhány zúzódással és rándulással megúszta a zuhanást.

A kín tompa sajgássá csillapult a bal vállában. A vessző! Ideje lenne, hogy megszabaduljon tőle. Óvatosan körbetapogatta a fájdalom gócpontját: ujjai megtalálták a számszeríj lövedék szilánkosra törött végét. A vér a nyilvessző töve körül már megalvadt, és a mellénye beletapadt a sebbe. Mielőtt meggondolhatta volna magát, ököllel a lövedékre csapott, hogy áttolja azt a túloldalra.

A fájdalom olyan iszonyatos volt, hogy egy pillanatig nem kapott levegőt, így sikoltani sem tudott. A var felszakadt, és vörös vérpatak indult meg lefelé a prémmel bélelt mellényen.

Telkontar jobb kezével átnyúlt a bal válla fölött, és megragadta az előtüremkedett fémhegyet, ami ragacsos volt a vértől. Bár teljesen kicsavarta a testét, mégsem tudta egyből kirántani a vesszőt a húsából. Ujjaival egyszer elvétette a fogást is, de harmadik kísérletére végre sikerrel járt, és a fémhegy a fagyott földön koppant. Ezután havat dörzsölt a sebbe, ami enyhítette válla sajgását, de a vérzést nem állította el.

Nem emlékezett rá, hogy mikor csúsztatta vissza a vadászkését a tokjába, de amikor megszokásból az övéhez nyúlt, a fegyvert ott találta, az oldalára szíjazva. A késsel a nyaksáljából levágott egy darabot, és átkötötte vele a vállát.

Nem a legjobb megoldás, de jelenleg megteszi.

Valahonnan szitokszavakat sodort felé a szél. A hang ismerősnek tűnt, valamikor barátként gondolt a tulajdonosára, a helyzet azonban azóta megváltozott. Akkor Telkontar még vadász volt, most pedig űzött vad lett belőle.

Az orkok visszatértek, és Qumar vezeti őket!

Az erdőjáró a lábát kissé húzva, sántikálva elindult. Nem gondolkodott azon, merre tartson, csupán minél távolabb akart kerülni üldözőitől. Aztán, ha sikerül leráznia őket, menedéket kell keresnie. Túl hosszú ideig feküdt a hóban: a ruhája átázott, ha nem öltözik át, vagy nem szárítkozik meg, nem húzza sokáig. Keserű vigyorba szaladt a szája: menekülés közben legalább arra már nem kellett vigyáznia, hogy ki ne izzadjon. Úgyis csak addig marad életben, ameddig mozogni bír.

Átkozta magát, hogy nem hozta magával sem a fegyvereit, sem az úti batyuját. A tűzszerszáma azonban szerencsére

még megvolt, így ha védett helyre jut, ledobhatja jegesedő gönceit,

És megmelegedhet.

Ahogy haladt az erdőben, a fák egyre sűrűbben álltak, és a levelüket vesztett, csupasz bokrokat is kerülgetnie kellett. Hirtelen ráébredt, hogy merre járhat: a töltésen gurult le, és az Isar folyó ott kanyarog előtte, pár lépésre.

Apja arra intette, hogy folyóvízjegére soha ne tévedjen rá, és eddig be is tartotta a tanítását. Most azonban az élete volt a tét. Egyetlen előnye volt az üldözőivel szemben, az, hogy neki már nem volt mit veszítenie. Ha nem rázza le őket, minél hamarabb, akkor megfagy.

Kiért az ártéri erdőből, és gondolkodás nélkül rálépett a szilárdnak tűnő jégpáncélra. A hóréteg alatt nem látszott, milyen vastag a jég, mégis tudta, hogy veszélyes, mert az erős apadást követően a felszíne homorú volt, és nem mindenhol érintkezett a vízfelülettel. Telkontar a száját összepréselve, konokul tört előre, a folyásiránnyal megegyező irányba.

Kisvártatva a fák közül előbukkantak az üldözői, és ők is rámerészkedtek az Isar jegére.

Telkontar megkockáztatott egy pillantást a válla fölött, hátrafelé, és attól, amit látott, görcsbe rándult a gyomra, és ürességköltözött a szívébe. Csak ketten követték, az orkok nem voltak sehol, de Seila görnyedten lépkedett előre, a vérnyomokat szaglászva, és mögötte jött Qumar, kezében a számszeríját szorongatva.

Két ember, akik valamikor jelentettek számára valamit. Nem látszott rajtuk, hogy tudatában lennének az őket fenyegető veszélynek, a kapitány arcán csak akkor villant át pillanatnyi kétség, amikor a túlparton hatalmas durranások kíséretében táblában törött össze a jég.

Az erdőjárónak eszébe villant a feltépett torkú nyúl és a lány, ahogy vöröslő ajkakkal azt suttogja: Annak jobban örülnél, ha a te véredet szürcsölném? Az emlék segített, hogy ne barátja lányaként tekintsen Seilára, hanem úgy, mint ami valójában volt: egy élőhalott szörnyetegre.

Üldözői már nem jártak messze, és az erdőjáró szusszanásnyi pihenőjét kihasználva még közelebb értek hozzá. Telkontar erővel elszakította a pillantását Seiláról, és utolsó erőtartalékait mozgósítva megpróbálta még gyorsabban szedni a lábát.

Legyengülve, sántikálva azonban nem volt esélye. Qumar rövid időn belül nyíllövésnyi távolságba került, és nem is habozott használni az íját. A kilőtt vessző csupán néhány ujjnyival suhant el az erdőjáró füle mellett.

Telkontar ekkor úgy döntött, hogy ismét próbára teszi a szerencséjét. Tudta, hogy bedőlt fák, nádak környékén, források felett és patakok befolyóinál mindig vékony és veszélyes a jég, ő pedig épp most közeledett a hely felé, ahol a mellékfolyó az Isarba ömlött. Tovább botladozott, a lába alól eredő zajokra figyelve. A sál most nem védte a fülét, és ennek köszönhetően idejében meghallotta a recsegést. A jégpáncélon finom hajszálrepedések futottak szét minden irányban. Telkontar amilyen óvatosan csak tudott, térdre ereszkedett, aztán lehasalt, és a kezével-lábával kapálódzva, rákként tolta magát előre.

- Add fel, Telkontar, nincs esélyed! - kiáltotta utána Qumar, az erdőjáró azonban nem törődött vele.

A kapitány felajzotta a számszeríjat, de a jégen hasaló férfi túl kicsi célpontot kínált, ráadásul mozgott is, így hiába célzott hosszan, ismét nem sikerült eltalálnia.

Időközben Seila elhagyta őt, és hörögve a prédája után vetette magát. Qumar megborzongott a lány torkából

feltörő, természetellenes hang hallatán. A kapitány megfogadta, hogy ha Telkontarral végzett, meg fogja ölni Seilát is. Nem szívesen hunyná le a szemét, míg egy ilyen vérivó szörnyeteg van a közelében. A mágusnak csak az erdőjáró feje kell, az nem érdekli, hogy mi történik a kreatúrával, akit életre gyalázott.

A kapitány átvetette vállán a számszeríjat, és inkább a kardját húzta elő.

- Odaszögezem a földhöz, mint egy pondrót! - morogta csak úgy magának, és futva próbálta beérni az élőhalott lányt.

Rosszul tette.

A jég nem bírta el a súlyát, és beszakadt alatta. Qumar egy pillanat alatt elmerült, és nyakig a dermesztően hideg vízben találta magát. Ujjaival a lék pereme felé kapott, de a jég kásává porladt az ujjai között. A kapitány a köpenye alatt láncinget viselt, ráadásul a csizmája is nehéz volt, így bár teljes erejét latba vetette, alig bírta a felszínen tartani magát. Nyugalmat erőltetve magára körülnézett, s végül a legnagyobbnak tűnő jégtáblát vette célba, abban bízva, hogy az talán elbírja. Sikerült is megragadnia, de ahogy elkezdte felhúzni rá magát, a tábla darabokra törött, és ő visszazuhant a vízbe. A hullámok összecsaptak a feje fölött, és csak kínkeserves erőfeszítéssel sikerült újra a felszínre rúgnia magát. A testét reszketés rázta, a lába görcsbe rándult: ekkor ébredt csak rá helyzete súlyosságára. A halál fagyos ujjai fogták marokra a szívét.

- Seila! - ordította kétségbeesetten. - Segíts! A lány azonban, ha akart volna, akkor sem segíthetett rajta, mert nem hoztak magukkal kötelet. Seilát ráadásul elragadta a vadászat izgalma, és nem törődött társa segélykiáltásaival. Igazság szerint meg sem hallotta a bugyborékolásba fúló hangot.

Már olyan közel járt Telkontarhoz, hogy megragadhatta a férfi lábát.

Az erdőjáró dühösen hátrarúgott, és a vércsekaromként görbűlő ujjak lecsúsztak a szögekkel kivert bőrcsizmáról. Rianás futott végig a jégen, hajszálnyival a rémülettől megdermedő férfi tenyere mellett. A folyót fedő vékony páncél megnyílt, és az egyre szélesedő hasadék elnyelte az erdőjáró után lépő Seilát. A szilárdnak hitt talaj eltűnt a lába alól, az ezüst szemű szörnyeteg pedig elmerült a fekete habokban.

A lék szinte azonnal összezárult a feje fölött.

A lány nem sikoltott, ezért Telkontarnak fogalma sem volt, mi történt üldözőjével: nem mert hátrapillantani, ehelyett továbbra is hason kúszva a part felé igyekezett, hogy minél távolabb kerüljön a veszélyes repedéstől. Akkor fogta csak fel, hogy megszabadult üldözőjétől, amikor az ujjnyi vastag jégréteg alól Seila bámult vissza rá, megüvegesedett, ezüstfényű szemekkel. Hollófekete haja úgy lebegett sápadt arca körül, mintha medúzaféle állat volna. A lány testét a folyó tovább sodorta, és hátán lebegve lassan eltávolodott. A melegebb, déli vidékek felé tartott, hogy a torkolatnál majd zöldre színeződött, oszladozó hullájával riogassa a halászokat.

Mire Telkontar a partra evickélt, a kapitány segélykiáltása is rég elhallgatott. Az erdőjáró visszanézett, tekintetével Qumar fejét keresve, de sehol nem látta. A folyó páncélja tükörsimának tetszett, a jégtáblákat szántó, pókhálószerű repedéseket már vékony hártya fedte be.

A tél nem eresztette többé, amit megszerzett magának.

10.

Telkontarnak nem maradt más választása: kockáztatnia kellett. Csak abban bízhatott, hogy Huizinga és emberei a

lehető leggyorsabban vissza akarnak érni Viharlakba, azért, hogy még a hágók járhatatlanná válása előtt eljuthassanak Caermonba. Ha így tesznek, akkor a sziklaüreg, ahol az előző éjszakát töltötték, most üres, ellenben ha téved, egyenest ellenségei karjaiba fog szaladni. Mégsem maradt más választása. A ruhája kezdett megkeményedni, és a fagy a csontjaiba mart. Néhány óránál többet nem bírhat ki ilyen hidegben, közel s távol pedig egyetlen menedék kínálkozott a számára.

A barlang. Nem gyötörte magát felesleges félelmekkel: elindult, és számolta a lépteit, hogy ne essen ki a ritmusból. Mozognia kellett, nem szabadott megállnia, mert az a halált jelentette volna számára. Útközben többször elvétette a számolást, ilyenkor megállt, és tájékozódási pontokat - egy magas fenyőt vagy ismerős formájú sziklát - keresett, aztán továbbindult, hangosan motyogva magában. Később nem tudta visszaidézni, hogyan jutott el végül a barlangig, ez az idő szinte teljesen kiesett az emlékezetéből. Szerencsére a teste magától is tudta, mit kell tennie, és csak akkor ocsúdott fel, amikor megérezte arcán a lángok melegét.

Éledező értelemmel nézett körbe a lobogó árnyakkal teli sziklaüregben. Teljesen meztelenül ült a tűz közelében, ruhái a földre dobva hevertek, mutatva a barlang torkából befelé vezető utat. Valószínűleg, amikor megérkezett, a máglya még parázslott, és elég volt néhány ágat rávetnie az odakészített gallyak közül, hogy a lángok újra fellobbanjanak. A mágus és orkjai annyira siettek, hogy nem taposták el maguk után a tüzet: ezért máskor megrótta volna őket, most azonban hanyagságuknak köszönhette az életét.

Egykori társai az erdőjáró takaróit és csomagját is otthagyták, ahol az este letette őket, csak a fegyverei tűntek el, azokat szedték össze, és vitték magukkal.

Telkontar hidegrázástól remegő testét a kihűlt pokrócba burkolta, és olyan közel ült a máglyához, hogy a lángok szinte perzselték a szemöldökét. Tagjai reszketése lassan csillapodott, és a bágyasztó meleg kiolvasztotta a csontjait átjáró fagyot. Lehunyta a szemét.

Újra maga előtt látta a tanyaház üszkös romjait, és hallotta a gerendákat faló lángok pattogását. Izzó zsarátnok, formátlan, megfeketedett holttestek, égett emberhús szaga. Látta Qumart, ahogy ott áll az összeroskadt épület mellett, és arcát sátánivá teszi a fény és árnyék váltakozása. Lehet, hogy soha nem mondták a szemébe, de a felesége és a fia büszkék voltak rá, arra, hogy egész életében egyenes gerinccel élt, vaskézzel betartva és betartatva a törvényeket. Egy világ omlana össze bennük, ha megtudnák, hogy a kapitányt végül legyűrte az emberi gonoszság, amely ellen küzdött. Telkontar megfogadta, hogy ha rajta múlik, senki nem szerez tudomást arról, hogy Qumar méltatlanná vált a hírnévre, amit kivívott magának. Arra fognak emlékezni, aki volt, és nem arra, aki lett.

Odakint hátborzongató üvöltés harsant, melynek hallatán még a farkasok kórusa is elcsendesedett. A wendigor!

A bestia, amelynek korábban csak a nyomait látta, éhezett. Vadászni indult, vagy megérezte az emberszagot.

A wendigor rendszerint hegyi kecskékkel, szarvasokkal, medvékkel és egyéb nagy testű állatokkal táplálkozott, de amelyik közülük rákapott az emberhúsra, az újra a legkönnyebben elejthető prédára vágyott. Az ember nem volt elég gyors, hogy elfusson előle, könnyű volt becserkészni, mert nem érezte meg a vadász szagát, és ha az erdőben tört rá, még elrejtőzni sem tudott hová.

Az üvöltés kizökkentette Telkontart mélabús gondolataiból, és segített abban, hogy hideg fejjel felmérje a helyzetét. Qumar magával vitte a fegyvereit a

jég alá, és a vadászkésén kívül semmije sem maradt, mégsem akarta feladni a harcot. Belsejében düh fortyogott, de nem engedte, hogy úrrá legyen fölötte. Megpróbálta kielemezni az érzéseit. Gyűlölte Huizingát, és végezni akart vele. Nem csak azért, mert az életére tört, hanem mert élőhalott szörnyeteggé változtatta Seilát, s rávette Qumart, hogy feladja elveit, pusztítson és gyilkoljon. A bosszún kívül azonban akadt más oka is arra, hogy a mágus után eredjen. Valdemar a barátja volt, talán az egyetlen az elfek között. Nem adta neki a szavát, de e nélkül is tudta, hogy a harcos mit vár tőle: az ékkövet el kell pusztítani. Kheronia Csillaga életekkel táplálkozott, s a három tolvajon kívül sokan lesznek még, akiket a hatalmába kerít. Telkontar kinézett a barlang száján. A nap az ég tetejére hágott, dél körül járhatott az idő. Emlékezett rá, hogy éppen hajnalodott, amikor Qumar ráfogta a saját számszeríját: szinte hihetetlennek tűnt, hogy néhány óra múltán itt ül a tűz mellett, amit előző éjjel raktak. A Bíborszív mágusnak fél nap előnye volt vele szemben, de Telkontarral ellentétben ő nem ismerte az erdőt. Ha most rögtön indul, alkonyatra talán utol is érheti. Az erdőjáró ledobta a takarót a válláról, és közelebb húzta a zsákját, amelybe a tartalék gúnyáját gyűrte. Bár csak egy vadászkéssel volt felfegyverkezve, de támadt egy ötlete, hogyan számolhat le a mágussal és ork testőreivel.

Huizinga biztosra vette, hogy nem lehetnek messze a kunyhótól, ahol korábban az éjszakát töltötték, de olyan hirtelen sötétedett be, hogy nem volt értelme folytatni az utat. A mágus kénytelen-kelletlen engedélyt adott a táborverésre.

Telkontar megtalálta volna azt a vacak viskót, és nyílegyenesen vezetett volna az ajtajáig... - gondolta a fejét rázva Huizinga.

Ám az erdőjáró ostoba módon ellene fordult, ezért meg kellett halnia. Hogy mi ütött belé, most sem értette: talán érzékenyebb lehetett a kő hatalmára, mint az emberek

többsége. Kheronia Csillaga képes volt arra, hogy állandó, hatalomról és gazdagságról szóló suttogásával megőrjítsen bárkit, és ha elég ideig birtokolták, úrrá legyen a gondolatok felett. Amikor megérintette a gyémántot, Huizinga is alig tudta legyűrni a késztetést, hogy a homlokához érintse, simogassa, vagy a fényében gyönyörködjék. Ezért inkább egy kristálykockába zárta, azt pedig bőrzacskóba rejtette, nehogy az orkok elméjét megzavarja és ellene fordítsa őket. Hogy veszélyessége ellenére miért akarta mégis birtokolni a mágus Kheronia Csillagát, annak nagyon egyszerű oka volt: értő kézben nem csak suttogott a hatalomról hanem erőt is adott, tisztátalan erőt, amellyel rombolni és pusztítani lehetett. Senki nem állhatott ellen a kő birtokosának.

- Négyen menjetek, gyűjtsetek tűzrevalót, te, Ragnaron maradj mellettem! - fordult Huizinga a kísérői felé.

Az orkok ezúttal sem ellenkeztek, csak morogtak valamit torokhangokból álló nyelvükön, aztán két párra oszolva elindultak.

Ragnaron közelebb lépett a mágushoz, aki most már a hatalmas alak disznószerű arcvonásait is ki tudta venni a sötétben.

- Félsz valamitől, uram? - kérdezte a testőr.

- Hah! Jól jegyezd meg, én semmitől sem félek! - vetette oda megvetően a mágus. - Csupán nyugtalanít, hogy Qumar még mindig nem tért vissza, és nem hozta el nekem az erdőjáró fejét.

- Mit vársz az emberkorcstól? Lehet, hogy eltévedt, vagy hamarabb letáborozott, mint mi. Telkontar megsebesült, a fegyvereit is elvesztette, nem lehetett nehéz elbánni vele.

- Magam is így gondoltam, ezért bíztam a kapitányra a dolgot. Aki engem szolgál, annak bizonyítania kell a

rátermettségét, ahogy ti is megtettétek már számtalanszor...

Ragnaron lehajtotta a fejét.

- Bölcs vagy uram.

- Nem kell hízelegned! Kényelmetlen érzés környékez Telkontarral kapcsolatban. Lehet, hogy alábecsültem a fickót, de ezt a hibát nem követem el még egyszer. Amíg Viharlakba nem érünk, két őrt állítunk. Ha nem tévesztjük el az utat, még egy éjszakát kell az erdőben töltenünk, azt követően már kényelmes ágyban hajthatjuk álomra a fejünket.

- Mi lesz, ha az erdőjáró a városba is követ bennünket?

- Azt rosszul teszi. Az első utam a magisztrátushoz fog vezetni, és jutalmat tűzök ki Telkontar fejére. Ellenem fordult, és megölte Viharlak őrségének kapitányát. Akkora összeget ajánlok majd fel, hogy minden pénzéhes prémvadász őt fogja üldözni...

A mágus elvigyorodott, de a mosoly az arcára fagyott, amikor meglátta a fák közül előtántorgó két alakot. Gurragh és Davorra. Az egyik ork az oldalára szorított a kezét, a másik pedig a társát támogatta.

- Mi történt? - vakkantott rájuk Ragnaron.

A sebesült testőr arcán fájdalmas fintorral válaszolt.

- A görényszagú! Lehajoltam, hogy összeszedjem az ágakat, erre a magasból a hátamra ugrott, és belém döfte a kését. A szívemet kereste a pengével, de nem sikerült megtalálnia. Gurragh nekirontott, erre eltűnt a sötétben.

- Miért nem üldöztétek? - vágott közbe Huizinga. Gurragh megszívta a fogát.

- Nagyon gyors vót, és a sötétben nem lett vóna semmi értelme utána rohannom. Még a végén megbújik valahon, oszt a hátamba kerül. Jobb, ha együtt maradunk, úgy gondótam.

- Te csak ne gondolkodj, azt bízd rám! Hadd lássam azt a sebet!

Davorra bizonytalan mozdulattal elvette a tenyerét a mellkasáról. Tömpe ujjai vértől voltak lucskosak, és a széthasított bőr alól elővillant nyersvörös húsa.

Huizinga rövid varázsszót kiáltott, mire a kezét lila izzás burkolta be. Ragnaron és társai is elkerekedett szemmel várták, mit fog tenni. A mágus határozott mozdulattal a sebre tapasztotta tenyerét.

A sebesült ork teste megrándult, és a szája kiáltásra nyílott, de aztán fájdalomsikoly helyett inkább lefittyenő ajkába harapott. Sercegés hallatszott, és Huizinga ujjai közül füstcsíkok kanyarogtak az ég felé.

Elszenesedett hús bűze terjengett a levegőben. A lila izzás lassan kihunyt, és a mágus elvette a kezét. A vágás helyén a bőrbe égett tenyérlenyomat látszott, de a vérzés elállt, és a seb beforrt.

- Kész - mondta Huizinga, aztán Ragnaron felé fordult. Fújj a kürtbe, és hívd vissza a többieket! Remélem, ők ágakat hoznak magukkal, és megrakhatjuk végre a tüzet.

- És mit tegyünk Telkontarral?

- Semmit. Nem szükséges üldöznünk, el fog jönni maga is, ha akar tőlünk valamit. Mi pedig várni fogjuk. A két őr kivételével mindannyian leheveredünk, és úgy teszünk, mint aludnánk. Az erdőjárónak nagy meglepetésben lesz része, ha álmunkban akar végezni velünk...

11.

Telkontar egy vaskos fenyőfa törzse mögé húzódva figyelte a tűz körül heverő testeket. Úgy tűnt, mintha mind álomba merültek volna, ám a gyakorlott szemet nem sikerült megtéveszteniük a színjátékkal. Gurragh időről-időre megdörgölte az orrát, egy másik poroszló meg orkhoz szokatlan módon hortyogás helyett halkan szuszogott. Huizinga is szobormereven feküdt, eszébe sem jutott forgolódni, pedig az erdőjáró pár napos tapasztalata szerint a mágus éber és nyugtalan alvó volt.

- Aludjatok csak! - mosolygott magában Telkontar. - Hamarosan olyan meglepetésben lesz részetek, amitől mind talpon termettek...

Az erdőjáró napnyugta előtt nem sokkal megtalálta a wendigor nyomait, és azokat követve rábukkant a bestia odújára is. Hatalmas nőstény volt, akit valószínűleg még inkább felbőszített kölyke elvesztése. Telkontar nem szándékosan végzett a kicsinyével: a fiatal állat egyszerűen olyan vad volt, mint a fajtája többi tagja, és rátámadt a férfira, amikor visszatérőben volt a szokásos erdei körútjáról. Lehet, hogy ez volt a kölyök első önálló vadászata, vagy csak a vérszag ajzotta fel, ami az erdőjáró vállán átvetett bőrökből áradt. Nem lehetett tudni az okát, mindenesetre egy jól irányzott lövés a bal szemébe megállította, a második nyilvessző után pedig utolsókat rúgva terült el a havon.

Igazság szerint Telkontarnak nem okozott gondot leteríteni a kölyköt, de az anyaállat még az elf vadászok számára is igazi kihívást jelentett volna. Egy kifejlett wendigor ha felágaskodott, három ember egymás vállára állva sem érte föl, a mancsa el sem fért volna Telkontar vállán, a karmai kétujjnyi vastag szarutőrök, a fogaival pedig még egy lábszárcsontot is könnyedén el tudott

roppantani. Ennek bizonyítékára az erdőjáró rá is lelt a szörnyeteg barlangja közelében. Talált ugyanis egy fogazott vadcsapdát, amely egy őzbakot ejthetett foglyul, ám az állatból csak hátsó láb maradt meg. A wendigor valószínűleg egyetlen csapással eltörte a menekülni képtelen állat gerincét, aztán a testet magával cipelte az odújába, hogy ott szopogassa le a csontokat.

Még mindig az orrában érezte a felengedett, oszladozó hús szagát. A wendigor azonban még a vadcsapdában felejtett dögnél is büdösebb volt.

Telkontar hátrapillantott a válla felett, és megpróbálta felbecsülni a távolságot, ami a mágus táborától elválasztotta. Ha teljes erejéből rohan, fertályórára lehet. Márpedig ina szakadtából fog nyargalni, ebben biztos volt, ha egy felingerelt wendigor lohol majd a sarkában. Nem hallott még senkiről, aki versenyt futott volna egy szörnyeteggel, legalábbis olyanról nem hallott, aki ezt túlélte volna. Neki mégsem volt más választása: most majd kiderül, hogy mennyire szolgált rá a Gyorslábú Telkontar névre. Az erdőjáró megmarkolta a törött ágból rögtönzött, faragott hegyű lándzsája nyelét, és elszántan belépett a wendigor barlangjába.

Huizingát maga sem tudta miért, de baljós előérzet gyötörte. Hiába szabadította ki az ékkövet kristálybörtönéből, és hiába zárta a tenyerébe, most Kheronia Csillagának érintése sem hozott megnyugvást. Sőt! A veszélyérzet, ha lehet, még tovább erősödött. A mágus lehunyt szemhéját résnyire megemelte, és körbekémlelt. A tűz haragos lángokkal lobogott. A máglya körül három ork szuszogott, másik kettő pedig vastag lópokrócba burkolózva gubbasztott a tábor átellenes végén. Csend honolt a fák között, senki és semmi nem mozdult.

Huizinga kifújta a visszatartott levegőt, és arra készült, hogy elmormogjon egy mantrát, ami segített volna

visszanyerni elvesztett nyugalmát, amikor meghallotta a dühös üvöltést.

Egy pillanatra megfagyott a vér az ereiben. Tudta, hogy a wendigor az üvöltésével bénítja meg az áldozatait, és ez a hang nagyon közelről hallatszott.

Aggasztóan közelről.

Felült, és ledobta a takarókat magáról. Hóropogás hallatszott: megrázkódott a föld a súlyos léptek alatt. - Talpra! - ordította Huizinga.

A következő pillanatban egy ziháló, bőrruhás alak robbant ki a fák közül, és ugrott át a lángok fölött. Mögötte alig karnyújtásnyival lemaradva pedig a megtestesült rémálom közeledett, egy csupa fog, csupa karom szörnyeteg.

Telkontar olyan sebesen szedte a lábát, hogy az első őrnek esélye sem volt őt megállítani, a második azonban utána vetette magát, és sikerült a bokáját elkapva a földre döntenie. Mindketten megpróbáltak talpra állni. Az erdőjáró kezében késpenge villant, és az ork vérző torokkal tántorodott hátra.

Huizinga ekkor rövid varázsszót vakkantott, és a kezében szorongatott gyémántból vakítóan fehér fénysugár vágódott ki, ami egyenesen hátba találta Telkontart. Az erdőjáró haldokló ellenfelével együtt, attól kissé távolabb terült el a hóban.

Időközben a wendigor berontott a táborba, és egyetlen csapásával letépte az útjában álló poroszló fejét. A koponya pattogva elgurult valahová a sötétbe, a nyakcsonkból pedig vérszökőkút tört az ég felé.

Vörös pettyek mocskolták be a szörnyeteg fehér bundáját. Az állat a vérszagtól megrészegülve felágaskodott, és ismét felüvöltött.

Ragnaron elég ostoba volt ahhoz, hogy maga rohanjon a végzetébe. Egyetlen iramodással a bestia előtt termett, és markolatig döfte kardját a wendigor gyomrába, de fegyverét kirántani már nem maradt ideje. A szörnyeteg iszonyatos ölelésbe fonta a poroszló testét, és az üvegszilánkokon taposó csizmatalp keltette ropogáshoz hasonlatos hang, valamint az elfúló nyöszörgés arról árulkodott, hogy Ragnaronnak egyetlen ép csontja sem maradt.

Gurragh és Davorra, a két megmaradt ork megpróbálták kiszabadítani vezérüket. Egyikük felragadott egy égő fahasábot, azzal csépelte a bestia vastag bundás hátát, míg a másik szekercével sújtott le az emberderék vastagságú mancsokra.

A wendigor úgy tűnt, fel sem veszi a számára méhcsípéshez hasonlatos támadásokat, ám a mágus villáma még őt is dühös morgásra késztette. Az izzó fénynyaláb érményi körben elhamvasztotta a szőrszálakat, és a bőrön át lyukat égetett a húsba, egészen a csontokig hatolva.

A szörnyeteg nem tudta, ki okozza neki a kibírhatatlan fajdalmat, ezért dühét a körülötte ugráló pondrókon töltötte ki.

Először a fémfullánkkal hadonászó támadóját legyintette meg, aztán a háta mögött ugráló másik ork felé fordult.

Davorra megpróbált ellépni a lezúduló mancs elől, de elkésett. Csak annyit érzett, hogy iszonyatos erő kapja oldalba, aztán a levegőbe emelkedett a teste. Csupán egy pillanatig élvezhette a levegő süvítését a füle mellett, mert aztán egy fenyőfának csapódott, és a gerince szilánkosra törött az ütközéskor.

Gurragh sem sokkal élte túl társát. Arra eszmélt, hogy sötétlő árnyék vetül rá, aztán éles karmok tépték le a húst az arcáról. A vér elöntötte a szemét, s talán így járt jobban, mert azt már nem láthatta, hogy a hatalmas vadállat tágra nyitja a pofáját, és lehajol, hogy fogaival összeroppantsa a koponyáját.

Huizinga szünet nélkül harsogta a varázsszavakat, és Kheronia Csillaga egyre ontotta magából a halálos sugarakat. A wendigor életereje azonban szinte kiapadhatatlannak bizonyult. Tucatnyi sebet kapott már, mégis, egyre bizonytalanabb léptekkel ugyan, de megindult az utolsó, életben lévő ember felé. Véget akart vetni a fájdalomnak, és nem látott senki mást, akit a tagjaiba hasító kínért okolhatott volna, csak a lila ruhás pondrót.

A mágus lassan hátrált a tisztás pereme felé, a szörnyeteg azonban követte.

- Dögölj meg végre! - sikoltotta Huizinga, és ez végre hatott.

A wendigor eldőlt, mint egy vihar által kicsavart, elkorhadt gyökerű, évszázados tölgyfa. A föld megremegett, amikor a bestia elterült. A fák ágairól porhó szitált.

A mágus megtörölte izzadt homlokát. Eszébe villant, hogy Telkontar korábban arra intette, hogy ne izzadjon ki, mert télen ez életveszélyes. A gondolat folytatásaként arra is emlékezett, hogy az erdőjáró szabadította rájuk a szörnyeteget, amely pusztulása előtt iszonyatos mészárlást vitt végbe. Mindehhez képest túl könnyű halála volt.

Ha meghalt egyáltalán.

Huizinga az ékkővel világítva megindult arrafelé, ahol utoljára látta Telkontart. Az átvágott torkú orkot meg is

találta ott, ahol várta, ám az erdőjárónak hűlt helye volt. Caermon ura nem értett a nyomkereséshez, de azt a csapást, amit a hason kúszó férfi hagyott maga után, nem esett nehezére követni.

Telkontar súlyos sebet kaphatott, mert nem jutott messzire, a mágus - bár szándékosan nem sietett - kőhajításnyi távolságot haladhatott, amikor beérte őt.

- Korábban azzal tréfálkoztam, hogy három életed van, de úgy látom, akaratlanul is rátapintottam az igazságra - állt meg fölötte Huizinga. - Képtelenség téged elpusztítani...

Az erdőjáró a hátára fordult, és felköhögött. A szája szélén vérpatak csordult alá.

- Csupán egy életem van... - suttogta erőtlen hangon. - De arra vigyázok.

- Nem eléggé, különben megválogatnád, hogy kit haragítasz magadra. Kegyes leszek hozzád: megváltalak a további szenvedéstől!

Telkontar a térdét maga alá húzta, és a legközelebbi fa felé vonszolta magát.

Huizinga sietve elévágott, hogy elállja az útját, és közben már emelte az ékkövet, hogy szabadon bocsáthassa az energiáját. Egyvalamire azonban nem számított.

Fémes csattanás hallatszott. Félköríves, fogazott pofák vágódtak ki a rájuk sepert hótakaró alól, és összecsattantak Huizinga bal bokája felett. A vadcsapda olyan erővel csapódott öszsze, hogy a fémfogak széttépték a húst, és megrepesztették a lábszárcsontot.

- Aííííííííííííah!

A mágus az észvesztő kíntól úgy visított, mint akit éppen nyúznak, és ahogy lépni próbált, kiszaladt a lába alól a talaj.

- Legyen tiéd a megváltás! - mondta véres vigyorral az erdőjáró, és félfordulattal az eszméletvesztés ellen küzdő Huizinga mellébe mártotta a kését, azon a tájon, ahol a szívét sejtette.

A mágus testén remegés futott végig, és a fájdalomsikoly szinte azonnal elhallgatott.

Telkontar nehézkesen felült.

Szerencséje volt, kétszeresen is. A vadcsapdát azért helyezte el a tábor közelében, hogy ha a wendigor mindenkit lemészárolna. vagy az orkokkal nem törődve továbbra is őt üldözné, legyen ellene valamiféle fegyvere. A rugós fémpofák még egy ekkora állatot is megállítottak volna, de a bestia helyett végül Huizinga sétált bele a csapdába.

Ezt az eszközt helyezte el éppen, amikor a tűzrevalót gyűjtő orkok megzavarták. Nem rájuk lesett, de mivel épp azon fa alatt álltak meg, amire ő sietve felmászott, tennie kellett valamit, hogy elterelje a figyelmüket.

Köhögésroham rázta meg az erdőjáró testét, és amikor a kezét elvette a szája elől, az ujjain vér vöröslött.

Nos, talán súlyosabb a sebe, mint gondolta. De amíg mozogni bír, nem jön el érte a halál.

Telkontar nehézkesen talpra állt, és rogyadozó léptekkel viszszasétált a holttestekkel teli táborba. A tűz már alig parázslott, ezért dobott rá néhány ágat, aztán letérdelt a wendigor teteme mellé. Az állat bundája több helyen megperzselődött, és vér száradt rá, de így is egy vagyont kap majd a szőrméért Viharlakban.

Amikor végzett a nyúzással, Telkontar letelepedett a tűz mellé, és azon töprengett, hogyan tovább. Elfengad nincs meszsze. Hajnalban elindul Alamir királynő erdeje felé, és elviszi neki Kheronia Csillagát. Arra kell csak vigyáznia, hogy ne érintse meg az ékkövet. A legjobb lesz, ha csuklóból levágja a mágus kezét, és azzal együtt viszi el a gyémántot Elfengadba.

Az elfek majd begyógyítják a sebeit, legalábbis azokat, amelyeket a testén ejtettek.

Telkontar felnézett az égre. A csillagokat felhő takarta, és a hold sarlója is alig látszott.

Talán hajnalra kitisztul.

Magányos hópehely lebegett alá a magasból. Az erdőjáró kinyújtotta a kezét, hogy elkapja, de ahogy az apró pihe a bőréhez ért, a testmelegtől szinte azonnal megolvadt. Vízcsepp maradt csak utána, ami úgy csillogott Telkontar tenyerében, mintha az Istenek Könnye lenne.

A következő pillanatban kiszakadt a felhők hasa, és olyan sűrűn, hogy az orráig sem látott az ember, havazni kezdett. Hamarosan mindent betemetett a hó. Fehér lepel terült a tajra, szemfedélként borulva a tisztáson heverő holtakra...

Douglas Rowland

HARAG

Rőtszakállú Arachar története

1.

A három törpe lépteinek ropogása a havon elűzte a fenyves puha, téli csendjét. Az élen haladó harcos véletlenül meglökött néhány útjába hajló ágat, melyek megkönnyebbült sóhajjal szórták terhüket a tömzsi alakok állatprémmel szegett, tülkös sisakjára. Kristályos dara pergett nyaktájon a szőrmekabátok alá, és a lélegzetek párafellegével együtt elszállt néhány szitokszó is.

- Nem tudsz vigyázni, Durgain? - förmedt az őszes szakállú vezető a mögötte botorkáló, fiatal törpére.

A szőke ifjú csak a vállát vonogatta jelezve, hogy semmi része sem volt a balesetben, mégsem merte nyíltan visszadobni a vádat apjára. Meghunyászkodott, mint mindig, ha amaz gyötörni kezdte.

- Száradna le az a suta kezed! - vicsorgott az öreg Sigwarth. - Anyádtól örökölted ezt a mihaszna vért, fiam, nem tőlem!

A leghátul haladó törpe a fejét csóválta ennek hallatán. Ő volt a legkeményebb kötésű hármuk közül; a szőrmebunda alól kivillanó láncingben olyan masszívnak tűnt, akár egy páncélozott harci szekér. Fiatal éveiben járt még; talán ha harminc telet látott, s a törpenép között ez nem számított hosszú időnek.

Az öreg figyelmét nem kerülte el a rosszalló fejrázintás, és vészjóslóan nyugodt hangon szólt oda a vállas harcosnak.

- Nem tetszik valami, Arachar?

Amaz állta a bozontos szemöldök alól felé villanó, gyűlölködő tekintetet.

- De nem ám! - lökte előre szakállas állát dacosan.

- Kötözködni akarsz velem?

Arachar kiköpött.

- Akar a halál. Én is csak azt mondom, amit te: száradjon le a keze annak, aki ránk borította ezt a sok havat... - Az öreg törpe mélyen barázdált, durva ábrázatából kiszaladt a vér.

- Ezt meg hogy értsem?

-Értsd, ahogy akarod! - Arachar már bánta, hogy kiszaladt a száján ez a visszavágás; csak ront a helyzeten, ha tovább bőszíti a vén ördögöt.

Komoran emlékeztette magát, hogy épp az ő hirtelen természete juttatta őket ide, ellenséges földre. Megütötte Athrakan királyának, Kinnagdadnek az unokaöccsét, oly kíméletlenül, hogy a suhanc, bár nem halt meg, nem tért magához azóta sem, noha a legjobb gyógyítókat hívták el hozzá. Arachar szigorú szabály hágott át, a klánfő minden rendű s rangú rokonának sérthetetlenségét kimondó törvényt. Büntetése arányban állt tettével: a ügyben szintúgy érintett Sigwarth-tal és Durgainnel, apával és fiával követségbe kellett indulnia északra, a Quetai-klán királyához, Wulthygarhoz. Kinnagdad rúnabetűkkel rótt levelét vitték, melyben a skottemami bányákat követelte a quetaioktól. A saját halálos ítéletüket hordozó futárok voltak. Időről időre kitört a háború a két klán között az ércbányák birtoklásáért, a nyertes fél azonban sosem élvezhette soká győzelmének gyümölcsét. A vesztes pár évig nyalogatta sebeit majd újra nekiveselkedett, hogy

megszerezze “ősi jussát”. Most épp az athrakanokon volt a sor, hogy visszavágjanak. Arach tudta, hogy ő és két társa talán meg sem érik már, hogy hadba vonuljanak. A terület átadására felszólító levél átadói gyakran krogathi pónik hátára kötözve, holtan tértek meg országukba hogy levágott fejük minden beszédnél kifejezőbben hirdesse a választ: nincs alku.

- Figyelsz te énrám? - Sigwarth immár közvetlenül elé állt, képe dühtől vöröslött. - Az átkozott természeted miatt vagyunk itt! Hogy támadhattál Kellundra?

- Erőszakoskodott a fiad feleségével!

- Kellund a király unokaöccse! Nem emelhetsz kezet rá! Csak a bírák ítélkezhetnek felette!

- Miféle törvény az, ami arra kényszerít, hogy végignézzem, mint becstelenítik meg a legjobb barátom asszonyát!

- Törvény, rend és az istenek tisztelete: ezek nélkül gyengék vagyunk! - Sigwarth szájából fehéren gomolygott elő a lélegzet.

- És körülöttünk tucatnyi klán várja, hogy nem mutatjuk-e jelét a gyengeségnek! Ugye, tudod, miért épp engem választott melléd Kinnagdad? Hogy megtanítsalak arra, amiben sosem jeleskedtél: engedelmeskedni! És Rachtat isten pörölyére mondom, beleverem a konok fejedbe a regulát, ha beledöglesz is! Királyunk tudja, hogy csak én vagyok alkalmas erre a feladatra!

- Feladat? - Arachar már üvöltött. - Wulthygar kibeleztet bennünket, úgy küld haza! Miféle feladat? Az átkozott törvényeid miatt halálra vagy ítélve, vén csont, pedig csak annyi a bűnöd, hogy nem akadályoztál meg, amikor leütöttem azt a mocskot! Veled talán igazságosan bánt ez a törvény?

Az eddig némán figyelő Durgain arca fehérebbre vált, mint a fenyőkön megtelepedett hó.

- Ugye, ez nem igaz, Arachar? Nem halunk meg... Kinnagdad nem öletné meg hű szolgáit...

- Elhallgass, te gyáva senki, te! - Sigwarth tajtékozva rontott fiára, egyetlen ökölcsapással a földre küldte, majd belerúgott. Durgain odébb hengeredett a hóban, igyekezvén kikerülni apja vastag szőrmékbe burkolt lábát.

- A hajad szála sem görbül majd, bár megérdemelnéd, amiért ennyire félsz attól, hogy életedet add a klánodért! Látod ezt, nyúlfi? - Az öreg hatszögletű ezüstlapocskát mutatott fel, amely láncon függött a nyakában. - Ez az inngrod. Kinnagdad király ütötte bele a pecsétjét. Amíg ezt viselem, a quetaiok nem érhetnek hozzánk. Közös törvény ez, amelynek Krogath összes klánja köteles alávetni magát!

- Mikor négy esztendeje ők üzentek hadat nekünk a skottemami bányák rniatt, mi talán betartottuk ezt a törvényt? - horkant fel Arachar. - Fenyőoszlopra szögeztük ki a követeket a Troll Hágójánál. Rajtuk is ott lógott az inngrod, Wulthygar király pecsétjével.

- Elhallgass! - zihálta az öreg, s mintha egy pillanatra zavarba jött volna. - Én vagyok a küldöttség vezetője. A szavam parancs. Ha mindenben engedelmeskedsz nekem, élve térünk haza. Igazi próbája lesz ez annak, mennyire tudod fegyelmezni magad!

- Higgy, amiben akarsz! - rántotta meg széles vállát Arachar, és az öreget megkerülve továbbindult.

- Megállj! Hamarosan beesteledik. - Sigwarth ledobta hátáról a tömött zsákot, majd melléhelyezte szarvasbőrbe

bugyolált csatabárdját. - Itt töltjük az éjszakát. Gyűjtsetek fát!

- Minek? Úgyis minden nedves a hó alatt. A quetaiok pedig megláthatják a füstöt... - Sigwarth szeme résnyire szűkült az ellenkezés hallatán. Tömpe ujjai bonyolult jelet írtak a levegőbe; ősi fohászt küldött a föld felé, melynek szívében Mahout isten lakozott. Arachar érezte, hogy a mágia a levegőbe emeli, akár a forgószél, majd visszaejti a földre. Megfeszítette bikanyakát, de Sigwarth varázsereje lefelé kényszerítette a fejét, míg az arca a hóba nem nyomódott. Tompán jutott el hozzá az öreg rekedtes hangú szónoklata.

- Úgy látom, rád nem hat a szép szó! De jobb, ha tudod, hogy egy papnak, Mahout isten szolgájának vannak keményebb eszközei is! Amíg véghez nem vittük ezt a küldetést, nem akarok több ellenvetést, Arachar! Ha azt mondom, hozz fát, akkor fát hozol! Ha azt mondom, gyűjts nekem szamócát, addig mégy, míg érett gyümölcsöt nem találsz a hó alatt! Most adj hálát Mahoutnak és nekem, amiért a helyes útra vezérlünk, azután indulj fáért! - Arachar tudta, hogy az öreg pap képes egész éjszaka így térdepeltetni, ha nem engedelmeskedik, ezért vicsorogva bár, de köszönetet mondott a törpe istennek. A mágia kiengedte szorításából, s ő morogva bevetette magát a fák közé, hogy teljesítse a parancsot. Dühösen csapta félre a fenyőágakat, széles alakja mögött valóságos hóvihar kavargott.

Másnap déltájban jutottak ki a fekete fenyvesből a Crallruc fennsíkra, melyen Wulthygar király tartotta udvarát. Arachar szikrázó hótól könnyező szemmel kémlelte a látóhatárt, a messzeségben a Vas-hegység északi nyúlványa emelkedett, sötét meredélyekkel szabdalt, fehér-kék sziklacsúcsok vonulata.

- Néhány óra, és Wulthygar színe előtt állunk! - szólalt meg Sigwarth, és bár a Mahout-pap határozottnak, dacosnak szánta e kijelentést. Arachar kihallotta belőle a félelmet.

Itt kinn a szabad ég alatt, ahová nem ért el a fák árnyéka, az egylábnyi mély hó felszíne számtalanszor megizzadt már a ragyogó napsütésben, ám az éjszaka eljöttével mindig újra visszafagyott. Az így keletkezett kemény kéreg egy pillanatig megtartotta a rálépők lábát, majd hirtelen beszakadt, igencsak megnehezítve a járást a három Athrakan-klánbélinek. Sigwarth Durgaint állította a menet élére, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy az ifjúra maradjon az ösvénytaposás fárasztó feladata.

Több mint egy óraja gyalogoltak már, amikor a szalmaszín hajú ifjú váratlanul megtorpant, és felkiáltott.

- Ott! Valaki…jön…

- Ne nyögdécselj már, ostoba!

Sigwarth idegesen félretaszította Durgaint, hogy jobban ráláthasson a fennsík alatti pusztaságra, ahová fia mutatott. Arachar is közelebb lépett, ujjai már a hátára erősített csatabárd szíját babrálták.

Hiányos öltözékű, apró alak rohant odalent, keresve azokat a földsávokat, hol a szél vékonyra fútta a havat. A vonásait nem lehetett kivenni ilyen távolságból, de mivel szakállt nem viselt, Arachar asszonynak vélte. A törpe nő néha maga mögé tekintett: két lovas ügetett a nyomában, hosszú szőrű, borzas pónik hátán. Az üldözők sisakján fehérlő farkaskoponyák arról árulkodtak, hogy viselőik a Quetai-klán harcosai.

A menekülő a fennsíkra felvezető, meredek ösvényt vette célba, nyilvánvalóan abban reménykedett, hogy a pónik nem tudnak majd megbírkózni a nyaktörő emelkedővel. A quetai harcosok is rájöttek erre, s megpróbálták vágtába

ugratni hátasaikat, ám a kimerült állatoktól már nem tellett több. Arachar önkéntelenül is arra gondolt, milyen kimerült lehet az üldözött, ha ezek a szívós jószágok így belefáradtak a hajszába.

Már látni lehetett a nő arcát. Szemében a rettegés mellett megcsillant valami elszánt dac, mely jobban hatott Aracharra, mint a nő nyilvánvaló kiszolgáltatottsága.

- Segítenünk kell neki! - A harcos a hóra dobta a hátáról leoldott szarvasbőr csomagot, s egylapú, “szakállas” harci bárdot göngyölt ki belőle.

- Tedd azt el! - szólt rá Sigwarth fenyegetően. - Ez a Quetai-klán földje. Azt vadásznak le, akit akarnak. Mi nem szólhatunk bele, különben elveszítjük az inngrod védelmét. Továbbmegyünk, és tudomást sem veszünk róluk! Indulj, Durgain!

- Menjetek! Egyedül is boldogulok! - köpte a szót Arachar. Kezében a baltával elindult az ösvény felé. Két lépést sem tehetett, amikor háta mögül meghallotta a félhangosan elmormolt varázslatkérő imát. Lassan, fújtatva fordult meg, akár egy felbőszített bika, készen arra, hogy utolsó erejéig ellenálljon egy hasonló mágikus viharnak, mint amilyenben előző nap volt része.

De a pap ezúttal más, alattomosabb varázslatot tartogatott a számára. Arachar alatt megroskadt a hó, hogy aztán a következő pillanatban hatalmas buborékká hízzon a törpe otromba, prémes csizmái körül. Mielőtt a harcos odébb vetődhetett volna, fagyos lehelet kúszott végig az olvadék felszínén, és ő máris térdig állt egy jókora jégtömbben.

- Vedd le rólam! - vicsorgott Sigwarth felé, és fejszéje fokával a jégre csapott.

- Figyelmeztettelek! - Az öreg törpe széles, szakállas képéről gonosz elégedettség sugárzott, amiért Arachar újabb okot adott a leckéztetésre. - Ha nem engedelmeskedsz szépszerével tudok én másképp is beszélni!

Póni nyerített odalent, s a hang egy felrebbenő varjúcsapa károgásába olvadt át. Arachar hallotta az üldözött nő sikolyát de a lábát lebéklyózó kolonc megakadályozta abban, hogy megnézze, mi történik az ösvény aljában. Hiába csapott le újra és újra a baltafokkal, Sigwarth varázslatának köszönhetően az acél csak jelentéktelen szilánkokat pattintott le a jégből.

- Vedd le rólam! - követelte megint, és fenyegetően meglóbálta fegyverét.

Az öreg közelebb imbolygott kurta lábain, de kellő távolságban megtorpant, hogy a hosszú nyelű fejsze ne érhesse el.

- Adj hálát Mahoutnak és nekem, amiért nem engedjük hogy újabb őrültséggel tetézd a bűnödet! - Sigwarth kezéből tekergőző fénykígyó cikázott elő, és Arachar arcába mart. – Ha kutyamód acsarogsz rám, úgy foglak tanítani, mint egy kutyát! Egyszer még megköszönöd nekem...

A nő újfent sikoltott, s ezúttal közelebbről jött a hang. Valami csattant, egy törpeharcos szitkozódott.

Arachar érezte, hogy parázsló dühe süvöltő máglyává lobban, olyan vadsággal, mintha nem is belőle fakadna, hanem sötét varázslat szítaná. Hasztalan igyekezett megőrizni önuralma maradékát. A krogathi tél minden hidege kevés volt ahhoz, hogy kioltsa ezt az izzást, mely lázas verejtékkel lepte be testét, s görcsbe rántotta izmait. Látása elhomályosult, Sigwarth-ot már csak lüktető húsdarabnak látta maga előtt. E pillanatban bármit

megadott volna azért, hogy széthasíthassa, véres, rángatózó ronccsá zúzza ezt a mokány alakot.

- Vedd le rólam, nyomorult vénség, különben megöllek! - Csak remélni tudta, hogy valóban értelmes szavakat mond, s nem artikulátlan, vadállati hörgés tőr elő haragtól összeszűkült torkán.

- Nyomorult vénséget mondtál? Majd én beléd verem a tiszteletet, ha kell!

Arachar arcán újabb fájdalmas sebet ejtett a pap villámostora, és a harcos orrát megcsapta saját perzselt szakállának bűze.

- Sigwarth, utoljára mondom...

- Úgyis vége! Elkapták azt a szukát! Nem a mi ügyünk. Kétségbeesetten, legyőzötten szállt a törpe nő sikolya a havas táj felett, a varjak rekedten feleseltek vele odafentről.

Arachar nagyot bődült, meglendülő kezéből kiröppent a bárd. A kétkezes fejsze nem hajításra készült, de a pusztító erőnek, mely útjára küldte, úgysem volt szüksége célzásra. Fojtott puffanás hallatszott, legalábbis a harcos tompán hallotta a fülében zúgó, dübörgő érveréstől. Sigwarth hanyatt zuhant, zömök teste árkot túrt a hóba.

- Apám!

Durgain az öreghez rohant, s megpróbálta lefogni a görcsösen rángatózó testet. Arachar látta, hogy valami gőzölög a hánykolódó pap feje tájékán, s ez a pára lassabban szállt fel annál, semhogy lélegzet lehetett volna. Vér folyt Sigwarth koponyájából, kásássá olvasztva a havat. A pap hirtelen elcsendesedett. Durgain egyre csak rázta, s közben kétségbeesetten szólongatta.

Arachar már tudta, hogy hiába: lába körül ekkor hasadt szét... mint az imént Sigwarth homloka... éles pattanással a jégtömb. A mágia elillant belőle, annak életével együtt, aki létrehozta.

- Vége van - szólalt meg rekedten a harcos. - Bocsáss meg, barátom! Durgain felnézett; arca sápadt volt, tekintete zavaros. Inkább tűnt ijedtnek és tanácstalannak, mint szomorúnak.

- Nem... Nem a te hibád! - rázta a fejét néhány pillanatnyi csend után. - Ő... mindenkivel csak...

- Hozd ide a baltámat!

Durgain gépiesen teljesítette az utasítást, és Arachar néhány erőteljes mozdulattal lefeszítette magáról a jégkolonc maradékát.

- Gyere! - vetette oda a szőke ifjúnak.

Még egy pillantást vetett az öreg Sigwarth mozdulatlan tetemére. Túl gyorsan történt minden, s túl kevés idő telt még el ahhoz, hogy igazán érezzen valamit. Sejtette, hogy ha majd teljes súlyával felfogja tettét, hirtelen jött elszántsága elolvad majd, akár a baltanyélre tapadt hó a markában. Felmordult, és nehézkesnek tűnő, tömzsi termetéhez képest meglepő fürgeséggel lódult az ösvény felé.

A törpe nő fuldokolt. Megpróbálta felemelni a fejét, de a hátába térdeplő quetai keményen lenyomta a hóba, míg társa a kötelekkel vesződött. Úgy hátrarántották a karját, hogy sikítani tudott volna a fájdalomtól, de ehhez sem volt elég levegője. Csuklóján durván megfeszült a gúzs, ujjai máris zsibbadni kezdtek.

- Engedjétek el! - A harcosok meglepetten pattantak fel a fogoly mellől, és szembefordultak az ösvény felsőbb

szakaszán álló, veres szakállú törpével, mintha összebeszéltek volna, mindkettőjük tekintete a harci bárdra siklott, melyet a széles vállú alak tartott kezében. A bezsírozott acélon tompa ragyogású cseppekbe szaladt össze a vér, mintha megannyi tűzopál ékítette volna a fegyver lapját.

A nő az oldalára fordult, s nagy kortyokban nyelte a levegőt. Megpróbált feltápászkodni, de az idősebbik quetai egy rúgással visszaküldte a földre, és a tarkójára hágott, épp csak annyira nehézkedve rá, hogy a fogoly ne tudjon mozdulni.

- Athrakanok! - szólt megvetően a másik farkas-sisakos. Kemény telünk van, ha az ilyen rühös kutyák éhségükben a farkasok közé merészkednek!

Arachar ezt válasz nélkül hagyta. Némán figyelte, amint a harcos oldalazva elindul a kardja felé, mely a keményre taposott, vérfoltos hóban hevert pár lépéssel odébb.

- Mutassuk meg nekik az inngrodot! - hallotta maga mögött Durgain suttogó hangját. - Nézd, egyikük varázstudó!

Arachar tekintete a nőt leszorító törpére villant. A quetai prémbundáját összefogó szíjakon faragott csontlapok, bőrzacskók, diónyi madárkoponyák függtek, s egy ezüstkék tollcsomó a tarsolya mellett. A fegyverek szembetűnő hiánya arra utalt, Durgainnek lesz igaza, s mágiahasználóval állnak szemben.

Amaz észrevette a kutató pillantást. Kivillantotta erős, fehét fogsorát, a homlokára simuló farkasagyarak élő másaként.

- Ne akard kipróbálni, mire vagyok képes, athrakan!

- Fekszik már odafent egy magadfajta - intett Arachar a baltanyéllel a háta mögé, amerre az ösvény vezetett.

- Mire várunk, Vérkönny? - mordult a varázstudó társa. A hóba döfte kardját, és kihívó lassúsággal nekilátott, hogy kerek pajzsát bal karjára szíjazza.

- Tiéd a kardforgató! - mormolta Arachar Durgainnek. A távolságot latolgatta, mely a Vérkönnynek nevezett quetaitól elválasztotta; az egyetlen esélye, ha sebes iramodással le tudja gázolni a varázslót.

Senki sem mozdult. Szél sepert végig a pusztaságon, porhó apró kristály-nyilaival szórva meg a feszülten figyelő törpearcokat. Szobroknak tűntek mind az öten, mintha zömök testüket jéggé dermesztette volna a tél lehelete, még mielőtt összecsaphattak volna.

Arachar felkészült, hogy szilánkokra törje ezt a fagyos mozdulatlanságot. Csak meg kell indulnia, lavinamódra, kihasználva a meredek ösvény adta lendületet. Aztán... a harcot végső soron úgyis a szerencse dönti el. Ám mégsem ő cselekedett elsőként.

- Tiétek a szuka! - rántotta meg a vállát Vérkönny, s a mozdulatra egymáshoz ütődtek a mellén fityegő csontlapocskák, koponyák, bőrszíjra fűzött kavicsok. Arachar csak most figyelt fel a férfi arcán a hosszúkás, biborszín hegre vagy tetoválásra, mely a bal szeme sarkából indult és a pofacsontja alatt ért véget.

A folt elnagyolt könnycseppet formázott.

- Megvesztél? - csattant fel a varázsló társa.

- Az övék! - Vérkönny hangján érződött: nem szokott ahhoz, hogy ellentmondjanak neki. Intett Aracharnak. - Vigyétek!

- Takarodjatok vissza Athrakan-földre! Elindult, vissza a hosszú szőrű pónik felé. Az állatok busa fejüket rázva üdvözölték, gomolygó lélegzet-felhőbe burkolva alakját. A másik quetai még egy utolsó, kihívó pillantást vetett a két ellenséges klánbélire, aztán követte a varázstudót. A két lovas hátra sem nézve elügetett, hátasaik kurta lába mögött porzott a hó. Durgain hosszú, megkönnyebbült sóhajjal fújta ki a visszatartott levegőt. Arachar sem bánta, hogy elmaradt a harc; gyilkos haragja időközben valami fáradt zavarodottságnak adta át a helyét. Hosszan bámult a lovasok után, és csak akkor szakította el róluk tekintetét, amikor ujjai megfájdultak a még mindig teljes erőből szorongatott fejszenyélen. - Tamoun - mondta a törpe nő halk, reszelős hangon, amikor Arachar vadászkése elmetszette a köteleit.

Felállt, és kinyújtóztatta tagjait. Izmos felsőtestén mindössze egy kurta, köldökig érő bőrmellényt viselt, s mellé számtalan sebhelyet, régieket és frisseket egyaránt. Rókaprém ágyékkötője vértől volt csatakos, mintha frissen elejtett ragadozók bőréből varrta volna: a szőrmét borító vörös ragacs mostanra kemény csimbókokká fagyott. Hosszú haját fémpánt szorította a homlokára, hátul pedig bőrszalaggal kötötte lófarokba. Az erős szálú loboncot azonban efféle eszközök nem tarthatták kordában: rakoncátlan, fekete fürtök hullottak a nő arcába és tetovált vállára. Sebesülései ellenére csinos bestia volt, legalábbis törpemércével. Durgain alaposan meg is bámulta, majd elvörösödve húzódott hátra, amikor az imént kiszabadított fogoly tekintete felé csapott, akár a korbács.

- Mit mereszted a szemed, tahó? Most már van merszed előbújni, igaz?

- Hisz' megmentettünk... - hüledezett az ifjú.

- És miért nem öltétek meg azt a két rohadékot? Férfíak vagytok ti, vagy gyáva menyétek? Ha fegyverem lett volna, egyik sem megy el innen élve!

- Elég ebből, asszony! - gurult méregbe Arachar. - Hogyan kaptak el, ha ilyen hatalmas harcos vagy?

Tamoun sötét szeme vadul villant a harcosra, aztán váratlanul elnevette magát.

- Nevetek is van, vagy az Athrakan-klánban az nincs szokásban?

- Én Quord fía, Arachar vagyok, a társam Sigwarth fía, Durgain. Gyere, odafent kapsz meleg ruhát!

Visszakapaszkodtak oda, ahol Sigwarth hűlő teste hevert. A nő szenvtelenül rángatni kezdte a halottról a szőrmebundát, s Durgain arca összerándult. Mégsem szólt semmit, csak akkor, amikor Arachar az inngrodot is letépte a láncingre vetkőztetett pap nyakából.

- Arra mi szükség?

- Quetai földön járunk. Hátha még szükségünk lesz rá.

- A quetaiok úgysem kegyelmeznek! - Tamoun megpróbált belebújni a bundába, de megtántorodott, s elesett volna, ha Arachar el nem kapja a karját. A nő dühösen kitépte magát a szorításból, de a harcos a rövid érintésből is érezte, hogy remeg a kimerültségtől.

- Miért üldöztek? - kérdezte Arachar.

- Szabadon járók vagyunk.

Arachar Durgainre pillantott, és a saját értetlenségét látta visszatükröződni az ifjú tekintetéből. Mindketten régről tudták, hogy léteznek szabadonjárók, nomád törpekolóniák, kiknek saját terület híján örök vándorlással telt az élete. E népség inngrodok és engedélykérés nélkül jött és ment, amerre kedve tartotta: soha egyetlen klán

sem vetemedett olyan hitványságra, hogy megtámadja őket. Azon kevés ősi szokás közé tartozott ez, melyeket valóban betartottak Krogath parányi királyságai.

- Felbőszítettétek Wulthygart?

- Ha igen, akkor nem tudom, mivel. Abban a völgyben vertünk tábort, amelyiket kijelölte számunkra. Fegyvereket és vérteket adtunk neki ajándékba. Jó fegyvereket. De tegnap éjszaka rajtunk ütöttek. Mi, harcosok, szembeszálltunk velük, hogy az asszonyok és gyerekek elmenekülhessenek.

- Egyedül te maradtál meg a harcosaitok közül?

- Elküldtek, hogy keressem meg az asszonyokat és a gyerekeket, s vigyem őket erről a földről. Néhányan akkor még küzdöttek, de kétlem, hogy mostanra egy is élne közülük. Ötödannyian voltunk, mint a quetai farkasok, de minden harcosunk legalább hármat vitt magával a halálba! - Tamoun elégedetten végigsimított ágyékkötőjén, jelezve, hogy a prémet mocskoló vér nem a sajátja. - Én sem vallottam szégyent.

- El kellene temetnünk apámat... - szólalt meg Durgain halkan.

- Tegyétek, ha meg akartok halni! A quetaiok mindjárt itt lesznek.

Tamoun beburkolózott Sigwarth bundájába, és végigmérte két megmentőjét.

- Meg kell találnunk a klánom túlélőit! - mondta végül. Induljunk!

Nem kérés volt: utasítás. De Arachart furcsamód nem zavarta a parancsoló hangnem, ahogy törvényektől és szokásoktól behatárolt élete lassan darabokra hullott, még

örült is, hogy valaki megmondja, mit tegyen az új helyzetben.

Elindult, és Durgainre is hathatott a nő kisugárzása, mert vonakodva követte őket.

A horpadásban felkavarodott a hó, mintha kósza légörvény rekedt volna benne, mely fel-alá száguldozva keresi a kiutat A két póni szobormereven állt az őket és lovasaikat rejtő förgeteg közepén. A hátasok sűrű szőrét, a törpék zömök alakját viháncoló fehér pelyhekké, köddé, jeges széllé bűvölte a varázslat.

Figyeltek. Az állatok az előttük kavargó porhavat, mely furcsa mód nem döfködte fagykristályokkal érzékeny orrukat.

A harcosok a három apró alakot nézték a távolban, akik egykedvűen meneteltek észak felé.

- Ahogy mondtam! - szólalt meg az egyik. - A szuka egyenesen az övéihez tart.

- A Vas-hegység felé indultak, Vérkönny! Talán a hegy mentén akarnak elvergődni Krang-Mrodagh-ig, vagy a Viharkeltő-hágón átkelni Zwearonba. Akárhányan is maradtak a szuka népéből, csak nyomorult kölykök, asszonyok, tehetetlen vénségek! Végeznek velük a trollok és a hideg. Nekünk már nincs itt dolgunk...

- A szégyenünket csak a vérükkel moshatjuk le. - A varázsló mindenfajta szánalomtól mentes hanghordozása ellentétben állt a szomorkás kifejezéssel, melyet a bíbor könnyfolt kölcsönzött arcának. - Az utolsó karonülő porontynak is kínhalált kell halnia, különben elfordulnak tőlünk az istenek!

Széles bőrövéről tollcsomót oldott le, lágyan végigsimította, majd felhajította a levegőbe. A forgószél

széjjelszórta a köteget, ám a tollak ahelyett, hogy visszavitorláztak volna a földre, újra egymás felé libbentek.

- Víííííjjjjjjjjjjj!

Fűltépő rikoltással tárta ki szárnyait a fagysólyom. Szilaj kedvvel suhant toronyiránt, majd kőként zuhant alá, s csak az utolsó pillanatban rebbent fel ismét. Égi örömtánca azonban nem tartott sokáig. Idézője intésére a varázslattal életre hívott ragadozómadár kékezüst nyilként suhant tova a hómező felett. A látóhatáron araszoló három alak felé tartott, repülés közben egyre feljebb és feljebb emelkedve a felhők közé.

- Az utolsó csecsemőnek is pusztulnia kell. Akkor újra lesz becsületünk.

Vérkönny combja szorításával elindította hátasát, és társa követte példáját. Kavargó hóuszály kísérte vágtájukat egészen a fennsíkig.

5.

Crídan Csamoka! - mutatott előre Tamoun.

A havas hegyoldalban úgy feketéllett az alacsony barlangbejárat, akár egy hópárduc összehúzott szeme. Aracharnak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a nyílás egy valódi ragadozó sóvárságával méregeti őt. Nem nyugtatták meg az üreg közelében felmeredő oszlopok sem. Ezek - bár semmilyen látható célt nem szolgáltak - túlságosan szabályos faragásukkal nem lehettek természetes sziklaképződmények.

Durgainre pillantott, hátha benne is hasonlóan baljós előérzeteket kelt ez a hely, de úgy tűnt, a szőke üstökű ifjú számára megszűnt a külvilág. Órák óta szótlanul, magába roskadva gyalogolt velük.

- Hé, fel a fejjel, fiú! - szólt oda neki Arachar. A fiatal törpe ráemelte fátyolos tekintetét.

- Felfogtad te, mit tettünk, Arachar?

- Csak azt, amit tennünk kellett.

- Nincs számukra mentség. Megöltük Mahout egy papját. Az apámat! Áthágtunk minden írott és íratlan törvényt, s vérbűnnel tetéztük!

- Én öltem meg Sigwarthot! Te vétlen vagy!

- Végeznem kellett volna veled, míg a jégbe volt szorulva a lábad! De én melléd álltam! A cinkosod lettem.

- Hé, fiú, te csak ne tarts semmitől! Ártatlannak foglak vallani. - Durgain a fejét ingatta.

- Vallani? Ki előtt? Hát nem látod, miféle útra léptünk? Soha többé nem térhetünk vissza a klánunkhoz. Kitagadottak lettünk. Rosszabbak! Eldobtuk magunktól azt is, ami a száműzöttek végső menedéke. - Arachar tudta, mire gondol a társa, anélkül, hogy az kimondta volna. Krogathban a kitagadott törpék mindössze két dologban reménykedhettek: istenük kegyelmében, s abban, hogy valamelyik szomszédos klán befogadja őket. Ők ketten azonban a pap révén magukra haragították az isteneket, Tamoun révén pedig a quetaiokat. S mindez az ő “átkozott természete” miatt ahogy Sigwarth mondaná. Sigwarth, aki törvény és rend nevében végignézné saját menye megbecstelenítését, és egy védtelen nő lemészárlását, és talán neki lenne igaza.

- Hé, fiú... - mormolta, de maga sem tudta, hogyan folytassa.

- Soha többé nem látom az asszonyomat! - tört ki Durgain

- Bár inkább hagytad volna, hogy Kellund elvegye, amit akar!

Az eddig némán menetelő Tamoun most megtorpant, és hátrafordult. Sötét szeme nem sok részvétet sugárzott az ifjú felé.

- Úgy látom, az asszonyod jobban jár, ha nem térsz vissza hozzá! Mihez kezdene egy ilyen siránkozó vénasszonnyal?

Durgain elfordította arcát, de Arachar dühösen förmedt a nőre:

-Hagyd őt békén! Bátor harcos módjára viselkedett! - Tamoun gúnyosan elhúzta száját, majd továbbindult. Arachar magában fortyogva kapaszkodott felfelé vezetőjük nyomában. Crídan Csarnokának bejárata, a derékba tört kőoszlopok látványa... ugyan miféle faragások tekergőznek az oldalukon, a rátelepedett hó alatt?... továbbra is megmagyarázhatatlan rettegéssel töltötte el. Időről időre megállt, és körbekémlelt, mint aki támadástól tart, ám aztán a nő nyugodt, magabiztos léptei láttán elszégyellte magát aggodalmaskodásáért. Csak egy asszony, mégsem rezzen össze, valahányszor madár rebben a bozótosban...

Ekkor a bejárat közelében megrezdült az egyik sombokor, a felszálló finom hófelhőből előbukkantak aszott ágai. Arachar oldalt vetette magát, épp csak elkerülve egy hosszúkás tárgyat, mely hüvelyknyire suhant el mellette.

Vadászdárda volt, fanyele rezegve meredt ki a hóból. A harcos odébbgördült, s már nyúlt is a csatabárdjáért. A szeme sarkából megpillantotta Tamount, aki feltartott kézzel felállt az ösvény közepén.

- Hasalj le, eszement ném ber! - kiáltott a nőre.

- Skelas! - rikoltott Tamoun, ügyet sem vetve a földön kúszó, két athrakanra. - Skelas, én vagyok az!

Arachar izmai harcra készen megfeszültek a fiatal törpe láttán, aki a még mindig remegő ágak mögül bújt elő. A kölyök nem tűnt veszedelmes harcosnak. Alig nőtt ki a gyermekkorból, állán épp csak pelyhedzett vörhenyesszőke szakálla.

- Kiket hoztál ide, Tamoun? - kérdezte bizalmatlanul.

- Barátokat. Két harcost, akik segíteni fognak nekünk.

- Végezzünk velük! - vicsorogta a kamasz. - Öljük meg őket,és...

- Elhallgass! Segíteni fognak nekünk. Minden fegyverre szükségünk lesz, ha élve ki akarunk jutni Wulthygar földjéről. És férfiak sem maradtak közöttünk... Vagy talán visszatért valaki?

Skelas a fejét rázta, és előbicegett a bokor mögül. Combját szorosra húzott kötés födte, mely azonban túlságosan átázott már ahhoz, hogy vissza tudja tartani a törpe lábszárán lefelé kúszó vérpatakokat. Bal karját a mellkasához préselte, és Arachar nem tudta megállapítani, hogy maga a végtag sérült, vagy Skelas egy mély sebet takargat az oldalán. Annak alapján, ahogy a fiú kinézett, az athrakan azt is csodálta, hogy egyáltalán dárdát tudott vetni rájuk.

- A harcosok közül eddig még senki sem jött vissza, egyedül te! - Skelas imbolyogva megállt a nő előtt. - Egy quetai csapat a nyomunkba eredt. Akik lemaradtak, azokat elfogták.

- Miért nem mentél vissza értük?! - csattant fel Tamoun.

- Visszamentem, és megöltem az üldözőket. De a foglyokat addigra már elküldték a fennsík felé. Kha'ema is... közöttük volt...

A törpe nő arca eltorzult. Vállával félretaszította a sebesült fiút, és a barlang felé indult. Léptei meglassúdtak, válla megroskadt, mintha eddig fáradhatatlannak tűnő testére most szakadt volna rá a harc és az azt követő kíméletlen hajsza minden kimerültsége.

- Én megtettem, amit lehetett! - kiáltott utána Skelas dacosan. - Láthatod, nem kíméltem magam!

- Őrködj tovább!

Arachar követte Tamount, s közben arra gondolt, hogy a kamasz alighanem kivérzik itt, mire az őrsége lejár.

- El kellene látni a sebeit! - mondta a nőnek.

- Ki vagy te, az apja, hogy így félted?

- Ej, asszony, próbára teszed a türelmemet! Ki az a Kha'ema, aki után ennyire bánkódsz?

- Én nem bánkódok senki után! - fortyant fel Tamoun, aztán elkomoruló arccal hozzátette: - Kha'ema a lányom. Hétesztendős.

- Akkor nem hinném, hogy megölik! - rázta a fejét Durgain jószándékúan. - A quetaiok sem szörnyetegek. Ha felcseperedik, asszonyául választja egy harcos, és...

- Megölik. Higgy nekem.

Durgain egy vállrándítással visszasüppedt búskomorságába. Arckifejezésén látszott, hogy nem tartja többre Tamoun veszteségét a sajátjánál.

A nő már nem is figyelt rá. Hátrahajtott fejjel az égre meredt, ahol egy ragadozómadár rótta megfontolt köreit.

- Tudsz bánni az íjjal, Quord fia, Arachar? - kérdezte váratlanul.

- Nem mondhatnám - vallotta be Arachar. - Ahhoz, hogy én eltaláljak valamit, olyan közel kellene lennem a célhoz, hogy már akár baltával is fejbe csaphatnám, és a baltához jobban értek, elhiheted!

- Kár. - Tamoun résnyire húzott szeme még mindig a fellegeket fürkészte. - Bár holtan láthatnám azt a dögöt...

- Balszerencsét jelent megölni egy fagysólymot! -jegyezte meg Durgain. Arachar észrevette, hogy az ifjú törpe ábrázata még sötétebbre vált az emlékezéstől. A madár Kinnagdad király címerállata volt, s ők ketten soha többé nem vonulhatnak csatába a sólymos jelvény alatt.

- És az vajon nem rossz ómen, hogy a fennsík óta követ bennünket? - suttogta a nő.

A magasban köröző madár mintha megérezte volna, hogy nem szívesen látott vendég. Éles vijjogással meglebbentette szárnyát, s a feltámadó szelet meglovagolva elvitorlázott, vissza a pusztaság felé. Tamoun tekintete hosszan elkísérte. A nő egész testtartása azt sugallta, mintha legszívesebben maga is felröppenne, hogy a levegőben küzdjön meg a sólyommal, kitépett, véres tollak forgatagában. Végül vállat vont, és elindult a barlang felé.

A bejárat olyan alacsony volt, hogy belépéskor még a zömök Aracharnak is meg kellett hajtania szarvsisakos fejét. Odabent elsőként a hatalmas sziklatömbök közé ékelődött, víztől lyuggatott kváderkövekre és oszlopokra figyelt fel. Egykor törpékvájta tárnák húzódhattak itt, míg a hegy, visszakövetelve a magáét, rájuk nem omlott. A

klánnak, amely a csarnokot építette, vélhetően még jóval korábban leáldozott, mint a megroppant gerincű boltíveknek. Büszke termeik helyén szűk üreg maradt, téli menedék állatoknak vagy az olyan vadként űzött népnek, mint Tamouné.

Árnyak moccantak a félhomályban. Prémekbe burkolt testek bújtak össze, mintha medvecsalád téli álmát zavarná meg a két érkező lépteinek visszhangja. A falak mentén kuporgó törpék elcsigázott arca felderült Tamoun láttán. Mégsem hangzottak el üdvözlő szavak, csak a tekintetek kapcsolódtak össze. A nő néhány pillantással felmérte a veszteségeket, a rászegeződő szemek pedig megerősítették a szomorú tényt.

Vének, karon ülő gyermekek, néhány állapotos nő: Arachar két tucatra becsülte a számukat. Ennyien maradtak Tamoun klánjából.

Hajlott hátú öreg emelkedett fel az egyik sarokban. Amint előbbre lépett, a bejáraton át beszűrődő fény az arcára vetült. Őszes-sárgás szakálla csimbókokba tapadt össze, a bibircsókos bőrét szabdaló mély ráncokban elveszett a barlang gyér világa.

- Tovább kell mennünk, Thoeli! - vetette oda neki Tamoun. Az öreg csont-bőr keze, akár egy denevér szárnya, az alvó gyermekek felé rebbent. - Nem bírunk.

- Wulthygar ránk fog találni.

- Néhány órát kérünk csak!

- Megkapjátok. Most pedig adj fegyvert! - Úgy köpte oda az utasítást, mintha egy taknyos kölyköt ugráltatna. Arachar leesett állal figyelte. Az Athrakan-klánban hamar tisztességre tanították volna azt, aki ilyen hangot merészel megütni egy vénnel szemben. Tamoun ledobta magáról Sigwarth szőrmebundaját, míg Thoeli tömött zsákot húzott

elő a sarokból. A nő puha, vastag bőrruhát öltött magára, majd fényes láncinget, s végül újra belebújt a meleg prémbe. Fémszegekkel megerősített pajzsot és hegye felé szélesedő, rövid szablyát kapott még fel a barlang padlójára szórt holmik közül, s már fordult is vissza a kijárat felé.

Arachar utánaeredt, elhessegetve magától a bosszantó felismerést, hogy ő és Durgain egy ideje hűséges ebek módjára loholnak az akaratos asszonyállat mögött.

6.

- Ott jönnek! - mutatott előre Skelas. Vérveszteségtől sápadt arcán vörös foltok ütköztek ki az izgalomtól. - Ergthor és... Duldril? Igen, Duldril az!

Két alak közelgett a pusztaságban; egészen a látóhatárig húzódott a girbegurba ösvény vonala, melyet a hóba tapostak. Furcsán egymásnak dőltek, s Arachar csak némi szemhunyorgatás után jött rá, hogy az egyik támogatja a másikat. Meg-megálltak pihenni, a sebesült egyszer le is térdelt a hóba, így próbálván erőt gyűjteni.

- Skelas, te itt maradsz! - parancsolta Tamoun, majd intett Aracharnak és Durgainnek. - Ti ketten velem jöttök! Segítenünk kell nekik!

Leereszkedtek a hegyoldalon, és futni kezdtek a két túlélő felé, akik a segítség közeledtét látva leroskadtak, s többé egy lépést sem tettek.

Arachar leszegett fejjel rohant, akár egy fújtató bika. Szívesen megtudakolta volna, mire fel ez a nagy sietség - a majd' egy teljes napja a jégmezőn kóborló párosnak már aligha számít ez a néhány perc. De még ennél is kevésbé értette saját magát, amiért ellenvetés nélkül aláveti magát Tamoun minden szeszélyének.

- Felkelni! - zihálta a nő, aki elsőként érte el a két harcost. A sebesült hóna alá nyúlt, és megpróbálta talpra állítani. - A fagysólyom... nyakunkra fogja hozni a quetaiokat!

- Ostoba beszéd! - vetette oda Arachar. - Holnapra elfújja a szél a nyomainkat, és sosem találnak ránk!

Először azt hitte, szavai elérték céljukat, mert Tamoun visszaengedte az alvadt vértől mocskolt törpét a hóba. Ám a nő továbbra is feszült maradt: feszülten hallgatózott. Pár pillanat múltán már Arachar is érezte a lüktetést. Valahol, nem is olyan messze súlyos lábak dobbantak, s a fagyott föld átvette a lüktetést, mintha a táj szíve verne rémült ütemet.

- Jönnek! - A bélelt, fekete köpönyeget viselő törpe harcos, aki idáig kísérte sérült társát, a távolba mutatott.

Nyugaton, ahol a Crallrud-fennsík a Vas-hegység előőrseit képező dombokba olvadt, lovasok bukkantak fel. Hátasaik furcsa mozgásából Arachar rájött, hogy nem pónik nyergében ülnek.

- Nywore-lovasok! - Tamoun számolni kezdett. - Tizenketten vannak.

- Húzódjatok szét! - szűrte a szót fogai közt a fekete köpenyes Ergthor. - Én Duldril mellett maradok.

- Fogd! - Tamoun szablyáját és pajzsát nyújtotta neki, cserébe pedig kihúzta a tőrt a harcos övén függő tokból.

Arachar oldalazni kezdett a hóban, egy pillanatra sem véve le tekintetét a lovasokról. A nywore-ok sebesen közeledtek. A medvével és lóval egyaránt rokonságot mutató hátasállatok szeme sárgán villant elő fejvértjük nyílásain. Barlangok simára koptatott sziklapadlójához szokott mancsukat felsebezte a hó, s ez a végletekig fokozta dühüket.

- Válaszolj egy kérdésemre, asszony! - szólt oda Arachar Tamounnak, aki tőle hat lépésre állt, ugrásra készen. - A mi harcunk ez? Az enyém és Durgainé?

- Ők ott... a Törvény és a Rend! - A nő állával a nyworelovasok felé bökött. - Üldöznek bennünket, szabadonjárókat. Azt akarják, úgy éljünk, mint ők. Abban higgyünk, amiben ők. Azt csináljuk, amit ők. Döntsd el magad, Quord fia, Arachar, hogy a te harcod-e ez! Én nem választhatok helyetted.

- Mégis, hogy döntenél?

- Mi, szabadonjárók, úgy tartjuk, hogy a harag jó tanácsadó. Az őszinte düh megmutatja az igaz utat.

Arachar bólintott, és szembenézett a quetaiokkal, A harag jó tanácsadó. A dühe most ellenük irányult, a farkaskoponyák mögé rejtező mészárosok ellen. Aztán végigsöpört rajta a harc előtti pánik. Olyan hirtelen lepte meg, akár a rosszullét a részeget, kinek leheveredvén a fejébe tolul a szesszel vegyített vér. Nem bánta - úgyis csak addig a pillanatig tart ez az érzés, míg acél nem csendül az acélon. Ujjai összeszorultak a bárd nyelén, s hagyta átáramlani magán a lelkét gyengítő gondolatokat. A gondolatokat, melyek gyorsan tovaszállnak, és utánuk nem marad más, csak ő és a fegyvere.

Az egyik lovas már csak húszlépésnyire járt tőle. A téli nap fényében Arachar szinte bántó élességgel látott minden egyes bőrszíjat, csatot, zablavasat és szőrszálat a felé száguldó nywore-on. Morajlássá erősödött fülében az állat fújtatása és a quetai csatakiáltása.

A végén markolta meg a harci bárd nyelét, akár egy favágó. Megperdült a sarka körül, hogy minél nagyobb lendületet vihessen a fejszecsapásba, s közben lebukott. Célt tévesztett pöröly suhant el a feje felett, míg az ő vasa

belecsapódott a nywore izmos lábába, mintha egy hegyomlás sodorta volna tova. Tehetetlen bábként vonszolódott a hóban, miriádnyi jégtű horzsolta fel az arcát, s tömte el a szemét. Aztán a balta egy rándulással kiszakadt a szörny szíjas húsából, s ő még néhányat hengeredett, majd megállt. Szédelegve tápászkodott fel, pillái alól könnyként csorgott az olvadó lé. Még vissza sem nyerte teljesen a látását, már lódult is előre, a leroskadó nywore felé.

A quetai harcos nyögve próbált kiszabadulni sebesült hátasa alól, farkasfővel díszített sisakja messzire gurult. Arachar egyetlen csapással szétzúzta a koponyáját. A havon párálló vér és agyvelő...

...Hát nem látod, miféle útra léptünk?...

...Sigwarth halálát idézte eszébe, de egy dühös mordulással lerázta magáról az emléket.

Ágaskodó nywore bömbölése vonta magára a figyelmét. A lovas mögött Tamount pillantotta meg, aki épp hátrafeszítette a quetai fejét, majd villanó tőre vöröslő hasítékot nyitott a törpe torkán. A nő lelökte a haldoklót, és előrelódította magát, a magas kápájú nyeregbe. Sarkát az állat oldalába vágta, és berontott a többi támadó közé.

Ergthor csapása alatt újabb nywore rogyott le véresen. A lovas meghemperedett a hóban, de rögtön talpon termett, és pajzsával támadója arcába vágott. Arachar csak annyit látott, hogy a quetai kardja a magasba lendül, majd Ergthor a halott Duldril mellé hanyatlik, immár fej nélkül.

A quetai Arachar felé fordult, és meglóbálta véres pengéjét.

- Azt hitted, tényleg futni hagyunk, athrakan kutya? - röhögött.

Arachar felismerte: Vérkönny társa volt az.

Futva indult a quetai felé, hogy kellő lendületet szerezzen. A baltaharcosnak folyton támadnia kell. Elveszett, ha védekezni kényszerül a markolathoz közeli súlypontú, épp ezért sokkal gyorsabban forgatható kard ellenében.

Rézsút lefelé sújtott ellenfelére, közben jobb keze lejjebb siklott a rúdon. A quetai pajzsszéllel akasztotta meg a bárd nyelét. Arachar csak erre várt - hogy belül kerüljön ellenfele védelmén. Két hirtelen, brutális mozdulatot tett, törzsével is ráfordulva, hogy még gyilkosabbá növelje ezek erejét.

...Hátrahúz... .. A bárdpenge alsó szakálla, akár egy horog, lefelé rántotta a pajzsot...

...Előrelök... ...A penge felső, éles csúcsa a törpe immár védtelen képébe robbant, orr és arccsontok véres szilánkjai közé darálva a szemgolyóit.

- Jobban tetted volna, ha tényleg futni hagysz... - Arachar egy rúgással hanyatt lökte a nyöszörgő, harcképtelen alakot. Elkísérte tekintetével a hátrahanyatló testet, és ezzel súlyos hibát követett el. Olyanra pazarolta figyelmét, aki már nem árthatott neki. Mielőtt körülnézhetett volna, honnan is érkezik az újabb veszély, valami csattant a fején, s ő áldozata mellé zuhant. Nem látta, csak érezte, hogy egy nywore dübörög el mellette; a karmos lábak magasra vágták a véres latyakot.

Erölködve felnézett; horpadt sisakja alól meleg vérpatak csurgott a szemébe. Vörös ködön át figyelte a hóban térdeplő Durgaint, aki apró nyögések kíséretében, hüvelykről hüvelykre húzta ki magából a gyomrát átdöfő kardvasat. Hosszú, kegyetlen agónia vár rá, ha valamelyik quetai előbb véget nem vet az életének. A farkaskoponyások leeresztették fegyvereiket, s lassan léptettek előre fújtató bestiáik hátán. Mindössze öten

maradtak. Győzhettünk volna, gondolta Arachar elkeseredetten, noha maga is érezte, hogy ez nem igaz. Maroknyi sebesült, gyalogszerrel, tucatnyi lovas ördög ellen... Ugyan miben is reménykedtek?

A quetaiok ráérősen kört formáltak egy hatodik lovas körül Amazt hiába takarták el a széles, bőrpáncélos hátak, Arachar tudta jól, ki az. Újra felharsant az elkeseredett-dacos női sikoly melyet hallott már egyszer, a Cralludfennsíknál. Szemhunyásnyi időre rés nyílt a lovasok gyűrűjén, s az athrakan harcos láthatta, amint két penge egyszerre hatol be Tamoun szétnyíló láncigének hasítékain, míg a többiek a nő lendülő pörölyét akasztották meg.A kardok véres-síkosan csusszantak ki a húsból, és a törpe nő némán lefordult a nyeregből.

- Nee! - üvöltött Arachar, és megpróbált felállni, bár úgy érezte, agyát öregverővel puhítja az üllőn egy láthatatlan kovács.

A quetaiok felé fordultak. Egyikük rámutatott, vigyora hófehér fogakat villantott fel a farkaskoponya alatt. Nehéz csizmák dobbantak a letiport havon, miközben Arachar szédelegve lábra állt, csatabárdját használva mankóként.

Roppanás, majd elfúló hörgés.

Az egyik quetai imbolyogva megállt, s remegő ujjakkal tapogatózott az álla alatt kibukkanó acélhegy felé. Amikor a haldokló térdre zuhant, Arachar Skelast pillantotta meg mögötte, aki talpát a harcos hátának feszítve próbálta kiszabadítani dárdáját. A sebesült fiú erejét azonban láthatólag felemésztette, hogy a barlangtól idáig vonszolta magát: eleresztette a fanyelet, és reményvesztetten lerogyott áldozata mellé.

Arachar ekkor már teljes sebességgel rohant.

Athra-kaaan!

Hazugság volt a klán csatakiáltását harsogni, a nevet, amely már semmit sem jelentett számára. De a számos ütközet során szerzett megszokás megtette a magáét: harci lázban égve önkéntelenül is ez az üvöltés szakadt fel a torkából.

A quetaiok szétnyíltak előtte, óvatosan, látszólag gyáván hátráltak jobbra-balra lendülő bárdja elől. Tapasztalt harcosok voltak, kerülték a felesleges kockázatot. Egy perc sem telik belé, a sebesült fejszést kimeríti, hogy négyükre figyel: a mozdulatai hamarosan lankadni kezdenek. Akkor előrelépnek, és széttépik.

Arachar tudta ezt, s nem is reménykedett abban, hogy élve megúszhatja. Kiszemelte egyiküket, a legvállasabb quetait, és csak őt támadta, ügyet sem vetve a többiekre. Csatabárdja kettős hurkokat írt le, pengéje és foka váltakozva döngött a harcos kerek pajzsán. Folyamatos védekezésre kényszerítette ellenfelét, aki botladozva hátrált előle, nem kapván esélyt a visszavágásra.

Arachar nem látott mást, mint az előtte imbolygó pajzsot, a horpadó vas mögött hasadozó tölgyfát. Erre zúdította rá minden haragját. Elméjének csak egy kicsiny szegletében motoszkált a gondolat, hogy mostanra már halottnak kellene lennie. De különös módon még mindig nem hasított kardpenge a nyakszirtjébe. Mintha védtelen háta mögött a többi három quetai nem akart volna beleavatkozni a párbajba...

Valahol hátul egy test zuhant súlyosan a hóba, s egyszerre két farkaskoponyás kiáltott fel. Meglepte a hangjukból kicsendülö rémület. Kis híján hátrafordult, hogy lássa, rni történik. ám sikerült legyűrnie a késztetést. Megtorpanás nélkül tovább rohamozta ellenfelét. Izzadó tenyerét feljebb csúsztatta a nyélen, és változtatott a fejszelendítések mintáján, nehogy a harcos kiszámíthassa, merről érkezik a

következő csapás. Duhogott a vas, dühös szikrák izzottak fel a küzdők között.

A quetai végre hibázott. Rossz ütemben lépett hátra, s a következő könyörtelenül rászakadó ütés a foldre kényszerítette. Amikor kardjára támaszkodva megpróbált kifordulni oldalra, Arachar lesújtott rá. A bárdél roppanva harapta keresztül magát a sisakon és két koponyán - a rég holt farkasén és a pillanatokkal ezelőtt még élő harcosén.

Nem vesződött azzal, hogy kitépje fegyverét a törpe szétnyílt fejéből. Megperdült... s még láthatta elesni az utolsó quetait az övéhez hasonló, kíméletlen csapás alatt.

A három holttest felett nem más állt, mint Tamoun - harci kalapáccsal a kezében, diadalmasan, akár egy hadistennő.

- Vérzik a fejed, Quord fía, Arachar! - A nő elgyötört mosolyra húzta száját. Arcát úgy elborította a vér, mintha megnyúzták volna: még a fogsora is bíborszínben csillogott. – Be kell kötözni.

- Ki vagy te: az anyám, hogy így féltesz? - préselt ki egy féloldalas vigyort az athrakan, de rögtön el is komorult.

Valami hibádzott, valami átkozottul nem volt itt rendben. Megpróbálta összeterelni pörölycsapástól szerteszaladt gondolatait, de a köd sehogy sem akart oszlani elméjéről. Tamoun oldalát fürkészte, a szétpattant láncszemeket, ahol a kardok a nőbe hatoltak...

...és megölték, a fenébe is, keresztül kellett metszeniük minden nemesebb szervét!

Vér. Vérnek lenni kellett - s igazság szerint látott is belőle bőven Tamoun csípőjén és combján. De maga Mahout isten ss tudta volna megmondani, mennyi abból a harcosnő sajátja, és mennyi a szerteszét heverő holtaké.

Hiába vette le horpadt sisakját a tőle telhető legnagyobb óvatossággal, még így is felszisszent, amikor fejsebébe tapadt haja elvált a béléstől. Tekintete rögtön Durgaint kereste. A fiatal törpe összegörnyedve hevert, alatta jókora, vörös folt a fehér havon. Csak fagyott lélegzet-felhői jelezték, hogy még nem párállott el belőle teljesen az élet.

7.

A tűz fénye hajladozó árnyékokkal töltötte meg az üreget. Odakint elnyújtott farkasvonyítás hangzott fel, aggasztóan közelről. Arachar Skelast és Tamount figyelte, amint a barlang végében tátongó nyílás felé cipelik Durgaint. A vén Thoeli mögöttük csoszogott, gyógyfüves szütyőivel a kezében.

Az athrakan harcos kopott medvebőrön ült, hátát a sziklának vetve. A szakálla közé száradt vért kapirgálta, s közben mogorván viszonozta a gyerekek és vénasszonyok gyanakvó pillantásait. Úgy emlékezett, zsákjában akad még némi élelem, de ahhoz is túlságosan kimerültnek érezte magát, hogy egyen. Bezzeg Skelas és a nő átkozottul tartják magukat... Pedig közelebb kellene lenniük a halálhoz tán még Durgainnél is, aki lázas önkívületben motyog a kezük között. Skelas nemrég még járni is alig bírt: összerogyott, miután utolsó erejével ledöfte azt a quetait. De később Tamounnal anélkül hordozták a sebesültet egészen idáig, hogy egyszer is megálltak volna pihenni. Míg ő, Arachar a fejére mért ütéstől kábán vánszorgott mögöttük egész úton...

Bármilyen varázslatot is űznek amazok, most neki is elkelne belőle egy kevés.

- Mi van vele? - kérdezte Tamount, amikor az Skelas társaságában végre előbújt a sötét nyílásból.

- A barátod nagyon súlyos sebet kapott. - A nő kerülte a pillantását. Sápadtnak tűnt, szemét sötét karikák árnyékolták. Most végre olyannak tűnt, amilyet Arachar elvárt volna egy kardokkal átdöfött harcostól.

- Meg fog halni?

Újra felüvöltött a farkas, és egy egész falka válaszolt rá.

Tamoun aggódó pillantást vetett a barlang bejárata felé, majd visszafordult Aracharhoz.

- Thoeli ért a gyógyításhoz. Megteszi, amit lehet. De nem varázsló: csodát ne várj tőle.

- Olyan csodát se, mint amilyent tőled láttam? - Arachar a nő arcát fürkészte, milyen hatást vált ki ez a kérdés.

Tamoun durvaságukban is csinos vonásai azonban meg sem rezdültek. Letelepedett mellé, hátát a falnak vetette, s lehunyta a szemét. Arcáról még odakint ledörgölte a vért egy marék hóval, de nem végzett túl alapos munkát: halántékán és nyakán alvadt ragacs sötétlett.

- Azt ennek köszönhetem! - Felhúzta a láncing ujját, és odamutatta Aracharnak a bal karját. A harcos szemügyre vette a bőrre tetovált ábrát: sárkányszárnyú, sas-csőrű szörnyeteget ábrázolt, melyet kard döfött át. - Minden vagyonomat odaadtam érte a tulevieni boszorkánymesternek, aki csinálta. Képes meggyógyítani, ha súlyos sebet kapok, de a halálból nem hozna vissza.

- Skelasnak is van egy hasonló?

- Nem, ő egyszerűen csak szívós gazember! - vigyorgott Tamoun. - De mit aggódsz folyton miatta?

- Trollok tökét aggódom én! Csak épp... Veszítenünk kellett volna ennyi quetai ellenében!

- Fáraszt az ostobaságod, Quord fia, Arachar! Talán azt veted a szememre, hogy nem vesztünk oda mindannyian?

Arachar meglepetten érezte arcán a nő hajának csiklandását. Tamoun a vállára hajtotta fejét, lehunyt szemmel, mintha aludni készülne. A falak mentén ücsörgő vénségek értőn tekingettek feléjük, a gyerekek vigyorogtak és sugdolóztak. A harcos zavartan és dühösen nézett velük farkasszemet: mit sejtenek, amit ő nem? De az asszonyt mégsem taszította el magától.

- Sok csatában részt vettem már - mondta -, de olyat még nem értem meg, hogy az egyik pillanatban holtan és sebesülten fekszenek mind, akik mellettem küzdöttek, a következőben pedig miénk a győzelem.

- Az én klánom harcosok klánja. Abból élünk, hogy jobban harcolunk másoknál. Akit legyőzünk, annak megkapjuk a fegyvereit, a lovát, és ami még benne volt az egyezségben.

- A quetaiok is kemény harcosok!

- Nekünk jobbnak kell lenni a jónál!

- A mi életünk is harcban telik el...

- De ti seregben harcoltok.

- Mi a különbség? - Aracharban gyűlni kezdett a bosszúság a nő fennhéjázása miatt.

- Élet és halál. Vegyük példának a baltádat. Jó fegyver a csaták forgatagában, ahol sokan csapnak össze. Pusztító eszköz ott, ahol az ellenfeleidnek nincs ideje figyelni, honnan érkezik a következő csapás. De ha párbajt vívsz valakivel, aki csak veled törődik, csak a te ütéseid elől akar kitérni... oda az előnyöd. A quetaiok tudták ezt: a

pajzs és kard bölcsebb választás volt erre a portyára. Mindig az dönti el, hogy milyen fegyvert használj és hogyan, hogy milyen küzdelemben veszel részt. Ezt az Athrakan-klánban nem tanulhattad meg.

- Azokon az átkozottul bölcs quetaiokon most mégis a farkasok lakmároznak! - düllesztette ki a mellét Arachar. - Bárkit legyőzök a fejszémmel!

- Ha akarod, kiállok veled egy szál tőrrel. - Tamoun csendesen, egykedvűen mondta ezt, mégis volt valami a hangjában, ami miatt Aracharnak esze ágában sem volt elfogadni a kihívást.

- Fáradt vagyok, és éhes! - nyújtóztatta ki izmos testét a nő. Arachar szikkadt kenyérdarabot húzott elő a zsákjából, és felé nyújtotta. Az örökké kötekedő Tamoun tekintetében őszinte döbbenetet látott.

- Köszönöm! - A törpe nő tétován elvette a kenyeret.

Hangjában mintha meghatottság bujkált volna. - De most valami tartalmasabbra vágyom.

Mielőtt Arachar megtudakolhatta volna, hogy van-e a szabadonjáróknak egyáltalán bármiféle élelmiszertartaléka, Skelas bicegett be a barlangba. A tűzhöz kuporodott, és melengetni kezdte átfagyott kezeit.

- Őrködj tovább! - vetette oda neki Tamoun. - A vért síró varázstudó fagysólyma utánunk kémkedett. Wulthygar már tudja, hogy Crídan Csarnokában vagyunk. Ha a nywore-lovasai hajnalig nem térnek vissza, azt is tudni fogja, hogy végeztünk velük, és másodjára nagyobb csapat jön értünk...

- Ki kell mennünk a holtakért! - pattant fel a tűz mellől a pelyhedző állú kamasz. - Be kell hoznunk őket!

- Elfáradtunk. Pihennünk kell, ha hajnalban útra akarunk kelni, hogy a quetaiok már ne találjanak itt!

- Ki kell mennünk a halottakért! - Skelas dühösen hadonászott. - Farkasok kóborolnak odakint!

- Én is hallom őket.

- Akkor mire várunk?

- Épp olyan jól tudod, mint én, hogy nincs erőnk megküzdeni egy egész falkával. Ezek a bestiák a Vas-hegységből jöttek le, hogy élelmet találjanak. Kemény tél van. Nem hagynák ott nekünk a koncot harc nélkül.

Skelas a haragtól reszketve hátat fordított, s egy pillanatra megtántorodott. Most először adta jelét, hogy őt is megviselte a vérveszteség és a kimerültség. Az apró közjáték furcsamód megnyugtatta Arachart.

- Higgadj le, kölyök! - szólalt meg az athrakan harcos. - Ha kimegyünk, azzal csak annyit érünk el, hogy hárommal több préda jutna a toportyánoknak.

- Te ezt nem értheted!

- Nagyon is értem, hidd el! Az én klánomban sem szokás a dögevők martalékául hagyni a halottainkat. De semmilyen szokás vagy törvény nem követeli meg, hogy széttépessük magunkat a holtak miatt. Már maguk mögött hagyták a testüket. Ami a farkasoknak jut, az csak élettelen hús.

Skelas kérdőn nézett Tamounra, de zord, kifürkészhetetlen pillantást kapott válaszul. A fiatal törpe dacosan felszegett állal sántikált el a kijárat felé.

- Mit gondolsz, elmegy a testekért egymaga? – kérdezte Arachar a nőtől halkan.

- Csak menjen, ha szerezni akar a falkának egy igazán jó estét. - Thoeli bukkant fel a barlang végében. A vén törpe elkapta Arachar kérdő tekintetét, s alig észrevehetően megrázta a fejét.

- Meghalt? - Arachar felpattant, észre sem véve, milyen durván lökte félre a nekidőlő Tamount.

- Még nem. - Az öreg zavartan köhécselt. - Még nem, fiam. De aligha éri meg a reggelt.

- Bemegyek hozzá!

- Hagyd most! Úgy sincs eszméletén. - Thoeli asszonyok egy kis csoportja felé fordult, és a nyílás felé intett. - Eriggyetek, lássátok el a sebeit!

Miközben a nők batyukkal a kezükben elosontak a belső üreg irányában, Tamoun feltápászkodott, és Arachar vállára tette a kezét.

- Elveszítesz egy barátot, Quord fia, Arachar. Megesik. De az ritkább, hogy nyerj magadnak egy klánt! És asszonyt... ha ugyan elfogadsz asszonyodnak...

- Hogy én...? - Az athrakannak elakadt a szava a váratlan ajánlattól. Ez idáig nem épp vonzalomként értelmezte Tamoun állandó gúnyolódását.

- Kemény, de szabad életet kínálok neked, Quord fia, Arachar.

- Eh, a fenébe is, én... Nem tudom, hová tartozom! Vagy hogy akarok-e bárhová is tartozni...

- Emlékezz, mit mondtam a harc előtt! A dühöd mindig tudja a választ. Hallgass rá!

Arachar kereste magában a haragot, tisztát és éleset, mint a frissen kovácsolt kardpenge. De csak tanácstalanságot talált, s lelkiismeret-furdalást Durgain miatt, akinek miatta kell ilyen ifjan eltávoznia.

- Regélj neki, Thoeli! - kapta el Tamoun az öreg csontos könyökét. - Hisz' annyi történetet ismersz. Mesélj a haragról, hogy ő is tudjon bánni a sajátjával!

Az öreg bólogatott, vagy tán csak nem tudott úrrá lenni feje reszketésén. Ráncos üregükben gubbasztó, nedves szemei körbepásztázták az üreget, mintha a sziklából remélne ihletet meríteni.

A falak mentén mocorogni kezdtek az árnyak. A gyerekek a tűzhöz kuporodtak, s közelebb húzódtak az asszonyok és a vének is. Amikor a mesemondó megszólalt, eleddig reszketeg hangja mély lett és zengő, akár az ércfejtő kalapácsoké a tárnák mélyén. Thoeli, a törpe megöregedhetett, de a legendák tudóján nem fogtak az évek.

8.

- Ez a dohos lyuk valaha büszke csarnok volt, fiam! Maga Crídan király uralkodott itt egy erős és hatalmas klán felett, északon a Vas-hegységig, nyugaton a Crallrud-fennsíkig uralták a földeket. A hegy gyomrában pedig addig terjeszkedhettek, ameddig erővel győzték. Egyre mélyebbre és mélyebbre vájták magukat a sziklába. Szertefutó tárnáik töméntelen drágakövet és jófajta ércet fiadzottak. Aztán olyan mélyre jutottak, ahol a sötétség sűrű, mint a viasz, s beléfullad a fáklyaláng. Gigászi csarnok mennyezetét törték át a bányászok, és odabent a leggyönyörűségesebb gyémántokra leltek, amiket valaha láttak. De az a hely nem lehetett az övék, mert már volt gazdája: egy ősi teremtmény lakozott ott, akit Lahaténak neveztek. Felébredt a gyémántokból merített, ezeréves álmából, és rettenetes volt az ő dühe. Megölte a

bányászokat, és még számos klánbélit, majd újra aludni tért, gondolván, hogy többé senki sem meri háborgatni... Nem ismerte Crídan népének makacsságát. Harcosokkal és mágiatudókkal tértek vissza, s maga a király vezette őket. Öldöklő harc tört ki. Lahate szörnyű erejét egyedül Crídan varázslatos pörölye, a Thermur tudta megtörni. A megsebzett lény a hegy mélyebb bugyraiba menekült, közel a világ tűzforrón és vörösen fortyogó szívéhez. Ott lábadozott, s közben szentségtelen hatalmakhoz fohászkodott bosszúért, és aki az Árnyak segítségét kéri, az sosem talál elutasításra. Amikor Lahate előbújt rejtekhelyéről, nagyobb erőt birtokolt, mint valaha. Öldökölni kezdte a törpéket, egész hegymélyi bányászvárosokat tett lakatlanná. Crídan és harcosai ismét szembeszálltak vele, de ezúttal nem bírtak a Rémmel. Egyezséget ajánlottak, és Lahate a régi csarnokát követelte vissza, minden gyémánttal együtt, melyet klánbéliek valaha elhordtak onnan. Vissza is kapott mindent annak rendjén, s ő most már szívesen álmodta volna tovább az álmát, de nem tehette. Az Árnyaktól kapott erő munkált benne, ölnie kellett, hogy lehűthesse vérét, mely úgy izzott, akár magma odalent, az Árnyak lakhelyén. Mert bizony, amit a Gonosz az egyik kezével ad, a másikkal kétszeresen veszi vissza! - Thoeli az utolsó szavaknál felemelte hangját.

- Kétszeresen veszi vissza! - felelte rá a barlangban ülő halk moraja. - Lahate egyre feljebb és feljebb portyázott. Nőket, gyermekeket ragadott el, és szétszaggatta a harcosokat, akik ellene szegültek. Crídan ekkor összehívta a klántanácsot. “Hagyjuk el a tárnákat!” - mondták mind. - “Omlasszuk le magunk mögött a folyosókat, hogy a szörnyeteg ne követhessen bennünket!” De Crídan dühösebb volt annál, semhogy hallgasson rájuk. Nem akart megbocsátani egyetlen elpusztított életért sem, és nem akart lemondani egyetlen bányáról sem. Így aztán mindenki elfordult tőle. Hiába fenyegette halállal azt, aki nem tart vele: harcosai inkább vállalták volna a kivégzést, mintsem még egyszer

felemeljék a csatabárdot a győzhetetlen Lahate ellen. Csak Crídan barátja, Brankaeg állt ki a király mellett. Ők ketten magukhoz vették a klán legféltettebb varázsfegyvereit, úgy indultak legyőzni a szörnyeteget. Iszonyú harcot vívtak vele, és kis híján legyőzték, akkora volt Crídan haragja. Mert a harag erőt szül!

- A harag erőt szül! - visszhangozták az asszonyok és vének Arachar körül.

- Lahate gyáván megfutamodott. Crídan és Brankaeg felfelé űzték, a tárnák kijáratához. Mindig csak felfelé... Mígnem a szörnyeteg kirontott a felszínre. A napfénytől eleven tűzzé lobbant az ereiben keringő hatalom, az Árnyak ajándéka. Mindent felégetett maga körül: füstölgő kősivataggá váltak a mezők, a legelők. a zöldellő vetés. A király és társa szürke hamut tapodtak, fekete pernyében kutatták Lahate lábnyomát. De hiába követték napokon át, mert Lahate átalakult: szárnyas förmedvény vált belőle, s felrepült a fellegek fölé, valahányszor túlságosan megközelítették. Egyik éjjel, amikor úgy érezte, elég mélyen becsalta már üldözőit a felperzselt vidékre, leereszkedett. Észrevétlenül lepte meg a két hőst. mert Brankaeg a kimerültségtől elszunnyadt az őrségben. Lahate lecsapott rájuk. Crídan azonban az utolsó pillanatban felriadt, és kezébe kapta pörölyét. Brankaeg mellét és hasát feltépték a teremtmény karmai, s a király is súlyos sebet kapott, de keményen visszavágott a szörnyetegnek. A vérző Lahate megrémült attól, hogy elszivárog belőle az Árnyak hatalma, és rikoltozva elrepült az éjszakába... Brankaeg két napig vergődött élet és halál között. A király nem evett és nem ivott, hogy a maradék húsból és vízből levest főzhessen a haldoklónak, ám az mindent visszaöklendezett. Amikor harmadszor készült lenyugodni a nap felettük, óriás szárnyak csapásai szították feljebb az ég tüzét: Lahate telepedett le egy közeli sziklaoromra. Óriási keselyű módjára gubbasztott ott. Nem támadott, várta, hogy ellenségei maguktól kiszenvedjenek. Crídan, miközben barátja utolsó, kapkodó

sóhajait figyelte, jól tudta ezt, és izzani kezdett benne a düh, akár a magma odalent, az Árnyak lakhelyén. Végtelen volt az ő haragja, végtelen az élni akarása! “Szólítok minden hatalmat, aki meghallgat!”: ezt üvöltötte... Crídan nem várta meg, míg Brankaeg kileheli lelkét. - Thoeli elhallgatott, és a semmibe révedt, mintha elfelejtette volna a történet folytatását. Hosszas hallgatás után szólalt csak meg újra: - A bocsánatát kérte, majd... igen... ivott barátja és harcostársa véréből, s evett a húsából, hogy erőre kapjon. Rögtön érezte, hogy elönti az erő! Sebei begyógyultak. fáradtsága tovaszállt. Akkor oly iszonyút kiáltott, hogy beléremegett a világ. Hangjától leomlott a sziklaorom, melyen Lahate terpeszkedett, és a király Thermur egyetlen suhintásával bezúzta a teremtmény ocsmány koponyáját. A klánjának többé nem kellett rettegnie. - Az öreg a hosszú beszédtől kimerülten lehorgasztotta fejét, úgy suttogta:

- A harag erőt szül...

- A harag erőt szül! - felelte rá a klán.

Az áhítatos mormolást követő csend elég hosszúra nyúlt ahhoz, hogy Arachar kitalálja: itt a történet vége. Sűrű szemöldökök alól kíváncsi tekintetek villantak felé, fürkészve, megérintette-e Thoeli elbeszélése. De ő maga sem tudta, mihez kezdjen Crídan királlyal és szent haragjával. Ha körülnézett, egy rég összeomlott csarnok romjait látta a sziklák közé préselődve. Lehetett akármekkora Crídan dühe és élni akarása, a klánjának mára híre-pora sincs.

- Étel! - csettintett a nyelvével Tamoun váratlanul. - Remek! Vadul kavarogni kezdtek a falakra vetülő árnyak. Törpe aszszonyok érkeztek, s nyársakat tartottak a tűz fölé. A barlangot hamarosan betöltötte a piruló hús nyálcsordító illata. Arachar megkapta a választ arra, vannak-e rejtett tartalékai a klánnak.

A harcos gyomra megkordult, s ez valamiért megnyugtatta. Az éhség tiszta és egyszerű érzés volt a pusztító dührohamok után. Pedig a harag jó, a harag erőt szül... De talán egy kiadós evés is alkalmas lesz erre, gondolta szórakozottan.

9.

Arachar mély mordulással felriadt. Visszafojtott lélegzettel meredt a sötétbe, próbálván felidézni, hol van, mióta és miért. Csak a "hol"-ra adható válasz derengett fel benne, de már ennyivel is beérte. Emlékezett, hogy a kiadós vacsora után erős ujjak kulcsolódtak a csuklójára, ő pedig hagyta, hogy a nő ebbe az üregbe vezesse egy keskeny járaton át.

Az áporodott szagú szörnyeteg a háta alatt medvebőr volt, a halkan szuszogó test pedig, melynek súlya már fájdalmasan elgémberítette karját...

Tamoun.

Arachar arcára elégedett vigyort csalt az emlék. A nő a szeretkezést is úgy művelte, ahogy az életben mindent: mohón, zabolátlanul, korlátokat nem ismerve. Visszagondolva valótlannak tűnt az egész, akár egy álom. Bűnös, elítélendő tett a törpenép szemében, melynek férfiai és asszonyai rendszerint egy életre választottak párt, s még klántörvényekkel is tiltották az egyszeri, forró éjszakákat. A szabadonjárók azonban nem törődhettek sem szabályokkal, sem szokással. A fiatal férfiak egy szálig elestek: az idegen harcos magjára volt szükségük a klán hatalmas vérveszteségeinek pótlására.

Vérveszteség...

Durgain!

Beléhasított a lelkiismeret-furdalás. Ahelyett, hogy haldokló társa mellett virrasztott volna, női karok ölelésében múlatta az időt. A szőke ifjú biztosan magához tért azóta. Szaporán kapkodja a levegőt, száját összepréselve küszködik a fájdalommal. Szeme ide-oda rebben a sötétben: figyeli, honnan érkezik a halál. De a halál benne van, átdöfött gyomrából árad szét a testében...

Mellette a helyem! - döntött a harcos, és óvatosan kiszabadította karját Tamoun feje alól.

Emlékezett rá, hogy látott egy fáklyát a sziklafalba vájt polcon, de jó ideig kellett matatnia, mire megtalálta. Egyelőre nem gyújtotta meg; sötétben rángatta magára bőr öltözékét, a láncinggel inkább nem bíbelődött. Félrevonta az ajtóként szolgáló, szakadozott függönyt, és a tőle telhető legnagyobb csendben kiosont a hálófülkéből. A folyosó mindkét oldalán hasonló üregek nyíltak. Be-bedöfött a fáklyával fekete öblükbe, de a kormozó láng csak a klán ingóságait világította meg: zsákokat, nyerget, fegyvert és kötelet. Fekvő test sehol. A járat megroppant boltozatú ajtóba torkollott. Arachar pillanatnyi habozás után átpréselte rajta széles alakját.

Fáklyájának körbelendülő fényköre tágas csarnokon suhant végig. Valaha fenséges látványt nyújthatott. Az összeroskadó sziklák azonban itt is a falakba préselték a boltozatokat, faragványokat, s bizarr barlangot formáltak a törpe építészet remekeinek helyén. A padlóból hengeres oszlopcsonkok meredtek elő, tövük mélyen a leomlott törmelékbe ágyazódott. Csorba fogú vénség lettél, Haragos Crídan király! - mérte végig a töredezett fogsort idéző romokat.

Amint beljebb óvakodott, különös építmény vonta magára a figyelmét. A bejárat közelében szorgos kezek tíz láb átmérőjű, kör alakú területet tisztítottak meg, peremén valóságos falat emelve a széthasadt kövekből. A harcos

tekintete a kis fülke sima padlójára vándorolt, s megdobbanó szívvel tartotta oda a fáklyát.

Mahout, ne hagyj el!

Hústól megfosztott, véres csontok hevertek a lába előtt, mellettük nyálkásan csillogott egy halomnyi lágy belsőség. Kezében vadul remegett a fáklya, a fény részegen imbolygott a törmelékből összerótt, ingatag falon. Lassan közelitett a maradványoktól távolabb heverő, gömbölyű tárgy felé. Csizmatalpa alvadó tócsában csuszamlott meg, de megőrizte egyensúlyát. Nem. Az nem lehet. Mahout és az összes istenek... nem engedhetik, hogy úgy legyen!

Reszkető ujjai megérintették a vértől összetapadt szakállt, a szőke hajat. Durgain feje az, semmi kétség, bár testétől megfosztva egyáltalán nem tűnt valóságosnak. Éretlen, durva tréfa csupán. Kóccal kitömött gyermekjáték, vagy viaszszobor, sötét bűbáj kelléke...

- Az istenekre, fiú! - hörögte Arachar. Végigsimította a szederjes bőrt, a kifordult szemeket. - Bocsáss m...

Elfulladt a szava, és hosszan, görcsös rázkódásokkal okádta ki gyomra tartalmát. Amikor mindent kiadott magából, az iménti erőlködéstől könnybe lábadt szemmel meredt saját hányadékára. Olyan ez az egész, futott át zaklatott agyán, mintha valami eszement rítussal darabokban akarná visszaadni Durgain fejének a hozzá tartozó testet. Erre a gondolatra hisztérikus kacagásban tört ki; röhögött, csukladozott a szörnyű maradványok között, s úgy tűnt, nem lesz képes abbahagyni többé soha.

Rettegés nyilallt belé attól, hogy elborul az elméje, s ez, egyedül ez segített úrrá lenni a rohamon.

- Ízlett az étel, Tamoun?!

Arachar belemarkolt az ébredező nő hajába, és egyetlen mozdulattal kilódította a hálófülkéből. Tamoun estében leszakította a függönyt, és fejjel csattant a sziklafalnak. Nyöszörögve próbált feltápászkodni, de reménytelenül belegabalyodott a foszló szövetbe. A harcos belerúgott, majd újfent a varkocsánál ragadva meg a folyosó vége felé vonszolta.

- Ízlett, te ringyó?!

Keresztüllökte a nőt a nyíláson, és maga is utána nyomakodott. A barlangban alig parázslott már a tábortűz zsarátnoka. A falak mentén ijedt sírással ocsúdtak az apróbb gyerekek. Az asszonyok és a vének már éberek voltak, s négykézláb kúsztak el a tomboló Arachar közeléből, akár a rémült kutyák.

- Remélem, ízlett, mert az volt az utolsó falat, amit a szádba vettél!

A csatabárddal suhintott a nő felé, ám amaz időközben megszabadult a függönytől, s elképesztő fürgeséggel gördült el a fegyver útjából.

- Arachar...

- Lesz itt hús, ringyó! Mert én felaprítom az átokverte klánodat, mielőtt magammal is végzek! - A harcos arca eltorzult. Ha nem volt mit ennetek, miért nem mondtátok? Miért?! Vadásztam volna...

- Széttéptek volna a farkasok.

- Bár inkább úgy lett volna!

- Nem értesz semmit. - Thoeli megroskadt, alacsony alakja emelkedett fel az egyik sarokban. - Crídan története a mi történetünk. Amikor a király evett barátja húsából... szavak tolultak az ajkára, szentségtelen, szörnyű fohász.

Crídan, aki világ életében szembeszegült az Árnyakkal, attól félt, épp ők adják a szájába ezt az imát. Mert a Gonosz mindig körülöttünk ólálkodik, és figyel! Első akar lenni, aki felajánlja segitségét a kétségbeesett lelkeknek, és amit az egyik kezével ad, a másikkal kétszeresen veszi vissza!

- Kétszeresen veszi vissza! - suttogta a klán.

- Crídan hatalmat kapott tőlük, hogy legyőzze az ellenségét. De nagy árat fizetett érte: minden étel és ital méreggé vált a szájában. Soha többé nem ehetett mást, csak saját fajtája húsát. Nem ihatott mást, csak saját fajtája vérét. Átkozott lett ő, és átkát hordozzák azok, akik az ágyékából fakadtak!

- Mi vagyunk Crídan utolsó leszármazottai! - vette át a szót Tamoun az öreg törpétől. - Harcosok lettünk valamennyien, hogy megszerezhessük az egyetlen ételt, amit... Crídan átka miatt magunkhoz vehetünk. Ha a klánok háborúznak, eladjuk a kardunkat egyiknek vagy másiknak, és a csatában levágott ellenséget kérjük fizetségül. Máskor párbajra, becsületes vetélkedésre hívjuk más klánok fiait, és díjul nem kérünk mást, mint a legyőzöttek testét. Soha nem vadászunk a fajtánkbélire úgy, ahogy ti szarvasra vagy vadkanra! Nem tekintjük zsákmánynak a saját vérünket! De a quetaiok varázstudója, Vérkönny megtudta, mit teszünk a holtakkal, és...

- Hazudtál nekem a tetoválásról! - üvöltött Arachar. - Hazudtál arról, mitől nyerted vissza az erődet harc közben! Ettél a quetaiokból, te szörnyeteg! És aztán felfaltátok... felfaltuk a barátomat!

- Durgain a sebeibe halt bele! Nem tudtuk megmenteni. Nem mi vettük el az életét, hanem a quetaiok. Azért adta a húsát és a vérét, hogy a mi erőnket növelje. Pár óra, és neki kell vágnunk a hágónak. Trollokkal kell csatáznunk, és gyilkos hideggel, míg eljutunk Zwearonba, ahol már nem

ér utol Wulthygar király bosszúja. Durgain ajándéka nélkül erre nem lennénk képesek. Tiszteljük őt ezért!

- Tiszteljük! - mormolták az öregek.

- Köpök a tiszteletetekre!

Arachar lecsapott a bárddal; minden dühe és nyomorúsága ott vibrált a négyfontnyi baltafej élén. Tamoun mégis követhetetlen gyorsasággal tért ki a fegyver elől. Egyetlen szökelléssel a nyéltávon belül került. Egyik keze rámarkolt ellenfele fegyvert tartó karjára, míg a másikkal a harcos arcába öklözött.

- Szukahhhh...

Arachar vérző orral tántorodott hátra, ám közben sikerült elrúgnia magától a nőt. Mielőtt azonban lendületet vehetett volna egy újabb csapáshoz, a mögé lopódzó Skelas hátrafeszítette mindkét karját. Az athrakan elszántan küzdött, míg Tamoun ki nem rúgta alóla mindkét lábát. A két szabadonjáró a padlóra szorította, s számára ezzel véget ért a harc.

- Engem is felfaltok? - vicsorogta a fölé hajló arcokba.

- Nem! - vágta rá Tamoun határozottan. Arachar figyelmét nem kerülte el, hogy e válasz legalább annyira szólt a sóvár tekintetű Skelasnak, mint neki. - Te képtelen vagy eldönteni, kinek az oldalára állj! Gyávaságból vagy gyengeségből, nem tudom. De mi csak bátrak és erősek húsát vesszük magunkhoz!

- Nem kellesz... Talán az is hiba volt, hogy a méhembe fogadtam a magodat!

- Ti nem kelletek nekem! - Az athrakan hányta-vetette magát, fogva tartóinak minden erejüket össze kellett szedniük, hogy le bírják fogni. - Szörnyetegek!

- Felfogtad te egyáltalán, mit tettél? Ettél a barátod húsából! - Skelas hangja gonoszul szisszent. - Elkövetted a bűnt, éppúgy, ahogy egykor Crídan király. Osztozol az átkában...

Arachar megdermedt, szeme fönnakadt. Kimerülten hátrahanyatlott; hirtelen minden küzdeni akarás elpárolgott belőle. Jobban letaglózták a fiatal törpe szavai, mint az imént kapott ütlegek. A rajta térdeplő szabadonjárók leolvashatták az arcáról, hogy immár nyugodtan elereszthetik.

Fertályórával később már a havas domboldalon állt, a csillagokat fürkészve, melyek kristálytiszta ragyogása könyörtelenül hideg éjszakáról árulkodott. De ő nem bánta a farkasagyarakkal a bőrébe tépő fagyot: legalább lehűtötte haragtól és szégyentől égő arcát.

Összehúzta magán sebtében felvett bundáját, s miközben megigazította vállán a zsákot, vetett még egy lopott pillantást a háta mögé. A barlangbejáratot őrző oszlopok szilánkosra csonkolt, fekete sziluettjei ellenségesen meredtek az égre, mintha megannyi szárnyas sisakos törpeharcos állna ott, Crídan népének szellemei. Megölnék, ha visszamenne.

Ereszkedni kezdett lefelé, azt fülelve, merről hallja a vadászó toportyánok üvöltését. A vonyítás távolodott: a falka elindult vissza az északkeleten húzódó rengeteg felé. Hazamennek, gondolta Arachar irígyen. Haza. Szorítása meglazult a baltanyélen, ám rögtön újból megfeszült, amikor fenyegető horkanás ütötte meg a fülét, egészen közelről. A domb aljában sötét tömeg mozdult, súlya alatt ropogott a hó.

- Nem bántalak, hé! - mormolta a törpe, s szabad kezét előrenyújtva, lassan lépdelt lefelé.

A bestia szembefordult vele, s kitárta csúf agyarait a csillagoknak. Arachar odaért mellé, és nyugtatóan megveregette a nyakát, melyen vadul hullámzottak az izmok a félelemtöl. A nywore idegesen vicsorgott, és az ujjai felé kapott, de túlságosan örült egy Gazda felbukkanásának, semhogy belémarjon. Számos seb éktelenkedett rajta, jelezve, hogy nem egykönnyen szabadult meg a vadászó farkasoktól.

Arachar a nyeregre erősítette zsákját, majd felkapaszkodott az állat hátára.

- Vigyél haza! - A nywore előrelódult, és megnyúlt testtel vágtatni kezdett a hómezőn. Hazafelé.

10.

- Egy athrakan... athrakan kutya...

- Dobjatok neki csontot!

- Mit keres ez itt?

- Nem Kurgdaw hátasán ül? Honnan szerezted a nywore-t, athrakan?

Arachar lassan léptetett tovább a farkaskoponyás harcosok, lófarokba kötött hajú asszonyok tekintetének kereszttüzében. Úgy tett, mintha észre sem venné a quetaiok gúnyolódását. A vastag prémöltözékükben elhízott mormotákra hasonlító gyerekek kutyaugatást utánoztak a láttán, és hógolyókkal hajigálták. A cserzett arcokról gyűlölet és gyanakvás sugárzott felé. Dárdák emelkedtek fel, ám a jövevény nyakában ott csillogott az inngrod, s a követségben járónak nem eshet bántódása. Addig legalábbis, míg elő nem adta mondandóját a királynak.

Arachar arca rezzenetlen maradt a jégfonatos szakáll rejtekén, ám a szeme ide-oda cikázott. Az éles reggeli fényben néhány gyors pillantással felmérte Wulthygar székhelyét, Quetainar-Dhort. Harminc-negyven kunyhó bújt meg a gömbölyűre kopott hátú sziklák karéjában, melyek afféle természetadta falat vontak a falu köré, nyugat felől hagyva csak bejáratot. Az athrakan harcos számos, keményre fagyott állatbőrt látott a fából és kőből épült házak között felállított kereteken, de messze nem eleget. Meglepte a dolog. A tél még csak ezután tombolja ki magát igazán, s Wulthygar vadászainak addig kell húskészleteket felhalmozniuk, míg tart a deggat-szarvasok vonulása.

Hátasa váratlanul felhorkant, és a falut átszelő útról letérve egy karám felé ügetett, melyben tucatnyi fajtájabéli bestia ácsorgott. Lábuk alatt rozsdaszínű volt a ledöngölt hó az ürüléktől s az eléjük vetett szarvasbelsőségtől. Arachar kemény kézzel visszafogta a nywore-t, és az út végén emelkedő legnagyobb épület felé irányította.

A nyeregből le sem szállva lovagolt be a klán Hosszúházába. Lakomázó törpékkel teli, tágas csarnokba jutott, melyben a tetőt tartó. hatalmas faoszlopok sora egészen a király trónjáig vezetett. A kétoldalt sorakozó, kecskelábú asztalok mellől quetai harcosok fordultak a nywore-on léptető idegen felé. Senki sem tűnt igazán meglepettnek; Arachar ebből kitalálta, hogy már értesültek érkezéséről.

Pillantása végigvándorolt az ételeken, s arcából kifutott a vér. Elkövetted a bűnt, éppúgy, ahogy egykor Crídan király. Osztozol az átkában... Valóban méreggé válna szájában a sör, a cipó, a fűstölt hús? Nem számít! - döntötte el. Azt a rövid időt, ami még hátravan az életéből, kibírja evés nélkül is.

A faragványokkal gazdagon borított kőtrónust deres szakállú törpe foglalta el. Könyörtelen, kék szeme az érkezőre szegeződött; tekintetében nem tükröződött meglepetés, inkább csak valami halovány érdeklődés. A király jobbján a varázstudó Vérkönny ült, balján pedig egy termetes harcos, akiben Arachar Rinray Dakra, a Trollölőre ismert. A dalok legyőzhetetlen, ám szívtelen harcosnak írták le Wulthygar bajnokát, aki válogatás nélkül ölt férfit, nőt és gyermeket a klánok csatározásai során.

- Quord fia, Arachar vagyok, az Athrakan-klánból! - biccentette meg fejét Arachar, amikor a nywore a trónhoz vezető emelvényhez ért.

- Látom, inngrodot viselsz - szólalt meg Wulthygar reszelős hangon. - Beszélj hát!

- Az én uram, Kinnagdad király üzenetét hozom. Uram tudomására jutott, hogy a Quetai-klán bitorolja a skottemami ércbányákat, melyek ősidőktől fogva az Athrakan-klánt illetik. Uram arra kér téged, Wulthygar, hogy minden bányászodnak és harcosodnak add szigorú parancsba: hagyják el a skottemami fejtést! Ha megteszed, ő kegyesen megbocsát nektek, s elkerülhető, hogy klánjaink egymás vérét ontsák.

Wulthygar pár pillanatig némán fürkészte Arachar arcát, majd kényszeredetten elvigyorodott, mint akit sokadjára fárasztanak ugyanazzal a tréfával. Nem is méltatta válaszra, csak intett Vérkönnynek, beszéljen az helyette.

A varázstudó felállt magas támlajú székéből, ruháján ide-oda lengedeztek az apró koponyák, szütyők és a fagysólyom tollcsomója. Amikor halványan elmosolyodott, vércsepp tetoválása oldalra húzódott az orcáján.

- Végigjátszhatnánk ezt a játékot veled, Quord fia, Arachar. Beszélhetnénk a skottemami bányákról, és visszazavarhatnánk felfuvalkodott uradhoz a háború

üzenetével. De most más foglalja le a gondolatainkat. Őseink szellemei háborognak. Megvonják tőlünk varázserejüket, és nem segítenek bennünket a vadászatban. Mindaddig nem fognak kiengesztelődni, amíg egy is él azok közül, akik ettek halott fiaink húsából, s így büszke quetaiok lelkét ítélték szolgaságra a túlvilágon.

- Sosem alacsonyodnék odáig, hogy egy quetai húsát egyem! - mondta Arachar, de kerülte Vérkönny tekintetét.

- Így hát téged nem sújt Crídan átka? Akkor tarts velünk! Harcosok, adjatok az athrakannak a cipóból, hisz' bizonyára megéhezett a hosszú lovaglás alatt!

Quetaiok ragadták meg a nywore kantárszárát, s elvették Arachar csatabárdját. A harcos belenyugvón lecsúszott a nyeregből, ám a felkínált kenyeret visszautasította. Még el kell mondania, amiért jött; utána - erre csak most döbbent rá - akár az ételt is választhatja, mint élete bevégzésének módját. Ezt látva a varázstudó értőn elvigyorodott.

- Vagy talán mégis elfogadtad a szabadonjárók vendéglátását?

- A barátomat etették velem! - szegte fel a fejét Arachar. Szörnyűlködő moraj támadt a quetaiok között, de Vérkönny egy kézmozdulattal csendre intette őket.

- Mi nem ítélkezünk feletted, athrakan! Nem a mi dolgunk. De azt remélem, felismerted, hogy ugyanazon az oldalon állunk.

- Mondd, merre futnak Crídan fattyai, és mi megfizetünk a téged ért sérelemért is!

Arachar nagyot nyelt. Eljött a bosszú ideje, mégis úgy megkeseredett a szája íze attól, amit mondani készült,

mint amikor Durgain húsát kiokádván feltolult benne az epe.

- A Viharkeltő-hágón át Zwearonba indulnak. Már csak két harcosuk van, a többi gyermek, vénség és várandós asszony. Wulthygar elégedetten bólintott, és Rinray Dakhoz fordult.

- Lovagolj ki harminc harcossal! Estére vagy az ő fejük szárad karókon, vagy a tiéd!

A Trollölő magabiztosan bólintott, és kurta, izmos lábain lesietett az emelvény lépcsőin. Anélkül haladt el Arachar mellett, hogy egy pillantást vetett volna rá. Mentében hol itt, hol ott intett oda egy harcosnak, s mire a Hosszúház kijáratához ért, összegyűlt mögötte a szabadonjárók lemészárlására szerveződött csapat.

- Kívánsz velük tartani? - kérdezte Vérkönny Arachart. A harcos nemet intett.

- Ahogy akarod. Itt is mutathatunk valamit, ami enyhíteni fogja lelked háborgását.

- Mi lenne az? - kapta fel a fejét Arachar gyanakodva.

- Ejtettünk néhány foglyot a szabadonjárók közül. Feláldozzuk őket, hogy kiengeszteljük felfalt fiaink lelkét és az ősök szellemét.

- Nem akarom látni!

- Végig fogod nézni! - Vérkönnyről lefoszlott az eddigi szívélyesség, s leplezetlen gyűlölettel méregette az athrakant. – Végig fogod nézni!

12.

A járatban öblösen visszhangzott végig a király kíséretének zsivaja, s kéttucatnyi fáklya fénye táncolt a durván vésett falakon és boltozatokon. A kanyargó folyosók sehogy sem akartak véget érni: mindig több és több irányba ágazott el az út. Arachart nem lepte meg, hogy efféle zegzugos alagútrendszer húzódik a falut övező sziklafal alatt. Quetain-ar-Dhor házait egyetlen váratlan roham elsöpörhette, ám idelent Wulthygar népe akármeddig ellenállhatott egy esetleges támadásnak. Ráadásul amint egyre lejjebb ereszkedtek, a kinti fagyos idő a hegymély örök hűvösévé szelídült, melyet nem háborgatott az évszakok váltakozása. Barlangjaikba húzódva a quetaiok könnyebben átvészelhették a kemény krogathi teleket.

Arachar hátrafelé tekingetett, ahol az időközben elővezetett foglyok vonultak farkaskoponyás őreiktől közrefogva. Néhány összevert asszony és vénség arcát sikerült csak megpillantania; nyoma sincs hétéves forma kislánynak, aki Tamoun kölyke lehetne. Igyekezett meggyőzni magát, hogy Kha'ema nincs itt, nem lehet itt, hiszen a szabadonjárókat kivégezni viszik - és ki gyilkolna le egy gyermeket? A quetaiok sem szörnyetegek... Bár ebbéli meggyőződése egyre apadt, valahányszor felpillantott Wulthygarra, aki a barlangfolyosón is magabiztosan lépdelő, fehér póni nyergében feszített. A király a harcosaival tréfálkozott, és korántsem sugárzott róla az alkalomhoz illő komor eltökéltség. Nem olyan uralkodó benyomását keltette, aki szörnyű kötelességet teljesít, inkább, mint aki csak egy újabb vadászkalandra készül. Az athrakan némi idő elteltével meglepetten észlelte, hogy a menet létszáma többszörösére duzzadt. Egyre többen csapódtak hozzájuk az oldaljáratokból, főként asszonyok és gyerekek. Arachar feltételezte, hogy ők az elsők, akik a tél beálltával leköltöznek a barlangokba. Az újonnan érkezők leginkább a szabadonjárók maroknyi csoportját bámulták meg, de a vállas, vörös szakállú athrakannak is kijutott a kíváncsi pillantásokból.

Egy tágas barlangba érkezve a quetaiok zsongása felerősödött. A sor felbomlott, a törpék egymást lökdösve igyekeztek a csarnok közepén tátongó veremhez. Csak a királyt, Vérkönnyet és Arachart körülvevő testőrök, valamint a foglyokat kísérő őrök meneteltek tovább fegyelmezetten, a tömeg pedig tisztelettudóan utat nyitott nekik.

Arachar hamarosan egy, húsz láb átmérőjű, tizenöt láb mély, szabálytalan alakú verem szélén találta magát. A sziklába vájt medence üresen tátongott, de a lenti nyílásokat lezáró vasrácsok láttán a harcos bizonyosra vette, hogy a rozsdás rudak mögött sötétlő üregek nem lakatlanok.

Wulthygar felemelte mindkét karját, és a quetaiok elcsendesedtek.

- Nincs szó, mely leírja a szégyent és nyomorúságot, mit a szabadonjárók hoztak ránk! - szólt a szürke hajú törpe mélyen zengő hangon. - Meggyalázták elesett harcosaink lelkét, és ránk vonták az ősök jogos haragját! De Crídan fattyainak vérével megválthatjuk becsületünket! Trollölő Rinray Dak és csapata kilovagolt, hogy elhozzák a megátkozott klán utolsó túlélőinek fejét...

Hangja beleveszett a feltörő éljenzésbe. A büszkeségtől izzó tekintetű harcosok a Trollölő bátorságát méltatták, és sértéseket üvöltöztek a rezignáltan várakozó foglyok felé. Beletelt pár percbe, mire annyira lecsillapodtak a kedélyek, hogy a király folytathatta beszédét.

- A mi kötelességünk talán kevésbé hősies, mint Rinray Daké, de éppoly fontos. Crídan fattyai felfalták a mieinket... mi cserébe élve falatjuk fel őket, hogy kiengeszteljük az ősök szellemét!

A tömeg újból megvadult; az üvöltés oly robajló visszhangot keltett, mintha egy dühös sárkány tombolt volna a barlangcsarnokban.

A verem szélén, épp a sziklafalon tátongó nyílások felett vasalt farudak meredtek ki a padlóból. Wulthygar intésére izmos harcosok feszültek a karoknak, s odalent csikorogva emelkedni kezdtek a rácsajtók. A várakozás izgalma a törpékbe fojtotta a szót, s a beálló csendben Arachar tisztán hallotta az egyik járatból kiszűrődő reszelős lélegzetet. A hang egyre közeledett.

A quetaiok és a fogoly szabadonjárók egyként hördültek fel, amikor a verembe kilépett az első szörnyeteg. Hegyi troll volt, a krogathi klánok gyűlölt ellensége. Arachar csodálattal adózott a quetai vadászok bátorságának, hogy élve fogtak be egy ilyen bestiát. Iszapszürke, rücskös bőrrel borított teste vagy kilenc méter magas volt - talán a verem szélét is el tudná kapni, ha kellő lendületet venne. Kelletlenül hunyorgott, ám amikor véreres, sárgás szeme hozzászokott a fáklyafényhez, bömbölve rázta karmos mancsait a fent tolongó törpék felé. Egy quetai rövid, izmos karja kinyúlt, és a verembe taszította az egyik női foglyot. Amaz hang nélkül suhant lefelé, majd irígylésre méltó ruganyossággal érkezett a sziklapadlatra. Azonnal odébb gördült, így elkerülte a troll csapását: célt tévesztett karmok csikordultak a kövön. A szabadonjáró belerúgott óriás ellenfele lábszárába, ám ennyi erővel Wulthygar Hosszúházának valamelyik tartóoszlopát is megpróbálhatta volna kigáncsolni. Nem próbálkozott tovább, inkább menekülőre fogta a dolgot. A sziklagödör túlsó vége felé vetődött, ám még mielőtt elérhette volna, újabb szürke alak robbant elő az egyik üregből. A nő sikoltva vergődött a göbös izmú karok között. A kicselezett első troll sem akart lemaradni a zsákmányról: vicsorogva ragadta meg a kapálózó foglyot. Szívet tépő sikoly kíséretében roppant az áldozat csontja, szakadó húsból vér permetezett a padlóra.

Arachar nem akarta végignézni az iszonytató lakomát. A tömeg fölé, a csarnok homályba vesző boltozataira emelte tekintetét. Elképzelte a százlábnyi szikla felett elterülő havas tájat. Farkaskoponyás lovasok vágtatnak a Vas-hegység irányába hogy levadásszák Tamount és a szabadonjáró klán maradékát. Nem tudott elégtételt érezni, hiába próbálta.

- Lefelé nézz, athrakan! - sziszegte mellette Vérkönny. - Nézd, hogy megtisztuljon a lelked a bűntől, amit elkövettél! - Arachar undorodva engedelmeskedett. A lába előtt tátongó veremben már tucatnyi kiéheztetett kreatúra gyilkolt és zabált. Kifordult belszervek, letépett testrészek borították el a körmedence padlóját; a szörnyetegek karmos lába meg-megcsuszamlott a vériszapban, amint egymással huzakodva szaggatták áldozataikat. A nemrég még szürke bestiák testén immár bíborszínben ragyogott a fáklyafény. Wulthygar harcosai egymás után lökték eléjük a foglyokat, kik széttárt karral hullottak alá, s gyakorta padlót sem értek, mert még a levegőben elkapták a trollok. Mégis, a szabadonjárók zöme némán, büszkén halt meg, a quetaiok látható csalódottságára.

Mintha az Alvilág, a kínok birodalma türemkedett volna át ebbe a valóságba. Ez volt a legiszonyúbb látvány, melyben Aracharnak valaha része volt. Törpe nők és öregek karja emelkedett fel segélykérőn, majd újra elnyelte őket a véres forgatag. A rémfajzatok karmai újabb és újabb darabokat szaggattak ki az eleven testekből, s csonton csikorgó agyarakkal faltak.

Arachar szeme egy letépett, szakállas fejre szegeződött, mely pataksodorta kőként gördült a fal mellé, vért és húsmaradványokat szedve magára útjában. Durgain jutott eszébe, az a hagymázas kép Crídan Csarnokának mélyén. Harag gerjedt fel benne, félresöpörve az undort. Az érzés még gyengén parázslott, s a harcos nem is igazán tudta, mihez kezdjen vele.

Mi, szabadonjárók, úgy tartjuk, hogy az őszinte harag megmutatja az igaz utat...

De mi az igaz út, amit követni kell? Ki ellen kell harcolni, és kit védeni? Ki szította fel benne ezt a dühöt?

És akkor meglátta a kislányt.

A haja kócos volt, sötét fürtjei... akár az anyjáé... összeviszsza álltak. A maszatos arcából kivillanó tekintet dacot és félelmet sugárzott, amint előtte egymás után dőltek a verembe klánjának tagjai.

- Nem! - rázta a fejét Arachar. - Őt ne!

- Pusztulniuk kell! - suttogta Vérkönny átszellemülten. - A porontyoknak is!

- A szabadonjárók egyezséget kötöttek veletek! Azoknak a testét kérték, akiket párbajban legyőztek. Ha bűnt követtek is el, eleget fizettek már érte! Hadd menjenek...

- Az egyezség nem szólt arról, hogy felfalják a halottainkat! Hogy meggyalázzák harcosaink lelkét...

- Mire számítottatok? - kiabált Arachar. - Senki nem kér holtakat csak azért, hogy a temetéssel bajlódhasson! Te sejtetted, igaz, bűbájos? Megsejtetted a titkukat, és megvártad, míg elkövetik a bűnt!

A varázstudó arca, akár valami festett sámánmaszk, kifürkészhetetlen maradt.

- Ennek nincs többé jelentősége.

Arachar szeme oldalra villant. Vén törpe bukott alá a lent tobzódó véres őrületbe, és nyilvánvaló volt, hogy az utána soron következő már a lányka lesz.

Az athrakan harcosban lobot vetett a harag - és most már azt is tudta. ki ellen irányul. Teljes erőből belefejelt a varázstudó arcába, aki karjaival kétségbeesetten hadonászva átbillent a verem szélén.

- Akkor dögölj meg velük te is! - üvöltött utána Arachar. Vérkönny megcsonkított holttestek halmára érkezett. Trollkarmok nyúltak felé, de még mielőtt elérhették volna, a törpe bűvigéket kiáltott. Fehér lángoszlop csapott ki a gödörböl, fel egészen a barlang mennyezetéig. A káosz, mely eddig csak odalent pusztított, most a gödör szélén is tombolni kezdett, mintha a varázslat vihara szórta volna szét a téboly csíráit. Számos quetai a fénysugártól elvakulva a szörnyetegek közé zuhant. Mások, hogy elkerüljék ezt a sorsot, ordítva igyekeztek eltávolodni a peremtől, s eközben taszították le társaikat. Wulthygar pónija nyerítve felágaskodott, ledobva nyergéből a királyt.

Arachar résnyire szűkült, könnyező szemével nem sokat látott, de azért elszántan megindult előre. Könyökét és öklét egyaránt használva arrafelé nyomult, ahol utoljára látta Kha'emát. Iszonyú volt a tolongás, a törpék egymást taposták; a tömeg ide-oda dobálta, lenyomta, majd újból felemelte az athrakant, akár a vihar korbácsolta tenger. Az egymásnak feszülő testek áradatában a harcos már kezdett lemondani arról, hogy ráleljen a kislányra, és akkor megpillantotta. A kölyök a nemezcsizmás lábak erdejében igyekezett biztonságba jutni, de folyton fellökték: csak kivételes fürgeségének köszönhette, hogy nem taposták halálra egyúttal. Arachar felkapta, akár egy dühösen fújtató vadmacskát.

- Erissz! - A vadmacska karmolt és harapott is.

- Nyughass, te! - üvöltött rá az athrakan, és alaposan megrázta. - Segíteni akarok! Elviszlek anyádhoz.

A fülsiketítő zajban Arachar nem hallotta tisztán a vadóc válaszát, de az valami olyasmit rikoltott, hogy a “nyomorul quetai” nem is ismeri az anyját.

- Nem vagyok quetai. Anyád neve pedig Tamoun. - A harcos két kézzel szorította a gyereket, és igyekezett távolabb kerülni a veremtől. - Tetoválás van a karján. Lahate, a szárnyas rém...

Kha'ema végre abbahagyta a kapálózást, és Arachar a hátára lódította a könnyű kis testet.

- Kapaszkodj a nyakamba, kölyök!

Mielőtt elindult volna a barlang kijárata felé, vetett még egy pillantást maga mögé. Egy csoport harcos a királyt igyekezett biztonságba helyezni, míg társaik a verem körül azon buzgólkodtak, hogy kihúzzanak mindenkit, aki még menthető. Az egyik kötél hirtelen megfeszült, s a belékapaszkodó két quetait iszonyú erő rántotta le a mélybe. Diadalmas trollüvöltés morajlott odalentről, melyre gyötrelmes sikolyok válaszoltak. A túloldalon néhány törpe Vérkönnyet segítette ki a peremre. A mocskos, szakadt ruházatú varázstudó amint biztos talajt érzett a lába alatt, kezét előrenyújtva sorolni kezdte igéit. Tűz lobbant fel a sziklagödör mélyén, és a csarnokot égő csont és hús bűze töltötte be.

- Szökik az athrakan! - A kiáltás túlharsogta az általános zsivajgást.

Arachar magában átkozódva igyekezett a kijárat felé; a hátán csüggeszkedő gyermeket minden lépésnél egyre nehezebbnek érezte. Itt is, ott is dühös quetaiok fordultak felé, s utat nyitottak a szökevények nyomába eredő őröknek.

- El fognak kapni! - közölte K-ha'ema gúnyosan.

- Anyádtól tanultad a modorodat... - Arachar tudta, hogy a kislány igazat beszél. Ha valami csoda folytán el is érné a kijáratot, kevés az esélye, hogy megtalálja a visszautat a járatok útvesztőjében, s még valószínűtlenebb, hogy lehagyja üldözőit.

- Tegyél le, tudok én járni! - zihálta a nyakába a kislány.

Engedelmeskedett, s Kha'ema rohanni kezdett, amint a lába földet ért.

- Várj, rossz irányba mégy! - eredt utána Arachar kétségbeesetten.

Tömzsi alakok állták útjukat. A lányka kicselezte egyiküket, de a következőnek egyenesen a karjai közé rohant. Fúriaként karmolt és vonaglott a quetai szorításában, éppúgy, mint nemrég Aracharéban, de szabadulni most sem tudott.

Arachar a lány és fogva tartója felé dübörgött, de már nem érte el őket. Buzogány gerezdelt acélfeje robbant a vállába, és a padlóra küldte. A törpe hallotta saját csontja reccsenését, s egész bal oldalát elborította a fájdalom. Kínlódva felemelte karját, így a következő csapás a feje helyett a kezét zúzta szét. Törött végtagját a testéhez szorítva összegörnyedt. Támadói rugdosni kezdték, ő pedig szűkölve kapkodott levegő után. Legalább megpróbáltam, futott át az agyán, amint lassan, de biztosan sodródott az eszméletvesztés felé.

- Athrakan!

Kha'ema éles sikolya kijózanította valamelyest, Fogcsikorgatva kényszerítette magát, hogy felnézzen: tekintete egy pillanatra összekapcsolódott a quetai markában vergődő kislányéval. Amaz oldalra intett fekete loboncú fejével. A jelzett irányból Wulthygar pónija

közeledett; az állat rémülten nyihogott, s meg-megugrott oldalra, amikor valaki túl közel rohant el mellette.

A következő rúgás eltörte Arachar orrát, s véres péppé zúzta ajkát a fogsorán. Újra megkísértette az ájulás, de ő hörögve, vicsorogva kapaszkodott az eszméletbe, akár egy kutya a koncba. Az utolsó, halvány esélyre összpontosított, amit Kha'ema mutatott neki. Az oldalának puffanó csizmákkal mit sem törődve maga alá húzta lábát, majd előrevetődött. Szarvsisakos feje a fölébe tornyosuló quetai gyomrába csapódott. Amaz kétrét görnyedt, s az athrakan megtorpanás nélkül keresztülgázolt rajta.

Valami elsuhant mögötte, de nem találta el. Még három lépés a kislányig. Ép jobb öklével a Kha'emát fogva tartó törpe arcába csapott, aki - mindkét keze foglalt lévén - nem tudta hárítani az ütést. Arachar összeszorított ujjain végigcikázott a fájdalom, de komor elégedettséggel töltötte el, hogy ezúttal nem az ő csontjai roppantak. Kiragadta a kislányt az elhanyatló harcos szorításából, s már nyúlt is a póni kantárszára után.

Maga sem tudta, hogyan küzdötte fel összetört testét a nyeregbe, s hogyan rántotta fel maga mögé Kha'emát. De egyszer csak odafent ült, és még arra is volt érkezése, hogy egy bizonytalan rúgással eltaszítsa magától a buzogányt lengető quetait.

- Te vagy a legszánalmasabb harcos, akit valaha láttam! - sziszegte a lány.

- Lehajítlak, kis kurva! - hörögte Arachar. A ló vágtatni kezdett velük, s a harcos halk fohászt küldött Mahouthoz, hogy az állat ismerje a kivezető utat.

Dühös kiáltozás támadt. A lábdobogás ijesztően felerősödött mögöttük, ám nem akadt olyan törpe, aki gyalogszerrel felvehette volna a versenyt a király megvadult hátasával.

13.

- Ott van! - kiáltotta Kha'ema. - A Viharkeltő-hágó! Térj már magadhoz, te athrakan!

Arachar felriadt. Egy ideje félálomszerű kábulatban zötykölődött a nyeregben, noha tudta, hogy ha egyszer lezuhan, többé nem lesz ereje visszakapaszkodni. Reszketett a csontig hatoló hidegtől, ugyanakkor hálás is volt érte, mert enyhítette az öszszetört testét gyötrő fájdalmat. Orrára és szájára rádermedt a vér, roncsolt karja érzéketlen, fagyott húsdarabként himbálódzott a combja mellett. Csak a lélegzetvételkor az oldalába nyilalló kín nem tágított tőle: a quetaiok rúgásai megrepesztették néhány bordáját. Ha más segítség már nem is telik tőlem, egy kiadós lakomára még jó leszek a szabadonjáróknak, gondolta, és keserű vigyor ült ki az arcára.

Végighordozta tekintetét az előtte elterűlő vidéken. A lélegzete is elakadt a szirtek láttán, melyek hatezer láb magasra tornyosultak fel a szemfájdítóan kék égre. Nem számított arra, hogy ennyire közel járnak már a hegylábhoz, mintha a lázas révületben töltött idő alatt a hegység elébük hömpölygött volna, hogy legázolja a kettős teher alatt kornyadozó pónit...

Nem volt költői lélek, de ez a vad szépség őt is megérintette. A meredek sziklafalak kiszögellésein jégpajzsok szikráztak, mint megannyi gyémánttelér. A csúcson a soha nem lankadó szél porhóval ostromolta a bérceket, a hágóhoz felvezető emelkedőt pedig hótakaró födte, sima és hamvas, akár egy elf asszony bőre. Makulátlan fehérségét csak itt-ott törték meg bazalttömbök és persze a felfelé kapaszkodó alakok foltjai...

A sötét pontok céltudatosan mozogtak odafent. A két csoport közül az egyik alig hagyta még el a hegylábat, míg

a másik már-már beért a gerinc vonalát megtörő hasadék árnyékába. Az alsó csapat, a quetai vadászok hosszú csatárlánca ráérős tempóban nyomult feljebb és feljebb, ám a távolság közöttük és Tamoun klánja között így is egyre fogyatkozott. A szabadonjárók hiába jártak egészen közel a hágóhoz, a gyermekeket vagy csak saját éveik súlyát cipelő törpék vánszorgása szánalmasan lassúnak tűnt ahhoz, hogysem egérutat nyerhessenek Rinray Dak harcosai elől. Arachar úgy becsülte, elkapják őket, még mielőtt elérnék a hegy túloldalát. Az üldözőket és üldözötteket elválasztó, havas lejtő közepén vörös folt virított. Öt sötét petty szegélyezte, akár egy dögvirág szirmai. A quetaiok alkotta láncból kiváltak néhányan, és a többieket megelőzve igyekeztek a különös alakzat felé. Erre az egyik “szirom” váratlanul megmozdult, s felfelé kúszott, vékony csíkot húzva maga után a hóban.

Arachar résnyire húzta össze szemét, hogy jobban lásson, de Kha'ema megelőzte.

- Anya az! - szólt csendesen. - Megsebesült. De előtte négyükkel végzett!

- Időt akar nyerni a klánnak - bólintott Arachar.

- Segítenünk kell rajta, athrakan!

- Nem hiszem, hogy képes vagyok fegyvert emelni, kölyök.

- De megteszem, ami tőlem telik.

Gyorsabb ügetésre ösztökélte a pónit. Az állat a lankásabb terepen még bírta az iramot, de a meredekre érve oly nehézkesen emelgette lábát, mintha hó helyett iszapban jáma. Meg-megtorpant, azt várva, hogy lovasai végre megkönyörülnek rajta, s nem hajtják tovább. Kínlódó fújtatását hallva Arachar szánta a szerencsétlen párát, de nem látott más esélyt arra, hogy beérje Rinray Dak csapatát.

- Gyerünk! - veregette meg a ló remegő nyakát. - Bírd még egy kicsit!

A hosszú szőrű póni engedelmesen előrelódult. Nem véletlenül választották ki a ménesből a király számára, gondolta Arachar megkönnyebbülten. Makacs és szívós, akár...

... egy szabadonjáró?

Az állat remegő izmokkal küzdötte felfelé magát a hegyoldalon. Hamarosan beérte a gyalogszerrel haladó üldözőket, akik gyanakodva méregették a lovast, de aztán szó nélkül továbbengedték. Arachar sejtette, mi jár a fejükben. Ha az athrakan bosszút akar, hadd menjen - ha pedig a szabadonjárókkal cimborál, úgysem menekül élve.

Tovább ösztökélte póniját, s lassan elmaradt mellette a négy tetem, akik Tamoun kezétől estek el.

Már egy vonalba ért a Tamount űző, három quetaijal. Maga Rinray Dak vezette őket - Arachar ráismert törpemércével mérve igencsak robosztus termetéről. A bundába burkolózó harcosok tekintete rávillant, kezük megfeszült a fegyverek nyelén, de a Trollölő leintette őket.

- Bosszút akarsz, athrakan? - Rinray Dak kiáltását hosszan visszhangzották a sziklaormok. - Tán a saját barátod vérétől veres a szakállad? Nem sütötték jól át neked Crídan fattyai?

Kísérői hátravetették farkaskoponyás fejüket, s ugató nevetést hallattak. Igazi ragadozók voltak, a quetaiok legveszedelmesebbjei. Élvezték a vadászatot, a közelgő vérontás izgalmát.

- Quord fia, Arachar - szólt Rinray Dak, sebhelyes arcán megvető vigyorral.

- Így hívnak.

- Ostoba név, Rőtszakállú! Mától így hívnak téged a Crallrud-fennsíktól keletre. Vértől rőt szakállú Arachar!

Arachar belenyugvón bólintott. A gúnynévből legenda lesz, szájról szájra járó történet egy megvetésre méltó harcosról, aki saját klánbélijét falta fel. De mindez már nem számított.

- Az asszony az enyém! - Tovább léptetett a pónin.

- Lassú halála legyen! - biccentett rá a Trollölő. Intett harcosainak, hogy kifújhatják magukat; más vadássza le helyettük a nősténygyordogot. - Rőtszakállú...

A felcsattanó gúnyos nevetést felkapták a magasba nyúló bércek. A világ Arachar szégyenét visszhangozta.

Kha'ema, aki eddig az athrakan bundájába fúrta magát, most lecsusszant a nyeregből, és gyalog iramodott felfelé. Arachar lapos pillantást vetett a quetaiok felé, ám azok láthatólag nem törődtek a kislánnyal.

Az emelkedő egyre meredekebbé vált, és végül Arachar is úgy döntött, hátrahagyja a pónit. A hosszú lovaglás után bizonytalanul állt a lábán, bordái elviselhetetlenül sajogtak. Minden erejét össze kellett szednie, hogy meg tudja tenni az utolsó útszakaszt.

Enyhén kanyargó, véres ösvény jelezte a hóban, merre vonszolta magát Tamoun. Mire Arachar végére ért a haldoldás eme útjának, Kha'ema már ott térdepelt anyja mellett, karja közt ringatva a nő fejét.

- Miért... engedett tovább Rinray Dak? Szövetkeztél velük? Rajta, végezd el a munkád! - Tamoun fenézett az athrakanra. Fél szeme eltűnt bedagadt, összezúzott

arcában. Vádlón kinyújtott kezén kurta ujjcsonkok meredeztek, egy baltanyélen lecsúszott vágás eredménye. A testét borító vér eltakarta többi sebét, de Arachar úgy vélte, nem sok ép tagja maradt.

- Mondtam, hogy az enyém vagy, és ő rábólintott. - A törpe óvatlanul elvigyorodott, mire a szája helyén lüktető húsdarab meghasadt, meleg vért csordítva fagyott állára. - A lányod nem elég bizonyíték arra, kinek az oldalára álltam?

- Köszönöm, hogy elhoztad őt nekem!

- Köszönd a haragnak.

Óvatosan a nő hóna alá nyúlt, és talpra állította. A másik oldalról Kha'ema támogatta Tamount, így támolyogtak tovább, felfelé. Arachar a hegygerincet fürkészte, ahol a szabadonjáró klán utolját ekkor nyelte el a hágó sziklatorka.

- Én már nem bírok harcolni, athrakan! - zihálta Tamoun. - Tartsd vissza a Trollölőt! Jó harcos vagy. Adj a klánomnak egy esélyt!

Zihálva küzdöttek meg minden lépésért. Arachar csizmatalpa meg-megcsúszott a vércseppektől síkossá vált havon.

- Athrakan... - sürgette a nő a választ -, nem szoktam kérni. de most kérlek!

- Sajnálom, asszony. Ha nem lennék sebesült, akkor sem tarthatnék fel harminc quetait.

A hágó bejáratánál álltak immár, ahol a roppant bazaltfalak megszelídítették a szelet. Csak a porhó szitált makacsul, hideg gyolcsként burkolva be a törpék friss sebeit.

Tamoun megtántorodott, és Arachar hagyta lerogyni. Oly mindegy volt, hol állnak meg. A nő végignézett a maguk mögött hagyott meredélyen. Rinray Dak és két harcosa alig ötvenlábnyira jártak, s mögöttük lassan, de biztosan nyomult előre a quetaiok lánca.

- Vége van! - Dühösen kiköpött, s a köpet vörös foltot hagyott a havon.

Arachar leguggolt, és a szemébe nézett.

- Hallottam egy történetet egy hajdani királyról. Sebesült volt, a harcostársa halódott. Nem volt esélye az életére szomjazó szörnyeteg ellen.

Tamoun tekintete összekapcsolódott az övével, aztán a nő értőn bólintott.

- Menj a többiek után, Kha'ema!

- Nem akarlak itt hagyni, anya...

- Eredj!

A kislány beharapta alsó ajkát, aztán sarkon fordult, és rohanni kezdett a klánja által taposott ösvényen.

Tamoun széles pengéjű vadásztőrt húzott elő valahonnan...

Arachar remélte, hogy nem saját húsából, és az athrakan felé nyújtotta.

- Ne tarts a szabadonjárókkal azután, Quord fia, Arachar! Nem közöttünk van a helyed.

- Az én gyermekemet fogod megszülni, ezért...

- Nem közöttünk van a helyed! - Arachart elöntötte a düh.

- Már én is hordozom az átkot! Elfelejtetted volna? Veletek tartok, vagy éhen pusztulok!

Tamoun kinyújtotta ép kezét: tenyerén kis csomag hevert. Az athrakan tétovázva elvette a véres batyut.

- Csak Crídan vére - mondta a nő. - Csak Crídan vére, athrakan, és most láss hozzá!

Arachar eltette a csomagot, bár kíváncsi lett volna, mit rejt, majd feltűrte karján a bundát. A penge végigsiklott a bőrén, ugyanolyan árkot húzva maga után, mint Tamoun a havas hegyoldalon. Hagyta a nő nyitott szájára hullani a vércseppeket. A perzselő fájdalomtól megreszketett kezében a tőr, de még nem végzett. Fogcsikorgatva hasított ki magából egy ujjnyi hosszú húsdarabot, melyet Tamoun nyelvére helyezett. - Harcostársadtól! - nyögte verejtékező homlokkal, Tamoun tápászkodni kezdett. Arca fehérebbre vált a körülőtte kavargó hónál, ajkán bántó élességgel vöröslött Arachar vére. Az athrakan kinyúlt felé, de a nő elhárította a segítő kezet. Felmagasodott, de nem azért, hogy szembenézzen a közelgő farkaskoponyásokkal. Tekintetét a hegygerinc alatt felgyűlt hótömegre függesztette, mely a déli oldalt érő napsütésnek köszönhetően lazán torlódott fel.

- Szólítok minden hatalmat, aki meghallgat! - szólt rekedten.

Felkiáltott, tele tűdőből, mint egykor egy törpekirály, aki nem tudott belenyugodni a vereségbe.

- Aiiiiiieeeeeeeeeeeeeeeee!!

Elemi erővel süvöltött a sikolya, mintha nem is egyetlen torokból származna, hanem számos nemzedéknyi törpe kiáltotta volna világgá egy évszázados átok minden keserűségét.

Arachar mindkét tenyerét a fülére szorítva a földre rogyott. Még roncsolt kezét sem kímélte, csak hogy kizárhassa tudatából a pusztító düh bömbölését. A hang hol dobhártyába hasító magasságokba szárnyalt, hol elmélyült, s ő komolyan félni kezdett hogy darabokra robban a koponyája. Ám mielőtt ez bekövetkezhetett volna, Tamoun elhallgatott.

A sikoly utolsó visszhangja még el sem halt, a hegy máris válaszolt rá.

Fehér felleg emelkedett fel, mintha vihar kavarná fel a havat és a gerinc pártája fenyegető morajjal megcsuszamlott. A lavina, akár egy gigászi sárkány, szélesre tárta hószárnyait, majd elnyújtott üvöltéssel száguldott lefelé a hágó mindkét oldalán.

Arachar és Tamoun egymást támogatva igyekeztek beljebb, a sziklafalak biztonságába. Mögöttük, a hasadék bejárata elől bömbölve egyesült a két hógörgeteg, tizenöt láb magasra lövellve fagyos tajtékát.

A lavina-sárkány egyre gyorsult. Gyilkos lehelete a levegő volt, melyet a felfoghatatlan tömegű, robajló hó tolt maga előtt E lehelet csapott le először Rinray Dakra és vadászaira, hog pihékként szórja őket szerteszét. Egy töredék pillanattal később fehéren szikrázó áradat elborította a letaglózott törpéket, Tamoun kezétől elesett harcosokat és Wulthygar póniját.

A robaj elült, a hegyoldal hamvas asszonybőre kisimult. Arachar lenézett rá, s úgy érezte, mintha a lavina az ő bűneit é nyomorúságát is elfödte volna. Önámítás volt, de a megnyugtató fajtából.

- Erős, egészséges kisfiút szülök neked! - szólalt meg mögötte Tamoun rekedten. - Nagy harcos lesz, mint az apja. Vagy inkább mint az anyja...

És saját fajtáját falja fel, tette hozzá magában Arachar.

Sokáig meredt a quetaiok hósírjára, és mire megfordult, a nő már nem volt sehol.

14.

Nem voltak figyelmeztető jelek. Hirtelen szállt el belőle az erő, s válla, mely eddig csak tompán lüktetett, most annyira fájt, hogy ordítani tudott volna. Talán üvöltött is - erre érkezhetett válaszul a farkasvonyítás.

Kiszaladt alóla a lába. Megpróbált felállni... csak még egyszer, utoljára... de a teste már feladta.

Nem is lett volna tisztességes újra talpra vergődni, ismerte be. Ha már megszegte klánja és a törpenép összes törvényét, legalább a maga állította szabályokat ne játssza ki. Megy, ameddig bírja: ennyi haladékot adott magának, amikor maga mögött hagyta a Viharkeltő-hágót. Akkor még nem sejtette, hogy alig néhány óra múlva már el is jön a pillanat.

A hóba roskadt, s letekintett a fenyvessel borított völgybe. Most ébredt csak rá, hogy azt sem tudja, miféle vidéken jár. Keskeny füstcsík szállt az erdő fölé. A tábortűz mellett két alak melegedett: egy szikár ember, amolyan erdőjáró-féle, s egy szokatlanul nagyra nőtt elf. Arachar ezen eltöprengett néhány pillanatig: észre sem vette volna, úgy jutott át Zwearonba, a hegyesfülűek földjére?

Halk, nyüszítő nevetés szakadt ki belőle. Itt fog hát meghalni, két nyíllövésnyire a melegtől és az ételtől.

Nem mintha számítana. Számára méreg lenne az az étel, és a lelkét úgysem melegítenék a gallyakon pattogó lángok. Talán a két valószínűtlen alak is csak vízió, melyet halódó elméje vetít elé.

Mindegy. Ez a hely is van olyan jó a halálra, mint bármelyik más. Itt bevárhatja az éjszakát, mely dermesztő ölelésével átsegíti ezen az egészen. Tudta, hogy megsürgethetné a végzetet, ha mezítelenre tudna vetkőzni. De amint elképzelte, hogy törött válláról és kezéről lerángatja láncingét és ruháját, keserű kacajra fakadt, alaposan meggyötörve repedt bordáit.

Így is vége lesz hamarosan: a lábán már érezni vélte a hideg ujjak cirógatását. Nem épp harcoshoz méltó vég, de cserébe fájdalommentes. Eltelt egy fertályóra, vagy talán egy egész óra. A fagy türelmes szeretőként, lassan simogatta Arachar összetört testét, mintha halogatná a beteljesülést. A törpe tudata egyre halványabban pislákolt, gondolatai rendszertelenül csapongtak.

Talán nem az az egyetlen lehetőség, hogy végez magával. Bevethetné magát az erdőbe, s vadászhatna alattomban, mint a rozsomák. Saját fajtársaira... Quetai, Athrakan, Agdesh és Balrum: tartozzon bármelyik klánhoz, számára csak zsákmány lenne mind. Rőzsét gyűjtő gyerekeket kaphatna el, patakban ruhát mosó asszonyokat... Újra felnevetett. Vicsorogva, eszelősen, míg sajgó bordái már majd' szétrobbantották a mellkasát.

Homályosan motoszkált benne az érzés, hogy végig kellene gondolnia az életét, megbánni valamilyen bűnt, vagy levonni a tanulságokat - ha ugyan vannak -, de túlságosan kimerült volt ehhez.

Tamoun jutott az eszébe. Látni vélte a nőt, amint az dacosan előreszegett állal vezeti megátkozott klánját idegen népek közé, akik ugyanolyan gyűlölettel fogadják majd a kannibálokat, akárcsak Krogath törpéi.

Tamoun... az ajándék...

Megfeledkezett az ajándékról! Látnia kell, mielőtt meghal. Medvemód rázta a fejét, hogy elűzze elméjéről a rátelepedett ködöt, de az csak nem akart oszlani. Színes pelyhek szállingóztak előtte, s elfödték a szemét. Beletelt némi időbe, mire rájött, hogy arccal a hóban hever. Kóválygogva felült, s várt türelmesen, míg kitisztult a látása, aztán merev ujjakkal előkotorta a kis csomagot.

A kenyérdarab volt benne, amit ő adott Tamounnak, még a barlangban. Mit is mondott az a nőszemély? Akkor nem figyelt rá, pedig az a néhány szó magában hordozta a megváltást... Csak Crídan vére. Csak Crídan vére, athrakan. Eszerint... Mahout pörölyére, az átkot nem lehet átadni! Csak Crídan leszármazottai hordozhatják magukban. Skelas, az a féreg gyűlölte őt annyira, hogy elhitesse vele az ellenkezőjét.

Lassan, óvatosan beleharapott a kenyérbe. Szájában ártalmatlan, savanyú fakéreg-íz áradt szét, melynél, úgy tűnt, soha nem kóstolt még finomabbat. S mintha valamilyen rejtett varázserő szunnyadt volna a szikkadt tésztában, olyan erő, mint amilyent a szabadonjárók merítettek a tiltott húsból: Arachar úgy érezte, kezd visszatérni tőle az ereje.

Még vár egy kicsit, gondolta, aztán megnézi, valódi vándorok kuporognak-e odalent, valódi tűznél.

Wayne Forrester

SÖTÉT SZEMEK PILLANTÁSA

Yamael története

Első tekercs

Mélysötét, csillagtalan éjszaka volt. Feketéllő, gőgösen terpeszkedő felleggályák úsztak a komorló égbolton, és úgy tetszett, tépett vitorláikat már a szél sem szaggathatja tovább, hogy utat törjön a Hold sápatag fényének. A borzongatón suhanó szél érdes nyelvei nyaldosták csak a macskaköves utcákat, lágyan meglebbentve számtalan utcai lámpás világát, néhol megrezegtetve egy-egy reteszelt ablakot, másutt belémarva a kerti fák sűrű lombjába. Az utcák csöndbe burkolódzva kígyóztak, torkolltak egymásba. Jóformán senki sem járta az utcákat, leszámítva néhány éji baglyot és a háromóránként váltott őrséget; Yuma, Yumadán legfőbb városa jószerivel kihaltnak hatott éjközép órájában...

Mélysötét, csillagtalan éjszaka volt.

A világszerte híres yumai Egyetem nagykapuja csikordulva tárult, ahogy a nehéz falapok elfordultak a sarokvasakon, és egy pillanattal később négy alak - egy nő és három férfi - távozott a hatalmas építmény aranylón világló torkából. A nő - könnyű lépte, ruganyos mozgása nem rejthette mivoltát; a Szépek Népének szülötte volt - ösztökélésére hamar maguk mögött felejtették a nevezetes épületet, hogy hosszúnak tetsző percekkel később a Tűzliliom néven ismert fogadó felé forduljanak, a Csillámpark egy szűknek mondható utcájáról.

- Igyekeznünk kellene, nem gondolod, édes Ynnaliorom? - kérdezte aggódón az elf hölgy, majd testre simuló, díszes öltözéke köré vonva durva darócköpenyét nyugtalanul szerelmére pillantott.

- Az Ynnaliornak nevezett elf lágyan elmosolyodott.

- Semmi okunk az aggodalomra, Sayana! - Átölelte a törékeny leány vállát. - Mondtam már, hogy senki sem ismer itt, Yumában.

- De az apád...

Ynnalior leszegte fejét, mély sóhaj szakadt föl a tüdejéből. Igen, az apja. Közel tíz esztendővel ezelőtt az apja förtelmes dolgot művelt; mérhetetlen adóságot halmozott föl, s amikor eljött a visszafizetés napja, megpróbált eltűnni. Egy bizonyos Khalid deBurrow-nak tartozott - a yumadáni kereskedőkirálynak -, aki miután belefáradt Ynnalior apjának hivatalos úton történő fölkutatásába. számos bérgyilkost megfizetett, hogy kerítsék elő az adósát - élve vagy holtan. Mindegy volt számára.

Ám mindez tíz hosszú esztendeje történt, azóta lecsillapodtak a kedélyek, és úgy tűnt, a kereskedőkirály is föladta a keresést. Ynnalior előtt - anyja vagyonos családja végett - fölsejlett a lehetőség, hogy a nagyhírű yumai Egyetem deákja lehet, és mivel ennyi év múltán nem érezte már veszedelmesnek a várost, ideutazott. Két hónapja élt Sayanával Yumában, és eddigelé semmi sem történt; nemhogy a Tűzliliom fogadóban, de még az Egyetemen sem csengett ismerősen a neve. Az örökérvényű mondás itt is érvényesült: az idő mindent elfeledtet.

- Az apám már a múlté, Sayana. A Múlté. Tapasztalhattad, hogy elfeledték már a nevem... Különben is - ezen a ponton a háta mögé, a két megtermett orkra pillantott -,

ha valaki mégis az életemre akarna törni, e két erős és tapasztalt harcos ellátná a baját.

- Könnyelműen szólsz, szerelmem.

- A testőrzők értik a dolgukat - mondta megkomolyodva Ynnalior. - Ne aggódj, édesem!

A nő nem szólt. Csendesen lépkedett tovább a férfi mellett, őszintén bizakodva Ynnalior szavaiban...

Mélysötét, csillagtalan éjszaka volt:

A vezekelés éjszakája.

A kicsiny társaságtól nem is oly távol, valahol egy magas épületegyüttes feketeségbe ölelkező tetőzetén egy, az éjszakánál is sötétebb szempár vizslatott rezzenetlen. Minden egyes mozdulatot oly tisztán látott, akárha verőfényes nappal lenne. Látta a zavartnak tűnő nőt, a két tagbaszakadt ork kísérőt és, és leendő áldozatát. Tudta, hogy számtalan hozzá hasonló alak próbára tette már képességeit, csak hogy elégtételt vegyen egy régi sérelemért, ám mindannyian kudarcot vallottak. Ő ezt azonban nem engedheti meg magának!

A valódi vétkes már rég halott, de a sarja, aki nagy merészen Yuma utcáit járja, igencsak eleven, és ez roppantul idegesítette a megbízót. A sötét alak világéletében a “pénz beszél” elv alapján dolgozott, így hát ezt a feladatot épp neki találták ki, mivel a megbízó szép summát ígért a fejéért. Kétségtelennek érezte: a bűnös sarja vezekel majd ezen az éjszakán.

Nem moccant; nem kívánta elárulni magát. Éppen alatta lépdeltek, így a sötét alak még jobban szemügyre vehette őket. A két ork testőrszerepet tölthetett be; egyrészt: minduntalan fürkészték az utcákat, másrészt: hathatós fegyverekkel voltak fölvértezve. Egyikük oldalán félhosszú

kard lógott. A másik darócköpenyt viselt, melynek kámzsája félig takarta az arcát; rejteni kívánta fegyverzetét is, ám a köpenyen kirajzolódó kontúr buzogányra engedett következtetni.

“Velük jobb lesz vigyázni” - gondolta. Az elől haladó két elf látszólag fegyvertelennek tűnt, de a sötét alak tapasztaltsága óvatosságot sugallt. A nőknél általában apró, de annál veszélyesebb tőr rejtezik, amit, ha a szükség úgy hozza, nem félnek használni. A férfinál azonban nem látott fegyvert, akárhogy erőltette a szemét. Mindegy! Ügyel majd őrá is. Amikor elhaladtak alatta, a sötét alak hangtalanul fölguggolt, majd szinte légies léptekkel a tetőzet egyik utcafelőli sarkáig lopódzott, és miután a társaság háttal fordult neki, az ablakpárkányokat támaszték gyanánt használva, óvatosan lemászott a keskeny sikátorba. Fojtóhurok villant a kezében, s ezután elnyelte a jótékony sötétség…

Mélysötét, csillagtalan éjszaka volt.

A vadászat éjszakája.

- Holnap reggel beszélnem kell Landyr professzorral - közölte váratlanul Ynnalior. Valamit mondania kellett, mivel egyre kínosabbnak érezte a körötte feszülő csendet. Választottja arcán gondterhelt barázdák jelentek meg, amelyek tovább tetézték ezt az érzést. - A szakdolgozat elkészítésében kérem majd a segítségét.

A nő nem válaszolt; mintha Ynnalior szavai elsuhantak volna hegyes fülei mellett. Szótlanul nézett maga elé, ahogy a férfi mellett lépkedett.

Ynnalior elkomorodott.

- Ne félj, édesem! - mondta végül. Amaz fölpillantott ra, egyenesen az égkék szemekbe. - Édesem…

- Igenis, félek! - szakította félbe a nő. - Félek, hogy elveszítelek!... Nem bírnám ki...

Ynnalior lágyan elmosolyodott; ez az a mosoly volt, amely mindig melegséggel töltötte el Sayana szívét. Eppen mondani akart valamit, csak hogy megnyugtassa az aggódó szépséget, ám a következő pillanatban az egyik közeli sikátor feketén komorló torkában alig hallható, de annál figyelemfelkeltőbb zaj sarjadt, amely egy szemvillanás alatt szétszaggatta az éjszakai csönd nyugodt fátylát.

Ugyanebben a pillanatban fölgyorsult az idő; az egyik ork testőr védelmezőn az elfek elé ugrott, és mire Ynnalior észbe kapott, a testőr hatalmas mancsában már ott villant a félhosszú kard. A másik félrelibbentette köpenyét, leakasztotta az övéről a súlyos buzogányt, majd óvatos léptekkel megindult a sikátor irányába.

- Miféle zaj volt ez, Gondaar? - követelte Ynnalior, miután fölocsúdott.

- Fogalmam sincs, uram, de majd Rogh'mon kideríti. Látszott a két orkon, hogy kiváltképpen meg akarnak dolgozni a pénzükért. Hiába, heti tíz arany nem kevés zsold... ezért cserébe bármire képesek. Gondaar oly feszülten figyelt minden apró, árulkodó neszre, hogy szája szegletében néha megmegrándult az izom. Rogh'mon pedig apránként lépkedve közeledett a sikátorhoz. Nem is oly régen még mindketten a városi őrség kötelékébe tartoztak, de hirtelenharagúak voltak, és a gyilkolást sem vetették meg, így hát egy akaratlan vétek miatt kiutasították őket a gárdából. Azóta Ynnalior testőreiként keresték a mindennapi betevőt.

Rogh'mon intett, hogy a sikátor közelében mindent rendben talált, majd fajtársa bólintására továbbindult, és hamarosan elnyelte a sötétség. Gondaar rühellte az éjszakákat; amikor gárdistaként szolgált, nem volt olyan

éjszaka, hogy ne akadt volna olyasvalakibe, aki életcéljának tekinti a Törvény minél többször történő megszegését. Eleinte élvezettel okította őket a maga módján. de idővel belefáradt a hiábavaló papolásba, és drasztikusabb eszközökhöz folyamodott. Tűzzel-vassal írtotta őket.

Vesztére...

Néhány nyugtalanítóan hosszú pillanat múltán újfent zajt hallott odabentről... majd éktelen káromkodást.

- A rohadt életbe! - tajtékozott Rogh'mon. - Grooms rohassza széjjel ezt a nyamvadt macskát!... Gyere csak ide, te szőrös rohadék! - Gondaar megnyugodva elvigyorodott, és Ynnaliorhoz fordult.

- Semmi gond, uram. Csak egy macska volt - mondta végül, noha bizonyos volt benne, hogy mindkét elf tisztán hallotta a bőszült ork szavait; ő lezártnak tekintette a dolgot, Rogh'mon azonban nem szenvedhette, ha riogatják, így hát hirtelen születő haragjában tovább ordított:

- Gyere már ide, te nyávogó szőrgombóc!

- Hagyd már azt a nyavalyás állatot, és gyere ki onnan! - Ekkor alig hallható zörej hallatszott; és noha egy szemvillanásig tartott csak, a két elf és a vigyorgó ork mégis fölfigyeltek rá.

- Mi volt ez? - kérdezte Sayana tágra nyílt szemekkel. Gondaar képén még szélesebbre húzódott a vigyor, s kivillantak sárgás agyarai.

- A cimborám elkapta a macskát! - rötyögte. - Nem igazán szereti, ha rémítgetik... Rogh'mon! Szedd a lábad, mert mennénk már! A hölgy és az úr bizonyára elfáradtak, és megpihennének! - Semmi válasz. Még egy nyikkanás sem.

Gondaar képéről hirtelenjében lefagyott az üdvözült mosoly... Rogh 'mon??

- Grooms verjen meg! Igyekezz!

Ismét semmi felelet.

Gondaar egyszeriben fullasztónak érezte a levegőt, és kivált nyomasztónak a kialakult csendet. Csöppet sem tetszett neki ez az egész. Jóllehet. Rogh'mon magának való, öntörvényű fickó volt, Gondaar parancsainak azonban általában gondolkodás nélkül eleget tett...

Akkor meg miért nem válaszol?

- Nézz utána! - parancsolta Ynnalior.

Az ork testőr kivont karddal indult a sikátor felé.

- Rogh'mon! - kiabálta ingerülten, mialatt kimérten lépkedett. - Ne szórakozz már!... Gyere elő!

A csönd egyre elviselhetetlenebbnek tűnt, mind Ynnaliorék, mind Gondaar számára... “Jobb lett volna hallgatni a nőre? Jobb lett volna igyekezni?”... Az ork megtorpant néhány méternyire a sikátor szájától, majd hátrapillantott a két elfre, végül - miután elégedetten konstatálta, hogy nem fenyegeti közvetlen veszedelem őket - fél térdre ereszkedett, és kirántotta tőrét csizmája szárából. Gyanakvón résnyire szűkült a tekintete, aztán a levegőbe szagolt... “Semmi, csupán a jellegzetes ork szag.”... Lassan fölegyenesedett, és újból elindult. Mialatt mind közelebb került a sikátorhoz, hálát mormolt Groomsnak, amiért nem a nehéz lemezvértet, hanem a könnyű bőrvértet vette föl; ez utóbbiban ugyanis könnyedebben mozoghatott, s még védelmet is biztosított számára.

Az ork épp szóra nyította volna a száját, amikor léptek zaja szűrődött ki a sikátor komor torkából, és a következő pillanatban előtűnt Rogh'mon.

Gondaar elkomorodva eresztette le kardját. - Ez még egyszer ne forduljon elő, testvér! Értetted?! - morogta kelletlenül. - Mit szórakozol velem?! Grooms verjen meg, a szívbajt hoztad rám!

Az ork nem válaszolt, csak a földre sercentett, majd maga köré vonta köpenyét. A kámzsa továbbra is takarta az arcát.

Gondaar szíve majd' kiugrott a helyéről, úgy kalimpált. Szüksége volt néhány másodpercre, hogy összeszedje magát. Végül megkönnyebbülten fölsóhajtott, és eltette fegyvereit. Tisztában volt vele, hogy Ynnaliort miféle veszedelem fenyegetheti, ha bizonyos nemkívánatos személyek rájönnek, hogy itt tartózkodik Yumában, és egy perccel ezelőtt még hajlamos lett volna azt hinni, hogy rájöttek... “Az istenek verjék meg! Húzzunk már el innen!”...

- Muszáj volt megnyúzni azt a dögöt? - zúgolódott Gondaar. - Rohadtul nem bírtad ki, mi?!

- Igyekeznünk kellene -javasolta idegesen Sayana. – Később jár. - Gondaar biccentett, de bevárta Rogh'mont.

- Ezért még számolunk, testvér. - Alig hallható, dühödt szavait ork nyelven ejtette. - Túl jól fizető meló ez ahhoz, hogy elszórakozd!

- Uraim! - köhintett Ynnalior.

- Értem, uram - mondta Gondaar ismét zhilén nyelvre váltva, majd az elf férfira pillantott. - Rogh'mon kissé elragadtatta magát az előbb, és arra gondoltam, hogy elmagyarázom neki a... aaahhh!...

Hirtelen elhallgatott; nem szólt többet, akárha a hangját szegték volna. Tágra nyílt szemekkel, arcán a döbbenet leplével lehanyatlott. Hangtalanul, csendesen, fölfoghatatlan módon.

Ynnalior meghökkenten pillantott Rogh'mon kezére; sötét vértől csöpögő gyilokot látott. Először föl sem fogta, hogy mi történt, Sayana azonban ráébredt az igazságra. Ő tudta, valahol mélyen érezte, hogy Rogh'mon halott már, és tehetetlen teste a sikátorban hever. Előrántotta görbe pengéjű tőrét, és veszett nőstény módjára támadásba lendült... El kell felednie félelmét, különben elveszíti szerelmét!... Nem engedheti, hogy Ynnalior legyen a következő. Nem engedhet az orgyilkosnak.

- Alávaló! - préselte ki fogai között a megvadult elf nő, és amikor vészjóslón villanó pengéjével a sötét alak felé szúrt, már Ynnalior is tudta, mit kell tennie. Öltözéke egy rejtett zsebéből előkotorta a markolatlan arasznyi pengét, melynek tompábbik végéhez jó kétméternyi hosszúságú, hajlékony fémzsineg volt kötve... Sayana döfött, de a sötét alak könnyedén hárított, majd egy jól irányzott ökölcsapással földre parancsolta a törékeny nőt.

... Suhogott a fémzsineges penge, és amikor a sötét alak előrántotta a kardját is, Ynnalior már üvöltve suhant felé. Amaz rézsút balra szökkent, majd egy fürge bukfencet követően fölpattant egy utcai lámpás mögött. A süvöltve szálló penge fölszántotta a lámpást tartó faoszlopot, a sötét alakban azonban nem tett kárt.

Sayana vérző orrát törölgetve föltápászkodott. Ynnaliorra nézett, aki noha ádázul harcolt, és mesterien forgatta fegyverét, mégsem volt képes megsebezni ellenségét; minduntalan elhibázta a célt, egyszerűen nem vehette föl a versenyt a fürge alakkal szemben.

Sayana elvicsorodott. Arcának szép vonásait eltorzította az éktelen harag és az orrából szakadatlan patakzó vér.

- Nem engedem! - Két marokra fogva tőrét ismét nekilendült.

Mindeközben Ynnalior pengéjének csapásai szüntelenül záporoztak. melyeknek köszönhetően a sötét alak figyelme csakis a férfira koncentrálódott. Sayana röpke másodpercek alatt ott termett, és egy bizonytalan suhintással fölszántotta az orgyilkos karját.

Bődült üvöltés szakadt a komorló ég felé, és a következő pillanatban a sötét alak úgy vágta képen a nőt, hogy Sayana fülsértőn nyikkanva hátrazuhant. Halott volt már, amikor földet ért; orrcsontja szilánkokra roppant, amelyek óhatatlanul halálos csapást vágtak a nő agyába.

- SAYANA!! - ordította kétségbeesetten Ynnalior, lopva a moccanatlan testre pillantva. Legszívesebben elsírta volna magát, ám egyszerűen képtelen volt rá. Ebben a pillanatban hatalmas ürességet érzett, és nem értette... Életének egyetlen, igaz szerelme föláldozta magát, és ő érthetetlen módon nem tudott könnyeket ejteni érte... “Miért??!”... Úgy érezte, elárulta Sayanát; elárulta a szerelmét, és az üresség érzését ekkor borzasztó harag váltotta föl; egyszeriben föllobbant szívében a bosszú vészterhes lángja. - Megdöglesz, te nyomorult!!

A sötét alak tudta jól, hogy a városi őrség katonái nem hallhatták az ordítozást, mivel jó kétutcányira strázsáltak tőlük, ám ő mégis úgy vélte: jobb lenne igyekeznie. Betéve tudta az őrjárat szokványos útvonalát, de nem egyszer előfordult, hogy ott akadt beléjük, ahol nem számított rájuk.

Elhajolt a suhanó penge elől.

- Fölkoncollak, mint egy patkányt'! - ordította Ynnalior. “Hiú ábránd” - gondolta a sötét alak, és elégedetten konstatálta, hogy Ynnalioron végzetszerűen elhatalmasodott a harag; mozgása és hajításai elveszítették összehangoltságukat. Elvakította a harag, dühből harcolt, és ez kivált rossz ómen - legalábbis az elf számára. A harag rossz tanácsadó; az ember csak elveszti miatta a hidegvérét.

A sötét alak kivárta, hogy Ynnalior újból útjára eressze a pengét, majd amikor ez bekövetkezett, oldalra lépett, mire az elf is eképp cselekedett. Reflexből mozdult - vesztére. Amikor a fémzsineg megfeszült, majd visszarántotta a pengét, Ynnalior már tudta, hogy hibát követett el. A fémzsineges penge rácsavarodott a lámpást tartó oszlopra.

- A francba! - köpte Ynnalior, és a sötét alaknak több se kellett; előrelendült, gyilokjának markolatgombjával rázúzott az elf csuklójára, csak úgy reccsentek a csontok. Ynnalior fölkiáltott, akaratlanul eleresztve fegyverét, s a következő pillanatban a sötét alak úgy lefejelte, hogy berepedt homlokcsonttal terült el a földön... Vége. Ennyi, Ynnalior nem tehetett többet. Mandulavágású szeme oly fénnyel villant, amely a halálra váltak sajátja, ám a lelkét nem a halál közelsége mardosta, s gondolatai nem a vég körül kavarogtak. Átok sarjadt a bensőjében - átok, amellyel magát rótta esztelenségéért. Hallgatnia kellett volna Sayanára, aki ódzkodott a yumai úttól, a lehetőségtől, hogy Ynnalior az Egyetemen tanuljon, mert valahogy megérezte, hogy a múlt vétke még nem enyészett el, és neki volt igaza... Ynnalior balga módon hitt a feledés lehetőségében, és gyermeki naívsággal tekintett a városra, ami most a végzetét jelenti.

Az orgyilkos eltette pengéit.

Ynnalior nyöszörögve húzni kezdte magát a földön; mind távolabb akart kerülni tőle, de sejtette, hogy képtelen lesz

elmenekülni bírájától. A sötét alak kimért léptekkel kísérte egy ideig, végül megelégelve megragadta Ynnaliort a varkocsánál fogva, fölemelte, és a falhoz vágta, csakúgy nyikkant.

- Elérkezett az idő, tündérfajzat, hogy megfizess apád bűnéért - suttogta alig hallhatóan az idegen, szavai mégis fölényeskedőn csengtek az eléje táruló látványtól... Beigazolódott. Ő képtelen volt hibázni, s ez halovány vigyort csalt a kámzsa sötétjében rejtező képére.

Hiába fürkészte bírája ábrazatát, Ynnalior nem látott semmit.

- Mennyit fizettek neked? - kérdezte végül nyöszörgőn. - Én megduplázom.

Amaz lassan, fokozatosan kivonta kardját a hüvelyből, majd valami fiolaszerűségből mérget csöpögtetett rá. Végűl a zsebébe süllyesztette az üvegcsét.

- Mire gondolsz? - kérdezte színtelen hangon, majd közel hajolt a reszkető elfhez, és a tágra nyílt szemekbe nézett. - Esetleg a nyakadban lógó medalionra? Mennyit érhet?... Háromszáz, esetleg négyszáz aranyat?

Ynnalior meglátta az orgyilkos szemeit, és megdermedt; a sötét szemek pillantásától végigfutott gerincén a borzongás. Ekkor tudatosult benne, hogy elérte a végzet. Elérte, s ő semrnit sem tehet ellene. Bármit megadott volna az életéért... leszámítva a medált. Azt a medált, amely Ynnalior családjában ifjúról ifjúra száll több évszázada már. Mindent odaadott volna, csak ezt nem, mert...

...mert képtelen volt rá.

- Ölj meg! - suttogta végül, különös nyugalmat erőltetve magára. Beletörődött volna a sorsába? - Ölj meg, mert ezt

nem adhatom. Lehetetlent kérsz, mert ezt a nyakláncot csakis az viselheti, akiben őseim vére csörgedezik... Kívánj mást, vagy ölj meg!

- Legyen így - felelte a sötét alak, s egyszeriben átdöfte a férfi torkát.

Ynnalior fölüvöltött volna, de hang helyett vér bugyborékolt fol a torkán. A hirtelen nyilalló fájdalomtól megnyúlt a képe, és egy utolsót rándult a teste. Csöndesen halt meg, fölakadt szemmel, leesett állal.

Az orgyilkos kirántotta pengéjét az elftorkából, majd az övén lógó hüvelybe csúsztatta. Megtisztítja majd a kardot, előbb azonban összeszedi a hullák számára már oly jelentéktelenné vált aranyakat és ékszereket... főleg Ynnalior medálját.

Leguggolt, megragadta a nyakláncot a medálnál fogva, és rántott egyet rajta annak reményében, hogy így megszabadíthatja az elfet tőle, ám a nyaklánc nem engedett. Az orgyilkos meghökkent... “Mi a rosseb?”... majd újból megrántotta. Az ékszer most sem engedett.

Halkan morgolódva előkotorta gyilokját, hogy megpróbálja lefejteni a hulla nyakából a különös ékszert, de ezzel csak azt érte el, hogy kicsorbult a penge. - A franc essen belé! - Elhajította a használhatatlanná vált gyilokot, és épp azon kezdte törni a fejét, miként szakítsa széjjel a nyakláncot, amikor léptek zaja ütötte meg a fülét. Hátrapillantott a válla fölött, és az utcai lámpások világánál megpillantotta a távolból közeledök összefolyt árnyékát. – Rosseb!

Percek voltak hátra csupán, de az orgyilkos teljesítette még a megbízó óhaját, majd kissé morgolódva a rejtélyes nyaklánc miatt, tovatűnt az éjszakában.

Második tekercs

- Légy átkozott, Yamael! - dörmögte ráncba szaladt szemöldökkel a yumadáni Dögevők céhmestere, és bosszús pillantást vetve az előtte egykedvűen üldögélő félvér orkra, előkotort egy súlyos kis zsákot a fiókból, s levágta az asztalra, a másik zsák mellé. - Sosem gondoltam volna, hogy egyszer egy magadfajta fog megszabadítani a pénzemtől. Amaz vállat vont, és újabb adag fodormentát tömött a szájába.

- Magamfajta? - csámcsogta végül.

- Igen! - bólintott a dús sörényű yumadáni ork, majd fölényeskedőn folytatta. - Egy magadfajta félvér! Tudod... ne vedd sértésnek, de... nem igazán gondoltam volna, hogy valaha is alkalmazni fogok egy...

- Értem - szakította félbe Yamael, és egyenesen a cicomás szőnyeg közepére sercintett. Az ember általában drága pénzen vásárol ehhez hasonló szőnyegeket, ám a félvér meg mert volna esküdni rá, hogy a céhmester kéz alatt szerezte... vagy éppenséggel elmetszett érte egy úri torkot; de hogy nem tisztességes úton jutott hozzá, arra viszont mérget mert volna venni.

- Mondtam már, hogy itt ne köpködj! - Yamael ismét vállat vont.

- Megkapom végre, ami jár, Garak?

- Három hónapja dolgozol nekem, de egyszer sem kértél még ennyi pénzt - morgolódott a céhmester. - Sőt, ha belegondolok, harminc éve gyilkoltatok, de sosem kért senki még ötven aranynál többet! Erre te föltűnsz a semmiből, és három hónap leforgása alatt kiforgatsz minden vagyonomból!

- Mindössze háromszáz arany - közölte színtelen hangon Yamael. - Nem értem, min rágódsz ennyit?

- Jah! A múltkor háromszáz... most meg kétszáz! - okvetetlenkedett Garak, és ahogy előrehajolt az asztal fölött, otromba pofájába hullott egy zsíros hajtincs. Haragos mozdulattal viszszaparancsolta a helyére; kezdte elveszíteni a jókedvét és a türelmét, mivel nem szokott hozzá, hogy ilyesfajta névtelen orgyilkosok szabják meg az árakat. - Ez egy kicsit sok! Nem gondolod?!

- A tündérfajzat halott - közölte Yamael, mit sem törődve az orgyilkos mester mind dühödtebb viselkedésével. Egy cseppet sem tartott tőle, mert Garak az orgyilkosok között kivénhedtnek számított már a maga közel ötven esztendejével. A félvér biztosra vette, ha netán azt ötlené ki mogyorónyi agya, hogy pengét rántva neki támadjon, csak hogy megtarthassa nyomorult aranyait, akkor sajnálatos módon csalódni fog. Öreg már, és lassú. Túlságosan is lassú. - Magad is láthatod. - Flegmán az asztalra bökött, ahol egy kisebb, véres zsák hevert, benne a legyilkolt elf szemeivel, levágott fűlével és egyik ujjával, melyen a nemesi rangjátjelképező pecsétgyűrű látszott. - Ez eddig ötven arany. Továbbá két testőrzőjét is meg kellett ölnöm, akikről nem volt szó a megállapodásunkban; ez száz arany, összesen százötven, és még ott volt az a nyomorult szuka, aki megvágta a karom. Őt is meg kellett ölnöm... Ezért kétszáz a fizetségem... Úgy vélem, ez méltányos ár.

- Te csak ne vélekedj! - fenyegetőzött Garak az öklét rázva. - Groomsra mondom, ha az derül ki, hogy ezek egy semmirekellő koldus maradványai, akkor magam vágom át a torkod!

Yamael a szőnyegre köpte az összerágcsált fodormentát, és lassan, fokozatosan fölemelkedett a bársonyszékből, rátenyerelt az asztalra, s oly közel hajolt a céhmester arcához, hogy megérezte Garak bűzös leheletét.

- Hazugnak tartod a szavam? - firtatta sötéten, résnyire szűkült tekintettel. Készen állt arra, hogy elégtételt vegyen

a sértésért. Jóllehet gyöngébb volt Garaknál, és ezt nem is tagadta, de fürgesége, amely eddig sohasem hagyta cserben, sokkal inkább előnyére válhat a puszta erővel szemben. Nem állt messze attól, hogy kardot rántson, és szíven döfje a céhmestert, óvatossága azonban váratlanul visszafogta; senki sem tartózkodott rajtuk kívül Garak szobájában, tehát nem akadályozhatta volna senki, ám a kétszárnyú ajtó túloldalán két testőrző strázsált, akik a legapróbb nyikkanásra is berontanának. Yamael csöndes gyilkos volt, mégsem kockáztathatott. A fizetségét akarta csak, semmi többet.

- Meglehet!

Yamael gubancos szakálla fölött váratlanul halovány vigyor jelent meg, miközben visszaült a bársonyszékbe.

- Gondolj, amit akarsz - rántotta meg a vállát, és újfent rezzenéstelenné vált az arca, akárha márványba mintázták volna. - Csak add már az aranyaimat! - A céhmester megelégelte. Ádázul vicsorogva fölkapta a két zsákot, és a félvér ölébe hajította őket.

- Nesze, te átkozott fattyú! - fröcsögte ingerülten. - Vidd a pénzed, és takarodj a szemem elől!... Meg ne lássalak még egyszer, különben megbánod! Yamael komoran nézett az orkra, majd fölkapta viseltes kalapját, ami eddig a szék karfáján pihent, és hollófekete, fésületlen hajkoronájára ejtette.

- A harag rossz tanácsadó - jegyezte meg, majd elindult az ajtó irányába.

Fülsértőn csikorgott Garak agyarsora; forrt a méregtől, és kevesen múlott, hogy nem rontott a félvérnek. Orrcimpái vadul mozogtak, ahogy haragvón szívta tüdejébe a levegőt. Hiába. elmúltak már azok az idők, amikor minden bosszantó dolgot maga mögött tudott felejteni. Képtelen volt megőrizni régi nyugodt természetét, amely oly szilárd

volt hajdanán, mint az Acél-hegység. Hiába, az idő mindent kikezd... még egy tapasztalt orgyilkos idegeit is.

- Imádkozz, hogy ne találkozzunk többet! - dörmögte végül mielőtt Yamael eltűnt a szobájából. - Imádkozz, félvér!

Harmadik tekercs

Pitymallott már, amikor Yamael betért a fogadóba, ahol három hónapja bérelt szobát. Egyszerű, jellegtelen fogadó volt, az ő igényeinek mégis teljes mértékben megfelelő. Nem bírt nagy forgalommal, és aki néhanapján mégis belépett rozoga ajtaján, nem kívánt többet egy hűsítő italnál, amit ráérősen elszopogathat szegényes étke társaságában. A szobák azonban üresen álltak, mivel nem tartottak igényt rájuk; egyrészt: jóllehet tiszták voltak, de szegényes berendezésük elriasztotta a vendégeket. másrészt: a tehetősebbek nívósabb fogadót választottak. Yamael sosem szerette a társaságot, így ez, a város központjától távol eső fogadó tökéletes helyet biztosított számára, ahol nyugodtan álomra hajthatta fejét. Itt nem zavarta senki; nem kötekedtek vele, nem hányták a szemére félvér mivoltát, így nem kellett fölöslegesen vért ontania.

A tömzsi, őszülő fogadós egymagában ült a söntéspult mögött, és egykedvűen törölgetett egy kupát, ám amikor Yamael belépett az ajtón, fölpillantott, letette a kupát a pultra, majd a megszokott, lágy mosollyal az arcán fölegyenesedett.

- Jó reggelt, uram - mondta, amikor a félvér megállt a söntésnél. - Mivel nem töltötte itt az éjszakát, bátorkodtam kitakarítani a szobáját, és...

Yamael bólintott.

- Értem - morogta egykedvűen. - Most pihenni megyek, de ha egy Sil'dai nevezetű asszony keresne, akkor...

- Éppen ezt szerettem volna mondani - szakította félbe a fogadós, az emeletre vezető lépcső felé bökve hurkaszerű mutatóujjával. - Egy órája kereste önt, és azóta az ajtaja előtt várja. - Áthajolt a pulton, elhalkultak szavai, s gyanakvó pillantást vetett a lépcső irányába. - Ha szabadna megjegyeznem: különösen ocsmány és sunyi asszony ez, amolyan kuruzsló... Jobb vele vigyázni, uram.

- Nem a te dolgod, fogadós.

- Tudom, tudom, uram - folytatta a fogadós továbbra is suttogva -, de ha jól láttam, kilenc ujja van. Ez balszerencsét hoz arra, aki szóba áll vele...

Yamael nem szólt... de a tekintete minden szónál ékesebbe beszélt; sötét szemének borzongató villanása a fogadósba dermesztette a szót; amaz jobbnak látta, ha elhallgat.

- A szobámban leszek - mondta kisvártatva a félork. - Senki ne zavarjon!

Odafönt a nyugtató némaság és a reteszelt ablakok végett uralkodó, jótékony homály fogadta. Léptei alatt halkan ropogtak deszkák - mégis úgy tetszett, síri visszhangot keltenek a fala közt. A szűk folyosó túlsó végében, ahol Yamael szobájának ajtaja sejlett, egy alak kuporgott. Sil'dai volt az, az ocsmány javasasszony. Yamael azóta ismerte, hogy Yumába tette a lábát, számtalanszor megfordult a javasasszonynál, mivel mestere volt a hatásos mérgeknek, melyeket a félork nélkülözhetetlennek tartott megbízásai során. Tudta róla, hogy azért fest ily ocsmányul, mert valamiféle mágiatudó elátkozta, amiért leszelt jobb mutatóujját meg akarta bosszulni rajta a Dögevők segítségével... Régi história volt, s a félvér nem igazán foglalkozott vele... A vénasszony elmondása szerint húszesztendős, hamvas szűzleány lenne, ha az a varázsló nem bűntette volna öreg testtel; ugyanis Sil'dai egy

kilencujjú, kopaszodó vénasszony volt aki súlyos púpjának köszönhetően görcsbe fordult gerinccel járt. Ez volt a büntetése, amiért elégtételt kívánt venni. Hiába, a Sors nem mindenkivel kegyes. Bele kell törődnie ebbe, hiszen úgysem tehet mást...

- Gyorsan dolgozol, Boszorkány - dörmögte Yamael, amikor a szobájához ért. Amaz fölvihogott, és göcsörtös botját támasztéknak használva fölkászálódott a padlóról. Ráncok szabdalta arcán fogatlan vigyor terült szét, és amikor Yamael lehajította a zsákokat az ajtó elé, s előkotorta zsebéből a szoba kulcsát, egykedvűen megvakarta ritkás, piszkosszürke hajfödte fejét.

- Tudod, a fénylő arany igen ösztönző tud lenni - kacarászta. - Igen, az!

Miután kitárult az ajtó, Yamael fölkapta a zsákokat, és besétált. A javasasszony szó nélkül követte, meg sem várva a félork invitálását.

A szoba valóban szegényes berendezéssel bírt. Az ajtóval szemközti falnál rozoga asztal állt, rajta egy vázával, melyben tucatnyi virág illatozott; Yamael nem szenvedhette, ha andalító virágillat lengi be azt a szobát, ahol ő lakik, ezért miután letette a zsákokat az asztalra, fölkapta a vázát, és megszabadult a virágoktól. Az asztaltól rézsút balra egy hevenyészve összetákolt ágy látszott, míg az ággyal szemközt kicsiny szekrény pihent a fal mellett, amelyben a félork dolgai rejteztek.

Sil'dai szó nélkül leroskadt az ágy melletti székre, majd halkan vihogva nézte Yamaelt.

- Igen, a fénylő arany... De... valamivel drágább az áru... - A félvér megszabadult Rogh'mon köpenyétől, majd az ingtől is, és a vázában lötyögő langyos vízzel kitisztította a karján látszó sebet. Nem tűnt vészesnek, Yamael mégsem

kockáztathatott; nem hiányzott neki valami nyavalya, ami miatt levágathatja majd a karját...

- Mi végből? - érdeklődött Yamael, miközben a köpenyből lehasított egy rongycsíkot, és eláztatta a vízben. - és mégis mennyivel? - Kikapta a rongyot a vázából, kifacsarta, majd... kissé körülményesen ugyan, de... a sebre kötötte.

- Jóval hatásosabb ez a méreg - magyarázta Sil'dai. - Igen, az!... Egyetlen csepp elegendő a penge hegyére, és még egy kifejlett ökröt is leteríthetsz vele... Igen, egy kifejlett ökröt is. - Mivel a félvér nem szólt, a vénasszony folytatta: - Ritkaságokra volt szükségem, hogy elkészítsem. - A hatás kedvéért göcsörtös ujjain számolta. - Wyvernszemekre, sárkánypikkelyre, yidori varázslöttyre, amit természetesen drága pénzen vásároltam Khalid deBurrow-tól, attól a hájas, majomképű kereskedőkirálytól, továbbá néhány csepp gennyre egy fertőhordozó testéről és a saját véremre. Ez már...

Yamael sandán elvigyorodott.

- Talán mérgező a véred, Boszorkány?... Rohadsz tán?

- Ne tréfálkozz velem, félvér! -jegyezte meg sötéten a vénasszony, ám amikor összevillant a tekintetük, Sil'dai kelletlenül fölkacagott. - Ne törődj a véremmel... Igen, ne törődj vele... inkább fizess, és már itt sem vagyok!

- Mennyi...

- Kereken száz arany - vágta rá azonnal Sil'dai. - És még kedvezményt is kaptál, mert törzsvásárlóm vagy.

- Én vagyok az egyetlen vevőd! - jegyezte meg Yamael. - Minek nézel te engem?!

- Hidd el, megéri az árát! - ágált Sil'dai. - Legközelebb könyörögni fogsz egy újabb adagért!

Yamael sötét szemének kiismerhetetlen pillantása csöndbe borította a szobát. A lassan éledező város álmatag zaja szökött csak a helyiségbe; halkan kopogó léptek, fojtott szavak, nyikorgó ajtók, s kapuk halk moraja. Sil'dai képtelen volt bármit is kivenni a félork szeméből, mert a tekintet oly távolinak tetszett, mint a Lendori Szigetek; nyugtalanítónak hatott, és a vénasszony egyre kellemetlenebbül érezte magát.

- Tudod, hogy könnyűszerrel elvághatnám a torkod - közölte komoran a félvér. - Elvehetném a mérget, és minden feltűnés nélkül elrejthetném a hulládat. Úgysem törődik veled senki. Sil'dai nem vihogott, és nem vigyorgott tovább. Egyszeriben elmélyültek arcán a barázdák.

- Tudom - válaszolta nagy sokára. - De azt is tudom, hogy szükséged van rám... Igen, szükséged van rám... Én vagyok az egyetlen, aki hajlandó mérget készíteni neked, annak ellenére, hogy tudom, ki vagy valójában. - Yamael igazat intett a fejével, a fizetséget azonban nem adta még. - Sőt, azt is tudom, hogy fizetni fogsz, mert megkönnyítem a munkád, s így az arany is viszonylag könnyen jön.

- És könnyen is megy - morogta eztán a félork, majd fölkapta az egyik kis zsákot, és minden további szócséplés nélkül leszámolta a száz aranyat a száját nyalogató vénasszonynak. Sil'dai eltette a fizetséget, majd átadta a vastag falú, alig félarasznyi nagyságú fiolát.

- Most pedig eredj! - dörmögte Yamael, miután elrakta az üvegcsét. - Fáradt vagyok, és ilyenkor hamar ki tudnak hozni a sodromból.

Intermezzo

Számosan járják a reggeli álmosságtól néhol még csöndes utcákat; egyesek sétálnak, pusztán unaloműzés céljából, avagy a múló időt átkozva sietnek sürgős dolgukra; míg mások portékát kínálnak, avagy éppen vásárolnak. Megint mások sötét terveket eszelnek, vagy éppen azon igyekeznek, hogy túléljék ezt a napot is.

Egyvalami azonban közös bennük:

Mindannyian hallották...

...egy keserves pillanatra megtorpantak, elfeledve reggeli teendőjüket, hogy átérezzék azt a dühöt, ami abból a fülsértő kiáltásból érződött, amely e korai órában szakadt az ég felé, hiába hívva bosszúra a mindenség éktelen haragját...

Negyedik tekercs

Az éjszaka közeledtével újfent elcsendesült a város, lehűlt a levegő, és Yamael arra ébredt, hogy fázik. Kinyitotta szemét, s néhány percig mozdulatlanul feküdt az ágyon; a mennyezetet vizslatta. Volt ideje a henyélésre, mivel Garak haragvón elutasította őt, így erre az éjszakára nem akadt megbízás a számára. No meg pirkadatkor mindent elrendezett már; megtisztította pengéit, az arannyal teli zsákokat pedig jó helyre rejtette.

Először nem gondolt semmire. Azután pedig valami furcsa érzés borzongatta meg bensőjét. Összekulcsolta kezét a tarkóján, és úgy révedt a mennyezetre, mintha ott meglelné a választ kérdéseire. Talán fertályórába is beletelt, de megtalálta...

Lassan felült, s kidörzsölte szeméből az álmosság makacsul ragaszkodó foszlányait. Fölvetkezett, majd - csupán a biztonság kedvéért - ellenőrizte, hogy a zsákok a helyükön vannak-e.

...volt pénze ugyan, de kifejezetten jobb kedvre derítette volna, ha biztos munkalehetőséget tud magáénak.

Mivel Garak, a Dögevők céhmestere most már nem tartott igényt a szolgálataira, Yamael úgy vélte, az Éj Hírnökeinél próbálkozik. Tudta, hogy nehezen nyeri majd el a céhmester bizalmát - mivel úgy tartják, yidori démon a nő -, de egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy sikerrel jár. Hiába, tagadhatatlan tény, hogy kissé gyanakvón fogadják majd őt, a kívülállót, hiszen egy névtelen senki - legalábbis az orgyilkos céhek avatott mesterei így gondolják -, akire bármit rá lehet kenni, ha szorul nyakukon a hurok, és olykor még hasznot is hozhat... Kétesélyes, de mi nem az?

Mindenekelőtt azonban enni akart; vészesen korgó gyomra fenyegetőn követelte a vacsorát, és hát erőtlen tagokkal aligha metszhet el néhány torkot, hogy elnyerje a yidori démon bizalmát. Volt egy sejtése afelől, hogy lesz egy-két okvetetlenkedő Éj Hírnöke, aki nem igazán fogadja majd kitörő lelkesedéssel egy “mocskos félvér” társaságát. Yamael eldöntötte, a torkát szegi majd annak, hiszen Garak céhében is ekképpen kellett cselekednie; Rildah, a félszemű ork nőstény hevesen tiltakozott Yamael ellen, és hát a félvérnek kénytelen-kelletlen meg kellett ölnie őt. Ez a Törvény, Az Éjszaka Törvénye. A céhmester szava azonban szent... minden más felejthető. Összeszedelőzködött, és lesétált a földszintre, ahol néhány némán pislákoló lámpás társaságában a fogadós ügyködött egykedvűen. Most nem mosolygott; még akkor sem, amikor meglátta a lefelé lépkedő Yamaelt. A félork miután letelepedett a legközelebbi asztalhoz, magához intette a fogadóst.

- Vacsorát! - morrant rá. - Lóagyvelőt, félig sütve, valamint egy kupa orksört.

- Értem, uram - felelte a fogadós. - A lóagy beszerzése kissé körülményes lesz, de ha meg kívánja várni, és nem rendel mást, akkor egy órán belül fölszolgálom. - Yamael biccentett, hogy megvárja. Jóllehet esteledett már, a félvér mégis sejtette, hogy az Éj Hírnökeihez csakis éjközép után kaphat bebocsátást. Akkor, amikor az orgyilkosok az utcákra szabadulnak, hogy eleget tegyenek a mesterük adta parancsoknak. - Addig is: fölszolgálhatom az italt?

- Igen - mondta kurtán a félork, és a fogadós hamarost eltűnt a söntéspult mögötti ajtón át.

Percekig ügyködött a konyhában; meglehet, a siheder szakácsinasnak osztotta a feladatokat, és amikor nagy sokára előkerült, jókora fakupát hozott, amelyben csakúgy habzott a finom, bűzös orksör. Yamael nyelt egyet; kedvére való volt a fogadós söre, mivel aranysárga színe kellemes összhatást mutatott a benne úszkáló zöld foltokkal, amelyek igen élvezetes zamattal ajándékozták meg az italt. Amikor a férfi letette az asztalra, a félork már nyúlt is érte, hogy mihamarabb oltsa kínzó szomjúságát. Farkastorokkal nyelte le a felét, majd csettintett, és jólesőn sóhajtott egyet.

- Nagyszerű a söröd, fogadós! - szólt végül elismerően.

- Köszönöm, uram - mondta amaz, de a várt mosoly elmaradt. - De ha megbocsát, én mennék, és elkészíteném a vacsoráját.

- Menj csak! - Elintette, és amaz azon nyomban elsietett a konyhába.

Yamael ismét meghúzta a kupát, s ezúttal fenékig ürítette. Eztán hátradőlt a székben, majd a mennyezetet vizslatva várni kezdte a jólesőnek ígérkező vacsorát, mellyel lelohaszthatja gyomrának háborgását.

Percekig várt, amikor hirtelenjében fájni kezdett a feje. Megdörzsölte halántékát, de a fájdalom nem múlt el. Sőt! Minden egyes múló pillanat méhében mind kegyetlenebb fájdalom sarjadt a számára, majd minden átmenet nélkül úgy érezte, hamarosan elnyomja az álom.

- Mi a rosseb? - hitetlenkedett nagyokat pislogva, mintha így elűzhetné az álmosság bosszantó démonát. Tudta jól, hogy ily kevés ital után messze áll még a bódító mámortól, ami a borissza csőcseléket nap mint nap megfosztja a valódi világ igazi gondjaitól. – Fogadós! - Váratlanul csattant föl, és amikor fölegyenesedett, váratlanul megmoccant a talaj a lába alatt, s ha Yamael nem kapaszkodott volna meg, akkor menthetetlenül elhevert volna a földön. Tagjai mind jobban gyöngültek, akárha a fáradtság béklyózta volna. - Fogadós! - nyögte végül, majd bizonytalan léptekkel a söntés irányába kezdett araszolni. Körötte mind homályosabbnak tűnt a világ, az utcáról beszűrődő, fojtott zaj pedig egyre idegesítőbbnek tetszett. - Fogadós!!! Mit tettél ebbe a sörbe?!!

Amaz nagy sietve előtűnt a konyhából. Arcán elmélyültek a gondterhelt barázdák, szeme tágra nyílt, és arcizmai néha-néha megrándultak, akárha félelemmel küzdene. Idegesen tördelve ujjait, annyit mondott csupán:

- Sajnálom, uram... Én nem akartam, de...

- Mit tettél bele?!!

A félork megbotlott a saját lábában, és menthetetlenül elvágódott.

- Mit...? - Már szólni is képtelen volt.

- Sajnálom, uram...

Yamael arra ocsúdott, hogy rettentően hasogat a feje. Nyöszörögve ülő helyzetbe szenvedte magát, és a

koponyáját feszítő fájdalomtól vakon a rideg, egyenetlen falnak vetette a hátát. Néhány percig moccanatlan ült, és csak lélegzett, tudomást sem véve a környezetéről; megkísérelte kiűzni testéből a fájdalmat, vagy legalábbis háttérbe szorítani. Miután kitisztult a tekintete, és valamelyest alábbhagyott az agyát szakadatlan harapdáló fájdalom, lassan föltápászkodott. Nyomasztó félhomály honolt körülötte, ő mégis tisztán látta, hogy egy öt méter széles és hozzávetőleg tíz méter magas üregben tartózkodik. A mennyezet egyik sarkában háromarasznyi átmérőjű, rácsozott rés látszott. Azon keresztül szökött a helyiségbe az áldásos levegő, s a halovány fénysugarak, amelyek nem engedték, hogy idelent eluralkodjon a teljes sötétség. A félorkkal szemközt, az üreg túlsó végében tömör kőasztal látszott, amelyről megannyi selyemszerű lepelcsík lógott alá; Yamaelnak az a fürcsa érzése támadt, hogy egy áldozóasztalt vizslat, és ettől borsódzni kezdett a háta.

“Hol a fenében vagyok?” - gondolta, idegesen vakargatva ápolatlan szakállát. Sejtése sem volt a választ illetően, de az üregszerű helyiség különösen riasztó miazmája arra a döntésre juttatta, hogy előbb megpróbál megszökni, és csak azután keres válaszokat a fölmerülő kérdésekre. Logikus, hiszen aki idehozta - márpedig abban biztos volt, hogy nem a saját lábán sétált ide -, az nagy valószínűséggel újból előkerül, és Yamael tudta jól, egy zárt helyiségben aligha vághat vissza rosszakarójának...

Rosszakaró... Sejtette, hogy ki lehet az - Igen! Csakis ő lehet! -, ám, hogy gyanúját igazolhassa, előbb meg kell szöknie innen.

- Akkor lássuk, miből élünk - dörmögte végül, és ahogy körbepásztázott, egy vasajtót pillantott meg az áldozóasztaltól rézsút jobbra, mélyen a falba ágyazva. Az ajtóhoz lépdelt, ám amint a tolvajkulcsok után nyúlt, meglepetten konstatálta, hogy elvettek tőle mindent. Mindent; a kulcsokat, a fegyvereket, sőt még a mérget is,

ami eddig a csizmája szárában rejtezett. - Grooms poklára! - vicsorogta ingerülten, majd néhány pillanattal később egy őrült ötlet körvonalazódott a fejében, és alaposabban megvizsgálta az ajtót, mint ahogy azt az előbb megállapította, mélyen a falba ágyazták, és első pillantásra biztosnak, betörhetetlennek tűnt, a csuklók azonban, melyek a vaskos vaslapot tartották, öregnek látszottak.

Fülelni kezdett, de semmi neszezést nem hallott odakintről.

Hátrébb lépdelt, majd váratlanul, minden erejét összeszedve nekirohant az ajtónak. Ezzel csak azt érte el, hogy sajogni kezdett a válla, akárha eltört volna. Hiába tűnt öregnek az ajtó, s hiába hatott úgy, hogy egy erősebb lökéssel tönkrenyomoríthatja, sajnos, csalatkoznia kellett, ugyanis a csuklók egyáltalán nem akarództak engedni a késztetésnek. Miután Yamael még háromszor megdöngette a vastag vaslapot, feladni kényszerült.

Valami mást kell kitalálnia...

Valami mást...

Az áldozóasztal két oldalán három-három embermagas rúd állt ki a földből. Valaha gyertyatartók gyanánt szolgálhattak, mivel felső végükön viaszmaradvány éktelenkedett. Yamael elgondolkodva méregette a rudakat, majd néha-néha fölpillantott a rácsozott résre, és néhány másodperc múltán egy újabb, s jóval különösebb ötlettel rukkolt elő.

Az asztalhoz sietett, majd minden gond nélkül kihúzta a rudakat a földből. Biztosan fogta őket a markában, s viszonylag könnyűek is voltak. Ez mindenképpen elősegíti terve sikeres végrehajtásában.

- Lássuk csak! - Az egyik rudat meglendítette, majd a falba mélyesztette; félig belefúródott. Eztán gyengéden megrángatta, de a rúd alig mozgott. Óvatosan rálépett; kissé meghajlott ugyan, de a félork elégedetten konstatálta, hogy a súlyát is képes megtartani. Ekkor leszökkent, és a többi rúdért indult. Miután visszatért, egy újabb rudat szúrt a falba, közel méternyi magasságra az előbbitől, majd a harmadikkal fölkapaszkodott, és azt is a falba döfte. Többször fordult, mire az összes rudat fölhasználta, s amikor a hatodik is a falban feszült, lejjebb kapaszkodott, és a legalsót kifeszegette a helyéről. Eztán újfent fölkapaszkodott, és a lehető legmagasabbra tűzte a rudat. Így haladt egészen a mennyezetig, majd vízszintesen tűzdelte tovább a rudakat, mígnem eljutott a réshez.

Szorosan egymás mellé helyezte a rudakat, így több súlyt voltak képesek a magasban tartani. Végül kényelmesen elhelyezkedett; valahára nyugodtan nekiveselkedhetett a rácsnak. Mivel ez is öregnek tűnt, először feszegetni próbálta, ám semmit sem ért el vele; kőmorzsa pernyézett ugyan, és a rács is megmozdult, de összességében hasztalannak tűnt a kísérlet. Ezután rugdosni kezdte, és ez valamelyest sikeresebb próbálkozásnak hatott, mert a rács oldalvasa elcsúszott a helyéről... a félorknak azonban vissza kellett fognia magát, ugyanis a heves mozgás következtében, a rudak is vészjósló mocorgásba kezdtek.

- A francba! - dörmögte haragvón Yamael, majd kénytelen-kelletlen nekiállt, hogy kézzel feszegesse tovább a rácsot. Nagyjából egy fertályórába telt, de megcsinálta; addig feszegette, mígnem az megadta magát. Yamael ezt követően kidugta fejét a résen, hogy körbenézzen odakint. Nagy meglepetésére azonban nem látott mást, csakis jó embernyi magasra burjánzott, néhol zöldellő, másutt a naptól aszalódó gyomot. Akárhogy erőlködött, képtelen volt kijjebb nyomakodni, mivel széles válla megfeszült a résen, és nem engedett tovább. Lassan alkonyodott, így hát igyekeznie kellett, mert nem igazán kívánkozott

összetalálkozni a lassan éjszakai őrjáratra induló katonákkal, no meg a fogvatartóval, aki nagy valószínűséggel azután tér vissza, miután a város elcsendesült. Cifra káromkodás közepette puszta kézzel veselkedett neki a résnek.

- Dögvész az összes nyomorult istenbe! - morogta percekkel később, amikor az ujjai már elviselhetetlenül sajogtak. - Ezért még...! - Haragosan megragadta az egyik rudat, kirángatta a helyéről, és vicsorogva püfölni kezdte a falat, csak hogy szélesedjen a rés. Csapás csapást követett, s ökölnyi darabok szakadtak a falból. - Ezt sosem bocsátom meg!

Ez újabb percekig így ment, míg végül olyannyira kiszélesedett a rés, hogy Yamael - nehézkesen ugyan, de - kifért rajta. Fölsértette a vállát, ráadásul nagy igyekezetében úgy beverte a térdét, hogy jó ideig sántított a fájdalomtól.

Morgolódva leporolta magát, majd körbenézett.

Egy kertbe jutott; méghozzá a néhai neves Karmaillo-ház kertjébe. Az elgyomosodott, egykor virágoktól ékes terület hűen mutatta, hogy hosszú évek óta senki sem lakja a házat. Yamael hallott erről a kissé tébolyult Karmaillóról, aki egy véletlen baleset folytán elhunyt, és mivel számosan úgy tartották, hogy átok ült rajta, még halála után is alig-alig merészkedtek a ház közelébe, nehogy fölbolygassák a múlt leülepedett homályán nyugvó átkot. Így eshetett meg, hogy az egykor csodaszépnek tartott kerten ennyire elburjánzott a gyom.

A félork az égre nézett; az alkony pírba borította a végtelen firmamentumot. Tehát jobb esetben is egy egész napot raboskodott át, de mivel a gyomra igencsak lázadozott, úgy vélte, hogy ennél jóval több napról van szó; két-, esetleg három napról.

“Ideje lenne a kocsmáros körmére nézni” - gondolta végül, majd kinyomulva a gyomos kertből, elindult a világra gyújtott lámpások fényében. Léptei hangtalanok voltak, akárha macska lenne, apró gombszemei azonban teljesen mást sugalltak, mint mozgása; sötét szemének pillantása oly borzongató volt, akár egy vérre szomjas démon haragvón lángoló tekintete, amely legszívesebben porrá hamvasztana mindenkit ebben az átkozott városban!

Mindenkit... ...de legfőképp azt, aki így megalázta...

Ötödik tekercs

Baljós előérzete támadt, amikor a fogadó ajtaját zárva találta. Jóllehet, éjbe borult már az ég, s a város is, ám eddigelé a fogadós mindig nyitva hagyta az ajtót; még azelőtt is, hogy Yamael tudatta vele: számtalanszor előfordul majd, amíg szobát fizet nála, hogy éjnek idején is járni fogja a várost. Most mégis kulcsra volt zárva.

Yamael végignézett az utcán, és miután elégedetten konstatálta, hogy senki sem látja, hátrasompolygott a hátsó ajtóhoz... amit szintúgy zárva talált.

Bezárkózott a nyomoronc? - tűnődött magában. Végül is érthető... Ámbátor, ha belegondolok, akkor itt valami sántít.

A félorknak volt egy sejtése afelől, ki állhatott az egész dolog mögött; gyanította, hogy csakis az, akit valami úton-módon fölhergelt, és ez az illető nem lehet más, mint Garak, a Dögevők céhmestere. Ő volt az, aki nyíltan megfenyegette, amiért az elvégzett megbízásért méltányos árat követelt... Mivelhogy ezt a méltányos árat igencsak sokallta... “De hogy keveredett bele a fogadós?”... Igaz, nem ismerte annyira a yumadáni orkot, abban azonban biztos volt: nem az ő stílusa, hogy egy névtelen, jelentéktelen fogadós fölbérlésére adja a fejét.

Ez valahogy nem illett a képbe... Vagy mégis? Garak ennyire lealacsonyodott volna?

Yamael elbizonytalanodott.

Az cáfolhatatlan tény, hogy a kocsmáros altatta el valami bódító löttyel, melyet a sörébe öntött, de hogy ezután eltűnt volna, abban igencsak kételkedett. Nem tudhatta, hogy Yamael megszökik majd... De akkor miért nem égnek a lámpások, miért van az összes ablak reteszre zárva, és hol van a siheder szakácsinas? Hisz' a kocsmáros minden áldott éjjel kivilágította a fogadó földszintjét, így jelezve az éji tolvajoknak, hogy az ő háza nem jelenthet prédát számukra...

Fülét hegyezve közelhajolt az ajtóhoz, ám nem hallott semmit. Nem sújtott a hentesbárd, hogy fölszelje a húst a másnapi vendégek étkéhez, nem morgolódott a fogadós az álmatag fiúval, de még a deszkalapok sem recsegtek súlyos léptek alatt... “Meglehet, alszanak.”... Ezen gondolatát azonban hamar elhessegette; fogalma sem volt, hogy miért, de az a baljós érezése támadt, hogy üres a fogadó. Nem talált magyarázatot erre az érzésre, ám minden egyes múló pillanat méhében mind erősebb bizonyosság sarjadt számára, hogy most sem fog csalatkozni a megérzésében. Yamael elkomorult arccal lépett az egyik hátsó ablakhoz.

Leheletfinoman megmozdította az azt borító falapot; nagy meglepetésére el tudta fordítani. Leginkább azonban az döbbentette meg, hogy az üveg helyett apró, élesre repedezett szilánkdarabokra bukkant, amelyek ijesztően meredeztek a keretből.

„Mi a rosseb?! Betörték?!”

Óvatosan kipiszkálta a keretből a maradék üvegszilánkot, majd bekapaszkodott a konyhába. Egy szemvillanás elég volt hozzá, hogy fölmérje a helyiséget; senkit sem látott

idebent, nem árulkodott dulakodásra utaló nyom, ráadásul minden fatál, tányér és eszköz a helyén volt. „Különös” - gondolta, lassan behajtva a külső falapot. „Roppant különös.”

Ekkor alig hallhatón, a félork számára mégis fülsértőn csattant valami az emeleten - meglehet, egy váza -, és Yamael sandán elvigyorodott. Odasompolygott a bárdokat és késeket tartó állványhoz, majd halkan leemelt egy jókora hentesbárdot.

„Most megkapja ez a nyomorult fogadós!” - gondolta az ajtó felé lopakodva. – „Megtanulja, hogy kivel ne szórakozzon!”

Elfordította a kilincset, s résnyire tárva az ajtót, belesett a sötét helyiségbe. Az asztalok és székek síri csendbe burkolózva álltak megszokott helyükön. A söntéspult konyha felőli oldalán azonban fölfeszített deszkákra, és egy kifosztott ládikára bukkant. Sejtette, hogy egykor a fogadós féltve őrzött ezüstjeit tartalmazta... „Az ember általában nem fosztja ki saját magát!”... Mialatt kisettenkedett a söntéspult mögé, izzadt tenyere mind jobban rászorult a hentesbárd nyelére... „A szakácsinas pedig nem lehet annyira hülye, hogy' a saját munkaadóját kirabolja!” - A lépcső irányába pillantott, és mivel senkit sem látott, megindult fölfelé. Akármily óvatosan is lépkedett, a deszkák mégis átkozottul recsegtek nehéznek tűnő léptei alatt. Biztosra vette, hogy a fönn ügyködő alak meghallotta őt, ezért megállt egy pillanatra, és megint fülelni kezdett.

Hosszú másodperceken át semmi zaj sem sarjadt az emeletről.

„Lebuktam volna?”

Továbbindult, és az első szobába besurrant, amelynek nyitva találta az ajtaját, ahogy beosont, azon nyomban

meghőkölt. Egyszeriben minden apró mozzanat összeállt a fejében; leesett állal, moccanatlan hevert a vérmocskos ágyon a kocsmáros megcsonkított hullája. Jobb kezének gyűrűsujját levágták, szemeit kikaparták, ráadásul még az egyik fülét is levágták.

„Garak, te rohadék! Tudtam én, hogy te állsz az egész mögött!”

Garak aljas bosszút akart állni, amiért Yamael megszabadította a pénzétől. Kevéske rézzel lefizette a fogadóst, hogy öntsön valamiféle altatólöttyöt a sörébe - Yamael most már bizonyosra vette ezt -, és amikor az hatni kezd, szóljon a bérgyilkosoknak - akik nagy valószínűséggel a környéken várták a megfelelő pillanatot -, hogy vihetik a tehetetlen testet... „Az aljas!”... De a yumadáni barom nem gondolt azzal, hogy ő képes lesz megszökni az üregből, és amikor rájött - s miért ne jött volna rá, hiszen Yamaelnak négy teljes órába telt, mire eljutott ide, a fogadóhoz -, azon nyomban eltetette láb alól a fogadóst, hogy még véletlenül se pofázzon. Ám hibázott, mert bérgyilkosai a sablonos megcsonkítást alkalmazták, amellyel azonnal elárulták őt.

Yamael ingerülten az ajtóhoz lopakodott, és kipillantott a folyosóra. Semmit sem látott, de a következő pillanatban óvatlan léptek zaja csapta meg a fülét... „Szóval a bérgyilkos még itt van!” Átlopódzott a folyosó túlsó végébe, ahol a zaj forrását vélte, és amikor benézett a szobába - az ő egykori szobájába -, meglátta a szakácsinas nyeszlett teste fölött ügyködő vézna, sötét köpenyes alakot. Kámzsája alól halk dallam született, akárha...

„... akárha egykedvűen fütyörészne a nyomoronc!”

A sötét szemekben haragvó láng lobbant.

Rettentő harag. A kocsmáros részletesen elmondott volna mindent – Yamael ebben egy percig sem kételkedett,

mivel köztudomású: ha valakit kétszer-háromszor orrba vágnak, annak igencsak megered a nyelve -, de ez az átkozott megölte, és megfosztotta a félorkot az istenek adta jogától, hogy elégtételt vegyen a rajta esett sérelemért. Egy szemvillanással később meglendítette a hentesbárdot, és a sötét alak felé hajította. Azonban idegességtől reszkető keze elhibázta a lendítést, így csak a vaskos nyél csapta tarkón az alakot, aki ezután fájdalmasan nyikkanva ráborult a szakácsinas vézna testére.

„Sebaj! Így is megteszi!” Benyomult a szobába, a grabancánál fogva fölkapta a félájult alakot, és vicsorogva úgy odavágta az asztalra, hogy megrogytak a falábak.

- Garak ennyire beszari lenne?! - morogta Yamael magából kikelve. Nem igazán vallott rá, hogy haragból cselekedjen, de ha egyszer kihozzák a sodrából, akkor szörnyű dolgokra képes, - Egy ilyen girhest küld ide, hogy végezze el helyette a piszkos munkát?!

- Én... - kezdte amaz, védekezőn az arca elé emelve kezét de a félvér lesújtott. Ökle áttörte a gyönge védelmet, és bezúzta az alak hegyesnek tetsző orrát.

- Kussolj! - Újabb ütés, ami gyomorszájon találta az áldozatot; az összegörnyedve lebukott az asztalról, és miközben a hasát fogta fájdalmában, és szinte harapva vette a levegőt, Yamael jó párszor megrugdosta még, csak hogy csillapítsa haragjá.t

- Én... - kezdte volna ismét a vékonydongájú alak, de a félork fölkapta a levegőbe, közel húzta az arcához, és belevicsorgott a kámzsa sötétjébe.

- Garak elkövette élete legnagyobb hibáját - közölte sötéten. Hangja most oly száraz volt, akár a kripta mélyén heverő, évszázados csontok. - Elvette tőlem a bosszú

jogát, ezért kétszeresen bűnhődik majd. Kitekerem a redves nyaká... ááááhh!

Az idegen nem tétovázott; kihasználta a pillanat szülte, szalaszthatatlan lehetőséget, és jócskán megcsappant erejét összeszedve ágyékon rúgta Yamaelt. A félvér fájdalmas kiáltással térdre rogyott, s önkéntelenül eleresztette áldozatát, hogy a szörnyű kín forrásához kapjon, mintha ezzel enyhíthetné fájdalmát. Azon nyomban ráébredt, hogy ezt csakis magának köszönheti; elvakította a düh, és ezt azonnal kihasználta a nyeszlett alak.

- Rohadék! - fröcsögte amaz, s beletérdelt Yamael fájdalomtól eltorzult képébe. A félvérnek eleredt az orra vére, de nem hagyta ennyiben. Kisodorta a fickó alól a lábat, és amikor az elvágódott, Yamael a torka felé kapott...

...ám ugyanebben a pillanatban egy csizmás talp taposott a képébe, fölszakítva a szája szélét.

A félork felhördült, elkapta a visszahúzódó lábat, és az egész testet a lehető legközelebb húzta magához. Ezután újból gyomorszájon vágta az alakot, mire amaz összegörnyedt, de néhány másodperccel később tudatosan feledve a kínt, egy utolsó próbálkozást téve, páros lábbal kirúgott a félvér irányába. A mellkasába taposott, amelynek következében Yamael hanyatt vágódott.

- Rohadék! - nyöszörögte ismét az alak. - Ezt még megbánod! - Yamael fél térdre tornászta magát, és fel akart ugrani. Az idegen azonban ismét képen rúgta, s ő újfent elterült a padlón.

- Megöllek! - dörmögte a félork az orrát fogva.

Az idegen azonban mit sem törődve a düh szülte fogadalommal, összeszedte zsákmányát, és amilyen sebesen csak tudott - no meg amennyire fájdalma engedte -, eltűnt a szobából.

Yamael csak hosszú pillanatok múltán volt képes föltápászkodni, és mialatt sajgó orrát simogatta, résnyire szűkült szemében föllobbant a bosszúvágy olthatatlan tüze. Sötét szemének pillantása ekkor maga volt a gyötrelmes halál.

- Istenemre mondom: megöllek...

Hatodik tekercs

A fölkelő Nap első, halovány sugarai egy a fogadótól messze eső sikátor álmosan ásító szájánál leltek rá a megviselt félorkra Az éjszaka viharától mocskossá lett darócköpenyt szorosan maga köré vonva ült a rozoga faládán. Hátát a rideg házfalnak vetette. Azok, akik e korai órában járták az utcákat, egyszerű koldusnak hihették; elnyűttnek tetsző öltözéke, s a fölvert sártó mocskos arca aligha engedhetett másra következtetni, ám ha tüzetesebben megvizslatták volna, sötét szemében föllelték volna igazi valóját. Szemének sötét lángja egész éjjel járta lomha táncát, szakadatlan marva a lelkét; lelkiismeret-furdalás kínozta, arniért hibázott. Egyáltalán nem vigasztalta az, hogy ennek egyszer úgyis be kellett következnie, mert jóllehet tisztában volt halandói mivoltával, a jövő esetleges vétkei mégis olyannyira megrémítették, hogy eddigelé tudatosan - és meglehet: kissé naívan - küzdött ellenük.

Mindhiába, mert...

...mert ráébredt, hogy hibát hibára halmoz. A fogadóssal kezdődött minden; igaz, nem bízott benne, de nem is gyanakodott, holott megtehette volna. Tudhatta volna, hogy ebben az átkozott városban óvatosabbnak kell

lennie, mint bárhol másutt. Aztán ott volt Garak, az a mocskos yumadáni céhmester, a nyiltan megfenyegette, de ő nem törődött vele, és csúnyán pórul járt. Végül ott volt az a sötét alak, aki első pillantásra egy göthös emberfattyúnak tűnt, Yamael mégis megjárta vele. Rútul helybenhagyta, ráadásul ellopta rejtett aranyait, megfosztotta a bosszú jogától, és végezetül aljas módon meglógott előle. Így hát Yamael nem maradhatott a fogadóban, hogy kiszolgáltassa magát a bérgyilkos kényekedvének, ha netán úgy dönt, hogy visszatér.. .”Mi ez, ha nem a Sors átokette fintora?!”

Mélyet szívott a sikátor bűzhödt levegőjéből, és amikor kieresztette tüdejéből, már tudta, hogy mit fog cselekedni; eljött a bosszú ideje.

Résnyire szűkült a tekintete.

A bosszú - akár a harag - rossz tanácsadó, megfontoltan mégis célravezető. Igen, célravezető!

„Garak és az a bérgyilkos emberfattyú éktelen kínok közt pusztul majd, erre megesküszöm!”

Garak yumai ork nobilis volt, háza, akár egy monumentális építményrendszer, a város központjának is tekinthető Egyetem közelében terpeszkedett. Hatalmas falai gőgösen hirdették ura nemesi mivoltát, egyúttal rejtették mindazt, ami bélyeg gyanánt sújtaná őt. Garak kétszínűsége ismert volt minden alvilági személy előtt, aki valaha is megfordult Yumában. Nappal fennkölt szavakkal szóló, rangbéli fajtájáért igazul cselekvő orknak ismerték, ám amikor az éjszaka sötét leple lehullt a városra, úgy írtotta őket, ahogy a megbízók kívánták. A hírhedt Dögevők céhmestere volt, és közel húsz ork, s fél tucat emberfattyú orgyilkost foglalkoztatott. Yamaelnek elképzelése sem volt afelől, hogy mennyi vér szárad már a lelkén, de egyben biztos volt: az Éj Hírnökeit messze túlszárnyalta. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy a hatalmas

épületrendszer magasán tucatnál is jóval több fizetett őr strázsált, és az éjszakánként foglalkoztatott bérgyilkosok is elégedettek voltak fizetségükkel, míg az Éj Hírnökei valahol a csatornákban alakították ki a területüket.

Ezért nem értette, hogy Garak miért orrolt meg rá háromszáz aranyért.

„Rohadt háromszáz aranyért fog megdögleni?” - tűnődött magában, mialatt lankadatlan figyelemmel vizslatta az őröket egy szomszédos épület tetőzetéről. Egész álló nap ott fürkészett, hogy fölmérje az őrök mozgását, megfigyelje a váltások időpontját, valamint azt, hogy Garak mikor és melyik kapun távozik, avagy érkezik haza. Tudta jól, hogy sokkal több esélye lesz a sikerre, ha nem esztelenül, hanem minden apróságot mérlegelve hatol be az épületbe.

Lassan esteledett már, és Yamael nyugtalankodni kezdett. Egész nap nem látta Garakot. A váltásokat betéve tudta már, s hogy a várakozás méhében sarjadó mind hosszabbnak tűnő perceket kihasználja, kigondolt egy tervet, amellyel bizonyára bejutna az épületrendszerbe. Azt már eldöntötte, ha cselekednie kell, akkor a keleti kaput választja, mivel ott kevesebb őr strázsált, s azok is igencsak tehetségtelennek tűntek. A kapunál ketten álltak, ők még látták egymást, de a falon járkálók egy pillantást sem vetettek rájuk egész nap. A kapu gyönge védelmét tovább tetézte az is, hogy míg a másik két kapu előtt álló lámpások világoltak már, addig a keleti kapunál lévők közül csak az egyik. Yamael nem tudta, miért... „talán elégett a lámpaolaj”... ám ez az ő oldalára billentette a mérleg nyelvét. A sötétség az ő társa, és amíg az egyik őr elsétál a sarokig és megfordul - tizenkét nyugodt lélegzetvétel -, addig gyorsan végezhet a másikkal. Amaz, ha visszafordul, az éjszaka miatt nem láthatja még, hogy a társa nincs a helyén, mert az egyetlen lámpás fénye nem ér el odáig. Yamael elbújhat a kapumélyedésben, és amikor a másik őr odaér, akkor könnyűszerrel átvághatja a

torkát. Végezetül: a kapu meg már nem akadály; ha kulcs nyitja, akkor az őrök valamelyikénél van, ha nem, akkor pedig belopódzik, mivel a túloldalon nem áll senki. Legalábbis a déli kapunál nem látott senkit, amikor legutóbb elhagyta az épületrendszert. Persze ez a terv is bír kockázattal, de hát melyik nem?... Óvatosan megmozgatta elgémberedett tagjait, „Ideje lenne kajálni és pihenni valahol” - döntötte el, majd lassan föltápászkodott, egy vaskosabb kéményt használva fedezékül. Nemigen kívánkozott lebukni, mert a vérontásnak még nem látta idejét. Szüksége volt még néhány napra, hogy biztos legyen a dolgában.

Most nem hibázhat. Semmiképpen sem.

Épp megint kinyújtóztatta tagjait a kémény mögött, amikor alig hallható neszezésre lett figyelmes. Hirtelen mozdulatlanná dermedt, akárha kőből metszették volna, és hallását, szaglását s ork látását használva megpróbálta megbecsülni a motoszkálás forrását. Pillanatokra volt szüksége csupán; a mind hangosabb neszezés azon ház közvetlen közelében született, melynek tetején ő állt, hátát a rideg kéménynek vetve. Tovább fülelt, és hamarosan megbizonyosodott arról, hogy nem a lépcsőház felől, hanem attól kissé rézsút jobbra, a tetőzet túlsó sarkában sorakozó, esőtől ázott faládák mögött rejtezik a hang forrása.

A mocskos köpeny alá nyúlt, és a következő pillanatban, amikor előtűnt a keze, markában ott villant már a fogadóból elcsent kést. Mivel ellopták tőle az összes fegyverét, beleértve persze a fojtóhurkot is, nem volt más választása, minthogy a föllelhető készletből válogasson magának. Ezt az élesnek tűnő kést választotta, valamint a halott fogadós gatyakötőjét, ami a fojtóhurkot helyettesítheti majd.

Óvatos, megfontolt léptekkel megindult a ládák irányába, és miközben meg-megforgatta kezében a kést, hogy biztos

fogást találjon a dísztelen markolaton, szemében föllobbant a sötét láng. A másodpercek kínzó lassúsággal teltek, akárha órák lennének, ám amikor Yamael a faládák közelébe ért, szemvillanás alatt fölgyorsult az idő. Ruganyos léptű, tornászokat meghazudtoló könnyedséggel ugrotta át a jó mellmagasságig rendezett faládákat, a következő pillanatban azonban rázuhant a tetőzetre, ahelyett, hogy az utána leskelődőt sodorta volna le a lábáról.

„Mi az istenverése?!”

Váratlanul talpon termett, és amikor megpillantotta azt a bizonyos leskelődőt, vészjóslón megcsikordult az agyarsora... „Üldözési kényszerképzet???!!”... Nem üvöltött, holott szégyenében ekképp cselekedett volna; nem kezdett tombolni, inkább megragadta a szerencsétlent... „Tetves macska!!”, és csöndesen megfojtotta, így lopva nyugalmat háborgó lelkébe.

- Nyomorult dög! - morogta megszégyenülten.

A tetőre ejtette a tetemet, majd visszafordult a kémény felé, hogy az éjszaka eljövetele előtt utoljára fölmérje még az őrséget, és...

...és hirtelen megállt benne az űtő.

Egy vékonydongájú alak állt a kéményen; arcát fekete kámzsa rejtette, s sötét köpenye sejtelmes hullámokat hányt az alkonyi szélben. Kezében feszülő idegű nyílpuska látszott, amelynek acélhegyű vesszeje farkasszemet nézett Yamaellal.

- Emlékszel rám?! - csikorogta az illető, és Yamael azonnal ébredt, hogy azzal az emberfattyúval akadt ismét össze, aki a múlt éjszaka ügyködött a fogadóban. - Eltörted az orrom, s ezért megfizetsz, nyavalyás ork!

- Félvér ork! - helyesbített résnyire szűkülő tekintettel Yamael, de nem moccant. Tudta, hogy a vessző útjából képtelen lenne elugrani, s mivel életben akart maradni, ki kellett találnia valamit. A kezében szorongatott késre gondolt, amit ha időben az alak irányába hajít, akkor megzavarhatja őt, ezzel menekülve meg a nyílpuska osztotta biztos haláltól.

- Mit érdekel az engem! - fortyant föl az alak. - Ork vagy félork, egyre megy! Holtan egy és ugyanaz!

„Ez már a második strigula a rovásán.”

Yamael szótlanul állt alig háromugrásnyira az alaktól, de ez a távolság egyre nagyobbnak hatott a számára. Egy pillanat erejéig bizonytalanság uralkodott el rajta, ahogy vizslató tekintete megállapodott az alak kezén; hiába szólt haragosan az emberfattyú, a markában peckesen tartott nyilpuska egy pillanatra sem rezzent meg. Átkozottul biztosan tartotta.

- Mondd, mi az utolsó kívánságod, félvér?! - firtatta végül gúnyosan a sötét alak, elűzve a közéjük hulló csendet. „A bosszú rossz tanácsadó, megfontoltan mégis célravezető.”

- Felelj, a szentségit! - türelmetlenkedett a fekete kámzsás. - Más dolgom is akad éppen elég! - Yamael arca a lehető legjobban elkomorult.

- Kívánság... - ízlelgette a különös szót, amit eleddig tán sohasem használt. - Legyen, ahogy kívánod... Utána viszont tanáccsal szolgálnék. Hidd el, a javadra válhat!

Amaz színpadiasan fölsóhajtott, és leeresztette fegyverét.

- Jól van, félvér! Legyen! Csak igyekezz már! - Yamael torz fintorral a képén kiköpött, akárha valami keserűt érezne a szájában.

- Látni akarom az arcod.

- Ennyi?

A félvér biccentett, mire amaz megszabadult a kámzsától. Yamael döbbenten konstatálta, hogy ismét rosszul kalkulált. Az alkonypírban hosszúkás, zúzódásoktól torz arcot látott, hegyes füleket, mandulavágású, sötét szemeket és hosszú, hollófekete hajkoronát. Egy elf volt, egy fekete elf, s most már Yamael végképp nem értett semmit. Tudta jól, hogy Garak még akkor sem alkalmazna tündérfattyút, ha bitófával fenyegetnék, avagy tucatnyi mérgezett penge csiklandozná retkes nyakát... Talán ahhoz az elfhez van köze, akit Yamael megbízásból ölt meg? Nem. Valahogy nem hitte.

- Most már tudod, ki vagyok - közölte a fekete elf. - Várom a beígért tanácsot, ha még nem feledkeztél meg róla...

- Nem szokásom a felejtés.

- Akkor?

Yamael kivillantotta az agyarait.

- Sohase mutasd meg az arcod az áldozatodnak - kezdte komoran, szemének pillantása ekkor maga volt a sötét harmónia -, valamint... mindig tartsd rajta a nyílpuskád hegyét!

Ugyanebben a pillanatban meglendült Yamael fegyvert tartó keze, és mire a fekete elf fölemelte a nyilpuskát, a kés már pörögve szállt a levegőben. A támadónak nem jutott ideje arra, hogy útjára eressze a vesszőt, mert a sebesen röpülő penge egy szemvillanással később áttörte az arccsontját, s úgy vágta hátra. akár egy jól irányzott ökölcsapás. Lefordult a kéményről, kezéből kiesett a nyilpuska, és miután hatalmas dörejjel darabokra tört jó néhány cserepet, lezuhant a mélybe. Éktelen ordítását a

lámpást tartó faoszlop dermesztette belé - amelyre fölszúródott.

Mire az épületrendszer őrei fölocsúdtak, s a hullához értek, Yamael messze járt már, kezében a fekete elf nyílpuskájával, és halovány, de annál elégedettebb mosollyal a képén.

Intermezzo

Három nap telt el azóta, hogy a bosszúszomjas fekete elf szörnyű halált halt. A környező utcák szószátyár asszonyainak köszönhetően tömérdek pletyka kélt útjára, mdyek nagy része leszámolásról, illetve drasztikus eszközökkel történt adósságtörlesztésről beszélt, ám Yamael nem akadt közöttük olyanra, amely lerántotta volna a leplet a fekete elf kilétéről. S mivel a szóbeszéd nem hozta összefüggésbe a napokkal ezelőtt legyilkolt elffel sem - sőt Garak nevét sem hallotta -, Yamael úgy döntött, nem kutat tovább a rejtélyes alak után. Elfogadta, hogy a fekete elf egy egyszerű tolvaj volt, aki rossz helyen volt, rossz időben. Meglehet, Garak bérencei után osont a fogadóba, hogy kifossza a hullákat, de sajnálatára összefutott Yamaellal. Később orvosolni akarta ezt a hibát, és ez lett a végzete. Valami azonban nem hagyta nyugodni a félvért. Garak bérgyilkosai sosem hagynak hátra semmit, legyen az fegyver vagy aranyakat érő holmi... nem is beszélve persze az aranyakról... „Igen. Ez roppant különös.” Végül is: a megfontolt bosszú szempontjából ez teljességgel lényegtelen volt, így hát a félork nem sokat foglalkozott ezzel.

Ezzel nem. De... De egy másik pletyka igencsak fölkeltette az érdeklődését, amely szerint Garak eltűnt a városból; éji baglyok suttogták, akik úgy vélték, valami nagy fontossággal bíró dolog szólította el. Amikor utoljára látták, ideges volt, kapkodott, és percek leforgása alatt összeverbuvált egy kisebb csapatot, hogy az kísérje ki a városból. Mintha tartott volna valamitől...

...vagy valakitől? Yamael három hosszú éjszakát virrasztott át ezen gondolkodva, s végül arra a következtetésre jutott, hogy a yumai nobilis tőle tart, és ha úgy vesszük, akkor ez teljességgel helytálló gondolat a részéről; az ork nem számolt Yamael leleményességével, és amikor rádöbbentek, hogy megszökött, a kétszínű nobilis jobbnak látta, ha kis időre eltűnik a városból.

Érthető, ésszerű logika.

Már csak arra kellett választ találnia, hogy Garak mikor jön vissza. S erre csakis az tud felelni, aki úgy ismeri a várost, akár önnön tenyerét, az, akinél alattomosabb és pletykásabb embert aligha ismer a világ, és ő nem más, mint Sil'dai, a rusnya méregkészítő boszorka...

Hetedik Tekercs

Yamael minden feltűnés nélkül sétált végig azon az utcán, amelynek sarokkunyhójában a boszorka lakott. Apró pillantásokkal mérte végig az utcában föl-alá járkáló népet... pösze asszony üvöltve hirdeti portékáját; két ember vizslatja a fölhozatalt; négy ork katona sétált el mellette, de még csak nem is mérik gyanakvón; tucatnyi emberkölyök rohangál a szűk utcában; vénasszonyok beszélgetnek... de senkit sem vélt gyanúsnak, aki netán az életére törne, így téve eleget Garak parancsának.

Ahogy odaért a rozzant kunyhóhoz, azonnal megdöngette a faajtót. Először semmi válasz nem jött, majd miután ismét, de immár jóval erőteljesebben megdöngette az ajtót, halk szavak sarjadtak odabent.

- Mi van máá'!? - hallotta a vénasszony távolinak tetsző rikácsolását. - Nem érek rá!

- Nyiss ajtót! - morogta Yamael.

Mind hangosabb léptek csattogtak a padlón.

- Ki van odakinn!?

- Nyiss ajtót, Boszorka!

Ekkor félresiklott a kémlelőnyílás, és egy piszkosszürke szempár villant elő, amely először gyanakvón vizslatott ki, majd váratlanul tágra nyílt, hűen tükrözve gazdája megrökönyödését.

- Yamael? - szólt döbbenten a boszorkány. - Te... te életben vagy?

Amaz nem lepődött meg a vénasszony szavain, mivel tudta jól, hogy ez a púpos nyomorult mindenről tud a városban. Mindenről; még a vele történtekről is.

- Beengedsz végre? - kérdezte végül.

- Persze... persze... - Élesen kattant a zár, és ahogy résnyire nyílt az ajtó, Yamael már nyomakodott is befelé. - Mi ez a nagy sietség?... Igen, sietség?

A félork becsukta az ajtót, majd ugyanezzel a lendülettel kulcsra is zárta. Eztán Sil'daira pillantott, de szemébe könny szökött, ahogy az orrába mart a növények különféle illatának egyvelege. Valami főhetett is, mivel Yamael megérezte a melegséget, és a vele érkező még orrfacsaróbb szagot, s miután kitisztult a tekintete, valahára fölmérhette a boszorkány kunyhóját.

Legutóbbi látogatása óta semmit sem változott. Jótékony, mégis gerincborzongató félhomály honolt idebent, amelybe apró, halovány fénypászmákat vágott a reteszelt ablak kicsiny résein beszökő napfény. A roskatag bútorokkal telizsúfolt helyiség különös miazmáját a polcokon sorakozó, vaskos, kopott gerincű könyvek, az asztalon rendezetlenül heverő pergamentekercsek és a

mindenütt föllelhető, színes fiolák tették még hátborzongatóbbá. Yamael sejtése beigazolódott, mivel a szobának is titulálható kunyhó túlsó végében hevenyészett kandalló látszott, amelyben lomha lángok lobogtak, szakadatlan főzve a fekete üstben fortyogó, méregszín löttyöt.

A félvér ez idáig képtelen volt rájönni, hogyan élhet valaki ilyenfajta körülmények között. A förtelmes szag rég elüldözte volna őt, nem is beszélve a kunyhó nyomasztó hangulatáról.

Végül is: mindenkinek más az igénye.

Eztán Sil'daira pillantott; tisztán látta, hogy a boszorka még mindig nem ocsúdott teljesen a döbbenetből; a kétkedés súlyos leple omlott rá, és fogta béklyóba tagjait. Ráncok rongyolta képére kiült az őszinte kétség, amelyet bizonyára a félvér eleven mivolta váltott ki belőle.

- Bizonyára tudsz róla, hogy nem vagyok biztonságban a városban - közölte Yamael színtelen hangon, amelyből csöppnyi félelem sem érződött; noha aki ily veszedelemnek van kitéve, mint ő, az korántsem képes ily tökéletesen uralkodni magán. Kapkodna, reszketne, s minduntalan félve pillantana a háta mögé... Ám a félvér más volt. - Nem akarom elveszteni a fejem időnek előtte, ezért vagyok ennyire körülményes.

- Azt hittem, meghaltál... legalábbis ezt hallottam... Igen, ezt hallottam.

- Sok mindent mondanak, de nem azért jöttem, hogy erről beszéljek. - Mit sem foglalkozva azzal, hogy más házában tartózkodik, lesöpörte az egyik székről a fölhalmozott holmit, és leült. Sil'dai hosszú másodperceken át szokatlanul csöndesen, fölvont szemöldökkel nézte a félorkot, majd vállat vont - mintha beletörődött volna

valamibe -, és maga is elhelyezkedett egy pormocskos zsámolyon.

- Jobban érdekelne - folytatta Yamael -, hogy mit tudsz Garak fölszívódásáról. - A vénasszony ismét megvonta vállát.

- Semmi különöset.

- Mégis?

- Csupán annyit, hogy eltűnt a városból, de hogy miért, arra számtalan pletyka szolgálhat válaszul, én mégsem tudom biztosra... Sajnos, nem... Egyesek azt mondják, üzlet szólította el, mások úgy vélik, hogy elmenekült... Igen, menekült.

- Én is halottam ezeket a változatokat. Szóval: nem tudsz biztosat?

- Nem.

- És mikor jön vissza?

Sil'dai ritkás, mosdatlan hajába túrt, és a mennyezetet kezdte fürkészni, mintha ott válaszra találna.

Őszintén megvallva: nem tudom - felelte végül. - De a szóbeszéd szerint sosem volt távol öt napnál tovább... Igen, öt napnál... Fogalmam sincs, hogy most ez segít-e, vagy sem, de nem tudok többet mondani... Sajnos, nem.

Yamael elkomorult arccal váratlanul fölegyenesedett, mint aki belétörődött a vénasszony szavaiba, majd az ajtó irányába indult, ám hirtelen megtorpant, és visszafordult.

- Majd' elfelejtettem! Méregre lenne szükségem, de fizetni még nem tudok érte.

- Akkor... - kezdte a boszorkány valamivel felszabadultabban, és a félork meg mert volna esküdni rá, hogy halovány mosoly lopódzott rusnya képére - .. .nem hinném...

- Miután elvégeztem a feladatot... szavamat adom, hogy busás fizetséget kapsz.

Sil'dai megvakargatta az állát, száját félrehúzta, és vadul forgatni kezdte a szemét; gondolkodása sajátos módon nyilvánult meg. Erősen töprenghetett, majd nagy sokára biccentett egyet.

- Legyen!... Igen, legyen! - vihogta, újra életre kelve. - Mikorra legyen kész a méreg? - kérdezte, és seszínű mellényének rejtett zsebébe nyúlt, s előrántott egy lúdtollat, majd fölkapott egyet a szanaszét heverő tekercsekből. Ekkor valami elővillant egy pillanatra a mellény rejtekéből. - Milyen erős legyen, s mikor jössz érte?

Yamael azonban szótlan maradt. Sötét szemének pillantása megállapodott azon a valamin, és valahára összeállt fejében a kép. Minden egyes kocka a helyére került, oda, ahová mindig is tartozott.

- Nem jövök érte - szinte suttogta, rekedtessé lett hangján. Nem hitt a szemének; egyszerűen képtelen volt rá! - Estére legyen kész. - A boszorkány körmölni kezdett. - és éjközép órájában hozd el nekem abba a fogadóba, ahol lakom.

Mielőtt behajtotta maga után az ajtót, ennyit mondott még:

- Tudod, édessé lesz tőle a bosszúm...

Nyolcadik tekercs

Mélysötét, csillagtalan éjszaka volt. Vészjósló fellegek terpeszkedtek Yuma egén, fodrozódó karmaikkal menthetetlenül béklyóba fogva a sápadtan-ijedten világló holdat. Baljós terhük nyomasztónak hatott, és megérthetetlenül omlott a környékre. E teher megmagyarázhatatlan maradt, mégis tisztán érződött szokatlan súlya, és a szél is furcsa mód idegesítőnek tűnt; nyugatról kélt - a lenyugodott Napot sikoltva becsmérlőn -, hogy hamarosan, akár egy bohó kísértet, kacagva suhanjon tova az utcák alkotta szövevényes labirintuson. Sil'dai szorosan aszott teste köré fogta foltozott köpenyét, hogy elűzze a hátán futkosó hideget, amellyel egy kárörvendőn vihogó fuvallat ajándékozta. Úgy vélte, rajta nevet oly csúfondárosan.

Rajta... Megpróbált nem törődni ezzel, és mind jobban megszaporázta lépteit. Fatalpú szandálja élesen csattant, síri visszhangot támasztva így az utcában, és a boszorkány ettől még rosszabbul érezte magát; a csöndes város, a kísérteties szél és a felhők komor miazmája így is kivált nyomasztó hangulatot kölcsönzött a számára. Nem esett nehezére bevallania magának, hogy legszívesebben megfeledkezett volna erről az éji találkozóról, de akkor bizonyosan elárulta volna magát, és ezt egyáltalán nem akarta. Semmiképp. A világ összes kincséért sem.

Gyanakvón-félőn lesett minduntalan a háta mögé, várva az útjára eresztett gyilkos tőr villanását, miközben valahol mélyen igenis reménykedett, hogy ő mit sem tud az egészről, és hogy ép bőrrel megúszhatja még ezt az éjszakát... Nem halhat meg, nem lehet, hogy megöljék őt - őt, a púpos hátú, átkozott nyomorultat, aki nem érdemel mást, csakis szánalmat. Szánalmat... vagy megvetést? Mialatt ezen gondolkodott, befordult egy újabb utcára, ahol a sötétség miazmáján haloványan világló pontoknak hatottak csak az utcai lámpások, fényük mégis hátborzongató bizonyossággal mutatta az utat a fogadó felé. Néhány igencsak sebesen suhanó perccel később

megállt annál a bizonyos fogadónál, és miután egy nagyot, mélyet sóhajtott, alig hallhatóan bezörgetett.

Mélysötét, csillagtalan éjszaka volt.

Éjközép órája.

- Jöjj be! - hallotta Yamael mordulását odabentről, és elfordította a kilincset. Dögbűz és sűrű, szinte fojtogató sötétség fogadta, melyben, mint a kopár pusztaság közepén nevelkedett magányos virág, ott árválkodott egy apró, pislákoló gyertyaláng; halvány fénykörében kirajzolódott a félvér arcának kontúrja. - Csukd be az ajtót!

Sil'dai engedelmeskedett; legalább hamarébb szabadulhat ettől a helytől.

- Elhoztam, amit kértél - mondta végül kissé rekedtes hangon, és amikor előkotorta a kicsiny fiolát, méregzöld fény szökött a helyiségbe, fölszakítva így a sötétség fátylát. - Az üzlet az üzlet. - Valamelyest megacélozta a hangját, majd a legközelebbi asztalra tette az üvegcsét. - Az én részemről teljesítettem a megállapodást... Igen... Most rajtad a sor... Mikor kapom meg a pénzem?

Ekkor nyálas ujjak mozdultak, és a következő pillanatban kihuny a gyertyaláng. Yamael alakját elnyelte a távoli sötétség. Iszonytató csend ülepedett a fogadóra, amelyet nagy sokára a félork öblös hangja tört szilánkjaira.

- Nincs fizetség, elf! - Amikor Sil'dai meghallotta az „elf” szót, megfagyott ereiben a vér... Mindennek vége! Tud róla!... Legszívesebben eliszkolt volna, de egyszerűen képtelen volt rá.

- Bizalmat adtam - folytatta Yamael -, rendesen megfizettelek, és te mégis elárultál.

- Én...

Alig hallhatóan megmozdult egy szék a helyiségben, Sil'dai mégsem látta, hogy melyik. Nem volt már elf, mióta elátkozták, és ezt most igazán bánta. A méreggel teli fiola fénye pedig nem volt oly erős, hogy az egész helyiséget bevilágítsa.

Megtaláltad az elf hulláját, és rájöttél, hogy a te mérged ölte meg.

- Miről beszélsz? - Sil'dai hangja nem volt valami meggyőző.

- Minden elismerésem, Boszorka - folytatta a félork, mit sem törődve a vénasszony szavaival. - Te voltál, aki eztán lefizette a fogadóst, hogy keverjen altatólöttyöt a sörömbe, majd szintén te voltál az, aki az elhagyatott Karmaillo-ház áldozóhelyiségébe cipeltél, hogy majd ott állj bosszút rajtam. De rájöttél, hogy alábecsültél engem; amikor megszöktem, visszajöttél ide, és mivel jól ismered a várost és minden rezdülését, úgy ölted meg a kocsmárost és az inast, mintha a Dögevők tették volna. Tudtad, hogy Garak volt a megbízóm, rni?... Lefogadom: azt is tudtad, hogy összeszólalkoztunk... Igen dicséretes!...

Sil'dai megborzongott; Yamael mindenre megtalálta a választ.

Napokon át abban a tévhitben éltem, hogy Garak akar eltenni láb alól, ám tegnap nagyot hibáztál, Boszorka. Nagyon nagyot. - Sil'dai meggondolatlanul a kilincs irányába nyújtotta a kezét. - Meg ne próbáld, Boszorka! Egyetlen félreérthető mozdulat, és megízlelheted a nyílpuska osztotta halált! A vénasszony megtorpant. Nem akart meghalni.

Tudod, amikor előkotortad mellényed zsebéből a lúdtollat, elővillant egy medál. Egy medál, ami Ynnalior tulajdona volt... Mindez persze semmit sem jelentene még, csakhogy

mielőtt megdöglött az a nyomorult tündérfattyú, elárulta, hogy ezt a bizonyos medált, csakis a vérei képesek hordani. Senki más... Igaz, elátkoztak téged, de előtte elf voltál, Sil'dai. Ynnalior vére. A medál bizonyíték erre, és a bosszúdra.

Elhallgatott, s ez rosszabb volt, mintha beszélt volna.

- Mit... mit... - makogta a vénasszony-testbe börtönzött ifjú elf leány. - Mit akarsz...?

- Befejezem a munkát, amit Garak bízott rám, és tudod, miért vártam ezzel idáig? Hagytam, hogy reménykedj a sikeredben, Sil'dai! Hagytam, hogy reménykedj! Most azonban megöllek apád bűnéért, de legfőképp a bosszúért!...

A következő pillanatban fölsikoltott az elf leány, és kétségbeesetten az ajtó felé pördült, ám mielőtt kirohanhatott volna az utcára, egy vessző suhant el a teste mellett, belefúródva az ajtóba, tönkrezúzva a zárat. Sil'dai eztán hiába rángatta a kilincset; túlságosan gyönge volt hozzá, hogy akár a zárba fúródott vesszőt eltörje. Ugyanebben a másodpercben előtűnt a fiola zöldes fénykörében a félork rohanó alakja, és amikor Sil'dai megint fölsikoltott, Yamael vaskos ujjai már a vállát szorították. Minden erejével visszarántotta - dőltek az asztalok és a székek -, s ugyanezzel a lendülettel a söntéspult irányába hajította a nőt. Székek törtek, majd tompa koppanás hallatszott. Sil'dai beverhette a fejét.

- Nem menekülhetsz - közölte az orgyilkos sötéten a szipogó-nyöszörgő lánnyal, és miután fölkapta a zölden világló fiolát, kimért léptekkel megindult a pult felé. Sil'dai megkísérelt föltápászkodni, de még fölülni is képtelen volt. Eltörhetett a válla, vagy legalábbis megrepedt a csontja, mivel rettentő fájdalom harapott a vállába. Baljával kitörölte a szemébe szivárgó vért, majd újfent megpróbált fölülni, ám ekkor újból megragadták a vaskos ujjak...

.. .csakhogy most nem a vállát - hanem a torkát.

- Tátsd ki a szád, te átkozott! - Yamael lepattintotta az üvegcse dugóját, és a teli torokból üvöltő nő szájába csepegtette a mérget; hiába vergődött kétségbeesetten, hiába kísérelt szabadulni, hasztalannak tűnt minden próbálkozása, mert a félork satuszerű szorítása aligha engedett. - Zabáld meg, amit főztél! - Yamael kéjes vigyorral nézte megfontolt bosszújának gyümölcsét, a valódi vétkes szörnyű szenvedését.

Szinte falta szemével az erős méreg azonnali hatását: minden egyes múló pillanattal mind sötétebb foltok úsztak a fuldokló nő tekintetére, de ő hiába meresztette a szemét, nem láthatott mást, csakis a fíola zöldes fényében sötéten komorló szemeket. A boszorka testébe fájdalom mart, ahogy szétáramlott bensőjében a méreg, majd néhány másodperccel később megrándult, és váratlanul különös nyugalom költözött a lelkébe.

Egyre szokatlanabbnak érezte a testét...

Egyre idegenebbek...

Egyre távolibbnak...

„Remélem, a túlvilágon sem lelsz nyugalmat!” - Oly messziről hallatszottak a szavak, hogy föl sem foghatta azok jelentését. Két fekete pontot látott csupán, amelyek jóval sötétebben lángoltak, mint a csillagtalan éjszakában sebesen suhanó lidércek; s amelyek még az elméjét és a tekintetét homályba fogó feketeségben is elmélyültek. Düh tombolt bennük haragvó lánggal, majd az elégtétel homálya omlott rájuk. Lassan távolodtak, mégsem szabadulhatott tőlük. A sötét szemek pillantása kísérte a túlvilágra...

Robert Knight

BIZONYOSSÁG

Nicolaus és Kvanar története

A kiszáradt fák között megbúvó kötömbökről első pillantásra senki nem gondolta volna, hogy egy ősi szentély maradványait látja. A kövek felett aranyszínű porszemek táncoltak a fényben, a békesség és a nyugalom érzetét keltve a szemlélődőben. Néhány hosszú inda nyújtózkodott lustán minél messzebbre, ám a felszínükön terpeszkedő barna foltok valami belső kórról árulkodtak. A kötömbök viszonylag szabályos rendben követték egymást, ha valaki felülről pillantott volna le a maradványokra, még töredékes falszakaszokat és egy megrogyott kupolát is felfedezhetett volna. - Olyan ez a hely, mintha hirtelen egy üreg omlott volna be az épület alatt - jegyezte meg Kvanar, miközben lassú léptekkel közeledett a romok felé. Szükség is volt az óvatosságra, hiszen a felszín alatt további üregek húzódhattak, ráadásul alig két perccel ezelőtt találtak rá egy iszonyúan eltorzult csontvázra. A csontokat már fehérre aszalta a nap, ám a maradványok alapján valószínűnek tűnt, hogy óriások csavargatták kíméletlen állhatatossággal valamennyit.

Valamivel arrébb egy bokor nyílt szét egy halványzöld köpenyt viselő alak előtt, és egy szabályos arcú, rövid hajú férfi bukkant ki a növények közül. A kezében egy darab fát tartott, ami látszólag semmiben nem különbözött a közelben növekvőktől.

- Mit találtál, Nicolaus? - érdeklődött Kvanar.

- Csaraga-gyökeret - felelte a másik férfi undorral. - Még alig pár napos lehet, de azt jelenti, hogy a közelben valószínűleg akad belőle pár példány.

Kvanar jelentőségteljesen bólintott, miközben türelemmel megvárta, hogy féltestvére, erdők és mezők ismerője megossza vele tudását. Nicolaus druida volt, és sok olyat tudott, amit mások csak nem is sejtettek, ám szerette hallgatásával kiérdemelni mások figyelmét. Kvanart sokáig bosszantotta féltestvére viselkedése, ám az évek során hozzászokott. Ha Nicolausnak erre van szüksége, akkor megkapja.

- Egy olyan fát képzelj magad elé, amelynek a felszín alatt gigászi gyökerei nyújtóznak minden irányban - szólalt meg néhány másodperccel később Nicolaus. - Külsőre könnyen összetéveszthető egy gesztenyefával. Még a termése is annyira hasonlít, hogy ha megeszed, csak az órákkal későbbi gyomorgörcsök árulják el tévedésedet.

Kvanar az alig húszcentis gyökérdarabot nézte. Nem igazán értette, mire akar féltestvére kilyukadni, aki ezúttal sem hazudtolta meg magát: minden információt megosztott vele, ahelyett, hogy azonnal a lényegre tért volna.

Nicolaus a fény felé tartott a gyökeret.

- A csaraga veszélyes. Korbácsfának is szokták nevezni, mert a gyökerei váratlanul kicsapódnak a földből, és ráfonódnak az erre járók lábára.

Kvanar a homlokát ráncolta, és idegesen pillantott körbe. A felvázolt lehetőség cseppet sem derítette fel, a rom önmagában is elég titkot rejtett, hogysem egy gyilkos fával is számolniuk kelljen.

- Talán jobban tennénk, ha... - kezdte óvatosan. Nicolaus oda sem figyelt a szavaira.

- A csaragát értő szem azonnal észreveszi, mert más a levelek formája, mint a gesztenye esetében - folytatta kioktató hangnemben, mintha nem is veszélyes területen lennének, hanem valamelyik tanoncnak tartana előadást. - Ráadásul fény felé tartva a levél vöröses árnyalatot ölt. Így csalhatatlanul el lehet dönteni, vadgesztenyéről vagy csaragáról van szó. A gyökereket jobb elkerülni, bár eddig még nem hallottam olyanról, amely a harminc métert meghaladta volna.

Kvanar közelebb lépett a druidához, és éppen a vállára akarta tenni a kezét, amikor a közelben, a bokrok takarásában mintha valami moccant volna. Nicolaus elhallgatott, és felemelte a kezét, ezzel intve csendre és mozdulatlanságra a féltestvérét.

A hang nem ismétlődött meg, ám a két férfi továbbra sem moccant. Végül a druida lassan fél térdre ereszkedett, és miközben a napfénybe tartotta a csaraga-gyökeret, dúdolni kezdett valami különös dallamot. Hangja nyomán a közeli bokor ágai lassan szétváltak, a levelek kicsit elfordultak, s még a fűszálak is oldalra hajoltak, hogy láthatóvá váljon, mit is rejt a növényzet. A föld ugyan eltakarta a javát, azonban pár lépésnyi távolságból így is látni lehetett azt a karvastagnyi gyökeret, ami alig néhány centivel a felszín alatt lapult. A föld néhol lepergett róla az egyenetlenségek miatt, s csupán sejteni lehetett, merre lehet maga a fa.

Kvanar hallhatóan nyelt egyet.

- Szerinted el tudna kapni minket? - kérdezte olyan halkan, hogy versenyre kelhetett volna a szellővel.

Nicolaus bólintott.

- Tartok tőle, nem csupán ez az egy gyökér van a közelünkben - válaszolta csendesen, miközben agya

lázasan dolgozott. Lapult ugyan néhány trükk és varázslat a fejében, azonban csaragára nem számított. Igazából csak magát okolhatta, hiszer tudnia kellett volna, hogy a holtligeti szentély maradványai körül semmi jóra nem számíthat. Igyekezett is felkészülni, azonban talán túl nagy figyelmet szentelt annak, mi várhat rájuk a romok alatt, s az erdőről megfeledkezett. Igaz, állatok és növények nem árthattak neki, ám az efféle förtelmes kreatúrák, amiket egyetlen druida sem nevezett volna növénynek, alaposan megnehezíthették a dolgát. Azonban az erdő őt, a druidát segítette, és Nicolaus tudta, hogy ezt ki kell használnia.

Ismét a növényekre pillantott, majd a közeli romokra. Körülbelül húsz-huszonöt métert kell megtenniük, miközben ki tudja, hány csaraga-gyökér lapul még a földfelszín alatt. Az, hogy csupán egyet lát, még nem jelenti azt, miszerint csak ezzel kell számolniuk.

- Ötlet? - kérdezte Kvanar, aki bátran elmehetett volna valamelyik nagyvárosba eleven szoborként dolgozó csepűrágóként.

Nicolaus szíve szerint tüzet alkalmazott volna, azonban azt az erdő is megsínylette volna, s ezt mindenképp el akarta kerülni. A tűz csak akkor hasznos, ha kordában lehet tartani, márpedig ha a csaraga-gyökér lángra lobban, akkor vergődésével más növényeket is felgyújthat.

Más megoldást kell találnia.

A gyökeret borító növényekre emelte tekintetét. Dúsan burjánzott a természet errefelé, alighanem ennek is köszönhette, hogy nem vette észre hamarabb a korbácsfát. Kninnage fődruida alighanem meg is fogja róni figyelmetlenségéért. Elvégre az ilyesfajta ocsmány teremtményeket nem észrevenni, hanem megérezni kell.

- Próbálkozzunk fáklyával? - érdeklődött Kvanar, noha jól tudta, féltestvére helyteleníti a felesleges tűzhasználatot.

Jelen helyzetben azonban ez tűnt az egyetlen megoldásnak.

Nicolaus megrázta a fejét.

Megtehette volna, hogy odaszólít egy vadállatot, hogy a gyökér arra csapjon le - akadt is a szomszédos tisztáson egy őz, ám vemhes volt, ezért a druida inkább lemondott erről az eshetőségről. Megpróbált egy gyors imával egy másik varázslatot kérni a fejében lévő helyett, ám áldozat nélkül ő maga sem hitte igazán, hogy sikerrel jár. Valószínűleg még az áldozat bemutatása sem segített volna, hiszen Zhénia, a Zöld Úrnő az efféle kegyeket meglehetős ritkasággal gyakorolta.

Kényszerhelyzetbe került.

És Nicolaus arról volt híres, hogy rögtönzései jobbára bejöttek. Volt valami ösztönös benne, mint az erdő állataiban, s az esetek nagy többségében sikerült megfelelő megoldást találni a problémákra.

- Készülj! - szólt hátra a féltestvérének. - Ha azt mondom, most, kezdj el teljes erőből rohanni a romok felé! A csaragagyökerek korlátozott mértékben tudnak csak mozogni, így ha túljutsz egy bizonyos ponton, már biztonságban vagy tőlük...

Kvanar hallhatóan nyelt egyet.

- Tőlük hiztosan, gondolta magában. A kérdés csak az, vajon épségben eljut-e a romokig. S ha igen, mi vár rájuk ott? A visszaútról nem is beszélve.

Már bánta, hogy hagyta magát rábeszélni erre a kiruccanásra, ám Nicolaus átkozottul makacs tudott lenni. Kvanar tisztába volt vele, hogy féltestvére egyedül is nekivágott volna az útnak. Bizonyosságot akart, mégpedig

egy olyan kérdésben, amire legtöbb druida az életét feltette volna.

Kvanar igazából még csupán egyszer beszélt erről Nicolaussal - pontosabban végighallgatta féltestvére kiselőadását a témával kapcsolatban, ami nem kevés időt és persze türelmet igényelt részéről. Hogy Nicolaus hol hallott először az Életfáról, arról Kvanarnak halvány fogalma sem volt, ám a másik férfi olyan lelkesedéssel beszélt róla, mintha a Zöld Úrnő látogat volna meg egy csendes délutánon. Az Életfa, amennyire Kvan, tudta, csupán egy mítikus szimbólum, ami számos druida tartásban helyet kapott, ám Nicolaus határozottan állította, hogy valóban létezik. Azt még Kvanar is elfogadta, hogy amennyiben ez valóban így lenne, az alapjaiban változtathatna meg néhány alapvető tanítást, és ennek volt köszönhető az is, hogy Kninnage fődruida is áldását adta erre a kiruccanásra. Sőt, ha minden igaz, akkor olyan ősi titkokba is beavatta az ifjú Nicolaust - akit ne csupán a társai, de a mesterei is nagy reménységnek tartottak, amelyek nélkül el sem juthattak volna idáig.

- Most! - kiáltotta Nicolaus, s maga is rohanni kezdett a romok felé. Előző varázslatának köszönhetően, még mindig ráhatással bírt a környező növényekre, így most mindnek azt parancsolta, hogy lapuljon a földhöz, kapaszkodjon össze a többivel, s egyfajta sűrű szövésű hálót képezve tartson mindent a föld alatt.

Miközben rohant, hangos pattanásokat, ágak recsegését halotta a háta mögül, miközben a csaraga-gyökér megkísérelt kivágódni a föld alól, hogy kiszemelt áldozatát elkaphassa. Ám a növények kitartottak, noha néhány kiszakadt a helyéről, vagy kettéroppant. Ám, ahogy mondani szokás, sok lúd disznót győz és a csaraga-gyökér képtelen volt átküzdeni magát az egybefüggő szőnyeget alkotó növényzeten. Akár sétálhattak is volna, mert a csaraga-gyökér végül feladta a hasztalan

próbálkozást, ismét csendesen elhevert a felszín alatt. Újabb alkalomra, könnyebb áldozatra várt.

- A szokásos trükkjeid egyike? - lihegte Kvanar az egyik oszlopmaradványnak támaszkodva, miközben megkísérelte lassan beszívni a levegőt, s kicsit bent tartani, mielőtt kifújná.

Nicolaus kifürkészhetetlen arccal bólintott.

- Megkértem őket, hogy segítsenek egy kicsit! - Nem kellett kifejtenie, kikre gondol. A druida mindig is úgy beszélt a növényekről és az állatokról, mintha értelmes, gondolkodó teremtmények lennének, s Kvanar biztos volt benne, hogy ez így is van. Még akkor is, ha ő nem érezte azt a kapcsolatot, ami féltestvérét a természethez fűzte. Ám épp elégszer látta, hogy Nicolaus beszél a növényekhez és az állatokhoz, azok pedig a maguk egyszerű módján teljesítik a kérését. Közelebb állt a természethez, mint a saját családjához, és ezen senki nem akadt fenn.

- És most? - kérdezte Kvanar. - Lemegyünk? Nicolaus megfontoltan bólintott.

- Hiszen ezért jöttünk - mondta olyan hangsúllyal, mint aki ostoba gyermekeknek próbálja elmagyarázni a világ nyilvánvaló, nagy igazságait.

Más talán megsértődött volna a hangnemen, ám Kvanar tisztában volt azzal, hogy féltestvére egyszerűen ilyen. Mindig is így beszélt, már ismeretségük legelejétől kezdve. S bár Nicolaus volt a fiatalabb, mégis, közös gyermekkoruk kezdeteitől ő volt kettejük közül a vezér, a meghatározó személyiség. Kvanar kezdetben ugyan megpróbált néhányszor fellázadni a helyzet ellen, ám már maga sem tudta volna felidézni, miért is maradt örök másodiknak. Volt Nicolausban valami, ami egyértelműen vezető szerepre jelölte. Talán a hite, az elhivatottsága... Hiszen

már kisdedként is akkor nyugodott meg a leghamarabb, ha állatok közé fektették, vagy csupaszon magára hagyták a bokrok alján növekvő selymes fűben.

A romos épület ugyan mára csupán nagy vonalakban emlékeztetett arra a szentélyre, ami egykoron ezen a tisztáson állt, ám értő szem figyelmét bizonyára még az elvadult sövényekből kifejlődött, áthatolhatatlan bokorcsoportok sem kerülték volna el. A szentély visszavonhatatlanul elpusztult, a falak leomlottak, s az egész hely olybá tetszett, mintha a végzet alulról érte volna el. Onnan, ahova épp lejutni szándékozott a két férfi.

A lejáratot azonban nem találták sehol. Ha volt is ilyen, azt vagy eltemették a leomlott falak, vagy pedig jobban el volt rejtve, hogysem néhány perc alatt ráakadjanak. Márpedig több időt Nicolaus nem akart rászánni, hiszen, mint mondta, épp elég lejutási lehetőség kínálkozik így is.

Igaz, ami igaz, a földben több helyen is nagyobb üregek látszottak, melyekbe gyökerek is lógtak lefelé. Nicolaus kiválasztotta a legnagyobbat, s miután az övéből elővett egy kötélre erősített, aranysárga, áttetsző követ, lehasalt az üreg peremére, és araszról araszra engedni kezdte lefelé. Minél sötétebb volt odalent, a kő annál erősebben kezdett világítani, s bár csupán néhány lépésnyi körzetben, de megvilágította az üreg alját.

Nos, a mendemondák nem túloztak túl sokat. Innen fentről valóban úgy látszott, mintha valami iszonytató szörnyeteg egyszerűen kiharapta volna a földet a szentély alól, beleértve a borospincét, és mindent, ami a földfelszín alatt volt. Néhol még látni lehetett a sárgás nyálkát is, ami a falakat belepte, s ez tovább valószínűsítette, hogy itt valóban valami rémisztő esemény történt. Nicolaus nem foglalkozott ezzel különösebben. Amennyire meg tudta állapítani, a felszín alatt nem volt semmi élet, a jelképe biztosan jelezné, ha nem így lenne. Arról nem is beszélve,

hogy akármi is történt itt, azóta évszázadok teltek el, s aligha a mai lesz az a nap, amikor a szörnyeteg visszatér, hogy befejezze, amit egykor félbehagyott; a pusztítást.

Az üreg nem lehetett nyolc-tíz méternél mélyebb, s bár a falai a legtöbb helyen elég meredekek voltak, azonban egyáltalán nem tűnt lehetetlennek a lejutás. Kötél segítségével különösen nem. A druida hátranézett, ám a fivére ott volt mellette, s szólnia sem kellett, hogy tudja, mi a dolga. Kvanar letekerte a derekára erősített kötelet, majd kikötötte az egyik fának a törzséhez. Igaz így kicsit messzebb kellett mennie, azonban tapasztalatból tudta, milyen jó, ha a kötél túloldalán egy másik élőlény áll. Ha azon múlik, ebben biztos volt, még a fa is húzni fogja felfelé őket, bármilyen hihetetlennek is tűnjön az elképzelés. Egy tehetséges druida sok mindenre rá tudja venni az erdő növényeit.

Az ereszkedést Kvanar kezdte. Kettejük közül ő volt a kardforgató, mindig neki jutott a behatolás kockázata és megtiszteltetése is. Nicolaus nem azért húzódott a háttérbe, mintha tartott volna bármitől, egyszerűen némi időre volt szüksége mágikus potenciáljának koncentrálásához. A tervek is az ő fejében születtek, bár ezt soha nem hangoztatta túl nyilvánvalóan. Az okosak kevés szóból is értenek...

Nicolaus megvárta, amíg a féltestvére leérkezik az üreg aljára, és ott fáklyát gyújt. Bár a kő továbbra is fényesen világított, ám hideg volt, akár egy közönséges kavics. A tűz hasznos lehet a föld mélye nemkívánatos teremtményeivel szemben, arról nem is beszélve, hogy a lángok tovább bűvölése sokkal kevesebb esszenciát igényel, mint felidézni azokat, és Nicolaus szerette tartalékolni az erejét.

- Biztonságosnak tűnik! - szólt fel Kvanar, majd némi habozás után hozzátette: - Egyelőre.

Nicolaus kicsit idegesen siklott le a kötélen. Igazság szerint nem nagyon szerette az efféle helyeket, mert néhanapján lidérces álmok gyötörték, melyekben egy kötél és egy föld alatti katakomba is hangsúlyos szerepet kapott. Ilyenkor mindig izzadva ébredt, ám hasztalan próbálta meg varázslattal kifürkészni a jövendőt, vagy tudása volt hozzá kevés, vagy pedig valóban csak rémálmokról volt szó, s nem a lehetséges valóság foszlányai mutatkoztak meg előtte álmában.

Odalent első útja a sárgás nyálkához vezetett. Mielőtt továbbhalad, biztosan tudni akarta, hogy mire számítson vele kapcsolatban. Kvanar közben a hátát biztosította, és a fáklyával igyekezett minél nagyobb területet bevilágítani.

Nicolaus kétszer is elhúzta a tenyerét a nyálka felett, ám sem ártó szándékot, sem mérget nem érzékelt benne, így egy apró darabot lecsippentett belőle, s miután megszaglászta, óvatosan szétmorzsolta. A nyálka a mohára emlékeztette, ám szaga szúrós volt és trüszkölésre ingerelt. A druida némi gondolkozás után valamennyit lekapart a falról, és egy lapos bőriszákba gyömöszölte. Később, ha majd ismét otthon lesznek, alaposabb vizsgálatnak fogja alávetni, hátha sikerül megtudnia valamit, honnan származik. Még az sincs kizárva, hogy közelebb jut a szentély évszázadokkal ezelőtti pusztulásának a megértéséhez.

- Mehetünk! - mondta röviden Nicolaus, és intett Kvanarnak, hogy továbbra is ő menjen előre.

A harcos csalhatatlan magabiztossággal indult az egyik sötét folt felé, amiről pillanatok alatt kiderült, hogy egy lefelé vezető lépcső maradványait rejtő nyílás.

- Már az előbb észrevettem - vallotta be Kvanar bocsánatkérő mosollyal, ahogy megérezte magán féltestvére kérdő tekintetét.

Nicolaus bólintott. Általában Kvanar megvárta, amíg utasítják valamire, ám az elmúlt hónapok során figyelemreméltó előrelépésről tett tanúbizonyságot, már ami az önállóságát illeti. Nicolaust ez zavarta egy kicsit, de túl büszke volt ahhoz, hogysem bevallja. Igazság szerint a családi kötelék nem volt túl erős kettejük között; amikor a druida először megpillantotta féltestvérét, nem ébredt szeretet a szívében féltestvére iránt. Túl hosszú ideig nem tudtak egymásról, s mire összekerültek, addigra Nicolaus már minden figyelmével a természet felé fordult. A Zöld Úrnő megadott neki mindent, mit kívánhatott ettől az élettől, s rendje olyan szeretettel vette körül, mint egy igazi család. Nem volt szüksége másik családra, és olyasvalakire sem, aki régi családjára emlékeztette. Egy olyan apára, aki csupán nemzette őt, ám igazából soha nem foglalkozott vele. Nicolaus életében volt egy olyan időszak, amelyre akkor sem próbált volna visszagondolni, ha tisztán felidézheti minden pillanatát. Az ötödik életév volt az első, amikor a Tisztás Népéhez került. Hogy előtte mi volt, az örökre eltemetődött Nicolaus emlékezetében.

Olyan mélyre, amennyire csak lehetett.

Nicolaus tisztában volt vele, hogy családja származására akár büszke is lehetne, ám azzal, hogy fattyú volt - egy gyermek, akit az apja soha nem ismert volna el - inkább letagadta a múltját. Amikor Kvanar megjelent a Tisztás Népénél, mindenki arra számított, hogy kettejük közül ő lesz a vezető. Ám az élet mást hozott. Nicolaus megtanulta érvényre juttatni akaratát, így féltestvérének nem volt más választása, mint behódolni előtte. Igaz, egy hétéves gyermek akaratát nem könnyű megtörni, főleg, ha szülei egyik napról a másikra eltűnnek. Kvanar kevesel beszélt erről, s szavaiból az is kitűnt, igazából fogalma sincs, mi történt azon az éjszakán, amikor a Krisgir-birtok ura és asszonya eltűnt a szobájából. Volt, aki boszorkányságot gyanított, mások véres leszámolásról beszéltek, ám sem mágia, sem egyéb eszközök nem

fedték fel a történteket, bár való igaz, ez irányban nem történtek túl nagy erőfeszítések. Kvanar nagybátyjához került, aki biztosabbnak látta, ha a gyermek nem marad nála hosszabb ideig. Így Kvanar is a Tisztás Népéhez került, s ott tudta meg, amiről nagybátyjának már régóta tudomása volt: féltestvére a druidák között nevelkedik.

- Nehezen tudom elképzelni, mi okozhatta ennek az épületnek a pusztulását - jegyezte meg Kvanar, aki szokás szerint nehezen tűrte a csendet.

Nicolaus rosszallóan ráncolta a homlokát, ám végül csak megadta a választ, amire féltestvére áhítozott.

- Még nagyon keveset ismerünk a világból, s mire megvénülünk, tudásunk akkor sem lesz több egy porszemnél a sivatagban.

Kvanar felsóhajtott. A druida, a hanghordozásából ítélve, dorgálásnak szánta a bölcsességét.

- Ha minden elpusztult, ami a föld alatt volt, akkor mit keresünk itt? - kérdezett újra a harcos.

Nicolaus megállt, és végighúzta a falon a kezét.

- Ahogy látom, nem pusztult el minden - válaszolta halkan, nyugodtan. - A szentély alatti katakombákban egykoron tudós emberek nyugodtak. Megtiszteltetésnek számított, ha valakinek felajánlották, hogy testét itt helyezik örök nyugalomra. A katakombák azonban nem csupán testeket, hanem tudást is rejtettek. Igaz, az elmúlt évtizedekben már mindent összegyűjtöttek innen, amit csak lehetett, ám a Kutat még senki nem találta meg. Kvanar gyors fohászt mormogott a Zöld Úrnőhöz. Ha csak a fele igaz, amit a Kútról regélnek, akkor valószínűleg ez az utolsó útjuk, és soha többé nem fogják megpillantani a szikrázóan kék égboltot. Sokan indultak el a felkutatására, ám vagy üres kézzel tértek vissza... vagy

soha többé nem hallottak róluk hírt. Mégis, Nicolaus olyan eltökéltséggel készült erre az útra, hogy reménytelennek tűnt lebeszélni róla. Az pedig elképzelhetetlen lett volna, hogy Kvanar ne tartson féltestvérével, még akkor is, ha Nicolaus ezt nem várta el tőle... hiszen természetesnek vette, hogy vele megy.

A lépcsők egyre rosszabb állapotban voltak; szélük letöredezett, felszínük megrepedt. Ha Kvanar nem sejti, hogy tömör föld található a kőlapok alatt, bizony kétszer is meggondolja, mielőtt teljes súlyával ránehézkedik. Így mindössze annyit tett, hogy egyik kezével igyekezett a falon megtámaszkodni, míg a fáklyával annyira előrevilágítani, hogy idejében észrevegyen mindent, ami veszélyt jelenthet rájuk nézve. Nicolaus néhány lépéssel lemaradva követte. A két férfi lélegzete halvány párafelhőként gomolygott elő az orrukon, a levegő érezhetően lehűlt egyik pillanatról a másikra.

- Természetellenes ez a hideg -jegyezte meg Kvanar.

A druida bólintott.

- A néhai Griskar fődruida szót is ejtett róla a második beszámolójában - értett egyet Nicolaus. - Esszenciaszivárgásra vagy valami hasonló anomáliára gyanakodott, de nem járt soha a végére, mert nem tapasztalta, hogy fenyegető lenne a kutatók számára. Hamarosan megszűnik.

S valóban. Mindössze egy keskeny, alig néhány méteres sávon kellett áthaladniuk, hogy a környezetük hőmérséklete emelkedjen. Igaz, továbbra sem volt meleg, de az előzőhez képest mégis kellemesebben érezték magukat. A levegő száraz volt és enyhén dohos, ám valahonnan a lépcsősor mélyéről furcsa, kaparászó hang hallatszott, mint amikor valaki kétségbeesve próbál kijutni valami zárt helyről.

Nicolaus a féltestvére vállára tette a kezét, s ezzel megtorpanásra késztette.

- Még hatvankilenc lépcsőfok. Utána beérünk az első kriptába. - Hallgatott néhány másodpercig, majd hozzátette: - Nem érzékelek életet magunk előtt...

Kvanar nyelt egyet.

Ha nincs élet, akkor a hangot valószínűleg halálontúliak keltik. A kriptákban időről időre megjelentek az efféle gyalázatos lények, noha a kutatók mindent megtettek, hogy örökre kiírtsák innen őket. Azonban hiába szentelték fel újra és újra a helyet, hiába helyeztek el rontásűző rúnákat, a halálontúliak néhány hónap alatt birtokukba vették a helyet. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy soha nem szaporodtak el túlságosan, néhány csontvázon, zombin, esetleg kósza lidércen kívül mást még senki nem talált idelent.

Mégis, jobb lett volna nélkülük.

Óvatosan folytatták az útjukat lefelé. Akármi is várjon rájuk odalent, felkészülve fognak érkezni.

A hang elhallgatott.

Mintha odalent is felfigyeltek volna az érkezőkre.

Kvanar megborzongott, mégsem állt meg. Elég jó kardvívónak tartotta magát, hogy néhány zombival vagy csontvázzal elbánjon, ráadásul vele volt Nicolaus, aki a Zöld Úrnőtől kapott hatalmánál fogva úrrá lehet a halálontúliakon, melyek Zhénia és követői számára az élet megcsúfolásának számítottak.

A fáklyafény reszkető árnyakat rajzolt a falra, miközben a lépcsőfokok lassan elfogytak a lábuk alatt.

Az első kripta nagyobb volt, mint ahogy számítottak rá. Igaz, a leírásokból a legritkább esetben lehetséges pontosan felfogni egy hely igaz valóját. Szinte ünnepélyes hangulatot árasztott ez a hely, s tette mindezt annak ellenére, hogy a fáklya fénykörén belül egyetlen sírhely sem akadt, amit már ne bolygattak volna meg. Félrecsúszott, elrepedt márványlapok, szövet és deszkamaradványok, néhány csont... a látvány nem volt valami szívderítő.

És persze sötétség mindenütt, ahova a fáklya fénye nem ért el. S nyomasztó csend.

Nicolaus felemelte a kezében tartott zöld követ, és halkan mondott valamit, aminek hatására a kőből áradó fény fokozatosan felerősödött, és néhány szívdobbanás alatt bevilágította az egész kriptát, feltárva a sötétség rejtette részeket is.

A kriptában rajtuk kívül nem volt senki.

Kvanar megtörölte izzadó homlokát.

- Meg mertem volna esküdni rá, hogy a dobszót innen hallottam... - suttogta, majd idegesen összerándult, amikor ismét meghallotta a kaparászást, csak ezúttal sokkal közelebbről. És mellé velődermesztő nyöszörgés párosult.

A hang az egyetlen, még épségben maradt márványlap alól, amely egy cirádás betűkkel díszített, ám mára már jócskán megfakult sírhelyből érkezett.

Kvanar kérdőn pillantott féltestvérére.

Nicolaus a homlokát ráncolta, miközben minden figyelmét a hang azonosításának szentelte. Aztán Kvanar legnagyobb meglepetésére vakkantott kettőt, és teljes erejéből nekifeszült a nehéz márványlapnak. A másik férfi

pillanatnyi tétovázás után követte példáját, és kettejük közös erőfeszítésének köszönhetően sikerült oldalra billenteniük a sírhely fedelét. A márványlap hangos csattanással vágódott a padlólapoknak, és ujjnyi szilánkok váltak le a sarkából. A druidát ez a legkevésbé sem érdekelte. Mélyen behajolt a szarkofágba, és miközben a nyüszítő hang egy pillanatra sem hallgatott el, lassan elkezdett kihúzni valami fehér testet. Kvanar, bár fogalma sem volt róla, mit csinál féltestvére, legjobb tudása szerint segített neki. Ujjai puha szőrt markoltak, egy karom végigszántott a csuklóján néhány csepp vért fakasztva.

Beletelt néhány pillanatba, mire Kvanar rájött, mit is húztak elő a szarkofágból. Egy zsemleszínű szelindeket, mely hatalmas mérete ellenére sem lehetett néhány hónaposnál idősebb. A kutya borzalmas állapotban volt; vértől csapzott szőre csimbókokban tapadt össze, oldalán egy hosszanti vágás mutatta, hogy valakivel komoly nézeteltérése támadhatott. A nyelve lógott, a torkából szabálytalan időközönként panaszos nyögés tört fel, amely annyira emberinek tűnt néha.

Nicolaus többször is elhúzta a kezét a szelindek oldalsebe felett, és Kvanar figyelmét nem kerülte el, hogy a druida keze lilás színben ég.

Gyógyított. Kvanar, tudva, hogy itt nincs semmi dolga, a környezetüket vette jobban szemügyre. Valami nyomot keresett, amiből kikövetkeztethetik, miként került a szelindek a szarkofágba. Mert, hogy nem magától mászott bele, az egyszer biztos. Nicolaus úgyis tudni akar majd mindent, ha sikerül talpra állítania a kutyát. Az pedig, látva annak állapotát, bele fog telni egy kis időbe.

Első lépésként a szarkofág közvetlen környékét vizsgálta meg, ám a por itt nem ülepedett le annyira, hogy bármiféle nyomot is megőrizzen. Egy kicsivel arrébb azonban az egyik kődarab felszínét barnás réteg mocskolta, és amikor Kvanar finoman megdörzsölte, már

biztos volt benne, hogy vérről van szó. Az biztosnak tűnt, hogy a kutya nem órákkal, hanem napokkal ezelőtt került a szarkofágba, mint ahogy az is, miszerint nem egy ellenféllel kellett megküzdenie. A szarkofág fedelét levenni sem volt túl könnyű, a felemeléséhez pedig négy fickó is kevés lett volna. Arról nem is beszélve, hogy egy szelindek, még ha ily fiatal is, még egy tapasztalt kardforgatót is legyűrhetne.

A kérdés csak az, hogy akik bezárták ide a kutyát, vajon merre lehetnek most? Visszatémek-e a közeljövőben, vagy soha nem távoznak innen többé?

Vélhetően hamarosan kiderül ez is.

- Kvoxnak fogom hívni - mondta határozottan Nicolaus, miközben hátát a kőszarkofágnak vetve lassú mozdulatokkal masszírozta a kutya nyakát. A szelindek már elhallgatott, és a sebe sem tűnt olyan vészesnek, mint az imént. Szőre ugyan még mindig csapzott volt a vértől, de ezen úgyis csak némi víz segíthet.

Kvanar bólintott.

- Kvox: Harag. Erős név, megérdemli, ha életben marad.

Nicolaus eltökélten nézett féltestvérére.

- Életben fog-jelentette ki.

A másik férfi nem válaszolt. Ő ugyanis nem a szarkofágban eltöltött időre gondolt, hanem arra, ami ezután következik majd. A Kút felkutatására, s arra, mi lesz, ha valóban rálelnek.

Nicolaus felállt.

- Kvox aludni fog néhány órán át. Szüksége van rá - mondta olyan hangsúllyal, mintha egy régi barátjáról

beszélne. – Amíg mi felkutatjuk a Kutat, addig itt marad. Semmi nem fogja zavarni álmát...

Kvanar megcsóválta a fejét, és bár ritkán mondott ellen a druidának, most mégis szükségét érezte.

- Ha visszajönnek, akik ezt művelték vele, azok aligha fognak másodjára kegyelmezni neki...

Nicolaus halványan elmosolyodott.

- Nem fogják észrevenni - felelte nyugodtan, és a kutyára mutatott.

Kvanar a szelindekre pillantott, a szeme elkerekedett, és nyögött egyet megdöbbenésében. A szarkofág mellett néhány szürkés kődarab hevert, épp olyan közönségesek, mint bármelyik másik kő a kriptában.

- Ezt meg hogy csináltad?

- Kaméleonerő. Még sohasem alkalmaztam ezt a varázslatot ... - A druida láthatóan büszke volt magára. - Kninnage fődruida csupán néhány napja avatott be a formulába, s immáron Zhénia nekem is megadja a varázslatot, ha áldozom neki. S Kvox megmentése neki tetsző cselekedet volt, így biztos vagyok benne, hamarosan újra kérhetem.

Kvanar elvigyorodott. Ha rá tudná valahogy venni Nicolaust, hogy rábocsássa ezt a varázslatot, az majdnem olyan jó lenne, mint a láthatatlanság. Akadt néhány szemrevaló lány a szomszéd faluban, akihez szívesen ellátogatna, amikor fürdőt vesz. Ott állhatna a közelében, végignézhetné a fürdést, s annak fogalma sem lenne arról, hogy minden mozdulatát lesik.

- Szó sem lehet róla! - szögezte le Nicolaus, akinek elég volt csupán egyetlen pillantást vetnie a másik férfi arcára, hogy kitalálja, mi jár annak a fejében.

Kvanar zavartan köhintett és elfordult. A fenébe is, megtanulhatnék jobban uralkodni a vonásaimon. Nicolaus néha rosszabb tud lenni, mint a tanítómesterek. Tán mágia segíti, hogy így a vesémbe lát?

- Merre tovább?

Nicolaus válasz helyett lassan körbesétálta a szarkofágot, majd letérdepelt mellé, és úgy is körbehaladt mellette. Tenyerét többször is rányomta a kőre, azonban semmi nem történt.

Olyasmi legalábbis, amit Kvanar észrevett róla.

- Szóval egyirányú - állt fel a druida, majd széles mozdulatokkal leseperte a térdét.

Féltestvére kérdő tekintetét látva megmagyarázta. - Kvox azt mondta, alulról került be a szarkofágba. Nem pontosan így, de ez volt a lényege. Egyetlen leírást sem ismerek, amelyik az első kripta alatt bármiféle járatot említene. Úgy tűnik, bőségesen meghálálja a kiszabadítását, és segít nekünk a Kút felkutatásában. Kvanar nem válaszolt. Ha valóban van egy járat a szarkofág alatt, akkor az valóban előrébb juttathatja őket. Igazából eddig fogalma sem volt, mire alapozza Nicolaus, hogy ők képesek lesznek megtalálni azt, amit évtizedeken keresztül senki nem talált meg, de ilyenkor a druida mindig azt válaszolta, hogy Zhénia álmot küldött rá. Nos, meglehet, a szelindek is szerepelt az álomban, bár ennek ellentmondani látszott, hogy akkor miért nem tudta, mit rejt a szarkofág. Vagy tudta, csak nem osztotta meg az információt Kvanarral? Nem ez lenne az első ilyen eset...

Nicolaus komoran bámulta a szarkofág belsejét. Ismert ugyan olyan varázslatot, mellyel el lehetne kicsit deformálni a követ, azonban tartott tőle, hogy esetleg végzetes hibát követ el ezzel. Meglehet, ahova készülnek, onnan ez az egyetlen út kifelé. Ha hibás következtetést követve tönkreteszi a szerkezetet, akkor örökre lent ragadnak.

- Kell lennie egy másik útnak lefelé, vagy ha nem, még akkor is ráérünk visszatérni ide.

Senki nem siettette őket. Ha elfáradnak, akkor bármikor viszszatérhetnek a felszínre, s most, hogy tudják, a csaraga-gyökér hol les áldozatra, könnyűszerrel eljuthatnak a közeli tisztáson kialakított táborukba, melyet most a druida kérésére bokrok és mindenféle növények sűrű rengetege rejt az avatatlan tekintetek elől.

Kvanar egy hirtelen ötlettől vezérelve fellépett a szarkofág szélére, s előbb az egyik, majd a másik lábát is átlendítve a peremén, teljes súlyával ránehezedett a fenékkőre. Kezével kicsit kitámasztotta magát, hogy ha a lába alatt megnyílna valami nyílás, akkor ne zuhanjon alá, ám semmi ilyesmi nem történt. A kőlap stabilnak tűnt a lába alatt, ezért leguggolt, hogy ahogy az imént Nicolaus, most ő vegye aprólékosan szemügyre a szarkofágot, de belülről.

Ujjai minden apró dudort megnyomtak, körme rejtett éleket keresett, ám erőfeszítését nem kísérte siker. Már felállt, és emelte a lábát, hogy kilépjen, amikor halk kattanás hallatszott, és a lába alatt oldalra mozdult a kőlap. Kvanar felkiáltott, ám erősen fogta a peremet, így sikerült elrugaszkodnia, és egy esetlen mozdulattal kivetődött a szarkofágból.

Nicolaus odalépett mellé, és a feltáruló sötét üregre meredt.

- Mit csináltál?

Kvanar megvonta a vállát.

- Fogalmam sincs - ismerte be. - Talán súlyérzékeny, vagy egyszerűen csak most jött el az ideje a kinyílásának. - Nicolaus megrázta a fejét.

- Ha nem tudjuk, hogyan nyitottad ki, akkor odalent ragadhatunk,.. Legközelebb nem biztos, hogy ennyire szerencsés leszel.

Kvanar is belenézett a szarkofágba.

- Maradj idefenn! - javasolta. - Megnézem, talán megtalálom a módját a szerkezet működtetésének.

- Együtt maradunk! - jelentette ki határozottan Nicolaus. Bár soha nem osztotta meg féltestvérével, ám évekkel ezelőtt, még a legelső csontjóslása során meglátta saját halálát, és tudta, Kvanar akkor már nem lehet majd mellette, és mivel Nicolaus megtanulta tisztelni a jósálmokat és az ehhez kapcsolódó eseményeket, így nem volt nehéz megértenie, amíg együtt vannak, addig nem érheti különösebb baj.

- Kitámasztom valamivel - gondolkodott hangosan a másik férfi, s mivel a druida nem fűzött megjegyzést a javaslathoz, nyomban keresett is egy megfelelőnek látszó kődarabot, amely nem csupán elég nagynak, de masszívnak is tűnt a feladat ellátásához. Némi erőlködés árán sikerült beemelnie a szarkofágba, és annak belső oldalához támasztotta. Ha az alsó kőlap megpróbálna visszafordulni, beleakadna, s ha csak nem képes a mechanika erejénél fogva kettéroppantani, elegendő hely marad ahhoz, hogy átjuthassanak rajta.

Miután végzett, szusszant egyet, majd meg sem várva Nicolaus felszólítását, már meg is kezdte aláereszkedését az ismeretlenbe. A szarkofág alatti, eddig elzárt területre

keskeny és rendkívül meredek kőlépcső vezetett. Kvanarnak minden ügyességére szüksége volt a lejutás során, ám szerencsére alig két és fél métert kellett ereszkednie. Amennyire tőle tellett, megpróbált végig úgy mászni, hogy a fáklya bevilágítsa a környezetét, így nem lepődött meg túlságosan a falakat díszítő féldomborműveken, hiszen mászás közben észlelte azokat. Mégis, a kidolgozásuk megérdemelte a figyelmét, hiszen az ismeretlen művész alighanem hosszú időt töltött, amig ilyen aprólékos gonddal kidolgozta a díszítéseket.

Miközben ő a féldomborművekkel volt elfoglalva, Nicolaus is lemászott, ám az utolsó lépcsőfokon megcsúszott, és ha Kvanar nem kapja el a csuklóját, alighanem fejjel előre zuhan neki a falnak. - Úgy vélem, Felior papjait ábrázolhatják - mondta Nicolaus köszönet helyett, amikor visszanyerte az egyensúlyát.

Kvanar nem szólt semmit. Néha nagyon szerette volna, ha a féltestvére egy kicsivel jobban befogadja a szívébe, vagy esetleg megdícséri, ám ez a pillanat még nem érkezett el. Halkan felsóhajtott, és kiverte a fejéből ezeket a gondolatokat. Nicolaus már csak ilyen, vígasztalta magát, és fáklyáját felemelve elindult az előttük feltáruló folyosón.

A druida elgondolkozva nézte a díszítőelemeket, mintha azok megsúghatnák, mi vár rá a folyosó végén, majd követte féltestvérét.

Kvanar jó pár lépéssel megelőzte Nicolaust, ám amikor nem hallotta féltestvére lépteit, ösztönösen lelassított, hogy bevárja. Hiszen összetartoztak.

A falból kivágódó lándzsa csupán azért nem nyársalta fel Kvanart, mert a férfi váratlanul megállt, és félig hátrafordulva kérdezni akart valamit a druidától. A fegyver így is végigsúrolta a karját, azonban egy véres horzsolásnál nem okozott mélyebb sebet.

- Dögvész bele! - szisszent fel Kvanar, és hátralépett. A fegyver visszacsúszott a falba, és ismét láthatatlanná vált. A férfi kicsit előrehajolt, majd a kezével a falat kezdte végigtapogatni, amin semmilyen nyílást nem tudott felfedezni. - Ez meg honnan jött?

Nicolaus megfogta Kvanar karját, gyors pillantást vetett a sérülésre, ám mivel nem tűnt súlyosnak, nem is foglalkozott vele tovább, ahol némi gyolcs is megteszi, oda nem szükséges mágikus gyógyerő. Tekintete neki is végigvándorolt a falon, majd rövid homlokráncolás után elmormogott egy varázslatot, és szavai nyomán láthatóvá váltak a csapdát rejtő nyílások. Alig arasznyira követték egymást, nagyjából mellkas magasságban.

- Most egy darabig nagyon alázatosnak kell lennünk! - mondta Nicolaus, és Kvanar értett a szóból.

Mintegy tizenöt méteren keresztül mélyen meghajolva mentek, s bár a lándzsák közül némelyik elővágódott a falból, egyik sem talált célba. Mégis idegesítő volt hallani, ahogy a szerkezet működésbe hozza a lándzsákat, majd visszahúzza azokat a falba.

Kvanar úgy vélte, a padlóba lehet beépítve valami érzékelő, ami aktivizálja a csapdát, ám mivel egyszerűen elkerülhették, így nem fordított több időt a hatástalanításra. Ugyanakkor tartott tőle, hogy mi lesz, ha kicsivel később valami rafináltabb szerkezettel hozza őket össze a sors. Alapszinten ugyan konyított valamennyire a csapdákhoz, ám soha nem merült el olyan szinten ebben a tudományban, hogy rábízza az életüket a tudására.

A padló enyhén lejteni kezdett, és a levegő mintha megsűrűsödött volna körülöttük. Kvanar meg mert volna esküdni rá, hogy friss őszibarack illatát érzi, és szinte összefutott a szájában a nyál, ha a gyümölcsre gondolt. Nicolaus megragadta Kvanar vállát, és megállásra

kényszerítette. Tekintete zavarosnak tűnt, ám pontosan tudta, mit csinál.

- Lélegezz aprókat! - mondta határozottan. - Valami van a levegőben... Nem méreg, de hallucinációkat okoz. Koncentrálj erősen valamire, mondjuk, a kardodra, és adj magadnak egy kis időt! A szervezeted alkalmazkodni fog hozzá, és akkor veszély nélkül haladhatunk tovább. Kvanar számára nem volt könnyű visszatalálni a valóságba.

Az őszibarack igazinak tűnt, és a világ is kezdett gyümölcsöskertté változni körülötte, amikor Nicolaus rászólt. Ám minthogy az évek során megszokta, hogy ne csupán odafigyeljen a druidára, hanem teljesítse is kéréseit, így a fák lassan elhalványultak képzeletében, az illatok elillantak és ismét ott találta magát a földalatti járatban.

Zavartan megrázta a fejét.

- Azt hiszem, jó úton vagyunk! - jelentette ki Nicolaus. - A szentély más területein még senki nem talált csapdát.

Való igaz, az eddigi beszámolók mágikus védelmet emlegettek, annak titkait kutatták, ám mechanikus csapdákról sehol nem esett szó. Ez azonban éppúgy jelenthette azt is, hogy tévútra tévedtek, mint azt, hogy közelednek a Kúthoz. Kvanar bölcsen megtartotta véleményét, szerinte túl keveset tudtak egyelőre ahhoz, hogy bizonyosságot szerezzenek.

Nicolaus felkapta a fejét.

- Hallod?

Kvanar értetlenül meredt féltestvérére, majd lélegzetvisszafojtva fülelni kezdett. Úgy álltak egymás mellett, mint két időtlen szobor, tekintetük a folyosó sötétségbe burkolózó végét kutatta, miközben apró

neszekből próbálták meg kitalálni, mi vár rájuk. Rekedtes röhögés... motyorászás... mély, határozott férfihang érthetetlen parancsot vakkant... sírás, mintha száraz ágak égnének...

Kvanar kérdőn tekintett a druidára. - Legalább négyen vannak - súgta hangtalanul. Nicolaus megrázta a fejét, és felemelte öt ujját. Tovább, mutatta azután. Útjuk arra vezetett, s a folyosó nem adott lehetőséget nekik arra, hogy kerüljenek, vagy félrehúzódva megvárják, amíg amazok befejezik, amit elkezdtek, és a druidában fel sem merült a lehetőség, hogy visszaforduljanak. Ki tudja, sikerűl-e még egyszer kinyitniuk a rejtett lejáratot? Az a legkevesebb, hogy közelebb osonnak, s miután felmérték a helyzetet, eldöntik, mit tehetnek.

Kvanar hosszú, elnyújtott léptekkel haladt, és immáron a zöld kő volt az egyetlen fényforrásuk, mert a fáklya könnyebben árulójukká válhatott volna. Nicolaus inkább vállalta, hogy ha szükségük lesz a fényre, akkor pazarol a lángra lobbantásra egy kis esszenciát.

A hangok egyre erősebben és tisztábban jutottak el hozzájuk. Valahol egy nő sírt, szavai rendre érthetetlen zokogásba fulladtak, egy férfi idegesen kiabált, hogy rakják meg rendesen azt a tüzet... Kvanar kétszer is megállt, remélve, hogy többet elcsíphet a beszélgetésekből, ám mindig csak foszlányok jutottak el hozzájuk. Pedig már nem lehettek túl messze tőlük, ám a hely akusztikája inkább elnyelte, mintsem felerősítette a hangokat.

Akaratlanul is meggyorsították lépteiket.

A folyosó enyhe ívben elkanyarodott, és vörhenyes lángok keltette, elnyújtott árnyak nyújtóztak végig a falakon. Kvanar igyekezett úgy helyezkedni, hogy a sötétség rejtekéből végigpillantson azon a helyen, ahova igyekeztek, és ahol most négy alak éppen arra készült,

hogy égő áldozatot mutasson be valamely gonosz istennek.

Yvorlnak?

Nicolaus szorosan Kvanar mögött haladt, ő is látni akarta, mi történik, hogy kellőképpen felkészülhessen, vagy az esetleges visszavonulás mellett dönthessen. S bár a szög csupán csekély rálátást biztosított, azonban a lényeget így is láttatni engedte.

Egy sötét kámzsát viselő férfi rőzsét dobált egy kisebb máglyára, mely a mozaikpadlón tátongó sötét nyílás mellett égett természetellenesen vörös lángokkal. Kicsivel arrébb egy megkötözött nő hevert, fehér ruháját vér szennyezte. Arcát brutális ütések csúfították el, ajka kirepedt, szeme körül pedig sötét karika terpeszkedett, jelezve, hogy nem voltak kíméletesek vele szemben. A nő mellett egy zavaros tekintetű, ösztövér férfi térdepelt, és miközben felsőtestét jobbra-balra hintáztatta, ajkait valamiféle fohász szavai hagyták el. A nyílás túloldalán koszos, megfakult láncingbe öltözött alakok várakoztak, az egyiknek a kezén hevenyészett kötés díszelgett, míg a másiknak a combját ékítette egy hasonló.

- Yvorl átkozott szolgái - suttogta Kvanar, amikor eleget látva visszahúzódtak egy kissé. Nicolaus megrázta a fejét.

- A pap Cerebishez fohászkodik... - vetette ellen határozottan. - Ezeknek a fickóknak semmi közük Yvorlhoz. Az elmúlás urát szólítják, s biztos vagyok benne, hogy pontosan tudják, mit akarnak. Fogalmam sincs, hogy jutottak le ide, talán ők is a szarkofágon keresztül, ám az biztos, hogy a szertartásuk a végéhez közeledik.

Kvanar dühösen ökölbe szorította a kezét.

- Nem hagyjuk meghalni azt a szerencsétlent! - A druida mintha biccentett volna, ám akár azt is lehetett értem mozdulatából, hogy nem áll szándékában közbeavatkozni.

- Való igaz, a kettő négy ellen nem kecsegtet túl jó esélyekkel - hadarta Kvanar -, de a pap aligha szakíthatja meg a szertartást. s így azért némileg módosulnak az esélyeink. Ha még ehhez hozzászámoljuk a meglepetés erejét, akkor akár viszonylagos egyensúlyról is beszélhetünk.

Nicolaus elgondolkozva nézett a szertartás irányába.

- A Kutat akarják felébreszteni - mondta csendesen, ám tekintete ébredező dühöt tükrözött. Úgy érezte, valamit elvettek tőle. Elvették, noha soha nem volt a birtokában, s néhány kósza álomképen túl semmi nem jelezte, hogy valaha is elérheti.

Kvanar megigazította a láncingjét, majd fogást váltott a kardján, és harcra készen pillantott féltestvérére.

- Rajtam nem fog múlni! - ígérte.

Nicolaus lassan megrázta a fejét, mintha saját véleményével sem értene egyet.

- Várunk.

Kvanar nem akart hinni a fülének.

- Megölik - suttogta döbbenten.

A druida nem válaszolt, csupán tekintete keményedett meg. Úgy meredt maga elé, mint aki kizárta tudatából a világot, és kizárólag a saját, belső gondolataival kíván foglalkozni. A másik férfi egy pillanatra elgondolkozott azon, hogy vajon érkezne-e mögötte bárki, ha nekirontana

a szertartásban részt vevőknek, ám a válasz elkeserítette. Egyedül reménytelen lenne minden erőfeszítés.

A lángok embermagasra csaptak fel, és vörhenyes színük ősi rettenetet idézett. A tüzet tápláló férfi az utolsó csomó rőzsét is a tűzre hajította, majd a nő mellett kántálóhoz lépett. Valamit mondott neki, ám szavait elnyelte a tűz ropogása. Kvanar idegesen összerezzent, amikor az ösztövér fickó felállt, és előbb a tűzre, majd a lányra pillantott.

Kvanar ösztönösen érezte, hogy valami készül, s már mozdult volna, amikor a druida elkapta a karját, és mozdulatlanságra kényszerítette.

- Várj! - sziszegte. Ám ez hibás döntés volt.

Az ösztövér fickó lehajolt, és kétszer elhúzta kezét az áldozat arca előtt. A lány teste elernyedt, mintha elájult volna. A nyílás mellett várakozó láncinges alakok egyszerre mozdultak, és amikor megragadták az áldozat csuklóját és bokáját, Kvanar már tudta, hogy elkésett.

Dühös, erőteljes mozdulattal lerázta magáról a druida kezét, és némán rohanni kezdett a tűz felé, mintha lenne rá esélye, hogy megakadályozza, amire készülnek. A szertartás túlzottan lefoglalta az idegeneket, így azok csak akkor eszméltek, hogy baj van, amikor a két láncinges fellódította a megkötözött nőt a máglya tetejére. A lángok azonnal belekaptak a vérmocskos ruhába, és a nyugalomba dermedt arcon iszonyú fájdalom cikázott végig, hogy aztán egy mindent elsöprő sikolyban törjenek elő...

...mely egybemosódott Kvanar őrült dühének hangjaival. A férfi nem válogatott az ellenfelekben, és életében először az sem érdekelte, hogy ott van-e mögötte Nicolaus, vagy sem. Ölni akart, bosszút állni, megfizetni a szenvedésért, amit egy ártatlannak kellett elszenvednie.

Nem válogatott az ellenfelekben, ahhoz túlságosan magával ragadta a harag. Az ösztövér pap volt hozzá a legközelebb, így arra támadt. Kardjával ellenfelét fel akarta nyársalni, hogy aztán nekitaszítsa a máglyának, ám az egyik láncinges harcos megakadályozta ebbéli szándékában. Ellenfele egy vakmerő mozdulattal átvetődött a nyílás felett, s bár a levegőben összerándult, mintha komoly kínt kellene elszenvednie, még időben érkezett, a papnak szánt penge így az ő gyomrát érte. A rajta lévő láncing ugyan felfogta a döfés erejének jelentős részét, ám Kvanar dühe megsokszorozta erejét, így valósággal hátrataszította a támadót, aki elkerülte a máglyát, ám a padlón tátongó nyílással nem volt szerencséje. Kitárt karokkal zuhant bele, és sikerült is egy pillanatra megkapaszkodnia, ám a következő pillanatban aranyszín fénynyaláb tört elő a mélyből, és a szó szoros értelmében pecsenyévé égette a sebesültet, akinek a teste nem hullott alá, hanem a nyílás felett lebegni kezdett, lassan körbefordulva önnön tengelye körül.

A másik fegyveres megkerülte a nyílást, ám Kvanar számára nem ő jelentette az igazi veszélyt. A sötét kámzsás alak kezei rót színben izzottak, amikor határozott léptekkel Kvanar felé indult, és az ösztövér pap is varázsolni kezdett. Még mindig hárman voltak eggyel szemben, s úgy tűnt, Kvanar dühe kevés lesz a hátrány leküzdésére.

A máglya váratlanul lángcsápokat növesztett, és körbeölelték a mellette elhaladó kámzsás férfit. Az felüvöltött meglepetésében, ám képtelen volt szabadulni a testet öltött tűztől, mely ráadásul rohamos sebességgel terjedt tova a ruházatán is. Vadul belekapott rőtszínű kezével az egyik lángcsápba, mire az nyomban semmivé foszlott, ám a kámzsás mágiája is nyomban elenyészett, s immáron semmi esélye nem volt a tűzzel szemben.

A pap éles, rikoltó hangon felkiáltott, és a következő pillanatban Kvanar felemelkedett a levegőbe, és jó tizenöt méterrel arrébb csapódott a falnak. Kábultan próbált meg talpra állni, ám az ütés következtében alighanem valamelyik csontja megrepedhetett, mert olyan kín cikázott végig a testén, hogy felüvöltött fájdalmában. A pap gúnyosan felröhögött, majd tekintetét a máglya felé fordította, melyen már csupán nagy vonalakban lehetett kivenni a ráhajított nő tetemét.

A másik harcos rohanva igyekezett Kvanar felé, hogy még azelőtt végezzen vele, mielőtt az talpra állhatna. Kardját éppúgy előretartotta, mint az imént Kvanar, és szilárd elhatározása volt, hogy gyorsan végez ellenfelével. Ám lába valami megmagyarázhatatlan balszerencsének - vagy egy apró beavatkozásnak - következtében összeakadt, s a fickó hasra zuhant. Ugyan volt annyi lélekjelenléte, hogy a fegyvert tartó karját oldalra tartsa, s így nem sebezte meg magát, azonban túl kiszolgáltatott helyzetbe került, és Kvanar minden fájdalma ellenére nem hagyott kihasználatlanul egy ilyen lehetőséget. S bár mindössze egy szúrásra volt ereje, de ez elégnek bizonyult.

A pap gyors pillantást vetett Kvanarra, ám látván, hogy az továbbra is képtelen talpra kecmeregni, nem foglalkozott tovább vele. Igaz, a tűz elemésztette a kámzsást, ám az ösztövér alakot ez a legkevésbé sem hatotta meg. Felemelt karokkal megállt a máglya előtt, melynek mérete rohamos sebességgel csökkent, és éles hangon kántálni kezdett. Hangja nyomán a tűz megszelídült, és hamarosan már csupán egy feketére égett test hevert a foldön arasznyi vastag parázstakarón. A pap köröző mozdulataira a parázs és a megégett torzó felemelkedett a levegőbe, és lassan belesiklott az aranyszínű fénybe, ahol egy pillanatra még újra fellángolt a tűz, majd semmivé lett. Immáron két test körözött a nyílás felett a fényben. A pap pillanatra sem szüntetve kántálását, lassan hátrálni kezdett Kvanar felé. Hogy érte vagy a közelben heverő hulláért indult, soha nem derült ki. A folyosóról ugyanis Nicolaus sétált

lassan ki. Az ösztövér alak abban a pillanatban megtorpant, és bár a kántálást továbbra sem fejezte be, benyúlt a ruhája alá, és egy maréknyi éjfekete bogyót hajított a druida felé. A bogyók néhány pillanattal később sorra szétpukkantak, és sok száz apró spórát bocsátottak ki magukból.

Nicolaus azonnal megállt, és köpenyét kapta az arca elé, hogy védve legyen, miközben megpróbálta valamelyest szétlegyezni a spórafelhőt.

Ez elég időt adott a papnak ahhoz, hogy Cerebishez fohászkodjon, és szavai nyomán megmoccant a Kvanar közelében heverő hulla. A mágia akaratot kényszerített a holt húsra, és a halott lassan, nehézkesen feltápászkodott, majd elindult a druida felé, aki még mindig a spórafelhővel volt elfoglalva, mely oly kérlelhetetlenül keringett körülötte, mint egy raj feldühített vadméh.

Kvanar hasztalan próbált talpra állni, hogy a zombi után vesse magát, erejéből mindössze annyira telt, hogy sikerült elgáncsolnia a zombit, aki még túl bizonytalanul állt a lábán. A halálontúli nehézkesen megpróbálta megőrizni egyensúlyát, ám amire képes lehet egy élő, az sokszor meghaladja egy zombi tudását. De a mágiával ráerőltetett akarat még ekkor is a druida felé vitte tovább, és látni lehetett, hogy néhány szívdobbanásnyi késedelem, és folytatja útját a célpontja felé.

Nicolaus futva indult a pap felé, aki máris új varázslatot készített elő. A druida keze furcsa átalakuláson ment keresztül: tenyere ellaposodott, kézfeje megnyúlt és rohamos sebességgel szőr serkent rajta, melyből már nem körmök, hanem karmok meredeztek. Nicolaus egy Medvemancsot varázsolt magára, hogy azzal sújtson le Cerebis felszentelt hívére.

A pap kinyújtott ujjakkal a druidára mutatott, és Nicolaus felkiáltott fájdalmában, mert karján hosszú sebhely jelent

meg, és kiserkenő vére szinte azonnal vörösre festette hófehér köpenyét. Ám egy seb nem állíthatta meg.

A mancs felemelkedett, és kérlelhetetlen pontossággal lecsapott, azonban a papnak sikerült elkapnia Nicolaus könyökét, és eltaszítani magától. Aztán újabb szót mormolt, és újabb seb nyílt a druida testén, majd még egy, s ez már alaposan elapasztotta Nicolaus erejét, ráadásul nem kis fájdalommal járt. A druida kénytelen volt megszntetni a medvemancsot, hogy esszenciaja egy részét saját maga gyógyítására használja fel, ám eltorzult arca engedni sejttette, hogy ereje már végét járja. A pap felröhögött, és belerúgott Nicolaus oldalába. Újabb fájdalom, és a gyógyítás sem sikerült... Kvanar összeszorított fogakkal próbált talpra állni, ám a bordáiba nyilalló fájdalom miatt egyszerűen képtelen volt rá. A legtöbb, amit elért, hogy féltérdre emelkedett, és egyik kezével a falnak támaszkodva centiméterről centiméterre küszködte feljebb magát.

Úgy tűnt, elbuknak mindketten. A zombi lassú, nehézkes léptekkel haladt kijelölt áldozata felé, ám Cerebis szolgája megváltoztatta akaratát. Parancsára a zombi megállt, és várakozni kezdett egy újabb utasításra.

A pap még egyszer belerúgott a druidába, majd gyors pillantást vetett a fényben köröző testekre. Arcán kegyetlen mosoly jelent meg, és gyorsan megkerülve Nicolaust, lehajolt hozzá és megtaszította. A druidában nem volt annyi erő, hogy szembeszegüljön a pappal, így jó fél méterrel került közelebb a nyílásból előtörő aranyszínű fényhez, mely már két alkalommal bizonyította, mire képes egy élő szervezettel szemben.

És Nicolaus nem akart elevenen megégni.

Megpróbálta elkapni a pap lábát, ám a fickó alighanem számított valami ilyesmire, mert belerúgott fekvő áldozata

kezébe, s míg Nicolaus a fájdalommal küszködött, megint sikerült közelebb taszajtania a nyíláshoz.

Már alig egy méter volt csupán a távolság. Nicolaus őszinte döbbenetére nern érzett hőt a fény felől, pedig számított rá. A fényoszlop nem bocsátott ki magából hőt, ám a benne lebegő megperzselt testek mutatták, hogy mire képes.

A pap ismét lehajolt, ám váratlanul karmok karistolták végig a padlót alkotó mozaiklapokat, és dühös hörgés hallatszott. Cerebis szolgája megpördült a sarkán, és maga elé kapta a kezét, ám arra már nem volt ideje, hogy varázsoljon vagy a zombit szólítsa. Egy kisebb borjúnyi szelindek vágódott a mellkasának, és a pap, hogy egyensúlyát megőrizze, akaratlanul is hátralépett. Egyenesen Nicolaus irányába, aki mozdulni sem tudott döbbenetében, s ez épp így volt jó. A pap bokája beleakadt a druida oldalába, és miközben kétségbeesetten próbálta eltolni magától a szelindek habzó pofáját, hátrazuhant, keresztül Nicolauson... egyenesen bele az aranyszínű fénybe.

A druida kétségbeesve felordított, és megpróbált a szelindek után kapni, ám minden túl gyorsan történt ahhoz, hogysem elérhesse. Előbb a pap, utána a kutya zuhant bele a fényoszlopba.

Nicolaus elfordította a fejét, szeméből könnyek patakzottak.

Éles fény világította be egy pillanatra a termet, majd hirtelen kihunyt. Csupán a zöld kő sugározta tovább egykedvűen fényét, halvány derengésbe burkolva környezetét.

Kvanar felnyögött. Most, hogy sikerült talpra kecmeregnie, már csupán a kitartásán múlott, mikor jut el féltestvéréig, aki mozdulatlanul hevert a sötét nyílás pereme mellett.

Kvanar lépésről lépésre küszködte előre magát. Elhaladt a halott mellett - a pap halálával a mágia is szertefoszlott, amely cselekvésre késztette a tetemet -, s bár minden lélegzetvétel kegyetlenül fájt, egy pillanatra sem torpant meg, amíg féltestvére mellé nem ért.

Nicolaus némán zokogott. A kutyát siratta, aminek az életét köszönhette. Mert ha Kvox nem érkezik az utolsó pillanatban, akkor a fényoszlopban végzi. Örök rejtély, miként volt képes a szelindek olyan gyorsan magához térni a gyógyító álomból. Talán, mert megérezte, hogy új gazdájának szüksége van rá. S ahogy Nicolaus is mindent megtett a kutya megmentése érdekében, úgy Kvox sem habozott egy pillanatig sem fordított helyzetben.

Kvanar átérezte féltestvére bánatát.

Tekintete a nyílásra siklott. Amikor a fény eltűnt, eltűntek a fényoszlopban lebegő tetemek is. Ám a túloldalon egy sötét kupac hevert... valami, ami kísértetiesen hasonlított egy eléggé megviselt szelindekre.

- Kvox... - suttogta döbbenten Kvanar. Nicolaus felnyögött.

- Az életét adta értem.

Kvanar durván megrázta féltestvére vállát.

- Nem egészen - mutatott el a druida válla fölött. Nicolaus felült, és hitetlenkedve meredt a kutyára, amely lassan eszmélt, és szemmel láthatóan nem állt valami biztosan a lábán. A druida nem akart hinni a szemének, és olyan vadul ugrott fel, hogy Kvanarnak könnybe lábadt a szeme a váratlan mozdulattól, ahogy féltestvére akaratlanul is meglökte sérült kezét.

- Kvox! Hűséges társam! - örvendezett Nicolaus, és percekbe telt, amíg sikerült lecsillapodnia annyira, hogy ismét normálisan tudott gondolkozni. Testéről a pap

halálával eltűntek a sebek, a mágia már nem tudta megcsapolni vérét. Így is rendkívül kimerültnek érezte magát, nem csupán a mágikus párviadal, az elszenvedett sérülések is kivettek erejéből, hiszen elfolyt vérét még szervezete nem volt képes újratermelni. Kvanar közben a nyílást bámulta.

- Ez lenne a Kút? - kérdezte tanácstalanul. - Valahogy nem egészen erre számítottam.

Nicolaus megrázta a fejét.

- Én sem - ismerte be, ám a pillanatnyi megingás után határozottsága gyorsan visszatért, és elkezdte számba venni a történteket. - Úgy tűnik, Cerebis papja többet tudott tőlünk, és már felkészülten érkezett. Áldozatot mutatott be, hogy felébressze a Kutat, vagy talán csak a védelmet akarta semlegesíteni.

- És akkor a kutya hogyan maradt életben? - A druida felemelte mutatóujját.

- Nyilván a védelem hatása nem terjed ki az állatokra - magyarázta, miközben megállás nélkül Kvox nyakát masszírozta. - A fény a harmadik áldozat bemutatása után hunyt ki, tehát a Kút immáron készen áll arra, hogy felfedje titkait. A premesi-tekercs világosan kimondja, hogy mindenki csupán egyetlen kérdést tehet fel a Kútnak.

Kvanar megrázta a fejét.

- Én ugyan nem akarok tudni semmit... - Nicolaus felnevetett.

- Én viszont igen. - Felállt, és egészen a Kút peremére lépett. Mozdulatai azonban nem tükröztek akkora magabiztosságot, mint szerette volna. Karját félve nyújtotta előre, készen arra, hogy visszarántsa, ha az

aranyszínű fény ismét előtörne a mélyből, ám helyette vízcsobogás hallatszott, mintha ezer patak folyatná egyszerre vizét a feneketlennek tűnő nyílásba. A Kút néhány másodperc alatt pereméig megtelt vízzel, és amikor Nicolaus előrehajolt, saját, mosolygó arcát látta tükröződni benne.

- Köszönöm, Úrnőm! - suttogta áhítattal, majd arra a kérdésre gondolt, amely már évek óta meglapult tudata legmélyén. Ez volt legtitkosabb álma, de most, hogy itt állt a lehetőség kapujában, nehezen tudta kérdéssé formálni kíváncsiságát. Ám nem volt szükség szavakra. A víztükör apró hullámokat vetett, miközben képek rajzolódtak ki rajta, egy távoli ország és egy gigászi, a fellegeket ostromló fa képei. Az Élet Fájáé...

A víztükör csupán pár pillanatot engedélyezett, majd a víz épp olyan gyorsan elfolyt, ahogyan feltöltötte a Kutat.

Nicolaus azonban elégedettnek tűnt.

- Szóval mégis igaz - suttogta áhítattal. - Létezik, és a távoli Drakónia erdei rejtik. - Elmosolyodott, egy olyan ember vidámságával, aki bizonyságot szerzett ősi igazságokról. - Eljött az ideje, hogy útnak induljunk. Mindhárman. Vár ránk az Élet Fája.

Colin J. Fayard

ALKONY

Felius atya története

Kihullnak kezemből a könyvek A világ magamra hagy.
Mostantól hűvösebb napok jönnek Szűkülő időm egyre tágasabb.
Ákos

Lehetett volna vihar is, tojás-nagy jéggel, mennydörgéssel... de nem volt az. Lehetett volna pusztító mágia is, támadó varázslók átka... de az sem volt. Az erődítményhez hasonló Ottomár-katedrális karomszerű tornya éjsötét fellegekbe akaszkodott, a fekete falakat villámok fénye világította meg, fémes bűz sercegett a szélkorbácsolta levegőben... gyakori látvány volt ez a gonosz hírű hely környékén, de nem vihar és nem mágia.

Ottomár, az Idő Ura mutatta meg ily módon hatalmát. A Gyilkos-tenger partvidéke fölé magasodó katedrális mintha megrázkódott volna. A mágia finom áramlataira érzékeny papok sietve lezárták az agyuk mélyén lapuló szemet, azaz az eszszenciát látó harmadik szemüket. Az, ami most következik, könnyedén kiégette volna nem csak a szemük „szeme világát”, de elméjüket is.

Doromboló morgás ébredezett a part menti sziklák alatt, s a katedrális ismét megrázkódott. Lehetett volna földrengés... de nem az volt mégsem. Csupán a katedrális körül meglódult az addig szabadon áramló

esszenciatömeg, s hatalmas örvénybe bukva nyelődött el a katedrális pincéjének kövein.

A pince... inkább földmélyi csarnok, törp-királyságok tróntermeihez hasonló... falát tökéletesen illesztett, hatszögletű obszidián lapok burkolták, mennyezettől padlóig. Minden lap két lépés széles volt, közepükön ősrégi rúnák tekeregtek... most, hogy mohón habzsolták a környék esszenciáját, valóban életre keltek, vörösen izzó tűzférgekként vonaglottak vulkánüveg börtönükben.

A vonzás bilincseibe alázott esszencia úgy bömbölt, hogy a papok görcsösen a fülükre tapasztott tenyerük ellenére is majd' megsüketültek. Egyetlen pap állt csupán szédült-boldog arccal, leengedett karral a viharzó esszencia közepén. Felius, Ottomár reménysége. Körülötte hihetetlen energia áramlott, kék köpenye szinte lángolni látszott, finom szálú haja az égnek állt, ujjai hegyéből elnyúlt szikrák pattogtak a padló rúnái felé.

Az esszencia moraja egyre mélyebbé és hangosabbá vált. A rúnák fénye immár átjárta az összes obszidián-lapot, lüktető vörös fényárba borítva a csarnokot. Néhány szerpap ájultan rogyott a falak tövébe, mások füléből vér szivárgott elő, keskeny csermelyként buggyanva át a fülre tapasztott tenyerek peremén. Ám e pokolbéli helyen is akadt egyetlen halandó, kinek arcára széles vigyort csalt a boldogság... noha áttetszővé váló fogai kéken izzottak, s olykor korbácsként vágott végig rajta az elviselhetetlen mágikus energia.

Felius a magasba lökte karjait, s ordítva kántálta Ottomár imáját... ám saját maga sem hallotta a szavait.

Aztán hirtelen csend lett - legalábbis az elgyötört emberi fülek számára, ugyanis a még eszméletükön lévő papok a csontjaikon ezután is érezték a hallásküszöb alá mélyülő mennydörgés elképzelhetetlen erejét.

A vonagló rúnák vörös fénydárdát bocsátottak ki magukból, amely ártalmatlanul áthatolva az élő húson - a papok testén - egyetlen pontban találkozott a csarnok közepén. A fiatal Felius - testét három helyen is átdöfte a láthatóvá vált, meztelen eszszenciasugár - örvendezve csapta össze tenyerét.

Eljött hát az idő!

Az esszenciasugarak találkozásánál cseppfolyóssá olvadt a híg levegő, s mint a gyertya viasza, a földig csurgott. Az izzás pupillaszerűen kitágult - a démonok és macskák függőlegesen hasadt szembogara hasonló ehhez. Semmire nyílt a semmi...

Füstszerű alak tűnt fel ebben a pupillában, néhány lépésnyire a padló felett lebegve. Akik még nyitva tudták tartani szemüket - mint a fiatal Felius, a szertartási pincecsarnok közepén -, láthatták a füstalak mélyén derengő csontvázat, a belek munkáját és a tüdő szürke foltját. A jövevény izgatottan kapkodta a levegőt... Én is izgatott lennék az idő kapujában, gondolta Felius, ahogy egy intéssel közelebb invitálta az érkezőt.

Amaz néhány bizonytalan lépést tett előre, tétován tapogatózva. Bár a pincében tartózkodók elé különös látvány tárult, mindez egyszerűnek és hétköznapinak tűnhetett volna, ha ahhoz a látványhoz hasonlítjuk, melyet az időalagútban közlekedő láthatott. Innen nézve érzékelhető volt a tér, a fenn és a lenn, onnan kitekintve azonban nemhogy a dimenziók, de még saját testének anatómiája is értelmét vesztette az időutazó számára. A fiatal pap emlékezett azokra a rémisztő és egyben felemelő pillanatokra, melyeket maga is átélt az időalagútban. Az utolsó lépéseket úgy tette meg, hogy közben azt érezte, önmagába lép be, s nem a katedrális pincecsarnokába.

- Gyere, Palominus! - kiáltotta a kék ruhás Felius, noha tisztában volt vele, hogy az érkező nem hallhatja őt, mint ahogyan saját maga sem hallotta saját szavait. Az óriási pupilla - az időalagút szája - megremegett, peremén torz hullámok futottak végig.

- Palominus! Összeomlik! - ordította elnémított hangszálakkal Felius, s most először valódi rémület kerítette hatalmába. előrelendült, hogy a Szent Térbe ugorva maga rángassa ki Palominust, aki láthatóan elvesztette uralmát a saját elméje felett...

A mezítelen Palominus előretántorgott, bal kezét előre nyújtotta - mintha a fekete, szögletes tárgy, a lapos csomagocska, melyet a kezében tartott, orrfacsaró bűzt árasztana magából, oly módon igyekezett mind távolabb tartani magától...

Irtózatos csattanással visszatért az érzékelhetetlen tartományokba mélyült mennydörgés. Akik addig meg tudták őrizni eszméletüket, most úgy rogytak össze, mint akit egyetlen, homlokra mért csákányütéssel taglóztak le. Felius is hanyatt vágódott, de nem ájult el... ő nem, Ottomár reménységét nem olyan fából faragták. Összeszedte minden erejét, és vért izzadva feltápászkodott a bömbölő esszencia viharában...

Éppen időben ahhoz, hogy lássa az összeomló Időalagutat. Palominus úgy fröccsent szét a világegyetemben, mint a parti sziklához vágott medúza. Jutott belőle minden térbe és időbe, melyet az időalagút összekötött... Ottomár katedrálisának pincecsarnokába levágott kézfeje repült, meglepően halovány vércsóvát húzva maga után. Röppályája csúcsán az ujjak kinyíltak, s elengedték a szögletes csomagot...

Amely azonnal darabjaira hullott, s a darabok úgy szállingóztak alá, mint ősszel az elfáradt falevelek.

Ódon kártyalapok hullottak az iszonyodó Felius arcába.

- Atyám... Felius magához tért...

A sápadt kispap hasmánt feküdt Mondius, Ottomár evilági helytartója lábainál. A vén főpap a világ egyik ősistenét szolgálta, s ehhez mért hatalommal rendelkezett... az már Mondius hatalomvágyából és sóvárgó természetéből fakadt, hogy mindenkitől megkövetelte a behódolás minél látványosabb formáit.

- Felius? - kérdezte, enyhén felvont szemöldökkel. Táskás szemei, apró, mélyen ülő orra miatt úgy nézett ki, mint egy nagyra nőtt fülesbagoly... de túl hiú volt ahhoz, hogy ezt észrevegye, mások meg nem említették előtte, így Mondius szentül meg volt győződve arról, hogy ő testesíti meg az érett férfiszépséget.

- A reménység, atyám. Aki...

- Eh! Ostoba mendemondák! Még hogy Felius?! Ki az a Felius? Egy hatalom nélküli taknyos! Miféle reménység az ilyen? Koldusok és rühes csavargók reménysége, he?!

A kispap sűrűn bólogatott... hason feküdt, hát a homloka ritmust kopogott a kövezeten, hogy igazat adjon szellemi vezetőjének. Meg se fordult a fejében, hogy elmagyarázza Mondiusnak, miért nevezik Feliust Ottomár reménységének... nem volt olyan őrült, hogy kioktassa a nagyhatalmú főpapot, aki amúgy is pontosan tisztában van mindennel...

Csak éppen nem kíván tudomást venni a tényekről.

- Szóval magához tért, mi?

- Kinyitotta a szemét, atyám... de nem szólal meg.

- Megőrült - szuszogta Mondius. - előfordul az ilyesmi.

A tekintetéből látszik, hogy érti a szavunkat - helyesbített tisztelettudón a kispap. - Csupán túlságosan nyugodtnak tűnik. Nem fásult, nem katatón. Csak... éppen nem beszél.

Mondius elfintorodott.

- Gőgös! Mit képzel magáról, hogy csak úgy... csak úgy nem beszél!? - Az előtte térdelő fiatal pap nem érezte úgy, hogy válaszolnia kellene. Türelmesen hasalt tovább Mondius lábainál.

- A kártyákat... elengedte már? - kérdezte végül a főpap. Ezzel ugyan elárulta, hogy nagyon is tudja, kicsoda Felius, és mi történt vele ma, de hát majd' kifúrta az oldalát a kíváncsiság. A rend történetében... beleértve a tízezer évekkel ezelőtt túlvilági hatalmassággá vált, s ma már istenként imádott Ottomár professzor kezdeti kutatásait is... sosem fordult még elő, hogy az időalagútból valaki egy tárggyal térjen vissza. Semmi, ami nem élő, nem volt képes átvészelni az időalagút Szent Terének esszenciaáramlatait. Az időben utazó papokról már az első lépések megtétele után lefoszlott a ruha, kezükből kikorhadt a bot. Tartósabb anyagok, mint a kövek és a kristályok akár négy-öt „lépésnyi” időt is kibírtak, aztán úgy folytak ki a papok kezéből, mint a léggé olvadó kámfor.

Erre az a balsorsú Palominus egy egész csomag kártyát hozott magával. Talán azért is omlott össze az időalagút... az efféle balesetek elég ritkán történtek meg ahhoz - mindössze ezerévente egyszer -, hogy Mondius összefűggéseket véljen a jövőből áthozott tárgy és az összeomlás között.

- Még mindig úgy szorongatja, atyám, mintha az élete múlna rajta. Pedig kérleltük, mióta magához tért, mert tudjuk, hogy kíváncsi vagy rá.

- Ehh... - legyintett Mondius, mint akit nem érintenek az efféle világi hívságok, mint a kíváncsiság... miközben akaratlanul is megnyalta ajkait. - Erővel próbáltátok?

- Még mielőtt felébredt volna, s aztán is, hogy eszméletére tért - hajtotta le a fejét a kispap, ami már csak azért is különleges teljesítmény volt a részéről, mert még mindig hasalt. - De nem akartuk, hogy a lapok megsérüljenek... khm... az egyik így is meggyűrődött.

- Átkozott! - szorult ökölbe Mondius jobbja. Hogy ezt Feliusra, vagy a kártyalapot ügyetlenül meggyűrő Ottomár-papra értette-e, nem árulta el. - Azok a lapok fontosabbak lehetnek bármelyikőtök életénél! A jövőből érkeztek... ki más küldhette azokat, mint maga Ottomár istenünk?!

- Lelkem ura... - zizegtek az üressé kopott szent szavak a kispap ajkán.

Ottomár evilági helytartója ismét megnyalta az ajkát, s a retro-guami boltívekkel díszített homokkristály-falhoz lépett. Túlnan a tenger önszürke hullámai gördültek lusta monotonitásban a szirtek felé, s a foszlányokra tépett felhők között éppen ekkor óvakodtak át az első napsugarak.

- Estig adok időt Feliusnak - közölte hűvösen, tekintetét a végtelennek tűnő láthatáron nyugtatva. - Ha addig nem adja ide a kártyákat... melyekhez egyébként sincs semmi köze... a gyógyítóval levágatom a kezét. Az a kártya rendünk jussa, és senkinek sincs nagyobb joga megvizsgálni azokat, mint nekem. És most elmehetsz!

Mindenki tudta, miért nevezik Feliust Ottomár reménységének. Csak éppen ő nem. A történetet ismerte, hogyne, hisz' vele esett meg... csupán számára nem hordoztak jelentést az események, különösképpen nem olyasféle misztikus jelentést, mint amelyet Ottomár katedrálisának tudós papjai tulajdonítottak neki.

Három éve történt, azon az őszön, amikor a rend kényes diplomáciai vitába keveredett Lord Padzswatti Dzsaímink mágus-tábornokaival. A Fényes Medve Protektorátus guami adminisztrációja szerette volna kiterjeszteni ellenőrzését a zhinwillianni emberek és egyéb gyomfajok olyan elzárt közösségeire is, mint amilyen a protektorátus déli csücskében meghúzódó Ottomár-katedrális. A csillagjáró guamik időről-időre kiújuló paranoid rohamoktól szenvedtek; többnyire egymástól rettegtek (erre meg is volt minden okuk), s olykor a worluki gyomfajok korcs isteneinek vélt vagy valós ármánykodásai okoztak nekik álmatlan éjszakákat. Lord Dzsaímink különösen az ősisten Ottomár kiszámíthatatlan pszichometrikai sablonja miatt aggódott, és még hálát is adhatott a végtelen csillagterek néven nevezhetetlen entitásainak, amiért a fékezhetetlenül rebellis Yvorl, vagy a mániákus Mark'ynehhon nem az ő protektorátusában fészkelte el magát. Nem is beszélve arról az álnok szukáról, a mhyorik és sárkányok Zhéniájáról, vagy a maladiwenabrani gilfekről, akiknek aranokhi orgyilkosai az utóbbi évszázadban legalább három lordprotektor idő előtti halálát okozták. Miattuk már két belső háború is kitört Maladiwenabranon, amikor a lordprotektor dermedt teste felett egymásnak estek a mágus-tábornokok, hogy magukhoz ragadják a hatalmat.

Zhinwilliann kontinensén - melynek lakható területeire támaszkodott a Fényes Medve Csillag-gubernium worluki protektorátusa - egyedül Ottomár húzta meg magát az ősi istenek közűl. Jobban mondva még ő sem, csupán maroknyi papja és híve, akik időről-időre Kaput nyitottak uruknak, hogy az szétpillanthasson a magára hagyott anyagi világ terein. Lord Padzswatti Dzsaímink mégis aggódott. S ez több volt, mint a kormányozhatatlanná duzzadt Csillagbirodalom szövetséges-ellenséges császárságaiban szokásos szorongás. A Lord, ez a törékeny ragadozó megérezte a jellegtelen istenség, Ottomár valódi erejét. Uralta az Időt. Maguk a guamik is képesek voltak

utazni az időfolyamon, bizonytalanul kormányozható bárkáik bizonyos határok között eljuttatták őket a múlt elzárt szegmenseibe, s képesek voltak onnan a jelenbe visszaszállítani őket... de hát egyetlen hajós sem képes uralni a tengert.

Padzswatti Dzsaímink művelt lordprotektor volt. Ismerte a Ciklusokkal ezelőtt készült feljegyzéseket Worluk meghódításáról, és nem csupán a dicsőséges részleteket. Rábukkant az akkortájt megörökített, majd elfeledett legendára, amelyről a gyomfajok azóta is mélyen hallgatnak.

A Föld legendájára.

A gyomfajok egyikének anyavilága felkeltette az akkori guamik kíváncsiságát. Bár csillagvilágok ezrein szökkent szárba a guami kultúra, a Föld nevű bolygó a végtelen űr egy eddig rejtőzködő szegmenséhez nyújtott volna kulcsot. Lord Szamszuddín Szírádzs, Worluk leigázója éppen ezért sietve megszilárdította az Öt Szín Császárság protektori hatalmát Worlukon, majd az akkor még ismert koordináták alapján csillagraját a Föld felé vezette.

Soha sem érkezett el oda.

És sosem tért vissza.

Kadwill mélyűri protektorátus asztro-boszorkányai érzékelték a meggyűrődő időt, amely maga alá temette Lord Szamszuddín flottáját, de még a Zan rejtelmeiben járatos mágusok sem voltak képesek megmagyarázni, hogy mi történt. Aztán persze újabb expedíció indult a Föld irányába, ám a megadott helyen nem egy idegen világ lapult, hanem a Csillagbirodalom egyik távoli provinciája, Szikhand. Amely mellesleg az asztrotérképek szerint az ismert világegyetem másik sarkában található.

Eleinte senki sem hitte el, hogy nem Szikhand „ugrott” át az űr egy másik szegletébe, ám ahogy egyre gyűlt az információ, és a tizenkét császárság összes hadereje a környéken nyüzsgött már, mindenki kénytelen volt szembesülni a tényekkel.

A koordinátális tér visszagyűrődött önmagába.

Ha már az összes császár egy helyre vezette flottáit, gyorsan kirobbantották a háborút, hogy a guamik ősi ragadozó ösztöne kielégüljön. Mire véget ért a háború, és a Birodalom Főpapja kihirdette a békét, nyolc császárság tűnt el a történelem süllyesztőjében - köztük az Öt Szín is -, de az újonnan született dinasztiáknak köszönhetően az új korszakot immár tizenhét császárság kezdte el.

A békével együtt megszületett a hivatalos elmélet is a Térgolyóbisról, amellyel a mekh fizikusok leírták a megtapasztalt valóságot. S mivel a háború során elpusztult császárságok néhány provinciája sok száz éves cezúrába került, Worlukot és vele együtt a legendáit is elfeledték a Csillagbirodalom központi adminisztrációjában.

Lassan lepergett tizenháromezer zűrzavaros esztendő... ...mire a hódítók kései leszármazottja, a bennszülött guami, Padzswatti Dzsaímink felcseperedett az elfeledett legendákon az északi Dev' Aaron bunkerbolyában, és ha más nem is, ő aztán nagyon is tudatában volt annak, hogy miféle szerepet is játszottak a gyomfajok istenei - Yvorl, Mark'yhennon, Grooms és Ottomár - Worluk első meghódításában, melyet a földi gyomfaj, az ember hajtott végre. Azok az istenek, akik mellesleg ugyancsak a Földről származnak. Akik zavaros szeletekre hasogatták az Időt, tépett szélű hasadásokat karmoltak a Térbe, és hidat kovácsoltak a Zan esszenciájából, hogy összekössék a Földet Worlukkal.

Ámbár egykori hatalmuknak töredékét sem birtokolják már, ha összefognak, még manapság is képesek lennének megtenni ugyanezt. A guamik szerencséjére e szövetségnek még az elvi lehetősége sem áll fenn...

Ám Lord Padzswatti Dzsaímink, a művelt fenevad tudta, hogy senki más nem lett volna képes önmagába görbíteni a Csillagbirodalom által birtokba vett galaxisok terét - mint egy ócska szőnyeget -, s a széleket összeférceln i az Idő fonalával. S bár az érintettek mélyen hallgattak róla, Lord Padzswatti Dzsaímink, egy gyűlölködő faj paranoiás leszármazottja pontosan tudta, minként válthatja ki az anyagvilág - a Föld - felé közelgő veszedelem, a gyűlölködő istenek időleges szövetségét. Még a legvérszomjasabbak lelke mélyén is meglapul egy szikrányi szentimentális érzés...

Hát ezért aggódott a lordprotektor az egyébként jelentéktelennek tűnő Ottomár miatt... aki egyetlen pillanatra sem enyhített szigorán, s ma is éppúgy uralja az Időt, mint akkor, amikor eltűntették a Földet az elérhető világegyetem színpadáról. Valahová a függöny mögé, amely sosem fog többé felgördülni. A lordprotektor végiggondolta a lehetőségeit, majd döntött. Döntésének következményeként ötven, elsöprő tűzerejű shadvi-vitorlás hasította fodrozódó csíkokra a Gyilkos-tenger sápadt tükrét, majd megérkezett a gadarikai városhajó, fedélzetén húszezer mechanóval, két tisztavérű praetoriánus gárdával és három mágus-tábornokkal. A megidézett légszellem bömbölve tudatta az Ottomár-katedrális minden lakójával, hogy Lord Padzswatti Dzsaímink az „elmaradt adók miatti büntetés lehetséges enyhítését szolgáló tárgyalásokat kíván kezdeményezni küldöttei által”. Az üzenet és sokat mondó körítése - Merkává városhajó úgy lebegett a katedrális felett, mint valam püffedt viharfelleg - azonnal készséges, mindazonáltal kínos mosolyt vésett Mondius apát arcára, s uralkodókhoz illő pompa közepette fogadta a három mágus-tábornokot.

A guami módra elnyújtott, több hetes tárgyalás lényegében néhány egyszerű, ultimátumszerű követelés körül zajlott.

Először is Mondius köteles kiüríteni a katedrális felét, hogy helyet adjon a Merkáván érkező egyik praetoriánus gárdának és félezer mechanónak. Másrészt állandó térkapu összeköttetést kell biztosítani a katedrális és Gadarika között. Harmadrészt - és ez volt a lényeg - az elkövetkező háromszázharminchárom nap során Lord Padzswatti Dzsaímink beavattatik Ottomár misztériumába, majd felkenetik Ottomár főpapjává. Ellenkező esetben a Merkává leszáll, és ha netán valaki túlélné, ahogy a városhajó szétmorzsolja a katedrálist, arról majd a mechanók gondoskodnak.

Mindezeket végtelenül barátságos hangon adták elő a guamik, noha tűhegyes fogakkal telitűzdelt szájuk eredendően képtelen volt a mosolygásra.

Mondius tehetetlen volt. Ráadásul Ottomár jelét sem adta annak, hogy bármit is szándékozna tenni a kedvesen vérszomjas hódítókkal. Úgy tűnt, Neki nem számít, hogy főpapja ember-e, vagy guami.

Az események egyértelműen a szomorú vég felé haladtak.

Csakhogy egy átlagon felül művelt kispap, bizonyos Felius nem csupán olvasni, de gondolkodni is tudott. S a poros kódexek tudására alapozva titokban megnyitott egy időalagutat, majd anyaszült meztelenül a múltba menekült.

Az engedély nélküli mágia természetesen nem maradhatott titokban, s a barátságos tábornokok szomorúan úgy döntöttek, hogy példát kell statuálni. Az egybehívott papok előtt toroktól ágyékig felhasították Mondius atyát, majd sajnálkozva elfogyasztották nyers

máját és gyomrát. A kínos csendben lezajló lakoma után a tábornokok bejelentették, hogy a tárgyalásokat sikerrel befejezték, s mivel Mondius apát immár képtelen ellátni főpapi teendőit, megkezdődhet Lord Padzswatti Dzsaímink felkészítése felelősségteljes feladatai ellátására.

Ottomár egyháza belépett egy új rend kapuján.

Az Idő felfoghatatlanul bonyolult képlete a végtelenben gyökeredző és a végtelenbe sarjadzó fára hasonlít, melyben megannyi ág-csomópont bogozza egybe a folyamatokat. Legalábbis Ottomár így tanítja híveinek. Az Idő dinamikus, az események statikusak; a jövő és a múlt bármely pontjáról is lépünk az Időfa egy bizonyos szegmesébe, az akkor lezajló eseményeket mindig ugyanannak találjuk, s bármit változtatunk rajta, az Idő önjavító dinamikája visszaállítja az események konstans állapotát. Más szóval: az Időfa levágott ága újra sarjad. Ugyanakkor a tevékeny ágens - az időutazó, aki tevékenységével regenerálódó változásokat okoz a statikus eseményekben - átzökken az Időfa egy másik hajtására, s nem képes visszatérni kiindulási helyére és idejére. Bár pontosan ugyanazon az úton indul vissza, egy másféle konstans térbe érkezik, amely jellegzetesen hasonlít arra, ahonnan az időutazó elindult, mégis más. Számára, a szubjektív megfigyelő számára egyértelmű, hogy a múltat megváltoztató tevékenysége kihatott saját jelenére, s azt is megváltoztatta...

Pedig nem a múlt-jelen-jövő fogalmakkal leírható eseménysor változik, hanem a tevékeny ágens helye a végtelen variációban létező eseménysorok halmazában.

Egyetlen, kivételes képességű ágens képes csupán kibújni az idő rideg törvényei alól.

Ottomár, az Idő ura. Ha ő változtat meg valamit, a mutálódó események láncolata áthatja az egész Időfát, annak gyökerétől a csúcsáig... bárhol is legyenek ezek a

végtelenségben. A mutáció hullámként terjed - bár az Ottomár-papok számára ez felfoghatatlan, a hullámnak sebessége van -, létrehozva az új, átrendezett, ám ugyancsak konstans valóságok halmazát.

A katedrális csapdájából kisurranó Felius terve végtelenül egyszerű volt. Visszautazott a katedrális alapításáig - ezt szinte minden főpap egyébként is megteszi, hogy személyesen találkozhasson Ottomárral, aki ezekben az évtizedekben még nem vált teljesen istenné, és az építkezés felügyelete mellett tengernyi idővel rendelkezett, hogy a jövőből érkező, alázatos vendégekkel megigyon egy teát. Az eljövendő idők főpapjai természetesen félholtak voltak a megilletődöttségtől, hogy istenük fizikai valójában tölti ki nekik a teát... hát eszükbe sem jutott, hogy bármit is kérhetnének eljövendő uruktól.

Feliust azonban a katasztrófa vakmerő viselkedésre sarkallta: könyörgött a félisten Ottomárnak, hogy változtassa meg a jövőt. Az ezt követő igen rövid párbeszéd tízezer évekkel később még változatlanul fennmaradt... jobban mondva nem „még”, hanem „újra”.

- Hogyan tehetném meg? Nem tudom befolyásolni a konstans valóságot, amelyből a jövő lesz - tárta szét a kezét... némileg aggódva hívei eljövendő sorsa miatt... Ottomár.

Felius az istenség fizikai jelenlétének súlyától fulladozva nyöszörögte:

- Kétszáztizenhat év múlva a Feketebotos személyes párharcba bocsátkozik Yvorllal Gerrendiar földjén...

- Hol? - hajolt előre érdeklődve a félisten.

- A guamik nevezik így... a kései hódítók. Az apokrif iratok szerint a földrészt a Te idődben, Uram, Új-Atlantisznak nevezi Yvorl.

- Ahá... Folytasd!

- Amíg ellenlábasaid egymást gyilkolják az épülőfélben lévő Káoszfellegvár környékén, Te, Uram... öhm... dicsőségesen bevonulsz...

- Hogyan?

- A valóság az, hogy... - reszketett halálra váltan Felius -, besurransz Yvorl kincstárába, és ellopod a feljegyzéseit.

- Ottomár egészen felélénkült. Olyan hevesen emelte ajkához a teaját, hogy egy része a ruhájára löttyent, de izgalmában azzal sem törődött.

- Csakugyan? Megtenném? Erről miért nem beszélt az a sok ostoba, akik eddig felkerestek...?! Még hogy főpapok?! Eh... beszélj, fiam!

- A feljegyzések segítségével kiterjeszted hatalmad az Időfa felett...

- Időfa? Milyen érdekes - motyogta Ottomár. - Találó elnevezés, nem?

- Tőled származik... Uram - sípolta halódó tüdővel Felius. A szíve lassanként felmondta a szolgálatot.

- Ó. Egyszóval, mit kellene tennem, eljövendő gyermekeim boldogulásáért? - kérdezte teátrálisan a félisten.

Természetesen Felius erre már képtelen volt válaszolni. A szíve mégiscsak megállt, és csupán akkor indult be újra, amikor Ottomár tulajdon félisteni öklével addig ütötte mellkasát, míg újból munkára serkentette az engedetlen izomköteget. Aztán, hogy megkímélje az ájuldozó hírnök életét, újragerjesztette az Időalagutat, és visszalökte Feliust a saját jelenébe.

A valóság-mutáció hullámai akkor érték el Felius jelenét, amikor a papokat Mondius halálának másnapján újból egybe terelték, hogy tanúi legyenek a térkapu megnyitásának és Lord Padzswatti Dzsaímink érkezésének. Ottomár papjai fásultan ácsorogtak - éjjel a még mindig gyengélkedő Felius beszámolt nekik a múltba tett utazásáról, s mivel alig néhány órával azelőtt voltak szemtanúi Mondius halálának, a papok immár bizonyosak voltak abban, hogy Ottomár nem tett semmit sem a helyzet megváltoztatására. Bár a jövő most mindannyiuk számára iszonyatosnak tűnt, beletörödtek Ottomár döntésébe, s felkészítették lelküket a jövendő főpappal való találkozásra.

Ottomár szent irataiban sem kronológiai, sem mágikus fogalmakkal nem történik utalás arra, hogy a mutáció miért éppen egy adott pillanatban halad át az egyes időszegmenseken. Talán mert az Idő Ura maga sem értette ezt... de akkor is így történik meg.

A katedrális udvarán mechanók szenvtelen gyűrűjében ácsorgott Ottomár teljes papsága. Egy másik gyűrű - tisztavérű praetoriánusok alkották - zárta körbe a vibrálva életre kelő térkaput. Vízként hullámzó felszínét abban a pillanatban törte meg az átlépő lordprotektor, amikor a másik hullám - a mutált konstans eseményeket terjesztő időhullám - átgördült az Időfa azon szegmense felett.

A mechanók és praetoriánusok, a mágus-tábornokok és Lord Padzswatti Dzsaímink egyetlen gondolatvillanásnyi idő alatt fakultak ki a katedrális teréből. A térkapu eltűnt - nem omlott össze, egyszerűen megszűnt létezni, mintha fel sem építették volna. Csupán a gigászi városhajón látszott valamiféle folyamat; az Ottomár-katedrálist beárnyékoló Merkává a felfoghatatlanság határát súroló sebességgel olvadt semmivé, nagyjából azon a módon, ahogyan a teliholdat falják fel a múló napok.

A magukra maradt, dermedt papok csupán akkor jutottak ismét lélegzethez, amikor Mondius a szűnni nem akaró gyomorégése és májfájdalmai miatt feldúltan előviharzott, és rikácsolva közölte, hogy kilógatja a szakácsokat a toronyablakon, ha még egyszer így elborsozzák a vacsoráját.

Azóta eltelt három év, és a szorgos papok kinyomozták az Időfán okozott maradandó változást... vélhetően erre csupán azért voltak képesek, mert Ottomár kifürkészhetetlen akaratából az emlékeik a mutáció előtti statikus valóságból származtak, és nem illeszkedtek az új valósághoz.

Az eseményeket fürkésző papok mindent a helyén találtak. A Merkává Gadarika szívében gubbasztott, a három mágustábornok sem szűnt meg létezni - egyikük éppen Gerrendiar déli dzsungeleiben háborúzott a Muzzamad Pora Császárság expedíciós hadtestével, a többi pedig a lordprotektor körül sertepertélt. A lordprotektor ugyancsak Padzswatti Dzsaímink volt... ám különös módon eszébe sem jutott Ottomár gyülekezete. Minden figyelmét magas fokra fejlesztett szakácsművészetének szentelte, s éppen azt tervezgette, hogy hatalmas fogadást rendez, ahová meghívja a Csillagbirodalom összes császárát - akkortájt szám szerint kilencen voltak -, akiket saját készítésű ételcsodáival fog elkápráztatni.

Na de, ha Ottomár nem tűntette el a lordprotektort a valóság szövedékéből, akkor mi történt?

Végül Felius, a művelt pap jött rá. Ottomár nem tett mást, csupán Dev' Aaron könyvtárából a régi Föld legendáját tartalmazó kódexet „vette el”, s helyére egy foszladozó lapokból, többszörösen újrakötött kötetet helyezett. Felius saját szemével látta a lordprotektor féltett kincsét: a Kapunyitás korának betűivel írott, ismeretlen nyelven feljegyzett könyv címoldalán a French Cuisine szavak álltak. S bár Feliusnak elképzelése sem lehetett arról, hogy

mit tartalmaz a könyv, a szövegértő mágiát korlátlan módon igénybe vevő guami lordprotektor számára gyerekjáték lehetett megfejteni az értelmét...

Az olajozott zsanérok közé illesztett fémlapocska diszkréten megnyikordult, ahogy az ajtó bezárult. Felius magára maradt.

A pap tekintete megrebbent. Szabad keze megmoccant, mutatóujja a fürkész-mágia hívójelét rajzolta a levegőbe.

Valóban magára hagyták. A varázslat egyetlen leselkedő, rejtőzködő lelket sem leplezett le.

Ekkor Felius felpattant, és elreteszelte az ajtót. Aztán visszarogyott az ágyára. Lazított görcsös szorításán... s a gyűrött takaróra csúszó kártyalapokat figyelte.

Az események rejtett jelentéseit és a jövőt feltáró Arkánum kártyacsomagjának ismert figurái bámultak vissza rá.

Gilf boszorkányok és vándorkomédiások használták előszeretettel az Arkánum pakliját - ez előbbiek valóban képesek voltak megjósolni a jövőt, ámbár talán nem a kártyájuknak köszönhetően. A guamik saját ízlésüknek megfelelően átalakították a lapokat, és manapság Aréna néven meglehetősen vulgáris szerencsejátékot játszanak vele. A katedrális kincstárában is őriznek egy hiányos Arkánum-paklit, amely a hagyomány szerint Ottomáré volt... aki viszont még a Földről hozta, ahol - ha hinni lehet a bizonytalan iratoknak - Tarot volt a neve. Ennek kiegészített másolatát gyakorta használták az Ottomár-katedrális szerzetesei a múlt és a közeli jövő fürkészésre... a távoli jövő azonban elzárkózott e másolatok elől.

Feliust ugyanolyan gyengeség kerítette hatalmába, mint annak idején - három évvel, illetve tízezer esztendőkkel ezelőtt - Ottomár félisteni színe előtt. A takaróján heverő

kártyák stílusa - mérete, szín és formavilága, a felirata - tökéletesen megegyezett a kincstárban őrzött kártyák stílusával. Reszkető kézzel fogta egybe a lapokat, hogy megszámolja azokat.

Tíz lap. Nem kellett kutakodnia az emlékezetében, hogy tudja, pontosan ennyi hiányzik az eredeti szent iratok között őrzött pakliból is. De nem csupán a jelek - az időalagút Szent Terét átvészelő, jellegzetes stílusú lapok és azok száma -, hanem a Feliuson erőt vevő különös, sürgető érzés is tudatta, hogy a két hiányos pakli együvé tartozik...

És együtt hiánytalanul kiadják az Arkánum huszonkét lapját; Ottomár talán valóban eredeti paklját.

Felius megborzongott. Elképzelni sem tudta, hogy Palominus miképpen jutott hozzá a lapokhoz, de úgy érezte, ez a kérdés kevésbé fontos. A lényeg, hogy mihez kezdjen velük ő...

Kézenfekvő lehetőség lett volna, hogy átadja a lapokat Mondiusnak... csakhogy amióta Felius lett a reménység, Mondius csak azért nem gyűlöli nyíltan őt, mert akkor kénytelen lett volna elismerni, hogy ismeri, ráadásul azt is tudja, mi a szerepe a három évvel ezelőtti eseményekben.

Másrészről Feliust csábította a lehetőség, hogy maga próbálja ki a teljes Arkánumot először, és ha csak Mondius nem helyezte különleges őrizet alá - amelyre pedig semmi jel nem mutatott -, akkor csupán be kell sétálnia a jóformán őrizetlen kincstárba, ahová neki, a reménységnek, eleve szabad bejárása van. Nem lehetett kérdéses, hogyan dönt.

A művészien megmunkált, csaknem feketére érett fából készített könyvszekrény a kincstár központi helyén, sztázisburokban állt. A sztázis nem csupán az ősrégi bútordarabot védelmezte az enyészettől, de tartalmát is: itt őrizték az Alapító Iratait, azaz Ottomár professzor

kézírásos jegyzeteit - köztük azt is, amelyet Yvorltól lopott - és a tizenkét megmaradt Arkánum-lapot.

Évszázadok óta háborítatlan rendben hevertek a szőtt-arany vánkoson. Az egymást követő főpapok már azt is elfeledték, hogy miképpen lehetne megszüntetni a rend kincseit őrző sztázist... az elvakult tisztelet és imádat a legélesebb elméket is feledésre készteti.

Ezzel szemben Felius, aki a könyvek iránt táplált szenvedélye folytán - legalábbis lélekben - igencsak hasonlított a guami lordprotektorra, pontosan tudta, mit kell tennie. Ő ugyanis már évekkel ezelőtt elolvasta a korszakok óta halott Hermelin Főpap naplóját, amelyben a tudós férfiú egy zöld pikkelybőrbe kötött kódexről tesz említést, mint a Katedrális könyvtárának egyik legelső darabjáról. Ez a kötet, melyet Felius a régi könyvnek szentelt, puszta kíváncsiságától hajtva kutatott fel - több ezer ősi kötet közül kellett előbányásznia -, Ottomár személyes tárgyainak leltára volt, melyet még a Káosz Háborúk utolsó csatáinak idején számlált össze a legendás Habencius apát, aki Ottomár utolsó tanítványaként alapította meg az idő titkait kutató szerzetesrendet, miután mestere végleg elhagyta a halandó lét gyötrelmeit.

És Habencius könyvében nem csupán a Szent Hagyaték pontos leltára sorakozott, de a Hagyatékot védelmező sztázis felépítésének és lebontásának pontos leírása is. Az egymást követő apátok valószínűleg e leírás nélkül is tudták, mit és hogyan kell tenniük, hiszen az idők folyamán a Szent Hagyatékból el-eltünedezett néhány értékes, ám semmitmondó tárgy - Ottomár pipája, egy aranyozott keretbe foglalt időmérő szerkezet, és még néhány ehhez hasonló dolog -, miközben a zöld könyvecske szépen feledésbe merült. Majd bizonyára éppen a tolvaj apátok egyike döntött úgy, hogy nem adja tovább a sztázis titkát, és amikor magával vitte a sírba, már senki sem emlékezett Habencius könyvére. A sztázis-burok gondosan őrizte a megfogyatkozott Hagyatékot...

Mígnem Felius rábukkant a zöld könyvre. Azóta már eltelt néhány év, és az ifjú pap többször is elolvasta Ottomár jegyzeteit, a naplóját, s csupán Yvorl kézírásával nem boldogult. Óvatosságból a bűvös kártyalapokhoz sem nyúlt...

Legalábbis eddig a napig. Felius a torkában dobogó szívvel állt meg az állvány előtt, meztelen lábujjai egy bizonyos kőkocka szegélyét érintették. A sztázist nem volt nehéz megszüntetni, ha valaki tudta a módot - a pap mégis szorongott, bár nem a procedúra miatt, hanem attól, ami majd aztán következik. A kártyalapokat szorongatva Felius elszavalta Habencius versének első sorát:

- Fehér köntöst viselek már, szakállam hófehér

Két lépéssel arrébb lépett, s mintha a szekrény oldalához beszélne, folytatta:

- Aggastyán, ki részegen a torony peremére lép

Nesztelen léptekkel a könyvszekrény mögé lépett, lábujjait újból a mintás kőlapok által kijelölt helyre illesztette.

- Néznek a halandók, nem ismerik az álmodót

Végül az utolsó oldalhoz lépett. A rövid vers utolsó sorát reszkető hangon, kiszáradt torokkal mondta fel:

- Mondják: Itt az öreg, ki tudja, hány éve már.

(Egyedül a toronyban. Pó Cso-ji, IX. századi, kínai költő verse. Angol forrásból fordította C. J. Fayard.)

A sztázis megszüntéről semmi sem árulkodott, ha csak az nem, hogy a könyvszekrény felett néhány porszem táncolni kezdett a levegőben. Felius mégis óvatosan érintette meg az ősi fát, s lassan, minden neszre vigyázva nyitotta ki az ólomüveg szekrényajtót.

Nem nyikorgott a régi zsanér. Nem recsegett a fa. Tökéletes állapotban volt a szekrény.

Reszkető ujjak simítottak végig a szekrény polcán heverő, legyezőbe terített kártyákon... a képpel írt, fénylő lapok egymás alá csúsztak... a kártyacsomag két fele évezredek után újraegyesült, Felius tenyerébe simult.

A pap sietve a kincstár hátsó traktusába osont, oda, ahol néhány régi bútor árválkodott, melyek túl értékesek voltak ahhoz, hogy kihajítsák őket, de ahhoz meg már nem elég jó állapotúak, hogy használják is őket. Felius lekuporodott egy roskadozó fiókos asztal takarásába.

Nem sokat gondolkodott. A Tükör formációját rakta ki maga elé, a hideg kőre.

Ha a tükörbe nézel, önmagad látod. Az Arkánum négylapos tükre a lelket mutatja.

Felius egyszerre ütötte fel a felső két lapot. Az első arról árulkodik, hogy milyennek látszik mások szemében, a második arról, hogy mit hisz önmagáról a kártyavető.

A Csillag és a Bolond.

Felius szája széle ideges mosolyra rándult. Úgy tűnik, hogy működik!

Ottomár rendjének papjai bölcsnek tartják őt - a fiatalabbak közül sokan hiszik, hogy Mondius után ő lesz az új főpap -, és reménységnek nevezik. A Csillag a reménység és a bölcsesség lapja.

A Bolond? Ő az, aki még nem tud eleget, aki sóvárogja a tudást, akinek még fejlődnie kell... miképpen Felius hiszi magáról.

A harmadik lap a fel nem ismert tulajdonságokra mutat rá. Felius persze nem azért töltött éveket az elmélkedéssel, hogy ne legyen tisztában saját értékeivel és hiányosságaival, sőt, azt is tudta, hogy mások figyelmét mi kerülte eddig el. Úgyhogy ha jellemeznie kellett volna magát, akkor a Szemfényvesztő lapját választotta volna, amely egyfajta felsőbb tudatosságot jelképezett, harmóniát a vágyak és a képességek között, valamint alkotóerőt, a nagy dolgok létrehozására való elhivatottságot.

Persze az is lehet, hogy csak túl sokat várok el magamtól, gondolta Felius, miközben megfordította a harmadik lapot. A Szemfényvesztő pálcája egyenesen reá mutatott. Felius mélyeket lélegzett, hogy lecsillapítsa izgatottságát. Az egyszerű Tükörrel arra volt kíváncsi, működik-e a pakli, érzékeli-e Felius lelkét, és a működése bebizonyosodott. A bonyolultabb formációk beláthatatlan perspektívát nyithatnak előtte! A negyedik lap. A rejtőzködő én... Felius nem egyszer kirakta már a Tükröt, igaz, egyszer sem Ottomár eredeti Arkánumával, de mindannyiszor a Vándor Bölcs jött ki. Felius értelmezhette ezt az időben való vándorlásnak éppúgy, mint annak, hogy arra hivatott, hogy elhagyja a katedrálist, és a világban járva hirdesse Ottomár dicsőségét (a rejtőzködő rend történetében persze még sosem fordult elő ilyesmi).

A Bölcs lesz, hát persze. Felius mozdult, hogy összesöpörje a lapokat, s kirakja az új formációt. Aztán tenyere megállt a lefordított negyedik lap felett.

Ez Ottomár paklija. Hatalma nagyobb lehet, mint a jelenleg létező összes másolaté együttvéve. Hirtelen lecsapott a lapra, és felfordította. Elsápadva dőlt hátra, a poros asztalnak. A Toronnyal nézett farkasszemet. A bukás lapjával.

Az Időfa egyre terebélyesebb koronája a khobír tudósok szerint a Káosz maga. Törvényei a törvények

nemlétezőségét mondják ki, a szabályok szabálytalanságát vésik a kőnél keményebb matériába: a világegyetem szövedékébe, és ha az Időfa a Káosz, akkor az Idő Ura a Káosz Szelleme.

Ám ebben mégis tévedtek az olyannyira megfontolt khobír tudósok. Mert az, aki képes uralni az Idő Káoszát, nem lehet a Káosz szülötte, csakis a Törvényeké, miképpen a tűz sem uralja a tüzet, csakis a föld, mely számtalan alakjával táplálja, a lég mely felduzzasztja, és a víz, mely elnyomja. Ottomár maga volt a Törvény a törvények nélküli időben, és isteni tettei az Időfa minden ágacskájába eljutottak, de alászálltak a sötét múltba kapaszkodó hajszálgyökerekig is.

A végtelen lehetőségek megvalósulásától lombkorona magasában, valahol az ágak végződéséhez - azaz az Idő Végezetéhez - közel, túlságosan is közel. a vastag valószínűség-törzsek, az esemény-ágak, sors-gallyak megtáltosodni látszottak, s a gyarapodó elágazások fogyni kezdtek. Az események variánsai közelítettek egymáshoz, majd eggyé váltak, egyre gyorsuló ütemben olvadtak össze, híztak mind vastagabbra, milliónyi azonossá vált valószínűség nőtt bele a korona egy másik tájékáról egybefonódó, valaha végletesen más, mára azonban végletesen azonos eseménytömegbe.

Az Időfa lombkoronája a jövő magasában egybenőtt, létrehozva az Egyetlen Valóságot - az új fatörzset. S ott, ahol ez a koronában gyökeredző törzs eredt - hogy új jövendőt hódítson meg a létezés számára -, ott történt, hogy:

...Daerk újabb patkányt szemelt ki.

- Feketebotos Mark 'Yhennon nevében parancsolom, légy az, aki voltál!

A mocskos földről egy derékig érő szakállú, agg öregember emelkedett fel. Jóformán még el sem érte emberi magasságát, két ökölbe szorított kezével a Káosz Szíve felé suhintott, s valami színes sugár jelent meg öklei körül. Ám, hogy ez mi célt szolgált volna, arra nem derült fény, mert az acélüveg belső védelmi mágiája érzékelte a készülő varázslatot, s a visszaváltozás automatikusan megszünt. Mindamellett a támadó varázslat vissza is vágódott az acélüvegről!, így a külső szemlélők csak annyit láttak, hogy az öregember helyén egy szivárványszínű patkány jelenik meg, mely nyomban az oldalára zuhan, kettőt rúg a levegőbe, aztán nem mozdul.

- Ottomár! - motyogta döbbenten Grianath, aki Yennon Szigetének legrégebbi lakói közé tartozott. - Ottomár...

És a mutálódott esemény, mely az Új Időfa születésekor jött létre - vagy talán éppen ez váltotta ki az idő megújulását -, futótűzként terjedt el, a gondolat sebességével száguldva a múlt, a Régi Időfa gyökerei felé.

Felius kapkodva rakta ki a Főpap Trónja formációját, amely a legerősebb jövönéző leosztásnak számított, s csupán a rend beavatottjai rakhatták ki, különös óvintézkedések közepette. Felius persze nem volt még beavatott, s óvintézkedéseket sem eszközölt... ám hajtotta őt a Tükör által megjövendölt bukás, bátorságát pedig az a tudás táplálta, melyet a Katedrálisban Mondiuson kívül mindenki a legmagasabb szintűnek ismert el.

Felius ujjai sebesen forgatták fel a lapokat, a pillanat töredékét hagyva magának, hogy értelmezze a feltáruló titkokat.

A jelenre vonatkozó Keresztút bizonytalansága csak még inkább felkorbácsolta baljós érzéseit. A következő lapok gyors döntésekről, végzetes találkozásokról, és a valóság teljes elfogadásáról beszéltek. A Trónuson Ülő szerepét -

azaz a jövőnézés kulcsfiguráját - az Animus Mundi lapja személyesítette meg.

Felius álla leesett... Az Animus Mundi, avagy a Világ Uralkodója nem volt más, mint Ottomár maga. Legalábbis a kártyalapon az isten közismert ábrázolása jelent meg.

A kispap lelkében fészket rakott a kétség, mintha korábban nem ez a kép szimbolizálta volna az Animus Mundit... csupán egy idealizált uralkodói alak foglalta el a festett trónust.

Ottomár paklija változékony lenne?

Már csak az utolsó három lap hevert előtte lefedve. A jövő három aspektusára mutattak rá azok a lapok, és Felius, bár sietett, mégis megtorpant e lapok előtt. Nem csupán azért, mert éppen a jövő ily mértékű kifürkészése volt az, ami oly veszélyessé tette a Főpap Trónja formációt, hanem azért is - leginkább azért -, mert a formáció kulcsfigurája Ottomár volt.

Mit akar tőle az isten? Felius végül mély levegőt vett, lehunyta a szemét, és egymás után felfedte a lapokat.

Kinyitotta a szemét. A szíve akkorát ugrott, mint egykor, mikoron Ottomár szentséges öklével vágta mellbe, hogy újból munkára serkentse a engedetlen izomköteget.

A középső lapon a Torony fekete sziluettje rajzolódott ki. A jobb szélsőn a Tornyot vonta alkonyi fénybe a festett, lenyugvó napkorong. A bal oldalin a Torony omladozott, egy olyan korról regélve, amikor még a bukás jelentősége is rommá lesz.

- Csak egy... - nyögte iszonyodva Felius. - Csak egynek szabad lennie... nincs három egy pakliban...

Mondius az időalagutak földmélyi csarnokát rótta, faltól-falig, rettentő feszült léptekkel. Égett a gyomra - az utóbbi időben ez rendszeresen megesett vele -, és sajgó mája hasogatta az oldalát, noha hónapok óta egy korty szesz sem csorgott le a torkán. A főpap az öregedés jeleinek tudta be e testi változásokat, és cseppet sem lett boldog tőle, mint majd' minden főpapnak, Mondiusnak is rögeszméjévé vált az idő uralásának egy sajátos formája... a halhatatlanság.

S miképp minden elődje, eddig Mondius is hiábavalóan kutatta az öröklét elixírjét.

Mondius most ért vissza a közeli jövőben tett látogatásáról. Titokban utazott, s a jövőben sem fedte fel kilétét, noha csupán az időalagutat használta, a tér ösvényeit most elkerülte. A Katedrális jövőjébe kukkantott be...

Ahol Felius volt a főpap, s róla, Mondiusról nem túl hízelgő összegzést írtak a rend krónikájába.

Öntelt és irígy... - sziszegte maga elé a főpap. Dühénél már csak a sápadtsága volt jelentékenyebb. - Uralkodásának második felét a Reménységnek köszönheti... piha! Ostoba krónikások méregtől csöpögő szavai! Hogy merészelték bemocskolni a nevem! Az emlékem!

Mondius hangja itt elcsuklott. Mert a hálátlan utókor tiszteletlenségén túl volt ebben a személyes jövőben egy sokkal rettentőbb vonás, egy morbid elem.

Hogy csupán emlék lesz akkor. Nem is oly soká... Sietős léptek csattogtak végig az időalagút csarnokához vezető folyosón. A főpap nemrég küldte ki az alagút lebontásában segédkező papokat, ők hagyhatták nyitva a csarnok vasalt, ezüstmíves kapuját. A jövevény lépteinek zaja egy pillanatra kihagyott - nyilván a csarnok mélységes csendje

bizonytalanította el kissé -, majd újra felhangzott, ahogy átlépte a küszöböt.

- Atyám! Mondius, itt vagy?

A főpap gyilkos indulatokkal a szívében fordult meg. Vadállati vicsora nem pusztán annak a ténynek szólt, hogy valaki alkalmatlan időben zavarta meg őt... hanem leginkább a jövevény személyének. Felius loholt oda hozzá.

- Atyám! Szörnyű hírem van!

A főpap sötét tekintettel méregette őt.

- Számomra?

- Mindannyiunk számára... - lihegte holtsápadtan Felius, és hosszas magyarázat helyett gyorsan kirakta a Főpap Trónját.

- Micsoda kártyák ezek? - kérdezte gyanakodva Mondius, míg csupán a lefordított lapokat látta, ám mihelyt Felius az első lapot felfordította, elakadó lélegzettel, bíborvörössé váló ábrazattal ismerte fel Ottomár Pakliját. - Honnan...? Hogyan...? - hörögte.

- Az most nem fontos! - felelte Felius fogvacogva, és sorra fedte fel a lerakott lapokat, egészen a Trónuson Ülőt szimbolizáló, központi helyzetű lapig.

- Istenem... - suttogta reszelős hangon Mondius, döbbenetében arról is elfeledkezve, hogy felháborodjon azért, amiért Felius jogtalan módon, ráadásul meglehetős óvatlansággal rakta ki a szentséges formációt.

Feliuson látszott, legszívesebben halott lenne máris. Más esetekben Mondiust ez elégedettséggel töltötte volna el, ám most valami különös, őrült fény villódzott a tudákos

pap szemében, amely elbizonytalanította Mondiust, mintha Felius nem tőle félne, mintha nem tettei következményei miatt aggódna...

Ha viszont nem azért, akkor miért?

- Mit mutat a jövő? - förmedt Feliusra a főpap, majd, mivel a pap mintha aludna, oly lassan nyitotta válaszra a száját, Mondius maga nyúlt a három lefordított lapért.

Döbbenten kiáltott fel a Torony láttán. Az Animus Mundi és a Torony ilyetén kombinációja a legnagyobb katasztrófák előjele lehet... nem is beszélve arról, hogy ebben a különös pakliban az Animus Mundi lapján maga Ottomár díszeleg.

- A másik két lap módosíthatja a hatást... - dünnyögte Mondius, és megfordította az egyiket...

Úgy rántotta vissza a kezét a felfedett laptól, mintha kígyó marta volna meg.

- Ez... ez nem lehetséges! - zihálta zavarodott arccal, miközben mindegyre a két Torony festett képét bámulta. Aztán gyorsan megfordította a harmadik lapot is.

Torony.

Mondius néhány pillanatig elcsendesedve, levegőt sem véve meredt a végzetes lapokra. Aztán dörgő, enyhén hisztérikus kacagásban tört ki.

- Átkozott! Hogy merészelsz ilyen ízetlen tréfát kieszelni, hallod?! - vakkantotta a dermedt Felius képébe, két kacagófutam között. - Ha tudom, hogy ennyire ráérsz, és Ottomár szentséges paklijának nyomán egy hamis paklit készítesz, hitemre mondom, hogy sokkal több feladatot adtam volna neked!

Felius összegörnyedt térdeltében, s reszkető kezekkel gyűjtötte össze a kiterített lapokat, hogy a kezében lapuló pakliba illessze őket.

- Nem kerülöd el a büntetésed, fiam! - dörögte a megkönnyebbült Mondius. Bosszúságát mintha elfújták volna, sőt, komisz örömöt érzett. A reménység hibázott, és ezt nagyon meg fogja keserülni! - Nem leszek elnéző veled szemben, nehogy kisebbnek lásd bűnöd, mint amekkora! A rend történetében nem akadt még senki sem, aki egy isteni relikviát merészelt volna hamisítani... sőt, hogy egészen pontos legyek, nem akadt még olyan Ottomár-pap, aki bármit is hamisított volna! Ezért...

Tirádái közepette Felius reszkető kézzel terítette ki a lapokat Mondius lába elé. Ezúttal színükkel felfelé. A főpap lába már lendült, hogy Feliussal egyetemben felrúgja a hamis lapokat, amikor a tekintete megakadt egy furcsaságon.

Az Animus Mundi lapja éppen a bal lába elé került - amelyik rúgásra lendült, és a lapon egy idealizált, szakállas uralkodó ült a trónon.

Nem Ottomár.

- Micsoda... - motyogta a főpap. - Ne tetézd a bűnöd ostoba bűvészkedéssel, hallod...?

Felius úgy remegett, mint a nyárfalevél. Tintától maszatos mutatóujja egyetlen lapra bökött. A Torony. Nem volt másik lap a pakliban. Mondius megtántorodott.

- Elég legyen! - zihálta.

Felius könnyektől árkolt arcát a magasba emelte.

- Ez Ottomár Paklija, Atyám! A teljes Arkánum. A kegytárgyak között őrzött töredék, kiegészítve azzal a néhány lappal, melyet Palominus hozott magával.

- Hazudsz! Nem férhettél hozzá a szent lapokhoz! Senki sem tudja a sztázis titkát...! - Felius a fejét rázta.

- Bár úgy lenne, Atyám...

Mondius a rúnamintás köveken térdeplő Felius mellé zuttyant. Egészen közel hajolt a lapokhoz, mintha vaksi lenne, s beszívta az illatukat.

- Ugyanaz a szag... - motyogta - , mint az időalagútban.

Felius nem szólt semmit, csak kissé távolabb húzódott a főpaptól és a lapoktól. Bár Mondius megvetette, sőt, gyűlölte a fiatal papot, Felius tisztelte Mondiust, miképpen egy főpapot illik.

- Mit akart jelenteni az a három Torony? - suttogta maga elé Mondius. - A bukás lapja... ó, istenem...

- Tőle kellene megkérdezni - felelte ugyancsak suttogva, tiszteletteljes főhajtással Felius.

- Ottomártól?

A fiatal pap bólintott.

Néhány pillanatig Mondius arcán ellentmondásos érzelmek vihara dúlt, ám hamar összeszedte magát, és kihúzta magát ültében.

- Eredj! Hívj össze mindenkit, én addig megteszem az előkészületeket!

Létezik egy különleges kombináció, melyet még a főpapok is tisztelettel emlegetnek, mintha magáról az istenről

beszélnének. Félig-meddig ez így is van. Az Avatár az isteni üzenetek formációja, s rajta keresztül Ottomár nyilatkozik meg híveinek. Aki kirakja az Avatárt, magát Ottomárt szólítja meg... s ha érdemtelen személy cselekszik ilyet, nyomban szörnyethal, és Ottomár csupán azért jelenik meg, hogy pokolra taszítsa a lelkét.

A Katedrális minden rendű-rangú lakója az időalagutak csarnokában zsúfolódott össze. A sokaság közepén, zöld lánggal égő gyertyák és rúnafeliratos selyemszalagok között Mondius hajlongott, a szertartás szavait mormolva. Egymáshoz illesztett tenyere között a hiányos Arkánum lapult. Öt lapja már a földön hevert, egy még megrajzolatlan pentagramma csúcsain.

Hosszas kántálást követően Mondius a képzeletbeli pentagramma közepébe lépett, s ismét a földre helyezett öt lapot, a külső lapokkal ellentétes állásban. Rövid parancsot vakkantott, és a lerakott lapok között fénylő sávok jelentek meg, széles, immateriális változatai az idézők krétarajzolatának.

Az elől állók a lerakott lapokat figyelték. Noha ezeknek még nem volt jelentőségük, már utaltak arra, mely lapok maradtak a pakliban - mely lapok jelentése lesz később meghatározó. S bár Mondiuson kívül egyedül Felius tudta, miféle lapokat használ a főpap, azt mindenki látta, hogy a pentagramma lapjai csupa kedvező jelentést hordozó szimbólumot tartalmaznak, és egyetlen baljós ábra sem került eddig elő.

A rosszak mind az Avatár Szívébe fognak kerülni!

Látta ezt Mondius is, de kiszáradt torkából rendületlenül préselődtek elő a szertartás igéi. A pentagramma közepére lépett, s hat, lefordított lapból álló kört rakott ki: a rejtett tartalmú Burkot, amely az Avatárt védelmezi a szabad esszencia áramlatától. Ha szerencséjük van, az igazán rossz lapok a Burokba kerültek - ott sem

okozhatnak semmi bajt, sőt, erejük hatékonyabban tartja távol a pusztító esszenciát, mint a kedvező lapok ereje.

Mondius tovább kántált, és egyetlen lapot rakott a kör mértani közepére. Ez a lap az Avatár szellemiségét határozta meg, s azt, hogy milyen jellegű üzenetet várhatnak tőle.

Az Animus Mundi volt az, a megszokott, idealizált uralkodóval. Ez azt jelentette, hogy az Avatár az istenről magáról fog beszélni.

A szertartás befejezésére és az Avatár megjelenésére várakozók második-harmadik sorában Felius hangosan nyelt egyet. Ettől félt leginkább, hogy az Avatárnak majd Ottomárról kell beszélnie, és, hogy amit mondani fog, annak köze lesz a bukáshoz. Megsemmisül a katedrális? Elbukik a rend? Vagy Ottomár...

Hirtelen felzúdult a tömeg, noha a szertartás tökéletes csendet írt elő.

Felius újból a formációra pillantott.

A halálra vált Mondius éppen ekkor emelkedett fel a belső formáció, a Szív első lerakott lapjától. A Burok belső terében a Torony hevert. - Ez borzasztó... nem tudok rosszabbat elképzelni... - sopánkodott fojtottan Felius mögött valaki, vén, reszelős hangon.

-Mi jöhet még ezután?! - Felius már sejtette. Végül is ő már látta, mire képes Ottomár eredeti Arkánuma. A bőséggel izzadó Mondius újból letérdelt, homlokát a Burok megszentelt, belső teréhez érintette, majd elhelyezte a Szív következő lapját, melyet a szertartás rendje értelmében azonnal felfordított. - A Torony! - üvöltötte valaki, mintha éppen gyomron döfték volna, s mások is fennhangon kiáltozták: - A Torony! Nem lehetséges! A Torony! Mi ez?! - Mondius segélykérőn nézett a tömegre.

Nem szólhatott, mert a szertartás végéig csak az előre meghatározott szöveget mondhatta, s csak úgy mozoghatott, ahogyan az elő volt írva. Jobb híján fennhangon folytatta a szertartást, azon igyekezvén, hogy túlharsogja a felzúdult papságot, akik ekkor már nem csupán kiáltoztak, de lökdösődtek is. Mindenki látni akarta a hihetetlen, baljós csodát, az egyetlen pakliból kirakott két Tornyot.

Hirtelen mindnyájukat túlkiabálta egy halk beszédhez szokott, ezért sikongató magasságokba csukló hang.

- Csendet, Ottomár nevére, csendet!!! - rikoltotta Felius, gyertyák és szertartási selymek közé perdülve. Nyakán kidagadtak az erek az erőlködéstől, hogy túlharsogja a csarnokot betöltő zajt. - Szörnyű katasztrófát vontok a fejünkre, ha nem maradtok csendben!

Az egybegyűltek gyorsan elcsendesültek, hisz' maguk is tudták, mi történik, ha az idézés rosszul sül el... csak hát a döbbenet... a két Torony... szégyen, de elvesztették a fejüket egy pillanatra.

Mondius fennhangon, riasztó mellékzöngékkel folytatta a szertartást. Már ő is tudta, mi következik, és legszívesebben abbahagyta volna, de erre már nem volt módja. Amit elkezdett, be is kellett fejeznie.

Térde a kövezetre ért, homloka a Burok szent teréhez koppant - kissé keményebben, mint kellett volna, kirepedt a verítéktől csillogó bőr, néhány vércsepp szennyezte a padlót -, újabb lap perdült a Szív rajzolatához. A Torony volt ez is, éppen elfedte azt a három, rubinként csillogó vércseppet.

Élesen, nőies hangon felsikkantott valaki, majd elhallgatott, mintha a torkát metszette volna ketté Mondius gyilkos pillantása. A többiek sápadtan, őrülten kalimpáló szívvel bámulták az elképzelhetetlen leosztást.

Mondius folytatta, és hamarosan kiegészült az Avatár Szíve, ez a lényeges jelentésű, öt lapból álló kombináció, melyben egyetlen baljós jelentésű lap is komoly zavarokat okozna...

Öt, különféle rajzolatú, mindazonáltal egy jelentésű lapból. Öt Torony.

Középütt az Animus Mundi lassú változáson ment keresztül, mindannyiuk szeme láttára. Az uralkodó semleges vonásai átadták helyüket Ottomár jellegzetes, hosszú, ősz szakállal keretezett arcának.

Mintha pusztító sáskasereg közeledett volna, milliónyi hártyás szárny zaját küldve maga elé hírnökül, olyan sustorgás kélt a kapkodó lélegzetek nyomán, mint egy sziklás ösvényen előrenyomuló, dúlni vágyó nomád sereg patazaja, úgy csattogtak a reszkető papok szájában a fogak.

A szertartás csaknem befejeződött.

Mondius óvatosan hanyatt feküdt, rá a lapokra, kinyújtott keze-lába a fénylő pentagramma csúcsait súrolta, miként a feje is.

- Jöjj! - sípolta a főpap elakadó lélegzettel, és a hívásra, mely máskor öntudatosan és erősen zengett végig a földalatti csarnokban, most is válaszolt a megszólított. Mondius mellkasa felett fényörvény keletkezett, s mintha csak a mozdulatlan főpap testéből emelkedne elő, áttetsző szellemalak törte át az örvény fényfalát.

A szellem - formára tökéletesen egyezett Ottomár hiteles ábrázolásaival, melyek katedrális-szerte a falakon függtek - azonnal Felius elé röppent. Talán csupán azért tett így, mert a fiatal pap állt a legközelebb, csaknem a pentagramma határainál, talán azért, mert valóban Felius

volt a Reménység, s nem csupán a jelenvaló papság szerint.

- Nincs időm! - harsogta a szellemlény. - Halálom a jövőből a múltba tart. Őrizzétek az Arkánumot egy eljövendő kor számára, más feladatotok nem lészen többé.

- Megakadályozhatnánk! - szakadt ki Feliusból, s az erőlködés, hogy megszólaljon, térdre lökte őt. Miképpen Padzswati Dzsuímink főpapságát is megakadályoztuk, tette hozzá gondolatban.

- Nem! - süvítette a szellemlény, oly magas hangon, hogy a csarnokban mindenkinek szaggatni kezdett tőle a feje. - Így van jól, A halál áldozat, a végből kezdet lesz általa. Ott, hol bevégződött volna a Korona, a halál által új Gyökérzet sarjadt, új Törzs, új Fa. Hagyjatok fel a kutatással, az idő befolyásolásával, lépjetek ki a falak közül. Hirdessétek Ottomár dicsőségét, ki büszkén lépett Beshyth nyomdokába! Adjátok tovább a hírt hogy a világ újjá fog születni! És őrizzétek az Arkánumot!

Felius engedelmesen meghajolt. A szellemlény szavai nyugalmat loptak a szívébe, ámbár a távoli jövő elvette tőlük az istenüket. De ez az utalás az Idő első istenére, a rég kifakult Beshythre, megnyugtatta. Ha Ottomár, aki képes felfogni a felfoghatatlant - amire a halandók persze nem képesek -, és örömmel követi elődjét a nemlétbe, akkor az úgy van jól elrendezve, az úgy helyes.

Mire felemelte a fejét, a szellemlény már nem volt sehol. Mondius a szent lapokat kimozdítva helyükről, úgy pattant fel, mint az eszelős.

- Hallottátok! - rikoltotta. - Urunk meghal, ha nem teszünk valamit!

Többen egyetértően kiáltottak, mások fennhangon ellenkeztek. A legtöbben mégis a tétova csendet

választották: az ő értelmüket meghaladta ez események jelentősége.

Hallgatott Felius is, noha nálánál tisztábban nem látott talán senki.

-Azonnal kezdjétek meg az időalagút létrehozását! - rendelkezett Mondius, miközben sietősen kapkodta fel az Arkánum lapjait. Éles pillantást vetett a hallgatag Feliusra, majd, mintha csak hozzá intézné szavait, folytatta: - Magam látogatok Urunkhoz, isteni létének kezdetére, hogy figyelmeztessem a veszélyre!

Ezt már Felius sem hagyhatta szó nélkül.

- A hír a jövőből a múltba tart - mondta. - Ottomár má tud arról, hogy mi vár rá, legyen akár oly messze a múltban amikor még nem volt isten.

Mondius legyintett.

- Hallhattad, fafejű, milyen beletörődő volt a szellemlény!

- Csakhogy mi nem engedhetjük meg, hogy istenünk beletörődjön halálába!

- Az isten tudja, mibe kell beletörődnie - figyelmeztette Felius, és bár a folytatás is kikívánkozott belőle, azt magába fojtotta: és Ottomár végzete a világegyetem sorsának újászületése, hogy jövünk mi, halandók ahhoz, hogy ebbe beavatkozzunk?

Mondius, immár jóval ingerültebben, ismét csak legyintett a fiatal pap ellenvetésére.

- Egy isten létezése nem ér véget a halállal, fafejű! Hát persze, hogy neki édes mindegy, Ottomárként létezik-e eztán, vagy visszahúzódva a Zan végtelen térnélküliségébe, az Isteni Lényeg személytelen létezését

folytassa. Csakhogy nekünk nem mindegy, lesz-e Ottomár, aki kölcsönadja hatalma szilánkjait a hű papoknak! És én tudom, azt is tudom, hogy Ottomár urunk meg fog érteni, ha a megfelelő pillanatban állok elébe... amikor még maga is ember volt... ha csak félig is... de mindenképpen halandó. Aki sóvárog a halhatatlanság után!

- De... világos üzenetet kaptunk! - emelte fel a hangját Felius. - Hagyjunk fel az idő befolyásolásával, és menjünk... - Mondius szeme szikrákat hányt.

- Hallottam... De mert nem vagyok olyan birkamód ostoba, mint te, ezért azt is hallani fogom, amint Urunk visszavonja parancsát, és új parancsokat ad! És most takarodj a szemem elől, te álnok fattyú, amíg magad mehetsz! Takarodj, különben magam korbácsollak ki innen!

Felius sietve hagyta el a csarnokot. Zord arckifejezése azokat is elijesztette, akik pedig vele értettek egyet, és követték volna, hogy megbeszéljék a... mit is? Hogy neki van igaza? Mit számított az, amikor Felius tudta, hogy az igazság kevés. Ha Mondius fejébe vette, hogy lepipálja Felius egykori tettét, és személyesen beszél Ottomárral - csakis ez lehet az oka elszántságának, mi más, a féltékenységből táplálkozó akarnokság -, akkor olyan mindegy, hogy kinek van igaza. Végül úgysem járhat sikerrel, mert Ottomár, még ha nem is isten, abban a távoli korban, de már éppúgy gondolkodik, mint egy isten... erre Felius maga az élő bizonyosság. Mondius útja hiábavaló lesz.

Ám mindezeken túl volt valami, ami nagyon zavarta Feliust. Nem a főpap tervének értelmetlensége. Hanem az, amit a szellemlény mondott.

„Halálom a jövőből a múltba tart.”

Ez nem csupán azt jelenti, hogy a távoli jövő eseményéről a múltban is értesülnek, ahogy az egyetlen csomópontban

összefutó valószínűség hulláma visszafelé halad az Időfán. Hanem, a lényeg éppenséggel az...

Felius megtorpant.

A lényeg éppen az, hogy Ottomár képes a valószínűség hulláma nyomán véglegesen megváltoztatni a Jelen minden pillanatát, a kezdetektől a végig.

„Halálom a jövőből a múltba tart."

A távoli jövőben Ottomár meghalt, és ez, konstans valóságként mindegyre a múlt irányába halad!

- Mondius nem fog már Ottomárral találkozni! - döbbent rá a fiatal pap. - Mire oda ér, a múlt is megváltozik... Ottomár ott is halott lesz.

Ám nem ezért fordult sarkon, és rohant vissza a csarnokba, inaszakadtából. Mit bánta volna ő, hogy Mondius feleslegesen járja meg a múltat. Csakhogy...

A szellemlény szavaihoz nem illeszkedtek az Avatár Szívének lapjai. Öt Torony... Felius elfogadta már, hogy Ottomár Paklija változékony, nem a megötszöröződött lapok miatt tört rá újból a rosszullét. De miért a Torony? Miért nem a Halál lapja vette körbe az Animus Mundit, miért nem a pusztulás és újrakezdés szimbóluma, amely pedig tökéletesen igazolta volna a szellemlény később elhangzó szavait?

Ottomár elpusztul, a világegyetem új lehetőséget kap általa Ezt senki sem nevezné bukásnak, aki csak kicsit is ért az Arkánum által sugallt rejtélyek feloldásához. Miért hát a Torony? Miért a bukás?

Ki fog elbukni?

A papok hatalmát az élő isten biztosítja. Ám ha az isten halott, semmi sem biztosítja többé, hogy Ottomár papjai képesek legyenek uralni az időalagutakat! Ha elveszítik uralmukat az alagutak felett, akkor azok összeomlanak, miként szegény Palominus esetében.

És Mondius magával akarja vinni az Arkánumot!

Hullámzó peremű, rendellenes vibráló hasadék tátongott az izzó rúnák tengerében. Ottomár papjainak többsége a padlón fetrengett, elviselhetetlen kínok közepette, s akik nem rogytak össze, azok sem voltak mind elég bátrak ahhoz, hogy a csarnokban maradjanak. Felius riadtan menekülő papokkal szemben verekedte be magát a szentelt csarnokba.

- Állj! Ne, Atyám, ne! - kiáltozta torka szakadtából, ám az időalagút hallásküszöb alatti, csontokba hatoló dübörgése elnyomta a hangját. - A pusztulásba viszed az Arkánumot! - sikította Felius, noha maga is tudta, hogy hiábavalón.

Mondius halálosan rettegve, mindazonáltal elszántan állt az időalagút pereménél. Háttal a múlt tátongó szájának, beszédet intézett a kitartó papokhoz. Talán ott, az alagútnál hallhatóak voltak a hangok... talán Mondius volt olyannyira magánkívül elhatározásának vélt hősiessége miatt, hogy már azzal sem törődött, ha egy szikrányi hang sem hagyja el a torkát, de szónokolt, mert ilyen nagyszerű pillanatban szózatnak lennie kell.

A kezében ott sötétlett az Arkánum összegyűjtött paklija. Felius inaszakadtából rohanni kezdett felé. A főpap persze észrevette, gyűlölködő grimaszt vágott, majd félbeszakítva saját gyönyörűséges szózatát, az időalagútba vetette magát.

- Ne!!! - kiáltotta Felius, hangja csattant, mint az ostor vége, miközben keresztültörte az időóceán hullámainak moraját. A fiatal pap öles ugrásokkal verekedte magát

keresztül a tehetetlen tömegen, hogy még időben elérje a...

Az időalagút démonpupilla-szerű bejárata szörnyen eltorzult, hegyes-tövises nyúlványokat vajúdott ki magából, ellaposodott, majd kitágult... már nem is pupillára hasonlított, hanem egy óriási szörny fogakkal teli, tátott szájára, mely arra készül, hogy elnyelje a világot.

Megremegett a katedrális. A falak forró könnyeket sírtak.

- Összeomlik! - kiáltotta Felius, vagyishogy csak hitte, hogy kiált, hiszen csupán szívének elviselhetetlen zakatolása képezte a hangokat, és egyetlen, hitből és elszántságból táplálkozó, hatalmas lendülettel fejest ugrott az összeomló időalagút szájába.

Hamm! Az idősárkány szája összecsattant mögötte... elzárva Feliustól a világ valóságos részét, s mindazt, ami ott történt.

Jobb is volt ez így. Mert amikor az időalagút bejárata összeomlott, Ottomár katedrálisa alatt meghasadt a szikla, és elnyelte az izzó péppé olvadt köveket, a papok elszenesedett maradványaival egyetemben.

Felius mögött egyre gyorsuló ütemben omlott össze az időnek ez a törékeny struktúrája, amely az alagút falát alkotta... ám miképpen a szökőár is maga előtt hajtja az üveges-csipkés testű medúzát, úgy Feliust sem nyelte el a pusztulás, hanem mind gyorsabban kergette előre, a múlt irányába.

Az időalagútban megszűnik a személyes idő. Ám nem szűnik meg az élet, s nem áll meg a szív. Felius riadtan kalimpáló szíve, annak őrült ritmusa mégiscsak kimért a fiatal pap számára valamiféle időt, melynek az értelemtől elszakadt rendszerében háromszáz szívdobbanás telt el, és

még néhány, mire Mondius lemeztelenedett alakja feltűnt a vibráló, üvöltő alagút mélyén.

Kezében az Arkánum sötétlett, mint valami szögletes dobozka, méhében az idő titkaival.

Feliust immár semmiféle emberi logika nem uralta. Egyetlen cél vezérelte csupán: kiragadni Mondius kezéből az Arkánumot, és megóvni, miképpen Ottomár szelleme parancsolta. A kétség már nem tudott rést ütni a fiatal pap elszántságán, a kérdés nem fogalmazódott meg elméjében - mi lesz azután? miképpen óvja meg a lapokat, ha egyszer maga is a széteső idő foglya? -, csupán a rögeszme vitte előre.

Mondius észrevette őt. Átkokat kiáltozott, hangját elnyelte az idő, varázsolt, mozdulatait eltorzította a múltjukat - a világ jövőjét - felfaló szökőár. Mindeközben a pusztulás tajtékán száguldó Felius egyre közelebb került hozzá, saját súlyával irányítva mozgását, akár a prédára lecsapó, szárnyait testéhez szorító sas.

Abban a pillanatban csapódott Mondius zsírpárnás testéhez, amikor a pusztulás magasra tornyozódó hulláma keresztülsöpört felettük.

A vonagló időalagút úgy hasadt szét körülöttük, miképpen az alkimisták fújt-üveg retortái és lepárlócsövei zúzódnak szilánkokra, amikor felrobban laboratóriumuk. Felius úgy érezte, ezer darabra hullik szét... ám jobb keze, ez az önálló életre kelt pók, a rögeszme acélos szörnye rátapadt Ottomár Arkánumára, és kitépte Mondius ujjai közül.

A robbanás ereje máris tovább repítette őket, az Idő Urának egykori főpapját a Zan mélyének fekete örvényei felé, a leendő főpapot - ki már sosem fogja betölteni funkcióját - a Tér szivárványos szegletei felé. Mondius vadul sikongatott, előbb rettentő félelmében, majd a meghasadó elme kínjai közt vergődve... végül úgy, mint az

újszülött, mikoron először csodálkozik rá anyja kitágult pupillájára.

Felius torka szakadtából üvöltött, elméje képtelen volt feldolgozni a Zan kitárulkozó, meztelen valóságát. Két szívdobbanás között rátört a tisztánlátás adománya - talán Ottomár csempészte lelkébe -, s megpillantotta istene halálát a jövőnek nevezett eseményhorizonton, rémület, látta a halál vetette hullámokat a múltba haladni, te jóisten, látta, hogy a múltra zúduló valóság-konstans szétzilálja az idő szerkezetét, elpusztítja az idő finom struktúráit, ó, jaj, mint amilyen az időalagút is volt, jajjaj, és látta, hogy e hullám mögött az idő visszarendeződik, és Ottomár a folyamatos jelenben él, él!?, ugyan Yennon Tornyában raboskodik, de él, hohó, míg meg nem hal, azon a végzetes napon, saját varázslatától sújtva, jajajj, és az Idő Ura hatalom és papság nélkül gubbaszt, patkány a patkányok között, ezt nem lehet kibírni, és várja, hogy eljöjjön az ideje, és megölje önmagát, hogy ezzel a megvénült Időfa koronájából új Időfa sarjadjon, te jóisten, és a Zan áramlatain hányódó Felius addig üvölt, neneneneeeeem, míg messzire űzi magától a tisztánlátás adományát, ordít, míg bereked, s a hangszálai felmondják a szolgálatot, és lassan, lassan megőrül maga is.

Az őrület nyugodalmas leplet borított rá, eltakarta szeme elől a Zan felfoghatatlanságát, hiszen elméjébe annál sokkal cifrább képeket vetített. A fiatal pap maga alá húzta lábait, kezeit az ölébe ejtette - ujjai közt hiánytalanul lapult az Arkánum, a becses kincs -, arcát a halak és az ősi kőszobrok kifürkészhetetlen, békés vonásai uralták el. Így hányódott, bukdácsolt Felius, a megvadult Idő egyik áramlatától a másikig, mígnem a Valóság szövedéke egy helyen meghasadt alatta, s a Létezés újból befogadta őt.

Szerencséje volt. A végtelenül sok lehetséges világból éppen Worluk vonzotta magához, noha a korszak, amelybe megérkezett, nem ugyanaz volt, mint ahonnan elindult.

Szerencse? Vagy az Idő Urának végső akarata? Alkony óráján a lenyugvó Nap búcsúcsókot lehel a hegyek ormaira.

A Gyilkos-tenger partvidékét egykoron irtózatos földrengés rázta meg, s a Katedrális-félsziget hosszában kettéhasadt, kiömlött a föld izzó vére, és elgőzölte a tengert. A hegylakók legendái generációkon keresztül élénken megőrizték a tengerből felszálló, sűrű fellegek emlékét, melyekből kénes-sós eső hullott alá, s három éven keresztül függött a Mennydörgés-hegység felett. S a legendák megemlékeznek a rettentő, fekete várkastélyról is, melynek urai addig a napig - évezredek óta! - uralták a hegyeket, s titokzatos varázslatokkal uralmuk alá hajtották az időt. Az a kastély és csuhás lakói a katasztrófa napján elhagyták a világot. Egyes hegylakók szerint elnyelte őket a föld. Mások hiszik, hogy az egész kastély a levegőbe emelkedett, majd elrepült az idő szárnyán a jövő irányába. S mivel e véleménykülönbség éppen kapóra jött, ettől kezdve a harcias hegylakók ennek szellemében öldösték tovább egymást.

A katasztrófát megelőző évben lord Padzswatti Dzsaímink, a Fényes Medve Császárság worluki protektora kémei jelentésén rágódott, miszerint a Muzzamad Pora Császárság tudósai a távoli Púdzsrá bolygón kifejlesztettek egy eszközt, mellyel a Időt, mint egy folyamot, utazásra lehet használni. A muzzamad tudósok az időbárka nevet adták ennek az eszköznek, és nagy erőfeszítéseket tesznek arra, hogy stabilizálják a működést, majd sorozatban legyártsák a császári hadsereg számára. Az időbárka és annak katonai jelentősége számtalan álmatlan éjszakát okozott lord Padzswatti Dzsaíminknek - miként a többi császárság összes helytartójának az ismert világegyetemben miközben mindegyre azon törte a fejét, hogy miért érez furcsa sóvárgást az időutazás lehetősége hallatán. Később eljutott hozzá a hír, miszerint a protektorátus déli határain meghúzódó különös szekta, Ottomár időkutató papjai szörnyű balesetet idéztek a

fejükre, és elpusztították önmagukat. Ettől a naptól kezdve lord Padzswatti Dzsaímink nyugodtan aludt az időbárkák felől, mondván, hogy az efféle istentelen szerkezetek csak pusztulást hoznak használójukra, és igaza is lett, mert miután a Muzzamad Pora Császárság teljes ipari termelésének kilencven százalékát fordította az időbárkák felépítésére, azok egytől egyig eltűntek az időfolyam - vagy időóceán? - hullámaiban, miközben semmiféle látható változást nem voltak képesek előidézni a jelenben. Csupán néhány bárka maradt fenn Muzzamad különféle protektorátusaiban, ám ezeket sem használták soha többé. Lassan mindenki elfeledkezett róluk.

Lassan mindenki elfeledkezett a guamikról is, és a világot meghódító, fekete bőrű utódaikra is csupán azért emlékeztek, mert a gilfeknek sikerült csaknem egész Worlukot feláldozniuk sötét isteneik oltárán. Aztán elbuktak a gilfek is; a lemészárolt guamik egykori drén rabszolgái álltak bosszút rajtuk, hogy aztán új törvényeket adjanak a leigázottaknak, s megszilárdítsák a gilfeknél nem kevésbé kegyetlen, de talán nem olyan véres uralmukat a kontinensek felett, és persze elbuktak ők is, s a hatalom oly hosszú nélkülözése után újból az emberek uralták Worlukot, mint egykor, a Káoszháborúk idején.

S e korszak alkonyán, mikoron az Ember Uralma is repedezni kezdett már, egy villanásnyi időre végighasadt a Valóság szövedéke Bombaraen lakatlan erdőségei felett, s a Zan bugyraiból kihullott egy meztelen halandó, markában egyetlen pakli kártyával. Jöttét a Boszorkánykirálynő, Tyra Bomara fürkészei azonnal észlelték, így a különös látogató néhány nap múltán már a hatalomvágyó királynő fenséges színe előtt toporgott. Gyorsan kiderült róla, hogy ártalmatlan fickó, s a nevén kívül - Felius -, csupán annyit tud, hogy ő Ottomár papja, és dicsőséget és gazdagságot keres rendjének és istenének... akárki is legyen ez az Ottomár, és akármit is jelentsen számára a dicsőség. A legfurcsább az volt ebben, hogy míg a férfi számára láthatóan nem jelentett

különösebb gondot, hogy néhány felszínes gondolaton kívül semmit sem képes felidézni magáról és istenéről, ugyanakkor izgalomba jött, amikor a Boszorkánykirálynő rákérdezett arra a kártyacsomagra, amelyet mindegyre szorongatott. - Az Arkánum - motyogta zavarodottan, s szikkadt, cserepes ajkait nyalogatta, mint a részeges, ki órák óta nem ivott már. - Biztonságba kell helyeznem!

- Tyra Bomara - némi mágiát is bevetve - felajánlotta, hogy majd ő elrejti az Arkánumot, levéve a terhet Felius válláról... noha megtehette volna, hogy megöli a férfit, és egyszerűen elveszi tőle a furcsa, mágiától duzzadó kártyacsomagot. Ám a Boszorkánykirálynő, bár sóvárogta a hatalmat, játékos teremtés maradt, mint egy pamutgombolyaggal hempergőző, gyönyörűséges macska, s nem szerette kimereszteni a karmait.

Felius pedig, ez az egyszerű lélek, belement a játékba, Tyra Bomarára bízta az Arkánumot, majd néhány szerelmes éjszaka után - mellyel a Boszorkánykirálynő jutalmazta meg a fiatal férfit - továbbállt.

Terjeszteni Ottomár dicsőségét... Akármi legyen is az.

Bán Mór

A HOLTAK HÍDJA

Siliana és Yutakil Obragon története

1.

Ketten léptettek elcsigázottan a síkság felé, a csaknem földet súroló, hájas fellegek árnyékában. Kósza fénysugarak szűrődtek át a felhők közül, s e szűrt félhomályban csillámként szállt az út felett a lovak patái által felvert por. Mindkét lovas úgy érezhette, hogy álmok s rémálmok határmezsgyéjén vánszorognak, kifelé a sötétségből, útban a távoli, a biztonságot jelentő fény felé.

A férfi feltűnően magas volt, arca finom, nemes metszésű, ám vonásait eltorzították a nemrég átélt borzalmak emlékei. Elegáns és roppant drága öltözéke cafatokban lógott róla, mégis jobban járt, mint a mellette poroszkáló lány.

Ő csaknem mezítelen volt, a hátára terített köpenyből nem sok maradt. Testét - akárcsak a férfiét - sebek sokasága borította, valaha aranyszín hajzuhatagába alvadt vérrögök tapadtak.

Módfelett vonzó nő lehetett, ám mostani állapotában szánalmas látványt nyújtott.

Már jó ideje nem fordultak hátra, ahhoz sem éreztek elegendő erőt, hogy megbizonyosodjanak róla, valóban nem üldözi-e őket valaki. Csak caplattak tovább, fáradtan és meggyötörten, ám annak reményében, hogy minden, ami rossz, maguk mögött maradt, azon a pokoli fennsíkon, a hasadék közelében. A rnytheroni szél hideg esőt sodort

feléjük. A férfi beleszagolt a levegőbe, és elmosolyodott. - És most? - kérdezte rekedten. - Hogyan tovább?

A lány ráemelte tekintetét. Tengerkék szemében hálás fény szikrázott fel; megérintette a férfi vállát, és csak annyit mondott:

- Ahová te mégy, oda megyek én is.

- Semmit sem tudok adni neked - jegyezte meg a férfi. - Nincsen vagyonom, nevem. Lásd, fegyverem sem maradt...

- Nekem sincs immár semmim. De te egy napon nagy mágus leszel. Tudom, hogy képes vagy rá, és én segíteni foglak. - A férfi elégedetten bólintott.

- Akkor hát együtt tovább...

- Ha te is úgy akarod.

Mielőtt elérték volna a napsütötte fennsíkot, a lány megtorpant, aztán rövid lelki tusa után mégis megfordult. Szemügyre vette a földre roskadó, baljós fellegeket, melyekből a messzeségben bizonyára jeges eső hullott a halott sziklák vidékére.

- Oly kevésen múlt - suttogta bágyadtan. - Néhány percen csupán. Mégis, a nevem becstelen marad, az idők végezetéig! Az átok nem múlt el, tudom...

- Nincs igazad - felelte a férfi. - Különben is, már csak te maradtál. Talán megtört az átok is.

- Nem - ingatta a fejét a lány, és szorosabbra húzta köpenyét. - Soha nem törik meg. Bárhová megyek, halál vár rám.

A férfi tudta, hogy a lánynak igaza van, és azt is, hogy az átok őrá is ráterítette sötét köpenyét, abban a pillanatban, amikor Otas a lány mezítelen testére borította sajátját.

És ez ellen semmit sem tehetett...

2.

A Híd hófehér volt.

Egy valaha élt ősállat gerincéből faragták, és nem holmi kőmíves mesterségbeli tudása érte el, hogy oly biztosan és szilárdan kösse össze a hasadék két partját. Azokról az erőkről, melyek megtartották pompás ívben a feneketlen mélység felett, legfeljebb a régi népek maradéka mesélhetett volna; azok az elkorcsosult, szemek és nyelv nélküli nyomorultak, akik a swielle határtól az Üvöltések-tengeréig húzódó, gigászi hegység mélyén, a világ kérgébe nyúló járatokban kerestek menedéket a korok vad hordái elől, s akik csak századonként egyetlen teliholdas éjszakán mutatkoztak a csillagok színe előtt, hogy elvonítsák panaszukat rég halott istenüknek.

A korcsok legendáiban a Híd volt az egyetlen, ami az időtlenséget jelentette. A Híd, ami már akkor is itt volt, amikor ezen a kietlen vidéken még nem vetette meg lábát az ember. Az elsők találták meg, s nem értették, ki építhette, s vajon miért. A hasadék közvetlenül a hegység lábánál szakadt a mélybe, nem tűnt logikusnak, hogy valaki a síkság és Rnytheron felől éppen erre akart volna délnek haladni, s nem a biztonságosabb, és jóval szelídebb themsey-i hágóknál.

A Híd fehér volt, nem túl széles, afféle barátságos jószág, de bárki haladt át rajta, és tűnt el a szemközti hegyek között, soha többé nem tért vissza. Egy idő után már nem is próbáltak meg átmenni rajta, s az emberek lassan megértették, nem az számít, átjuthatnak-e a túlpartra, hanem, hogy a túlpartról ne jöjjön át senki.

Aztán, ahogy egymást váltották a korok, a vidéknek még baljósabb híre támadt. Akik rövid időre megtelepedtek a környéken, előbb-utóbb visszajáró kísértetekről kezdtek rebesgetni, és arról, hogy a Híd túlsó partján, a vad, Fekete hegyek közt, az örök éjszaka völgyeiben gyülekeznek mind az ideát meghaltak. Egyre többen vannak, és várnak valamire. Várják az időt, amikor már oly sokan lesznek, hogy a Hídon át elözönölhetik az élők tartományait.

Az emberek aggodalma nem bizonyult alaptalannak: bárkit temettek el ezen az oldalon, a föld nem fogadta be testét. A hasadék meredek lejtőin botorkált át a túlsó partra, s oszló porhüvelyét nem kímélve kereste meg a hozzá hasonlókat a hegyek mögött.

A messziről érkezett vándorok hitték is a regéket, meg nem is.

Akik hitték, és borzadva tovasiettek, életben maradtak. Akik nem hitték, és megpróbáltak megbizonyosodni a valóságról, netán megkíséreltek átkelni a Hídon, menthetetlenül elpusztultak. Tersion, a Skald birodalom, a Karthín királyság és a Themsey Szövetség pontosan soha ki nem jelölt határvidékén, a soha fel nem térképezett hegység mélyén, az ismeretlen völgyekben húzódott a holtak országa.

Ezt az országot egyetlen kapocs kötötte össze a zord, de lakható világgal.

A Híd. Teltek az évszázadok, és a Híd innenső oldalán nem maradt egyetlen település sem. A karthín király - ki névlegesen uralkodott e vidék felett - végül egy hatalmas, hófehér erődöt emeltetett ide, a hasadék partjára, a Hídfőhöz, hogy az erőd védje országát a túloldalról esetleg érkező evilági, s nem evilági támadásoktól. Amikor az erődöt építették, valójában mindenki az utóbbi veszedelemre gondolt.

Casdemot vára, büszke falai, bástyái kimondva, kimondatlanul egyetlen célt szolgáltak: megakadályozni, hogy a Fekete hegyek közül, a holtak országából bárki is átjöjjön az élők honába. Az erődöt abban az időben egy valaha büszke és tekintélyes család védte. Nem kegyként kapták e kies uradalmat, hanem súlyos büntetés terheként.

Ez a történet az ő százesztendős átkuk utolsó napján játszódik.

Hallgasd hát!

3.

Siliana, akit ettől fogva joggal megilletett az úrnő megszólítás, korán kívánt nyugovóra témi, ahogy majd mindenki azon a szürke napon Casdemot erődítményében. Dermesztő némaság telepedett a környékre, a ház népe szinte lábujjhegyen suhant a fekete drapériával borított folyosókon, puha lépteiket elnyelték az ezüstszálakkal hímzett mohaszőnyegek. Hallgattak mind, a máskor oly vidám szolgálók, hallgattak a zsémbes komornák, nem pörölt senki a konyhák katakombáiban, s még a nagyúr kevély zsoldosai is inkább visszahúzódtak az istálló melletti hodályba, körülülték az asztalt, és tűnődve szürcsölték Salisarres borát. Közben a múlandóságon rágódtak, mely elragadta a legtisztább, legtörékenyebb testet ebből a rút árnyékvilágból.

- Jó volt hozzánk - bizonygatták egymásnak megilletődötten. - Tegnap még húst méretett a kamarással a hosszú éjszakára. - Hogy jóllakasson minket. Jött, ment, zsémbelt és parancsolt. Most meg ott hever hat láb mélyen Ciad Firigh mezején, és várja, hogy éjfelet kongassanak neki. Nem szól egy szót sem, de már a szeme is nyitva van! Vár. Egyre csak vár odalent.

- Gondoljátok, hogy hall minket? - kérdezte egyikük.

- Hall bizony. Minden szót hall, miközben kaparja a koporsója falát. És... éjfélre már biztosan másmilyen lesz.

- Amikor alászáll a hasadékba - vette át a szót egy másik zsoldos -, biztosan másmilyen lesz! Én ugyan nem akarom látni! Pusztítsanak el az istenek, ha egy pillantást is vetek rá!

A katonák bólogattak, borzongva nagyot kortyoltak a borból.

És ugyanazt kérdezték magukban, amit a várkastélyban a szobalányok:

- Miért éppen őt?

Amazok kezüket tördelve, idegesen igazgatták az aranyszín hímzésű vásznakat a gyászoltáron.

- Miért épp őt? Miért Gheate úrnőt?

A falak körülöttük hallgattak, csak a fekete drapériákat hullámoztatta meg körülöttük a nyitott ablakokon beszökő légáram. Látva a fenyegető hullámzást, mely egy óriási, emberi arcot formázott a rekeszeket és rejtekajtókat takaró szőttesen, a szolgálók ijedten elnémultak, és csak hallgatták a szél süvítését.

Az arc erre elmosolyodott a halotti leplen.

Odakünn rendíthetetlenül készülődött már a vihar, s tán a szokásosnál is hamarább szállt alá az alkonyat a Fekete hegyekre. A szél gyászosan süvített a tornyok és a csipkézett ormok között, és végigsöpört a túlpartra átívelő Híd kövein, de a süvöltésen át az erődben minden teremtett lélek hallani vélte még az utolsó lapátnyi rögök dübörgését azon a koporsón. Igen, a dübörgést...

Azt a pokoli, rideg dübörgést a koporsó fedelén.

Órák teltek el, mióta az erőd népe visszaballagott a szélfútta síkság pereméről, vissza a biztonságot jelentő falak közé. Megtehették volna persze, hogy szakítanak a hagyományokkal, és a megerősített palánkok közt földelik el az úrnőt, de a nagyúr hallani sem akart erről. A sírmező odakinn várt rájuk, a sárga agyag és kietlen kőrengeteg karéjában.

Azóta Gheate úrnő friss sírhantján már vércseppeket könnyező szemeiket nyitogatták az éjvirágok, s éhesen eresztették alá vékonyka gyökereiket a hant porhanyós földjébe, hogy még éjfél előtt körbeölelhessék a fenyőből ácsolt koporsót. Amikor az úrnő véres karmai áttörik annak fedelét, érezni fogja a vércseppvirágok bódító illatát. A hegyek komor függönye mögött vihar zokogott.

Közeledett a förgeteg.

4.

Mire a koporsó felnyílik a mélyben, ideér az eső, gondolta Siliana.

Régóta állt a hatalmas csarnokban, s figyelte atyja lángoktól nyalábolt, tölgyszerű alakját. A lovag a kandalló párkányának támaszkodott, és hosszan bámult maga elé.

Siliana nem tudta, mit is mondhatott volna. Végül atyjához lépett, és megölelte, közben gyengéden megérintette a lovag ráncoktól barázdált arcát. Salisarres pergamenbőre azonban száraz volt, mintha minden könnye befelé pergett volna, hogy öntözze rég kiszáradt, acélkérgű szívét.

- Jobb így neki, apám! - suttogta Siliana. - Ő már megtalálta a békéjét...

- Úgy hiszed? - A lovag tekintetében vad fény lobbant, ahogy fejét oldalra fordítva, a kitárt ablakon át a hasadék felé pillantott. - Úgy hiszed, a békét leli meg odaát?

- Hinnünk kell, hogy azt. - Siliana hátrált egy lépést. - Hinnünk kell, hogy anyám lát minket, és látja, hogy nem törtünk meg. Az élet megy tovább.

- Az élet... - mormolta Salisarres lovag, miközben az ablakhoz támolygott. A fájdalom elviselhetetlen teherként nyomta vállait. - Lát minket... Én... Nem. Erről korai még beszélnünk, Most menj aludni, lányom. Nehéz nap áll mögöttünk, és még nehezebb vár ránk.

Siliana bólintott.

Hát persze!

Az utolsó éjszaka, ami a száz esztendőből hátramaradt...

- Jobb lesz, ha magadra zárod az ajtót!

- Még mindig azt hiszed, miattam nem szabadulunk fel az átok alól? - kérdezte fátyolos hangon Siliana. - Hogy én akadályozom meg a Salisarresek nevének tisztára mosását? Hát már nem bizonyítottam eleget?

Salisarres a fejét rázta.

- A jóslatok nem hazudnak. Szeretlek téged, lányom, de ha kell, saját kezemmel végzek veled! Nem keresztezheted az akaratom!

Siliana szótlanul elindult kifelé. Egész életében ezzel a könyörtelen jóslattal hadakozott, emiatt adták férjhez fejletlen húgát előbb, emiatt néztek rá ferde szemmel gyermekkora óta Casdemotban... Hát már sosem lesz vége?

Az ajtóban apja hangja állította meg. A lovag maga is érezhette, hogy túlontúl kemény volt lányával.

- Sil! Jegyezd meg jól! Egy éjszaka még. Egyetlen, hosszú éjszaka... Hajnalban aztán végre lesz... de hisz' tudod jól, és ha megtörténik végre, amire száz éve készülünk, akkor...

Elhallgatott, egész teste megmerevedett, mintha csak észrevett volna valamit odakünn.

Siliana lábujjhegyre állt, hogy ő is láthassa, mi az, amit atyja oly mereven bámul a hasadék túloldalán. Az éjszakában zsíros, koromszín fellegeket sodort a szél a hasadék felett; a csontszilánk oszlopok mellett hófehér köpenyes kísértetalakok álltak, és komoran bámultak a hasadék innenső partja, az erőd felé.

- Őt várják - mondta szomorúan a nagyúr. - Azóta ácsorognak ott, hogy megkezdődött a temetés Ciad Firighnél...

- Ez a dolgok rendje - suttogta Siliana, s legbelül maga is tudta, hogy a keserves igazság mily hamisan visszhangzik e pillanatban. - Anyám nem tartozik közénk többé. Meg kell szoknunk, hogy... - elharapta a mondat végét.

Salisarres fanyar, fájdalmas mosollyal az arcán felé fordult.

- Hogy ellenségként tér majd vissza? Hogy átjön a Hídon a többi halottal, hogy elűzzön minket a hasadék mellől?

- Ő már halott, apám. Azt teszi, amit ők tesznek, csak Sahq parancsának engedelmeskedik. Nem az, aki valaha volt.

A nagyúr megölelte lányát, jelezve, hogy befejezettnek tekinti a beszélgetést. Borzongását azonban nem rejthette el.

Siliana értett a ki nem mondott szavakból és a mozdulatokból is.

Mielőtt azonban elindult volna a szobája felé, utolsó pillanást vetett az ablakra. A hasadék túloldalán, a Híd csontszilánk oszlopai mellett már egész csapat élőholt várakozott. Fennhangon kántálták az érkezőknek szóló, ősi sorokat. Valami felfelé araszolt a hasadék meredek falán.

Siliana nem akarta hallani a kántálást, nem akarta hallani egyetlen sorát sem. Kilépett a folyosóra, s elindult szobája felé, hogy mire beköszönt az éjfél, elmerüljön az utolsó éjszaka rémálmaiban.

5.

A leplekkel borított folyosón megtorpant, épp a szobája előtt. A szomszéd helyiségből zokogást hallott.

- Jaj,ne...!

Nagyot sóhajtott, és zilált, szőke fürtjeit hátrasimítva levette kezét a kilincsről, aztán visszatámolygott az előző ajtóig.

- Khyana? Te vagy odabenn?

Zokogás.

Siliana halkan fohászkodott magában, és lenyomta a kilincset. Remélte, hogy a húgát egyedül találja.

- Khyana?

A lány ott kuporgott a kitárt ablak előtt, a jeges hidegben, hófehér arca körül jegellő pára reszketett. Zokogott, szinte magán kívül a félelemtől.

- Mindjárt... éjfél... - nyögte. - Ugye... ugye nem fog ide... visszajönni? Ugye, nem látjuk többé, Sil?

Siliana a fejét rázta. Teljesen kimerültnek érezte magát, legszívesebben belemerült volna egy teli dézsa forró vízbe, de tudta, hogy jó ideig nélkülöznie kell ezt a luxust. Legalább addig, amíg a háború tart. Amíg tart? Hisz' még el sem kezdődött! Csak holnap robban ki élők és holtak közt. Csak holnap... S hogy véget mikor ér? Siliana megremegett a kilátástalanság gondolatától.

- Nem ígérhetem meg, hogy nem jön vissza... - suttogta, és átölelte húga vézna testét. Olykor eltűnődött, Vassa Maed vajon magáévá teszi-e néhanap, ahogy férjeként kötelessége lenne? Khyana voltaképpen még gyermek volt, mellei sem fejlődtek ki, lába elsorvadt a nagy téli járvány miatt, és egész testén csak satnya hús borította a csontokat. A haja azonban szép volt, igézően szép. Dús és fekete, akár a halott úrnőé.

- Anya még ma éjjel átkel a hasadékon, és holnap talán már velük jön vissza a Hídon. Ez ellen nem tehetünk semmit, kicsi Khy. Beteg föld ez... Kiveti magából a holtakat...

- El akarok menni innen! - Khyana felemelte a fejét, és könnyei rubinkristályain keresztül esdeklőn Silianára függesztette tekintetét. - Miért kell itt lennünk? Ez a halál határmezsgyéje... Maga a pokol! Miért ne mehetnénk el innen? Nordesbe akarok menni... Vagy bárhová, ahol nem a halál az úr!

- Nem hiszem, hogy apa vagy a férjed örülne ennek! - csitította Siliana. - Már csak egyetlen éj. Nem kell sokat kibírnod, napkeltekor megtörik...

- Anya is ezt mondta...

- Napkeltekor letelik a száz esztendő, kicsi Khy, és vége lesz. Elmegyünk innen. Apa már megrakatta a nagy szekereket...

Khyana eszelős nevetésben tört ki.

- Miért csinál ebben a házban mindenki úgy, inintha minden rendben volna? Miért nem mondja ki végre valaki, hogy nem érjük meg a reggelt? Még te is hazudsz, Sil? Nekem?

Siliana nehezet sóhajtott, és elfojtott magában egy szitkot. Éppen elég fájdalmat kellett magába temetnie ezekben a napokban, úgy érezte, egy cseppel sem bír ki többet.

- Nem tehetünk semmit, kicsi Khy. Lehet, hogy mind itt veszünk, de amíg nem telik le a száz esztendő, nem hagyhatjuk el Casdemotot. Ismered az átkot...

Khyana abbahagyta a zokogást, feltápászkodott a hideg padlóról. Hirtelen nagyon erősnek tűnt, mint egy elpusztíthatatlan kóró, vagy egy kiszáradt, de szívósan a földbe kapaszkodó, görcsös fa. Nem nézett a nővérére, odatámolygott az ablakhoz, és becsukta a spalettákat.

- Én elmegyek innen, Sil. Beszéltem Vassával. Ő sem akar maradni.

- A férjed nem Salisarres vér. Őrá nem vonatkozik az átok, Khy! Rád azonban igen.

- Nem érdekel. Elmegyek... Nem várom meg, amíg az árnyék beteríti ezt az erődöt is...

- Csak néhány óra...

- Nem. Száz évig tartottuk Casdemotot, Sil, de most vége. Te is tudod, hogy vége. Az a démon! Sahq itt van! Itt van

köztünk, és már csak arra vár, hogy megfújja harsonáit! Lehet, hogy éppen te viseled az álarcát!

- Ne beszélj bolondokat, Khy! A király csapatai talán már holnap megérkeznek, s akkor nem egyedül nekünk kell szembenéznünk velük. Athas seregével könnyedén megvédhetjük a Hidat, amíg...

- És anya? - Khyana megpördült. - és anya? Ő vajon megérti majd mindezt? - Siliana értelmetlennek találta, hogy folytassa ezt a beszélgetést. Különben is, mit hazudhatott volna? Khyana szemmel láthatóan jól tudta, mi vár rájuk e megátkozott falak között, mint ahogy azzal is tisztában kellett legyen, mi történik, ha anyjuk az élőholtak seregével tér vissza.

- Anya? Aki visszajön ide, az már nem anya lesz... Ezt kell megértened, kicsi Khy... Csak egy rothadó test, ami...

Húga megrázta a fejét, és fázósan összehúzta sovány teste előtt köpenyét. Siliana megint arra gondolt, vajon Vassa Maed milyen gyakran öleli magához éjjelente a hitvesi ágyban. Vajon azt is csinálja vele, amit oly gyakran tesz a szolgálólányokkal, amikor azt hiszi, senki sem látja őket? A gondolatra elpirult. Húgával ellentétben az ő teste igazi asszonyi testté érett: telt keblei csak úgy feszültek a vastag szövet alatt, s mióta feltámadtak a Gachamadre szelei kelet felől, érezte, hogy a vágy napról-napra erősödik benne. Egészséges, fiatal nő volt.

Nap mint nap, ahogy az udvaron gyakorlatozó zsoldosokat figyelte, elképzelte őket, amint esteledvén levetik páncéljaikat, és boroskupákat szorongatva nyakig merülnek a dézsák habzó vizében. Elképzelte őket, vajon hogyan ölelhetnek, hogyan szeretkeznek a szénában a cselédekkel, és ha ilyesmire gondolt, a vágy csaknem eszét vette.

Senkinek sem beszélhetett erről, magában azonban régóta számolta a napokat, s bizonyos volt benne, hogy amint letelik a száz esztendő, itt hagyja családját, és keres magának valakit, aki kielégiti legtitkosabb vágyait, akivel esztendőkön át vándorolhat

Maldiberan távoli vidékein.

- Próbálj aludni! Valószínűleg már hajnalban megkezdődik... legalább néhány órát, Khy...

A húga nem válaszolt.

Siliana megremegett a fáradtságtól, és csöndesen elindult az ajtó felé.

- Mondd, Sil, te egyáltalán nem félsz? - kérdezte váratlanul Khyana.

Erre elmosolyodott. Legszívesebben azt válaszolta volna, hogy egészen más jár a fejében, de tudta, hogy ez kegyeletsértés lenne. Anyjuk ott hever, kint, Ciad Firigh mezején, néhány láb mélyen, egy lezárt fakoporsóban, és nemsokára felébred majd...

- Nincs időm félni... Talán majd holnap... - mondta aztán, és kilépett a folyosóra.

Hallotta, hogy Khyana sziszeg valamit a háta mögött.

Nem törődött vele, elvánszorgott a saját ajtajáig, és gondolkodás nélkül benyitott.

A szobájában vaksötét fogadta, de az érzékei megsúgták, hogy más is vár rá odabent. Siliana követhetetlenül gyors mozdulattal a tőre után kapott, izmai megfeszültek.

Valaki felnevetett a sötétben.

- Ugyan, kedvesem... - karcos, gúnyolódó férfihang. - Tedd el azt a pengét, és gyere be szépen! Már régóta ücsörgök itt, és csak rád gondolok.

Siliana becsukta az ajtót maga mögött, és szó nélkül levetette ruháit. Keze remegett, és egy pillanatra sem akart abba belegondolni, hogy amit tesz, az több, mint bűn. Inkább hagyta, hogy az ablakon át, a Fekete hegyek felől bekúszó holdfény lassan körbefolyja mezítelen testét. Érezte, hogy mellbimbói megduzzadnak, és lehunyt szemmel várta, hogy a férfi odalépjen hozzá, és megsimítsa reszkető vállait. Amikor a hideg ujjak megérintették, nem tudta, hogy a szégyen, a kéj vagy a fájdalom a legerősebb, ami testében, lelkében tombol.

De nem is érdekelte már...

Egy kiszáradt vízmosás mellett pihentek meg. Kora délután már sötétedni kezdett, és csontig hatoló hideg mardosta az utazókat. Mégsem maguk miatt döntöttek úgy, hogy megszakítják útjukat, hanem hátasaik miatt. Szerencsétlen párák idegesen prüszköltek, szájuk habzott a megerőltető vágta után. A Themsey szövetségből érkezett lovagok vezetője kelletlenül intett, mire emberei lecsusszantak nyergeikből. Ügyet sem vetve a társaságukban lévő két idegenre, kört alkottak egy nagyobb szikla mellett, és tüzet raktak. Azok ketten nem is próbáltak közéjük furakodni, inkább jó néhány öllel arrébb letelepedtek, s kísérletet tettek rá, hogy maguk is tüzet csiholjanak a keményre dermedt földön. A lovagokkal szemben ők nem jártak sikerrel: a csenevész fadarabkák nedvesek maradtak, s a lángocska minduntalan ellobbant a hegyekből fúvó, kemény szélben.

Egyikük - különösen testes harcos -, kinek arcát vastag szőrzet borította, borral teli kulacsot halászott elő a nyeregkápára erősített zsákból, és vidáman útitársa felé lendítette.

- Hajtsd fel, Yutakil, különben beléd fagy a szusz! Igazi vérforraló nedű. - A vézna ifjú kedvtelenül elutasította:

- Köszönöm, barátom, de megfogadtam, hogy soha többé! Nem bírom az italt, és ezt te is nagyon jól tudod!

A harcos harsányan felnevetett - a környező sziklák eltorzítva verték vissza a hangot. Még a közelben melegedő themsey-i lovagok közül is felkapták néhányan a fejüket.

- Hogyne, pontosan emlékszem, mit műveltél azzal a szerencsétlen asszonnyal Zirgában! Ha fele annyira értenél a varázstudományhoz, mint amennyire vonzod magadhoz a fehérnépet, Yutakil, már te volnál Maldiberan legnagyobb mágusa!

Ezen az ifjú mélyen elgondolkodott, s amikor rájött, hogy társa voltaképpen hízeleg, kényszeredetten elmosolyodott.

- Akkor sem értem, miért álltunk meg! Tovább kellene mennünk, Otas! Nem tetszik nekem ez a vidék!

A harcos zsörtölődve mellé telepedett, és nagyot kortyolt a borból. Csak aztán pillantott körbe a sűrűsödő homályban.

- Igaz, ami igaz... - dörmögte. - Meglehetősen fagyos tájék... Minden porcikám borzong...

- A Fekete hegyek - intett a Yutakilnak nevezett ifjú a hasadék túloldalán húzódó, csipkézett sziklavonulat felé. - A halál földje...

Otas bólintott.

- Soha nem hittem volna, hogy egy nap ilyen közelről látom! Attól tartok, elment mindkettőnk esze!

- Te akartál az ünnep előtt Silmorba érni!

- Ez igaz. - Otas elégedetlenül lefelé fordította a flaska száját... egy csepp bor sem maradt az üvegben. - De ha már ezek a derék fickók vállalták a rövidebb utat, úgy gondolom, nyugodtan a védelmükre bízhatjuk magunkat.

Yutakil a tűz körül melegedő lovagokra pillantott.

- Nem hiszem, hogy a kisujjukat is mozdítanák, hogy megvédjenek minket.

- Ki tudja? Láthatod, teljes fegyverzetben érkeztek... - Yutakil halkabbra fogta szavát:

- Na és, te sejted, hogy mit keresnek a határ innenső oldalán? Athas király nem örülne, ha tudná, hogy a szövetség semmibe veszi a békeszerződést!

- Ugyan! - Otas csak legyintett. - Ezek éppen a király hívására jöttek. Tudod, biztos vagyok benne, hogy valahol itt vívják meg azt az átkozott ütközetet. Themsey urai tartoznak Athasnak annyival, hogy küldenek pár lovagot a Híd védelmére!

Yutakil tekintetében különös fény izzott fel a Híd említésére. Megnyerő fiatalember volt, ápolt kecskeszakállal, nyílt tekintettel, de ahogy e szó elhangzott, sötét árnyék suhant el szeme előtt. - Ilyen közel járunk a Hídhoz, Otas?

A harcos meghökkent.

- Viccelsz?

Feltápászkodott, és szemét erőltetve pillantott körbe a kietlen síkságon.

- Nézd csak! Látod azt a fehér sávot a hasadék innenső oldalán?

- Látom - felelte Yutakil.

- Az ott Casdemot erődje, a Salisarresek fészke. Valahol ott ível át a Híd, a falain belül a hasadék túloldalára!

Yutakil egészen felvillanyozódott, felszökkent egy kőre, hogy jobban lássa a távoli falakat.

- Casdemot... Hát ez volna Casdemot!

- A lovagok szerint a király csapatai úton vannak, talán holnapra megérkeznek. Itt lesz a csata, a Híd környékén...

Yutakil a hasadék túloldalát fürkészte, de a gomolygó köd és a sűrűsödő sötétség falán nem hatolhatott át pillantásával.

- Amazok is készülödnek már a hegyek mögött - mormolta Otas. - Bizony mondom, valahogy mégis rég le kellett volna rombolni azt az átkozott Hidat!

- Megpróbálták... - suttogta maga elé elgondolkodva Yutakil. - De nem jártak sikerrel... Mágia védi... A legenda szerint a túlsó parton, ha valaki a mélybe dönti a csontoszlopokat, a Híd összeroskad. Csak éppen eleven ember nem jut át a túlsó oldalra, és persze az sem biztos, hogy ebből egy szó is igaz...

Otas megborzongott.

- Még jó, hogy minket ez nem érdekel, igaz, batárom? Még az éjjel megérkezünk Vidasonte városába, aztán irány Silmor!

Yutakil sápadtan visszaült a helyére.

- Casdemot... - suttogta maga elé... - A Híd...

Otas aggodalmasan figyelte.

- Felejtsd el, ha kedves az életed! A Híd biztosan el fog esni... A túloldalon soha nem látott sereg készülődik, hogy átkeljen, ezt a bolond is tudja. Sahq vezeti őket, ne feledd! Itt kő kövön nem marad!

- Sahq...

- Azt mondtam, felejtsd el! Ő nem olyan varázstudó! A holtakkal cimborál, ha nem tudnád!

- Lehet, hogy a holtakkal cimborál, de a tudása végtelen! Ha esetleg...

- Néha azt hiszem, teljesen megvesztél! - ingatta fejét Otas. - Mindenre képes lennél, hogy valakinek a szolgálatába szegődj?

- Ha cserébe megtanít arra, amit tud... - suttogta megbabonázva Yutakil. - Tudni akarom, amit ő! Sahq pedig mindent tud!

- Ha nem igyekszünk eltűnni innen, barátom, attól tartok nemsokára közelebbi ismeretséget kötsz vele! Akkor pedig...

Yutakil gyors pillantást vetett a közelben, a tűz körül üldögélő lovagokra. Útitársaik szótlanul bámulták a lángokat, de még nem készülődtek, hogy folytassák a vágtát Vidasonte felé.

- Igaz, amit Casdemotról beszélnek? - kérdezte.

Otas felhorkantott.

- Mire gondolsz?

- Hogy a Salisarreseknek kell védenie, a Híddal együtt, amíg le nem telik a büntetésül szabott száz esztendő?!

Igaz bizony. Ha jól tudom, megátkozták őket, amikor valamelyik Salisarres ujjat húzott a legendás Peghays királlyal. Valami összeesküvés lehetett a dolog mögött, azt hiszem, de az utolsó pillanatban elárulták a merénylőket. Pedig jobban jártak volna valamennyien, ha azonnal kivégzik a család összes tagját, még a csecsemőket és aggastyánokat is, s örök időkre kitörlik a Salisarres nevet a birodalom nemes családjainak kódexéből.

- Miért nem tették?

- Valami ősi törvényre hivatkozva kegyelmet kaptak, ámbár megátkoztattak száz esztendőre. Vezeklésül idetelepítették őket a hasadék peremére, hogy védjék az erődöt, és ne engedjék át az élőholtak seregeit a Hídon. Régi história ez! - Otas vonásaira baljós kifejezés ült ki. - Erről még beszélni sem jó, barátom! Megátkozott és fertőzött föld veszi körül az erődöt! A száz év alatt minden elhalt Salisarrest Ciad Firigh mezején hantoltak el.

- Az ugyan miért baj?

- Akit abba a földbe temetnek, az nem sokáig marad ott. Az átok szerint a friss sírokba hantoltak még aznap éjjel kiássák magukat, és élőhalottként ereszkednek alá a hasadékba, hogy aztán a túloldalon kössenek ki. Vissza nem jöhetnek... csak a Hídon...

- Azt hiszem, szívesen maradnék! - Otas hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Na nem! Neked teljesen elment az eszed!

- Nem kívánom, hogy velem tarts! Menj tovább Vidasontéba! Amint végzek, én is utánad sietek...

- Azt ígérted, együtt megyünk, Yutakil!

- Értsd meg, ezt a lehetőséget nem hagyhatom ki! Érzem, hogy áramlik a mágia a hasadék túloldaláról! Ha valóban neves varázsló akarok lenni, Otas, akkor meg kell ragadnom minden alkalmat arra, hogy tanuljak! Sahq képes irányítani a holtakat! Fel tudod fogni, micsoda tudás ez?

A harcos gyanakodva végigmérte barátját, aztán sértetten vállat vont.

- Ahogy akarod. De jobb lesz akkor, ha elbúcsúzunk, mert nem látjuk viszont egymást többé. Az az átkozott Sahq nem azért akar átkelni a hasadékon az élőholtak seregével, hogy Casdemot falait lerombolja! A Káosz erői állnak mögötte, nemcsak a Fekete hegyek halott hordái! Átkelnek a Hídon, és elözönlik a hasadék innenső oldalát, nem állítja meg őket sem Athas király, sem Corsades herceg serege. Elözönlik a környező hercegségeket, és ki tudja, meddig jutnak el... Gondold meg, Yutakil! Annyi kaland vár még ránk, ha...

- Már döntöttem, Otas. Maradok.

A szakállas harcos kifújta a levegőt, és bólintott. Oldalra pillantva látta, hogy a lovagok lassan feltápászkodnak, eltaposssák a tűzrakást. Egyikük sem szólt a két útitárshoz.

- Az út nem messze halad el Casdemottól - dünnyögte Otas.

Addig még meggondolhatod magad.

Yutakil Obragon, az ifjú mágustanonc nem felelt. Nyeregbe pattant, és amíg a csapat el nem indult, tekintetét le sem vette a látóhatáron fehérlő falakról.

Meg mert volna esküdni rá, hogy a köd és a sötétség falán keresztül látja immár a túlpartot is, ahol a Híd másik oldalán imbolygó árnyalakok gyülekeztek a csontszilánk oszlopoknál. Erezte az áramlást, a feszült vibrálást a hasadék fölött.

Érezte a vadmágia jelenlétét, és arra gondolt, ő vajon el merne-e indulni a túlpart felé?

Siliana lehunyta szemét, és hallgatta, hogyan kopog az eső Casdemot tornyának cserepein. A süvítő szél és monoton dobolás hamar álomba ringatták, kiszakították a fájdalom és a gyász görcsös valóságából. Izmai elernyedtek, légzése lassan megnyugodott, keblei ütemesen emelkedtek és süllyedtek a hófehér hálóköntös alatt.

Már csaknem egy órája aludhatott, amikor váratlanul kicsapódott az ablak. Odakintről fagyos levegő süvített be, besodorva néhány esőcseppet.

Siliana megrázkódott, arcán végigcsorgott egy hideg esőcsepp, és lefolyt a nyakára. Úgy tűnt, mintha az alvó szépség könnyezett volna a félhomályban.

„Esik”, gondolta a lány álmában, és összehúzta magát.

„A hegyek elé szürke függöny ereszkedik, és eltakarja a sírból ébredőt. Anyám megtalálja vajon útját, át a hasadékon, a holtak honába?”

Megint megrázkódott. Aztán hirtelen felült.

Feje kába volt, mintha csak egy pillanatra hunyta volna le a szemét.

Körülpillantott, és egyáltalán nem értette, mit lát. „Be kellene csukni az ablakot” - nyöszörögte egy hang

legbelül, pedig körülötte sehol nem volt már semmiféle ablak.

Mi ez?

Feltámadt a szél, és gonoszul belekapott szőke hajába. „Fázom.”

„Persze, hogy fázol.” „Mezítelen vagy...”

Siliana gondolatai kétségbeesett gyorsasággal tisztultak, mintha az erősödő szél elsöpörte volna előlük az álom jótékony leplét.

Hol vagyok?

Tapogatózva felállt, és végigpillantott magán. Valóban anyaszült mezítelen volt, s a sziklás vadon kellős közepén állt, gyér fűcsomók és kopár, csipkézett szélű kövek között. Haragoszöld, éjszakai félhomály derengett a feje felett végtelen karéjban, csak a távoli hegyek ormait emelve ki a háttérből.

De én...

Megszédült, a szél késként vágott az oldalába.

- Hogyan...? Hogyan lehet ez? - suttogta értetlenül. Az előbb még a szobájában aludt.

Felemelte a fejét. A hasadékból felszüremlő derengés fokozatosan felolvadt, és súlyos, fekete fellegek terpeszkedtek előre: pöffeszkedő hófellegek. Látta a hasadékot, és látta a túloldalon magasodó bérceket.

Az erőd? Hol van Casdemot?

Ott volt az is, nagyon messze, a láthatáron. Tornyai büszkén magasodtak az alacsonyan sodródó hófellegek fölé, s köztük a Híd roppant íve fehérlett.

Dübörgés. Siliana reszketve, vacogva megfordult.

Még mindig nem fogta fel, pontosan mi történt vele, csak azt tudta, hogy bajban van.

És…

Hogy valami szélsebesen közeledett felé.

Dübörgés.

Egyre erősödő dübörgés.

A szíve hevesebben kezdett dobogni.

Ellenség…

Baj…

Halál… Ösztönösen futásnak eredt, vére hevesen száguldott ereiben.

Valóság lüktetett körülötte, csúf és ellenséges valóság. Az éles kövek véresre sebezték a talpát. Siliana összeszorította ajkait, é rohant tovább, a távoli erőd felé.

Az otthona felé.

Nem messze tőle felbukkant Ciad Firigh mezeje, az elferdült, mohával borított sír-oszlopokkal: a mező felett zölden derengett a Hold beteges hálója.

A dübörgés tovább erősödött.

Siliana nem mert hátrafordulni, ám amikor elbukott egy nagy és alattomosan csúszós sziklán, mégis megpillantotta őket.

Legalább húszan lehettek, és lóhalálában száguldottak felé.

Siliana felsikoltott.

Fegyveres férfiak voltak, s épp ebben a pillanatban pillantották meg őt. Kurjongatva nógatták hátasaikat egy utolsó rohamra: amint beérték, lovaik patái máris vadul dübörögtek körülötte.

Az élen vágtatók arcán kéjes vigyor jelent meg.

Egy anyaszült mezítelen, fiatal nőt pillantottak meg, aki kétségbeesetten igyekezett eltakarni telt kebleit és szemérmét. Egy meglepően bájos, halálra rémült szőkeséget.

- Megállj! - kiáltotta a vezetőjük.

- Ne jöjjetek közelebb! - nyöszörögte Siliana. - Ne bántsatok!

A themsey-i lovagok parancsnoka - arcán még mindig sokatmondó vigyorral - közelebb léptetett.

- Mit csinálsz itt, ezen a fagyos éjszakán, te lány? Megvesztél, hogy ily pőrén bóklászol a sziklák közt?

Siliana dühösen fújtatott. Bolondnak nézik, és teljesen igazuk is van. Mit keres itt kint, nem messze Ciad Firigh halott mezejétől? Kívül Casdemot erődjén, az otthonán, éjnek évadján?

A válasznak ő maga örült volna igazán.

- Én... én... - reszketve hátrált a lovagok vezére elől, aki lehuppant nyergéből, és kimért léptekkel közeledett felé. - A szobámban aludtam, amikor... Én nem tudom, hogyan, egyik pillanatról a másikra...

- Erre nem számítottunk, igaz, uraim? - A lovagok vezetője hátrafordult társai felé, akik vágyakozva figyelték a hófehér bőrű leányt, az éjszakai szél tépte arany hajzuhatagot. - Melengessük meg szegénykét! Csupa libabőr az a gyönyörű kis segge!

- Hagyjatok békén! - sziszegte Siliana. - Sejtelmetek sincs, ki vagyok, igaz? Hát tudjátok meg, nyomorultak, hogy Salisarres nagyúr lánya vagyok, Casdemot úrnője!

- Hát persze! - A lovag széles mosollyal az arcán megállt a vacogó teremtés előtt, és lassan oldani kezdte az övét. - Két hete vágtatunk a jeges hegyek közt, hogy a hitvány királyotok segítségére jöjjünk. Tudod, miért jöttünk? Hogy harcoljunk a holtak ellen. Megérdemlünk egy kis szórakozást mindezért cserébe, nem gondolod?

A férfiak sorban lehuppantak lovaikról, és közeledni kezdtek felé. Siliana a fejét ingatva hátrált.

- Nem ajánlom, hogy egy ujjal is hozzám nyúljatok!

- Egy ujjal? Azt észre sem vennéd! - röhögött a lovagok parancsnoka. Amit beléd gyömöszölök, azt biztosan észre fogod venni, ne aggódj! De ha olyan kényes vagy, nem bánom, először csinálhatod a száddal is!

Egy hirtelen mozdulattal elkapta Siliana karját, és maga elé penderítette a lányt.

- Térdre!

Siliana felsikoltott fájdalmában, de a köré sereglők rögvest betapasztották a száját. Kezek tapogatóztak felé,

markolták, ahol érték. Redves ujjak kutattak a lába között, mocskos tenyerek szorongatták hatalmas kebleit.

Valaki ránehezedett, és Siliana egy pillanatra azt hitte, hideg vas járta át a testét. De nem vas volt, csupán egy vértbe öltözött férfi, aki teljes súlyával nyomta a göröngyös sziklák közé, hogy moccanni se tudott. Aztán valaki hatalmasat sújtott ököllel az arcába. Egy verejtéktől bűzlő férfitest szorította a nyakát, a két vaskos comb acélsatuként préselte ki a levegőt a tüdejéből. A sercenő szövet mögül egy férfi előrántotta szerszámát, alig néhány hüvelyknyire a szájától.

- Akár kezdheted is!

Ekkor történt valami.

Siliana nem látta a fényvillanást, ami egy pillanatra megvilágította a fennsíkot, s élesen kiemelte a sötét háttérből a holtak sírköveit. Feltámadt a szél, és a férfiak igazából erre figyeltek fel.

Nem szokványos szél volt, sokkal inkább, mintha gonosz suttogás suhant volna el a síkság felett.

Mi ez?

A lovagok csak most pillantották meg. Meglepetten hőköltek hátra: közvetlenül mögöttük egy magányos lovas bontakozott ki a ködgomolyagból. Testes, megtermett férfi volt, swielle-i vértezetben, kivont karddal a kezében.

- Hátra, átkozottak! - kiáltotta. Öblös hangja visszhangot vetett a sziklák közt.

A lovagok értetlenül egymásra pillantottak: útitársuk, Otas vágtatott feléjük teljes lendülettel.

- Mit akarsz? - köpte felé dühödten vezetőjük. - Miért ütöd bele az orrod olyasmibe, amihez semmi közöd?

- Hagyjátok békén a lányt! - Otas a következő pillanatban nekirontott a hátul ácsorgó lovagoknak, és két gyors vágással lefejezte kettejüket. A többiek dermedten bámulták a szemében parázsló vad fényt.

Aztán felröhögtek, és egy emberként fordultak felé.

- Jobban teszitek, ha engedelmeskedtek neki! - Egy újabb lovas bukkant elő a sötétségből, egy elegáns, kecskeszakállas ifjú. Fémkesztyűs baljában a hátrahagyott hátasok kantárszárjait tartotta, jobbjában vékony, de hosszú botot szorongatott, melynek végéből izzó, kék fényszikrák hányódtak a kövek közé.

A lovagok meglepetten felhorkantak, egy pillanatra elbizonytalanodtak, mert Yutakil Obragon, akiről mindeddig azt hitték, nem egyéb kétbalkezes varázslótanoncnál, most kézzelfogható bizonyságát adta tudásának.

- Nem mondom még egyszer!

A fenyegetés el is érte volna hatását, hisz' a lovagok elengedték a lányt, és tétován hátrálni kezdtek, csakhogy a fények máris kezdtek elhalványulni a bot végén: a szikraeső elapadt, aztán szánalmas módon kihunyt. - Zirga szűzeire! Ugye, megmondtam?

Otas előreszökkent, és irtózatos erővel vetette magát az elképedt lovagokra. Jobbra-balra suhogtatta kardját, s bár csapásai nyomán sorra hullottak el a gyalogosan szinte tehetetlen harcosok, a gyűrű mégis mind szorosabbá vált körülötte.

A megoldás kulcsa még mindig Yutakil kezében volt, ha a varázslat, amivel próbálkozott, tökéletes kudarcot vallott is.

- Vágtass a hasadék felé! - üvöltötte Otas. - Vidd a hátasaikat!

Ez hatott. A lovagok kénytelen-kelletlen leeresztették fegyvereiket, s zavart pislogással távolodtak a földön fekvő, mezítelen lánytól.

Ha nem teszik, az ifjú elvágtat a lovaikkal.

- Ez az! Jól csináltad, Yutakil!

Otas lehuppant nyergéből, és a sziklák közt összegömbölyödő, zokogó Silianához ugrott.

- Nincs már baj, hölgyem! Kérlek! Kérlek, nyisd ki a szemed!

Siliana engedelmeskedett, és Otas úgy bámult bele azokba a kék tengergyémántokba, mintha magát is bűbáj fosztott volna meg szabad akaratától.

- Kelj fel! - nyögte, amikor meghallotta, hogy a lovagok futásnak erednek sebesen távolodó lovaik után. Úgy látszik, Yutakil jobbnak látta nem tovább feszíteni a húrt... - Azonnal el kell tűnnünk innen!

Siliana felkönyökölt. Vérzett az arca, és egész testét kék s zöld foltok borították, ahogy végigpillantott telt idomain, Otas megborzongott a gyönyörűségtől.

- A köpenyem, szép hölgy!

Miután körbebugyolálta Siliana testét, önkéntelenül is magához húzta a lányt, s a vékony szöveten át is érezte a pihegő keblek feszességét. Elakadt a lélegzete.

- Mire vársz még? - Yutakil vágtatva közeledett, nyomában néhány lovaggal, akik elsőként kapták el hátasaikat. - Lóra, különben...

- Megbocsáss! - Otas felemelte Silianát, hogy a lány megkapaszkodhasson a nyeregben. - Igyekezz!

A következő pillanatban már teljes sebességgel vágtattak Casdemot fehér falai felé, ahogy a bástyák és a hosszan elnyúló mellvédek kibontakoztak a sötétségből, és felszikráztak az őrtornyokban lobogó fáklyák, üldözőik bosszússzomja egyszeriben alábbhagyott.

- Mindjárt! Mindjárt! - zihálta Otas. - Casdemot megvéd minket!

A nyomukban vágtató themsey-i lovagok kiáltásai belevesztek az éjszakába.

Már közel jártak, amikor Otas megérezte a lány ujjainak simítását szakállas arcán.

Rápillantott. Tekintete elárult mindent.

Létezik ilyen?

Igaz lehet ez?

Amióta a világot járta, amióta egyik kalandból a másikba keveredett, még soha nem érzett ilyet. Az élet egyetlen pillanat alatt drágává vált számára, s nem is elsősorban a sajátja, sokkal inkább ezé a gyönyörű, rejtélyes lányé, akit két karjával mentett ki a martalócok karmai közül.

Rápillantott megint, és tekintetük találkozott. Siliana csodálkozva, és hasonló hitetlenkedéssel bámult rá.

Ugyanazt érezheti?

- Hogy hívnak? - kérdezte Siliana.

- A nevem Otas. Boldogtalannak hívnak, de azt hiszem, hamarosan új nevet kell választanom!

A hasadék felett trónoló Hold beteges, zöld fényhálójában Siliana elmosolyodott.

- Rád vártam egész életemben, Otas, és én is azt hiszem, hogy soha többé nem leszel boldogtalan!

A hátuk mögött vágtató Yutaidl bosszankodva felhorkant.

- Minden a nők miatt van! - Ha élve elérik Casdemot falait, azonnal faképnél hagyja ezeket az őrülteket!

- Lóduljatok! Hívjátok apámat! - kiáltotta Siliana, immár harmadszor, amikor a mellvéd fölött végre felbukkant egy ismerős, sisakos fej.

- Ki az?

- Én vagyok, Siliana Salisarres, Casdemot úrnője! - A lány arca kipirult a dühtől és az imént átélt megaláztatástól. Semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy újból a lovagok karmai közé kerüljön, és nagyon szeretett volna már odabent lenni, otthona biztos védelmében. - Ha nem igyekszel, lecsapatom a fejed!

A páncélos őrkatona rémülten felkiáltott a magasban, s nemet intett.

- Tessék?

Siliana bosszúsan megmentőjére sandított, de Otas arcán az elragadtatáson és a vágyakozáson kívül semmi sem tükröződött.

- Elnézést... - suttogta a lány. - Mindjárt beengednek, ígérem!

Most már fúriaként szegte fel a fejét, és ahogy felegyenesedett a nyeregben, Otas köpenye csaknem lecsusszant karcsú alakjáról.

- Te vagy az, Vamsey? Megismerlek! Ha azonnal nem nyittatsz kaput, véged van!

- Siliana úrnő! - nyögött fel a magasban az őr. - Az istenek nevére! Siliana úrnő!

- Valószínűleg részeg - mormolta a lány, majd bocsánatkérően Yutakil felé fordult. - Tegnap temettük el anyámat, ilyenkor... mindenki kap jócskán bort Casdemotban... Hogy amikor eljön az éjfél...

Látva Yutakil tekintetét, Siliana legyintett.

- Nem érdekes. Mi lesz már, Vamsey?

- Azonnal... Azonnal szólok a nagyúrnak! - hörögte Vamsey, azzal eltűnt.

Yutakil aggodalmaskodva hátrapillantott, de a ködből egyelőre nem bukkantak még elő üldözőik, csupán dühödt kiáltásaik harsantak innen is, onnan is. Lehet, hogy csak bátorságot gyűjtenek ahhoz, hogy lecsaphassanak? Vagy valamiért kerülni szeretnék Casdemot falainak közelségét?

A hasadék felől jeges szél söpört végig a fennsíkon. Siliana megrázkódott, s önkéntelenül is Otashoz húzódott, aki szorgalmasan ölelgette magához az átfagyott testet.

Megnyerő az arca, futott át a gondolat Siliana agyán, és igazi férfi, a javából! Amit pedig itt ágaskodni érzek a lábai közt, elég bíztatónak tűnik...

- Mi lesz már?

Jó néhány perc eltelt így, s a themsey-i lovagok kiáltásai mind közelebbről hallatszottak.

Ekkor egy megtermett, ősz szakállú férfi bukkant fel a mellvéd mögött. Fáklyát tartott a kezében.

- Mutasd, átkozott! Ha becsaptál, megkorbácsoltatlak! - Kihajolt, hogy alaposan szemügyre vehesse az odakünn várakozókat. Megpillantotta Silianát, s arcából kifutott minden vér.

- Hatalmas istenek! Ó, ne!

Siliana paták közeledő dobogását hallotta.

- Én vagyok az, apám! Nem ismersz meg? A lányod, Siliana! Igyekezz, kérlek!

Salisarres a fejét rázta, mintha valami jelenést látna maga előtt.

- Távozz innét, tisztátalan lélek, távozz oszló porhüvely! Könyörgöm, ne bolygasd ezt az elátkozott hajlékot!

Siliana megborzongott, de ezúttal nem a fennsík felett nyargaló jeges fuvallat miatt.

- Tisztátalan lélek? Oszló porhüvely?

Ebben a pillanatban újabb alakok hajoltak át a mellvéden. Siliana megismerte őket: a húga, Khyana éppen csak felkaphatott valamit gebe testére, kisírt szemmel bámult ki a sötétbe. Mellette Vassa Maed, széles, csontos arcával fürkészte a homályt.

- Ő az! - suttogta Khyana rémülten, amikor tekintetük találkozott a sűrűsödő gomolyagon keresztül.

- Ő az! - Vassa Maed oly iszonyodva ejtette ki a szavakat, mintha valami földöntúli szörnyeteg várakozott volna bebocsátásra a falak előtt. - Kétségtelenül ő az!

Siliana nem értett semmit. Vagy inkább, nem akart érteni semmit, mert tudata elzárt kamráiban már formálódott az iszonytató felismerés.

- Nem ismersz meg, apám? - kiáltotta kétségbeesetten. - Én vagyok, Siliana!

Salisarres komoran bólintott a magasban.

- Megismerem a legkedvesebb leányom. Megismerlek, Siliana, és a szívem, szakad meg, hogy ezt kell mondanom, de nem engedhetlek e falak mögé!

- Üldöznek minket! - zokogott fel a lány. - Az előbb csaknem meggyaláztak! Ó, hogyan tűrheted ezt, atyám?! - Salisarres szomorúan ingatta fejét.

- Semmi sem tehetek érted, Siliana. Ismered a törvényt. Te már másmilyen vagy! Neked itt többé nincs helyed!

- Másmilyen? - horkant fel Yutakil értetlenül. Biztos volt benne, hogy a themsey-i lovagok mindjárt beérik őket. Látják, hogy prédáik nem kapnak menedéket, összeszedhették minden bátorságukat, és csak pillanatok kérdése, hogy rájuk rontsanak.

Jó lenne, ha ez a lány... Ha rá tudná venni ezeket az őrülteket odabenn...

- Úgy beszélsz, mintha meghaltam volna! - mondta Siliana halkan, de apja így is hallotta, ahogy ezt kimondta, Siliana szívét mintha jeges kísértetujjak ragadták meg, s facsartak volna rajta egyet. - Mintha meghaltam... volna, mintha...

Salisarres parancsokat osztogatott hátra a fal mögött sürgölődő zsoldosainak, majd így szólt:

- Menj, Siliana! A te utad immár a holtak útja. Hajnalig át kell kelned a hasadékon, azokhoz, akikhez mostantól tartozol.

- Ismered a törvényt! Éjféltől, midőn kiástad magad a koporsóból, nem vagy lányom többé!

Siliana arcán keserű könnycseppek gördültek végig. Mi ez az egész? Miről beszélnek ezek itt? Ez... ez maga a téboly...

- De én nem haltam meg, apám! Itt vagyok! Élek! Az életemre törnek! Segíts, könyörgöm!

A nagyúr intett, s Khyana alakja eltűnt a mellvéd mögül. A férje is indult volna, de Siliana utána kiáltott:

- Vassa Maed! Te is azt hiszed, hogy halott vagyok?

- Menj innen, Sil! Ne bolygasd többé ezt a házat! Hajnalban úgyis visszatérsz Sahq élőholtjaival!

- De én nem vagyok halott! Néhány órája is úgy érezted, hogy halott vagyok, Vassa Maed? Akkor is úgy érezted, amikor a lábaim közt nyöszörögtél?

- Vassa Maed arcán dühös ráncok futottak össze, de a férfi nyomban el is tűnt a mellvéd mögött. Salisarres összetörten követte.

- Várj! Apám, várj! - kiáltotta Siliana.

- Menj innen!

Mély, rekedt női hang harsant.

Siliana ereiben megfagyott a vér.

A mellvéden egy magas nőalak bukkant fel, díszes nemesi öltözetben, ezüst diadémmal a fején. Fekete fürtjein megtört a fáklyák fénye.

Siliana úgy megszorította Otas kezét, hogy a harcos felszisszent fajdalmában.

- Anyám!

- Kérlek, Sil, menj innen!

Gheate úrnő, akit alig néhány órája földeltek el Ciad Firigh mezején, felemelte kezét, és búcsút intett lányának.

A következő pillanatban ő is eltűnt a fal takarásában.

Siliana egyre csak bámult maga elé.

Nem messze néhány themsey-i lovag bukkant elő a sötétségből. Vad vágtában közeledtek, kezükben megvillantak hosszú, egyenes pengéik.

10.

Kavarodás támadt Casdemot falai előtt, és a fáklyafényben dühödt lovasok verték fel a vörös port az erődítmény közvetlen közelében.

Ezalatt a hasadék túloldalán ezrével, tízezrével gyülekeztek a testek. Hosszú évek, évtizedek óta várakoztak már a kietlen pusztaságban, összezsúfolódva, egymáshoz préselődve, rothadó élettelennek tűnő porhüvelyekként. Várták, hogy eljöjjön a holtak ideje.

Hát most eljött.

Sahq szólította őket, és ők felkeltek a jeges völgyek mélyéről ahol időtlen idők óta bámulták a nappalok és éjszakák váltakozását, bámulták a Hold fakó palástját és a Nap szikkasztó fortyogását a hegyek karéja felett.

Ezen az éjjelen véget ért álmatlan álmuk.

Sahq hívta őket. S ők felkeltek, fel a századok óta oszló testű ősök, és fel a frissen magukat kihantolók. Már megindultak mind a hasadék felé, a Híd felé, abban a reményben, hogy a mágus átvezeti őket az ígéret földjére, az élők gyülöletes birodalmába. Sahq bosszút ígért.

Bosszút azért, mert ők csak gúnyképei, pusztuló árnyékai lehettek az élő testeknek.

Sahq hatalmat adott nekik.

S ők tudták, hogyan használják ezt a hatalmat.

Kavarodás támadt Casdemot falai előtt, és a fáklyafényben dühödt lovasok verték fel a vörös port az erődítmény közvetlen közelében.

Ezalatt a hasadék túloldalán ezrével és ezrével gyülekeztek a testek. Egymáshoz préselődve meneteltek a Híd felé, és porladó ajkukon mind hangosabban zengett Sahq himnusza.

11.

- Találj ki valamit! Az istenek nevére, igyekezz már! - Yutakil üvöltése rémült visszhangot vetett a falakon, de Otas anélkül is tudta, hogy azonnal cselekednie kell. Magasba emelte kardját, tétován, rnintha maga sem tudná, mit kezdjen vele, de aztán, ahogy szeme sarkából Silianára pillantott, görcsbe rándult gyomra az engesztelhetetlen dühtől.

- Gyertek csak!

A themsey-i lovagok alig néhány öl távolságra vágtattak már, pallosaik lesújtani készültek.

Amikor Yutakil botjából kicsapott a kék láng, már mindannyian tudták, hogy a roham lendületét nem töri meg semmi. A láng sem, pedig az leégette a húst az elől vágtató lovag csontjairól. Yutakil megbabonázva látta, hogy a páncél alatt hogyan enyészik el a pillanat tört része alatt a harcos teste, majd hogyan bukik el a ló a hátán csörömpölő csont és vérthalmazzal egyetemben.

- Hát ezt meg, hogyan csináltad? - Otas küszködve vette a levegőt, de aztán, ahogy ösztönösen hárította az érkező egyik lovag csapását, megfeledkezett az ostoba kérdésekről. Minden erejét beleadva szúrt, aztán újra szúrt, s most már megállás nélkül osztogatta döféseit, haragos fújtatással.

A lova a zajtól és az iménti fénylobbanástól megbokrosodott, s a harcosnak csak minden erejét megfeszítve sikerült visszatáncolásra kényszerítenie az állatot. Siliana eközben úgy csimpaszkodott belé, hogy a vér kiserkent a vállából.

- Arra! - kiáltotta a lány, és a sírkövek felé mutatott. - Ott egyre sűrűbb a köd!

Otas nem látta, merre mutat Siliana, de másfelé nem is tudott volna törleszkedni, mint a sírhantok irányába. Csapásokat osztogatva igyekezett fedezni Yutakil visszavonulását, miközben titkon abban reménykedett, hogy barátja még egyszer képes lesz megismételni az iménti fény-csodát.

Ebben csalódnia kellett.

Yutakil elfehéredő ujjakkal markolászta a botot, de sejtelme sem volt róla, hogyan csalogathatná elő megint az egyszerű fadarabból a húshamvasztó kék tüzet. Futásuk így hamar fejvesztett menekülésbe torkollt. Amikor azonban a feldühödött lovagok látták, hogy prédáik a sírhantok felé vágtatnak, lendületük újfent megtört.

- Oda! - hörögte Siliana, s érezte, hogy arcára fagynak a könnycseppek. - Anyám sírgödre üres!

- Micsoda?

Otas nem törődött Yutakil kétségbeesett hangjával, lehuppant a lóról, és Silianát maga után emelve megállt a sírgödör szélénél.

A gomolygó köd hártyafalán keresztül is jól látszott a megbolygatott hant, a csaknem teljesen kiásott sír, melynek alján ott hevert az átszakított fedelű koporsó.

- Gyorsan! - zihálta Siliana. - Ide nem követnek minket! - Yutakil melléjük ért, arcáról friss vércsíkok csorogtak a nyakába.

- Ide? Azt akarod, átkozott ném ber, hogy feküdjek oda? - Otas felemelte sötét tekintetét.

- Ne nevezd így őt, Yutakil!

- Micsoda?

Egy pillanatra farkasszemet néztek egymással a sírgödör szélén, de aztán, hogy megütötte fülüket a lovagok nyüszítő, dühödt kiáltozása, Yutakil csak megcsóválta a fejét.

- Pár órája mászott ki onnan, és most magával akar rángatni minket! Lehetne több eszed ennél...

A ködből két lovag körvonalai bontakoztak ki. Gyalogosan közeledtek, kezükben hatalmas buzogányokat lóbálva, lélegzetük füstfelhőként párállott sisakjuk körül.

Otas kétségbeesetten Silianára pillantott, s a lány tudta, hogy meg kell nyugtatnia valamivel ezt a nagyszerű harcost, aki ismeretlenül is az életét kockáztatta érte. Meg kell nyugtatnia, hogy ő nem halott, s nem azért akarja, hogy a mélybe vessék magukat...

Késő!

Azonnal kellett cselekednie.

Megragadta Otas karját, és maga után rántotta a sírba.

- Otas!

Yutakil utánuk kapott, de már nem érte el őket. Hátrapillantott: a lovagok fújtatva közeledtek. Ugrott.

12.

Fájdalmas zökkenéssel érkezett a mélybe, a koporsó maradványai recsegve-ropogva zúzódtak szilánkokra, miközben Otasra zuhant. Sziszegve az oldalához kapott, de ekkor a harcos megragadta, és berántotta az óvón maguk fölé tartott pajzsa alá. Újabb fajdalmas szisszenés.

- Gyorsan! Ássatok!

Siliana máris hozzálátott, eszelős igyekezettel kaparta oldalról a földet magukra. Yutakil prüszkölni kezdett, de most csak arra telt erejéből, hogy lecsússzon Otasról, és behuppanjon a sírgödör szélébe. Bár a pajzs felfogta a rájuk zúduló rögök nagyobb részét, a föld széles sugárban ömlött alá, eltömítve orrukat, szájukat.

- Megvesztél? Elevenen temetsz el minket! - Siliana nem törődött semmivel, boszorkányos gyorsasággal kaparta a földet. Néhány pillanattal később rájuk szakadt egy nagyobb szakasz, a koporsó szilánkjaihoz préselve mindhármukat.

Mozdulatlanná dermedtek.

Odafenn, a ködben a lovagok ekkor érték el a sír szélét. Nem hallották sem a lépteiket, sem suttogásukat, mégis, érezték, hogy ott vannak.

Vártak. Figyeltek. A sírgödröt bámulták, s nem értették, hová tűnhettek a menekülők.

Ha sejtették is, semnmi kedvet nem érezhettek ahhoz, hogy utánuk másszanak.

Ebben a pillanatban a hasadékon túl megszólalt Sahq kürtje.

13.

Mély, csontokat rázkódtató süvítés visszhangzott a Fekete hegyek felett.

- Mi volt ez? - nyögött fel Yutakil, s e nyögés sötéten visszhangzott a sír mélyén. A mágustanonc gyomra összerándult, érezte a hasadék felől áramló esszenciát. A holtak hatalma hívogatta, csábította, s neki minden erejét össze kellett szednie hogy ne csináljon ostobaságot.

Alig tudtak mozdulni, a legfeljebb két lábnyi földréteget a harcos pajzsa tartotta távol arcuktól.

- Kürtszó - suttogta Siliana. - Sahq harcba hívó kürtje.

- Sahq... Na és mit jelent ez?

- Azt, hogy kezdődik. Jönnek. Már elindultak a Híd felé. - Otas káromkodott, Yutakil pedig megpróbált még közeleb húzódni a lányhoz. A fagyos rögök közt csontjaiban érezte föld leheletét, és azt a megfoghatatlan fenyegetést, ami a rögök közül áradt. Ösztönösen átölelte Silianát, és maga is meghökkent, amikor reszkető keze utat talált a lány köpenye alatt, és megállapodott egyik mellén. Siliana nem tiltakozott, talán észre sem vette a mozdulatot, s oly szaporán vette a levegőt, hogy Yutakil sima tenyerében ide-oda simult a kerek kebel, ujjai közt morzsolva a lány mellbimbóját.

Yutakil keservesen oldalra fordította fejét, s látta, hogy Otas minden figyelmét a pajzs megtartása köti le. Valami derengett a föld mélyén, természetellenes, zöld fénnyel, de a varázslótanoncban egyelőre nem tudatosult, hogy mi árasztja a fényt.

Siliana azonban kétségtelenül őt bámulta, metsző, szinte élettelen szemmel.

Mint egy halott szemei, borzongott bele a gondolatba Yutakil.

14.

Siliana teste megfeszült. Ó, istenek, halott lennék? Érezném ezt, ha valóban meghaltam volna? Valami felmorajlott a messzeségben, a Hídon túlról.

- Mindjárt megfulladok! - Otas tétova kísérletet tett arra, hogy megemelje kissé a pajzsot, de sikertelenül: a föld mintha egyre nagyobb súllyal nyomta volna őket a koporsó szilánkjai közé.

- Tarts még ki egy kicsit! - A harcos lehunyta szemét, és arra gondolt, hogy ha innen élve kiszabadulnak, soha többé nem tágít e gyönyörű és rémült lány mellől. Még nem tudta, ki is valójában, az sem volt világos előtte, élő

vagy halott, de abban bizonyos volt, hogy megtalálta élete célját. Vagy ha úgy tetszik, a halála célját.

- Otas! - Nagy nehezen oldalra fordította fejét.

- Mit akarsz, barátom?

- Otas, ez a lány halott!

- Megvesztél?

- Azért csalt ide a koporsójába, hogy végezzen velünk! - Yutakil vonásai megkeményedtek: most már kétsége sem maradt afelől, hogy csapdába csalták őket.

Otas megrázta a fejét.

- Nem! Ez a lány segítségre szorul, és én segíteni fogok neki!

Yutakil döbbenten bámult rá a zöld derengésben.

- Neked teljesen elment az eszed!

- Neked teljesen elment az eszed? - visszhangzott tudatában a figyelmeztető hang. - Yutakilnak igaza van! Igenis, veszélyben vagy! Egy sírban fekszel, az életedre törnek, és nem messze innen élőholtak légiói masíroznak egyenesen feléd! És mit teszel te? Menekülsz? Futsz? Dehogy! Egy élőhalott nőt próbálsz megmenteni!

- Lehet... - zihálta magában. - Lehet, hogy élőhalott... De az is lehet, hogy nem az...

- Veszélyben az életed!

- Nem érdekel! Ő kell nekem!

- Mondtál valamit?

Ez már Siliana hangja volt, ahogy a fülébe suttogott, megérezte a lány ajkainak forró puhaságát. Megrázta magát.

- Tényleg elment az eszem... - gondolta. - Nem szabadna most ezzel...

Odafenn elhallgatott Sahq kürtje, s hirtelen csend támadt.

Vészjós csend. Otas közelebb húzódott a másik kettőhöz, és eközben keze rácsusszant Siliana derekára.

Az ő homlokára viszont a rögök közül csusszant valami. Apró, tekergőző kis lény volt, puhatestű sírkaparó. Otas csaknem felsikoltott rémületében: a sírkaparó lassan araszolni kezdett a szája felé.

- Ne mocorogj már! - mordult rá Yutakil. - Bírd ki még kicsit!

Otas karja megroggyant, a pajzs és a ránehezedő földréteg teljes súlyával rájuk zúdult.

Prüszkölve tápászkodtak fel, s küzdötték ki magukat a sírból. Odakünn sötét volt, s a sír körül nem állt senki. A jeges szél rohadás bűzét sodorta feléjük a túlpart irányából, ahol Sahq seregei közeledtek a hídfő felé.

- Otas! - Yutakil, miközben fél kézzel tartotta a megszédült Silianát, tapogatózva kereste a harcost. - Otas! Hol vagy? - Otas azonban nem hallotta egy szavát sem. Amikor a mágustanonc lehányta a pajzsról a földet, valami lecsusszant a harcos nyakáról.

- Otas?

- Semmi... semmi baj...

- Gyere ki innen! - Siliana pontosan tudta, mire képes e fürge sírkaparó, ezért görcsös igyekezettel rángatta a harcost kifelé a gödörből.

Yutakil a fejét csóválva segített neki, mielőtt azonban a kezét nyújthatta volna barátjának, ujjai beleakadtak valamibe, közvetlenül Otas teste mellett. Valamiféle szövet volt, talán annak a halotti fejdísze, aki néhány órával ezelőtt kibontotta belülről a koporsót.

- Gyere! - zihálta a magasból Siliana. - Tartalak!

Otas nekirugaszkodott, s egyetlen lendülettel feltornázta magát a peremre.

Odafenn a földre lapultak, és óvatosan körbepillantottak a sötétben.

Casdemot falai felől szürke köd gomolygott, azonban a hasadék túloldalán millió fáklya zöld fénye izzott, lefelé csorogva a hegyek hágóiról, egyenest a Híd felé.

A themsey-i lovagoknak híre-hamva sem volt.

- És most? - kérdezte vacogva Siliana.

- El kell tűnnünk innen! - Otas szédelegve megszorította a lány kezét. - Néhány órán belül elszabadul itt a pokol! - Siliana szomorúan fürkészte otthona falait.

- Sokkal hamarabb... Sokkal hamarabb... - Rápillantott a mágustanonc földfekete kezére.

- Mi az?

Yutakil későn próbálta meg a háta mögé rejteni a szövetet. - Semmi... Semmi...

- Mutasd! Mi az?

- Nem tudom... Talán egy ruhadarab...

- Nem. Ez anyám halotti fejdísze, Megismerem. Ezzel temettük el tegnap.

- Biztos vagy benne?

Siliana metsző pillantása Yutakil torkára forrasztotta a folytatást. A lány elvette a fejdíszt, és az arcához szorította. Nem érezte anyja illatát, viszont...

- Hajszálak?

Tűnödve felemelte a fejdíszt, hogy a holdfényben jobban lássa a beléakadt hajszálakat.

- Ezek... ezek...

Siliana az ifjúra pillantott. Yutakil lesütötte a szemét, jobbnak látta, ha inkább nem mond semmit.

A fejdíszen Siliana aranysárga hajszálai csillogtak.

16.

Nem messze a Ciad Firigh mezejétől, a layerivei lankákon pihentek meg. Innen jól láthatták a távoli erdők vonalánál gyülekező seregeket: a serkseni herceg gyalogosait, a raldhei kormányzó lovasait és Corsades csapatát.

- Nagyon kevesen vannak - jegyezte meg borzongva Siliana. - Nem képesek megállítani őket. Ha a király nem érkezik meg napkeltéig, akkor Sahq légiói elözönlik ezt az országot!

Otas a nyakát fájlalva figyelte a lány arcát. Apró jelekre várt apró, leleplező jelekre, melyek végre kétséget kizáróan bizonyíthatják, hogy ez a teremtés itt...

- Mit bámulsz? - Siliana tudta, hogy a kérdés felesleges.

- Csak nézlek.

- Inkább ne tedd! Olyan, mintha azt vámád, mikor kezd oszlani a bőr az arcomról.

- Nem ezért nézlek. Gyönyörű vagy, Siliana. - A lány szeme mellett megrándult egy izom.

- Bárcsak ne volna hazugság minden szavad. De nem tudlak hibáztatni: egyszerűen csak életben szeretnél maradni, igaz?

Lemondóan a mágustanoncra pillantott, aki szótlanul figyelte őket.

- És te? Mi a neved?

- Yutakil Obragon, ahonnan én jöttem...

- Nem. Erre most nincs idő. - Siliana hozzásimult Otashoz. - Mindent meg akarok tudni rólatok, de nem most. Akartok nekem segíteni?

Otas határozottan bólintott.

- És te, Yutakil Obragon?

- Én...

- Nem bízol bennem?

A mágustanonc kínosan elmosolyodott, és a halotti fejdíszre gondolt, a koporsó szilánkjai között.

- Bízom - hazudta félszegen. Siliana megrázta a fejét.

- Nem. Csak szeretnél bízni bennem. De nem tudsz, igaz?

- A barátom segíteni fog nekünk - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Otas. - Sok mindenen keresztülmentünk már mi ketten, az a legkevesebb...

Yutakil fáradtan csóválta a fejét.

- Otas, drága Otas, gondold meg, hogy mi történt! Ennyire nem vakíthat el ennek a...

- Vigyázz a szavaidra! - mordult rá a harcos.

- Ennek a... lánynak a varázsa. Úgy viselkedsz, mintha megbabonázott volna!

- Azt hiszem... - sziszegte Otas -, hogy valami másról van szó.

- És mi van, ha valaki, aki meghalt, nem is sejti, hogy mi történt vele? Lehetséges, hogy...

- Mondtam már, nem vagyok halott! - fakadt ki közöttük a lány.

Yutakil igyekezett megértőnek mutatkozni.

- Nem vagy. Hát persze.

Zavartan hallgattak.

Yutakil érezte, hogy neki kell megtörnie a csendet.

- És most mi lesz? - kérdezte. - Van valami terved?

- Visszamegyünk! - Siliana a távolban táborozó hadakat fürkészte.

Ezen Otas is meglepődött.

- Visszamegyünk? Hová?

- Az otthonomba. Valami történt... Valami szörnyűség, Otas. Elaludtam a saját szobámban, és amikor felriadtam, odakinn feküdtem a sziklák között. Varázslat... gonosz mágia... Valami vagy valaki...

- Egy pillanat. - Yutakil nagyot nyelt, tudván, hogy minden elhamarkodott szó végzetes lehet számukra. - Egy pillanat. Csak, hogy pontosan értsern, miről beszélsz. Vissza akarsz menni Casdemotba? Miért?

- Hogyhogy miért? Casdemot az ország kulcsa. Ha az élőholtak akadálytalanul átmasíroznak a Hídon, a Káosz erői végzetesen megnövelhetik befolyásukat ezen a kontinensen. Higgy nekem, én csak tudom: a családomnak száz éven át kell őriznie az erődöt a Káosz seregei ellen. Ez volt a kötelességünk.

- Hajnalban letelik a száz esztendő... - suttogta Otas. - Tökéletesen igazad van!

- Ezért nem vallhatunk kudarcot az utolsó napon!

- Akkor sem értem, miért kellene visszamennünk - próbálkozott újra Yutakil, és nyugtatóan a lány kezére tette kezét. A mozdulatra Otas szemöldöke a homloka közepére szaladt; Yutakil jobbnak látta lecsúsztatni ujjait a lány puha bőréről. - Atyád és zsoldosai biztos kézzel tartják a hídfőt. Nem hiszem, hogy mi ketten bármit is...

Siliana az ifjú szemébe mélyesztette tekintetét.

- Yutakil... Te kedves fiú vagy. Segítettél megmenteni az életemet. De megtennéd azt a szívességet, hogy gondolkodsz egy kicsit?

A férfi elpirult.

- Casdemot az ellenség kezében van - suttogta jelentőségteljes hangon Siliana. - Sahq légiói nemsokára megkezdik átkelésüket a Hídon.

Yutakil bólintott, de a következő pillanatban, amikor megértette, mit akar a lány, lassan, hitetlenkedve Otasra pillantott.

- Szólj már valamit! Mondd meg neki, hogy lehetetlent kér!

- Csak mi tehetünk valamit. Ezért kell visszamennünk. - Siliana... mit sem törődve az ifjú leplezetlen rémületével... közelebb húzódott Otashoz, és hálásan hozzásimult. - Fázom, kedvesem.

Otas bólintott, de arcán nem tükröződött semmiféle érzelem.

Yutakil túlságosan jól ismerte ahhoz, hogy tudja: a harcosban ellentétes érzelmek kavarognak. A józan ész, a mindent elsöprő, eszelős vonzalom, a félelem és a hősies harc lehetősége pillanatonként alakították ingatag akaratát.

- Gondolkodj, Otas! - kérlelte barátját. - Mi keresnivalónk van itt egyáltalán?

- Nem rég még te akartál mindenáron Casdemotba menni... - Yutakil valami csípős válaszon gondolkodott, de aztán inkább dühösen faképnél hagyta mindkettejüket.

A harcos összeszűkült tekintettel bámult utána, egészen addig, míg a varázslótanonc el nem tűnt egy lanka mögött.

- A barátod gyűlöl engem - suttogta Sitiana, miközben Otashoz simult.

- Csak gyanakszik. Ha nem érezném irántad azt, amit érzek, én is gyanakodnék. - Otas két kezébe fogta a lány arcát. - Meg kell őt értened! Mindjárt jövök!

17.

- Tetszik neked, igaz?

Yutakil döbbenten sarkon perdült.

- Hogy? Mit mondtál?

- Tetszik neked, erről van szó! - Otas tűnődve szemlélte a látóhatárt, ahol a gyülekező hadak táboroztak. - Észrevettem, hogy nézel rá. Kár tagadnod!

Yutakil széttárta karjait.

- Egészen másról van szó... Én...

- Láttam, mit műveltél abban az átkozott koporsóban! Lehet, hogy az a finnyás tudatod tiltakozik ellene, de a tested mindent elárult! Vágysz rá!

A varázslótanonc felpillantott a hájas, fekete fellegekre, és nagy levegőt vett. Aztán kifújta a levegőt, mert mélyen, magában el kellett ismernie, hogy Otas - bármilyen képtelenséget is állít -, alapvetően rátapintott az igazságra.

- Nem tudom... talán igen... Ez az egész... Talán, ha biztosan tudnám, hogy nem élőhalott... Nagyon... nagyon vonzó nő... - Észrevette, hogy összevissza beszél. - De persze, tisztában vagyok vele, hogy tetszik neked... Így aztán...

- Semmi baj. A lényeg az, hogy ki fogunk jutni innen! Yutakil fellélegzett, hálás volt, amiért témát váltottak.

- Ennyire biztos vagy benne?

- Megtaláltam őt, Yutakil. Életemben még semmiben sem voltam ennyire biztos. Most már van miért élnem!

- Szerelem első pillantásra? - Ahogy ezt kimondta, máris megbánta.

- Ne gúnyolódj!

- Eszem ágában sincs.

Otas az ifjú mellé lépett, és átkarolta a vállát.

- A mi barátságunk nem éppen újkeletű, igaz? Sok mindent átéltünk együtt.

- Így van.

- Akkor egyet ígérj meg nekem, Yutakil! Ha velem valami történne... Ha bármi...

- Hagyd ezt, Otas! Igazán nem kellene...

- Ígérd meg, hogy a gondját viseled!

- Ugyan! Ez nevetséges!

- Ígérd meg! Ha a barátságunk jelent neked valamit. Én egy pillanatig sem haboznék feláldozni érted az életemet! - Yutakil bosszúsan összeszűkítette tekintetét.

- Nagy szavak. Mi van veled, nem vagy te ilyen... - Jobbnak látta nem kimondani a szót, ami hirtelenjében eszébe jutott.

- Nagyon jól tudod, hogy mi van velem, és irígyelsz ezért Na gyerünk! Ígérd meg! Ha velem bármi is történik, a

gondjá viseled! Meglátod, nagyon könnyen beleszeretsz majd... Gyerünk, mondd már!

- Ugyan, miért mondanám? Egyrészt valószínűleg előbb patkolok el én, mint te, másrészt, ha mégsem, eszem ágában sincs egy ilyen... nőt kísérgetni ide-oda. Tanulni akarok, nagyon jól tudod...

- Yutakil! Vannak dolgok, melyek fontosabbak életnél és halálnál. Én legalábbis kettő ilyenről tudok: a szerelemről és a barátságról.

- Elegem van ebből! - jelentette ki Yutakil, és otthagyta Otast, leballagott a lanka aljára, és összekuporodott egy sziklánál.

Otas mosolyogva figyelte, aztán fájdalmasan megérintette a nyakát. A hely, ahol a sírkaparó megcsípte, egyre jobban sajgott, s egy apró lyukból gennyes, sárga lé csorgott a mellkasára Dülöngélve elindult vissza Silianához.

18.

Amikor visszatért, a gondolatok sebesen kavarogtak Otas agyában. Yutakil kétségei őt magát sem hagyták nyugodni. Ha ez lány valóban élőhalott, akkor bármelyik pillanatban végezhet vele. Meg is teszi, kétségtelenül. Ha azonban mégsem, ha igaza van, és Casdemot végveszélyben forog, akkor...

.. .a végeredmény akkor is ugyanaz: a biztos halál. Arra gondolt, talán nincs is semmi, amivel meggyőzhetné bárki a világon, hogy lopakodjon vissza az erőd falai alá, és próbálja megakadályozni az élőholtak légióinak átkelését a Hídon.

De persze ebben tévedett. Akadt a világon módszer, amivel meggyőzhető volt. Siliana néhány percen át szorosan hozzásimult, úgy hallgatták a szél süvítését a

vidék felett, s közben bágyadtan figyelték a ködgomolyagokon túl pislákoló tábortüzeket. Aztán, Otas észre sem vette, mikor és hogyan, lecsusszant a köpeny Siliana válláról. Észrevette, lenyúlt érte, hogy betakarja újra a lányt, de aztán mégsem ezt tette. Siliana magához húzta, és a férfi kezét végighúzta mezítelen testén.

- Fázom!

Mielőtt bármit is szólhatott volna, Otas azon kapta magát, hogy remegő kézzel igyekszik kiszabadítani magát öltözete redői és zsinegei közül, hogy lemeztelenítse alsótestét.

- Ez őrület! - gondolta, de a kéj mámoros hullámai elöntötték tudatát. Semmi mással nem foglalkozott már, csak Siliana bajaival: amikor nyögve beléhatolt, utoljára még felrémlett előtte a veszedelem közelsége, de ezúttal elhessegette magától a vészterhes gondolatokat.

Ha élőhalott, azt mindjárt tudni fogom. Érezni fogom.

De a lány testében nem fagyos hideget talált, hanem perzselő, mindent elemésztő forróságot.

Ugyanazon az úton lopakodtak vissza, melyen menekültek. Casdemot falai csak az utolsó pillanatban bontakoztak ki a fekete ködből, de ezúttal már nem lobogtak fáklyák a bástyákon. Az erőd némaságba és sötétségbe burkolózott. Annál több fény áradt a hasadék túloldaláról: egy sziklás dombról mindhárman jól láthatták a Híd felé menetelő alaktalan húsfalanxokat, a zölden lobogó fáklyák kísérteties fényét. A túlsó hídfőnél egy hatalmas, démonszerű teremtmény terpeszkedett szárnyait kitárva, s rőten izzó szemmel figyelte a halál seregeinek lassú felvonulását.

- Igyekeznünk kell - mondta sápadtan Siliana. - Amint megérkezik Sahq, elindulnak a Hídon. Olyan... Olyan gyengének érzem magam...

Otas nem felelt, gondterhelten caplatott tovább, s tűrte, hogy a vad éjszakai szél tovább marcangolja üstökét. Yutakil néhány lépéssel lemaradva követte őket, arcán baljós kifejezés ült, amióta csak elindultak.

Mennyi lehet hátra az éjszakából? - futott át agyán a gondolat. - Néhány óra még? Van értelme ennek az egésznek? Menekülnünk kellene inkább! El innen! El, minél hamarabb! Az élet fontosabb a barátságnál...

És a szerelemnél... - suttogta belülről egy hang a fejében.

Ahogy felpillantott az égboltra, úgy tűnt, a Fekete hegyek felett soha nem akaródzik újra megpirkadni: a Hold beteg fénye mintha mindörökre a tájra telepedett volna.

A lányra és a barátjára pillantott: Siliana, akárcsak a fáradtan dülöngélő Otas most jóval sápadtabbnak tűnt az eddigieknél.

Halottsápadtnak.

Yutakil háta borsódzott, egy pillanatra úgy tűnt, mintha azon a bájos arcon felperdült volna a bőr az orr mellett.

- Siliana...?

A lány hátrafordult, és ujját ajkára helyezve suttogta:

- Nincs semmi baj. Hallgass!

Elérték az erődöt, nekivetették hátukat a hideg és nedves falnak, és hallgatóztak.

Semmi.

Csend.

Nyomasztó, mély csend.

Yutakil szíve a torkában dobogott, és minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy itt legyen.

- Hol vannak az őrök? - kérdezte Otas.

- Itt már nincsenek őrök! - Siliana tekintete rávillant. - Felkészültetek?

- Felkészültem? Nem! - dübörgött egy hang az ifjú tudatában. - Mire készültem volna fel? A halálra? A biztos halálra?

- Bíznod kell bennem! - hajolt közel hozzá Siliana, és megcirógatta Yutakil arcát. - Bármi legyen is, bíznod kell bennem! - Otas elrántotta mellőle, s arcán rosszalló kifejezés futott át.

- Legjobb lesz, ha indulunk!

Yutakil hitetlenkedve bámult rájuk, s csak ebben a pillanatban értette meg.

Otasnak igaza volt, tökéletesen igaza! Az első pillanat óta, amikor megpillantotta ezt a lányt, semmi másra nem vágyott, csak rá. Minden félelme, minden aggodalma csak arra irányult, nehogy kiderüljön: esélye sincs arra, hogy megszerezze magának.

Számít igazán bármit is, hogy mi az igazság ezzel a lánnyal kapcsolatban? Ha élőholt, akár amazok, akik a Híd felé menetelnek? Akkor mi van? Ő is halott lesz perceken belül. Élettelen húskupac, oszló szövet, puszta csontrakás! Lehet, hogy csak az számít, amit ebben a pillanatban érez iránta? Lehet, hogy csak az számít, hogy megtalálta Őt?

Jó, és Otas?

Az ifjú szégyenkezve elfordította fejét.

Otas...

Barátom...

- Indulhatunk! - mondta csöndesen, és megszorította Siliana és Otas kezét.

20.

A lány ismert egy titkos kaput, mely egy rég kiszáradt vizesárok mélyén mohos, sziklás medréből nyílt. Reszketve, csontig fagyottan botorkáltak a járatban, míg meg nem találták a rozsdás bejáratot. Amikor Siliana kifeszítette, a csöndet rettenetes nyikorgás tépte fel.

- Ezt biztosan hallották... - szisszent fel Yutakil.

- Nincs jelentősége. Ők már... Nem hallanak semmit... - Odabent voltak végre, Casdemot falai között. Szemben ott fehérlettek a várkastély főépületének csipkézett ormai, s középütt a Híd.

A Híd, amit immár nem őrzött senki.

A túloldalról, ahol ezrével tolongtak az élőholtak, bármikor átkelhetett volna bárki. Mégsem moccantak, csak álltak ott acsarkodva, mormolva, mintha várnának valamit, előttük pedig ott magasodott a szárnyas démon.

- Mire várnak? - suttogta Siliana. - Még néhány perc, és hasad a hajnal. Istenek... véget ér az átok.

Egyetlen ablakban sem lobogott fény, mint ahogy halottnak, az időtlenségbe dermedtnek tűnt minden

idebenn. Az udvarokon egyetlen lélek sem moccant, csak a szél csapkodott vadul valahol egy nyitva felejtett spalettát.

- Hol vannak? - kérdezte Yutakil.

Valami áramlott körülötte, valami, amit nehéz volt nem mágiával azonosítania.

- Élőholtak... - suttogta maga elé. - Érzem a belőlük áradó szubsztanciát... Itt minden oly fekete, és ragadós... Érzem, hogy rám telepszik, megbénít...

A körülöttük áramló és hálószerűen nyúlós hullámok nem akadályozták a mozgásukat: gond nélkül jutottak el a kastélyig. Siliana egy hatalmas ablakra mutatott.

- A nagyterem! Ott kell lenniük!

Az ablak tárva-nyitva volt. Megtorpantak előtte, és két oldalról óvatosan belestek rajta.

Valóban ott voltak, mind.

Odabenn, a sötétben ültek mind, a hatalmas tölgyfa asztal körül. A büszke Salisarresek, illetve, ami maradt belőlük. Megannyi fekete árnyalak, némán meredtek maguk elé a semmibe. Salisarres lovag, oroszlánszerű üstökével, vastag, ezüst övével. Nem mozdult, kifejezéstelen tekintetét mintha éppen az ablakra függesztette volna. Siliana összerezzent, de aztán ráébredt, hogy atyja, illetve, aki valaha az atyja volt, már nem lát semmit. Aztán ott ült mellette Vassa Maed, széles arcán ostoba kifejezés ült. Khyana, félrebillent fejéről lecsúszott a homlokpánt. Szemében ismeretlen fény csillogott: a gonoszság és az éhség keveréke. A másik oldalon a vazallusok és a zsoldosok parancsnoka mellett Gheate úrnő: büszke matróna, arcáról apró foltokban foszlott a bőr. Ajkai úgy mozogtak, mintha mormolt volna valamit, de már rég nem ő mozgatta azokat.

Csak ültek ott, és bámultak maguk elé.

Yutakil szívét elemi rettegés szorította össze, amikor megpillantotta őket.

- Az istenek nevére...! Ezek...

Siliana bólintott.

- Észrevettek minket... - suttogta. - Tudják, hogy itt vagyunk!

Otas a nyakához kapott.

- Nem! Már nem élnek... nem vehettek észre... Tévedett.

Az asztalfőnél Salisarres lovag lassan felemelte fejét. Szemében rőt, földöntúli fény parázslott fel, most már valóban egyenesen rájuk szegezte tekintetét.

Yutakil hátratántorodott a zöld holdfényben, de Silianának még idejében sikerült elkapnia a ruhája szegélyét.

- A Hídhoz! - adta ki az utasítást alig hallhatóan, de ellentmondást nem tűrő hangon. - Casdemot a kezükben van! De itt vagyunk mi is!

Odabent, a teremben halkan, gonoszul felnevetett valaki. Salisarres lovag gúnyosan, szárazon kacagott, s ahogy felemelkedett az asztal mellől, sokkal hatalmasabbnak tűnt, mint életében. Teste egyetlen, fekete massza volt immár, csak szeme helyén lángolt, parázslott két tűzgolyó.

- Az én szeretett leányom! - mennydörögte, s Siliana lábai megrogytak e csontig hatoló hang hallatán. - Hát visszatértél mégis! De most már nem akadályozhatod meg a Salisarresek bosszúját!

- Gyorsan, a Hídhoz! - kiáltotta Siliana, s noha tudta, hogy el kellene szakadnia az ablaktól, tudta, hogy nem szabadna hátrapillantania, mégis elkövette a hibát, hogy utoljára még megfordult, mielőtt Otas kezét szorongatva futásnak eredt volna.

Most már mindannyian álltak odabent, s lassan, szinte lebegve közeledtek az ablak felé. Kitátott szájukból dögletes bűz áradt, s a beteg Hold fényében mintha millió apró kis lény moccant volna a testüket alkotó, fekete massza mélyén.

Yutakil megérezte, hogy a lány lecövekelt mellette, s bár ő nem nézett hátra, nagyon jól tudta, hogy mindenáron el kell onnan vonszolnia Silianát. Végső erejét megfeszítve lökte el az ablak elől a lányt: a következő pillanatban már rohantak is a hatalmas udvar közepe felé, ahol a gigászi Híd elérte a hasadék innenső szélét.

Otas ebben a pillanatban bukott el.

Yutakil azt hitte, csak megbotlott, és anélkül, hogy segített volna neki, tovább támogatta a lányt a Híd felé. Néhány pillanattal később azonban meghallotta a harcos panaszos bömbölését.

- Yutakil!

Barátja ott feküdt a földön, a nyomában suhanó fekete árnyalakok már csaknem utolérték. Utolsó erejével felemelte jobbját, de a nyakából már tekergőzött elő valami, ami leginkább egy sírkaparó lárvájához hasonlított.

- Fussatok!

Siliana felsikoltott, legszívesebben visszafutott volna a férfihoz, de tudta, hogy az ő helye most a Hídnál van.

- Fussatok! - üvöltötte újra Otas, de Salisarres máris beterítette fekete árnyékával.

- Nézd! - bömbölte közvetlen közelről, lángoló szemmel a nagyúr. - A hajnal első sugara! Látod? Véget ért a száz esztendős átok!

Otas fájdalmasan kelet felé fordította fejét, és szemébe fájdalmasan hasított az első napsugár.

A nagyúr diadalmasan felnevetett, és hideg kísértetkezének egyetlen mozdulatával kitépte az életet Otas lelkéből.

- A Hídhoz! - zihálta Yutakil, s elfordította fejét. - Érte már semmit sem tehetünk!

Megragadta Siliana kezét, és maga után rángatta a hátramaradt néhány ölön keresztül.

Hideg szél csapott le a hegyek csúcsairól, végigcirógatta a kopár sziklákat, és körbenyaldosta a nemlétből átívelő Híd karcsú íveit. Az első napsugarak még gyengék voltak, a Híd közepén gomolygó, szürke húsmassza még a Hold zöldes derengésében tolongott előre. A túlparton csont és húscafat kezekben éles pengék és kaszák villantak. A szárnyas démon ott lebegett felettük, vicsorogva kitátva pofáját: fogai közül férgek hullottak alá, s terítették be fehéren a Híd még tiszta részét.

Yutakil arca lángolt a félelemtől.

- Vége - suttogta Siliana. - A családom lemosta magáról a becstelenség bélyegét!

Yutakil nagyot nyelt, valahogy egy cseppet sem érezte jobban magát attól, amit a lány mondott. Maga sem értette, mi történt vele: lepillantott remegő kezére, és saját kardját látta megvillanni benne.

Harcolni fog!

Megvetette lábát a Híd végénél, érezte, hogy Siliana a hátának feszíti a hátát, és maga is felemeli a földön talált kardot. Ha kell, két esendő, meleg emberi test állja a holtak folyarnának útját, két puszta pengével felfegyverkezve!

Szeme sarkából a túloldalon meginduló testekre pillantott. A csontszilánk oszlopok oly közelinek tűntek, oly könnyen elérhetőnek. Hogy is szól a legenda? Ha valaki az oszlopokat a mélybe dönti, leomlik a Híd is.

Hát persze!

Kár, hogy élő a Hídon át nem jut...

Az élőholtak röhögése megremegtette a fekete hegyeket az éjszaka mélyén...

21.

- Nem tudjátok megállítani őket!

Yutakil döbbenten a hang irányába fordult. Először azt hitte, Salisarres lovag és rothadó családtagjai közelednek feléjük a kastélyból, s valóban, meg is pillantotta őket, igaz, még meglehetősen távol a Hídtól. Aki szólt hozzájuk, azonban már ott állt, közvetlenül előttük. Holtában ő is nagyobbnak tűnt - ködszerű, szürke teste valósággal föléjük tornyosult.

- Semmit sem tehettek ellenük! A napfény volt számukra a jeladás! Erre vártak száz esztendeje, és most már vezérük is van, akit nem köt az esküje!

Yutakil megrázta a fejét.

- Akárhogy is! - suttogta. - Innen el nem mozdulunk! - Otas Siliana felé fordult.

- Szép lehetett volna - sóhajtotta, miután utoljára végigmérte a lányt. Vörösen parázsló szemében vágyódás csillant. - De a magamfajtának ritkán adatik meg, hogy rátaláljon a békére. Marad az örök vándorlás...

Siliana fájdalmas arccal bólintott.

- Ezt egyikünk sem éli túl. Sahq földjén mindannyian találkozunk, Otas.

- Kár - felelte a harcos -, hogy az már nem élet... - Lassan, dülöngélve elindult feléjük, s ahogy közeledett, mindketten ösztönösen felemelték kardjukat. A Hídon eközben megtorpant az első sorok előrenyomulása: az élőholtak szaglászva, hörögve figyelték, ki és miért zárja el az útjukat a túloldalra.

- Otas... - könyörgött Yutakil szűkölve. - Kérlek, barátom... Kérlek!

A halott harcos elmosolyodott - éppen ebben a pillanatban ért melléjük. Siliana mindenre felkészülve lehunyta a szemét, de különös módon nem történt semmi. Amikor újra fel mert nézni a lány látta, amint Otas határozott léptekkel elhalad mellettük és folytatja útját előre, a Hídon.

Yutakil utána kiáltott valamit, de az élőholtak mormolása elnyomta már a hangját.

Minden oly hirtelen történt.

Otas elérte a rothadó testek tömött sorait, s váratlanul felüvöltött. A hang megremegtette körös-körül a hegyeket. S mielőtt a lebegőben verdeső szárnyas démon feleszmélhetett volna, Otas felemelte pallosát, és hihetetlen erővel körbesuhintott vele. Az első sorok

élőhalottjaiból húscafatok szakadtak ki, s feket vér fröccsent a Híd fehér köveire. Sahq bábui felüvöltöttek, dühödten próbálták a harcosra vetni magukat. Otas azonban ekkor már ellenállhatatlan erővel nyomult tovább, félretaszítva a útjából az élőholtakat.

Siliana karja lehanyatlott.

- Nem fog sikerülni! - kiáltotta oda Yutakilnak.

Az ifjú sápadtan bámulta a Hidat.

Most!

Most kell segítenie! Ha most nem cselekszik, mindennek vége!

Lázasan keresgélt elméjében, kutatta azt az igét, amivel esetleg...

Megállítani őket? Őrültség... Mégis, amikor lehunyta szemét, és elmormolta az ősi, már csak halottak által értett mondatot, érezte, hogy valami keresztüláramlik a testén. Egy pillanatra megtántorította a szavak jeges hatalma, amint az a valami megérintette a tudatát.

Felsikoltott, csaknem összeesett.

Amikor kinyitotta a szemét, már tudta, hogy életében először olyasmit tett, amiről korábban még csak nem is álmodhatott Azzal is tisztában volt persze, hogy nem önnön erejének köszönheti mindezt: a hasadék közelében saját varázsereje és érzékenysége a sokszorosára nőtt.

- Mit tettél?

Siliana értetlenül bámult rá.

- Hogyan csináltad ezt?

Yutakil elmosolyodott, de felkelni már nem maradt elég ereje. - Én... Én csak...

A Hídon az élőholtak mozdulatlanná dermedve álltak, mint sok ezer rothadó, fekete szobor. Acsarkodva, gyűlölettől izzó szemmel fagytak a pillanatba, amit Yutakil állított meg számukra.

- Ezt a kötést csak Sahq szüntetheti meg... - suttogta kimerülten Yutakil. - De ő szerencsére nincs itt!

Eközben Otas dülöngélve tovább haladt előre a hídon, kétfelé taszigálva a mozdulatlan élőholt-szobrokat. Már nem járt messze a túlsó hídfőtől, a csontszilánk-oszlopoktól, amikor bizonytalanul hátraintett.

- Köszönöm, barátom!

Siliana tétován ránézett, aztán az oszlopokhoz közeledő Otasra.

- NEEEEEEM! - üvöltése megremegtetett mindent a hasadék két oldalán: most értette csak meg, mire készül a halott harcos. - NEEEEEEM!

Utána akarta vetni magát, de Yutakil visszatartotta. Otas eközben már csaknem átverekedte magát a szoborrá dermedt élőholtak közt, amikor hirtelen újra megelevenedett mellette minden és mindenki. Rothadó kezek nyúltak felé, hogy megállítsák, az életre kelő halott szobrok elszánt igyekezettel

Próbálták keresztüldöfni. A hideg vasak ki-be jártak az oszló húsban, de Otasnak még a lendülete sem tört meg ettől. Kiáltására Yutakil értetlenül kapta fel a fejét.

Sahq?

Egy árny jelent meg mögötte.

Az ifjú lassan megfordult, most már csak a messzeségből hallotta, ahogy Otas a csapásait osztogatja az élőholtak között.

A penge tompán szelte a halott húst, és élesen csikordult a csorba csontokon.

- Keljetek életre mind! - harsogta az árny Yutakil előtt.

Körülötte karéjban sorakoztak fel a Salisarresek: halott férfiak, asszonyok és gyermekek. Vörös szemmel bámulták a hídfőnél tántorgó két emberi lényt.

- Keljetek életre újra, gyermekeim! - Salisarres lovag - ezúttal annak legalább tizenkét öl magas változata - éjfekete csontarcát mutatta feléjük.

- Senki sem állíthat meg benneteket!

- Sahq! - csikorgatta fogát Yutakil, és úgy érezte, a sors akarata ellen ő sem tehet semmit. - Sahq...

- Megtettem, ami a kötelességem volt... Letelt a száz év. Most a bosszú száz éve következik! - A szörnyeteg elvigyorodott, s hörgését hallva a szárnyas démon újra verdesni kezdett a Híd felett.

22.

Az első csapás a földre döntötte. Yutakil szeme előtt izzó karikák táncoltak, előtte ott tornyosult Salisarres lovag, akit a hasadék túloldalán mindenki csak Sahq-ként ismert.

- Atyám! - Siliana hitetlenkedve ingatta fejét, s közben egyre hátrált a Híd közepe felé. - Miért?

A fekete éjmaszk mögött összerándult a szörnyeteg arca.

- Száz éve csak a bosszú éltet! Száz éve erre a napra készülök!

- De mi azért vagyunk itt, hogy megállítsuk őket! - zokogta a lány. - Az eskünk! A kötelességünk! A híd!

- Az eskünk? - Sahq-Salisarres irtózatos dördüléssel tette lábát a Hídra. - Arra esküdtem, hogy bosszút állok e föld királyain! Száz évbe telt, hogy felébresszem, felfegyverezzem és felsorakoztassam a hegyek mélyén nyugvó hősöket! Száz éve, hogy a miénk a Híd mindkét oldala! A miénk! Erre a napra vártam! Csak erre! Mit hittél, miért oly megátkozott föld ez? Én tettem azzá! Én!

Siliana a fejét ingatva, némán, befelé zokogva hátrált tovább.

- De te... az apám vagy...

- Ne aggódj! - Egy ködszerű, oszló emberalak suhant Sahq-Salisarres mellé a Hídra. Az ősz hajú Gheate úrnő előrelépett, és szigorú arccal végigmérte lányát. - Még néhány pillanat, és te is közénk tartozol! Végleg!

Siliana a fejét ingatta.

Hát minden, amiért élt, hazugság lett volna? Fáradtan a hídfőnél fekvő Yutakilra pillantott.

- Sajnálom...

A férfi azonban egyáltalán nem tűnt letörtnek. Siliana követte tekintetét, hogy megtudja, miért nem az, és meglátta a túloldalon viaskodó Otast. A halott harcos ekkor érte el a csontszilánk-oszlopokat, és utolsó erejével taszigálni kezdte a mélybe a körülötte tolongó élőholtakat.

Yutakil felemelte fejét.

- Sahq! - kiáltotta. - Figyelsz?

A szörnyeteg rosszat sejtve felé fordult.

- Azt hiszed, most, hogy megmentetted a becsületedet, eljött te időd? Ostoba vagy! Réges-régen elérhetted volna, amit akarsz! Miért volt oly fontos neked, hogy megszűnjön az átok?

- Hogyan érthetnéd ezt meg? - bömbölte a szörnyeteg, aztán hirtelen felhorkant. Látva, hogy mi készül a túlsó hídfőnél, sietve rohanni kezdett. Lába alatt valósággal reszketett a Híd.

- Késő! - vigyorodott el Yutakil. - Siliana, kapaszkodj! - Ebben a pillanatban vörös lángnyelvek csaptak az égbolt felé. A csontszilánk oszlopok egymás után a mélybe zuhantak, a lángnyelvek és füstoszlopok közt pedig egy magányos, megtépázott alak körvonalai sejlettek fel.

- Átkozott! - hörögte Sahq, mert a Híd már oly mértékben ringott alatta, hogy meg kellett kapaszkodnia, hogy ne zuhanjon a hasadékba. Amikor látta, hogy a túlsó hídfő összeomlik, és az élőholtak százai egymás után zuhannak a mélybe, dühödten fordult Siliana felé.

- Miattad! - üvöltötte. - Miattad!

De már nem érte el.

Az égbolt felrobajlott, és az idők kezdetén épített Híd roskadni kezdett, hogy maga alá temetve az élőholtak első menetoszlopát, beleomoljon a hasadékba.

Yutakil az utolsó pillanatban rántotta le a hídfőről Silianát. Sahq a mélybe zuhant, de Gheate úrnő és a többiek még ott álltak velük szemben, elzárva a menekülés útját.

- Gyere, Siliana! - Yutakil harciasan maga elé emelte kardját. - És ne engedd el többé a kezem!

23.

Ketten léptettek elcsigázottan a síkság felé, a csaknem a földet súroló, hájas fellegek árnyékában. Kósza fénysugarak szűrödtek át a felhők közül, s e szűrt félhomályban csillámként szállt az út felett a lovak patái által felvert por. Mindkét lovas úgy érezhette, hogy álmok, s rémálmok határmezsgyéjén vánszorognak, kifelé a sötétségből, útban a távoli, a biztonságot jelentő fény felé.

A férfi feltűnően magas volt, arca finom, nemes metszésű, ám vonásait eltorzították a nemrég átélt borzalmak emlékei. Elegáns és roppant drága öltözéke cafatokban lógott róla, mégis jobban járt, mint a mellette poroszkáló lány.

Ő csaknem mezítelen volt, a hátára terített köpenyből nem sok maradt. Testét - akárcsak a férfiét - sebek sokasága borította, valaha aranyszín hajzuhatagába alvadt vérrögök tapadtak. Módfelett vonzó nő lehetett, ám mostani állapotában szánalmas látványt nyújtott.

Már jó ideje nem fordultak hátra, ahhoz sem éreztek elegendő erőt, hogy megbizonyosodjanak róla, valóban nem üldözi-e őket valaki. Csak caplattak tovább, fáradtan és meggyötörten, ám annak reményében, hogy minden, ami rossz, maguk mögött maradt, azon a pokoli fennsíkon, a hasadék közelében. A mytheroni szél hideg esőt sodort feléjük. A férfi beleszagolt a levegőbe, és elmosolyodott.

- És most? - kérdezte rekedten. - Hogyan tovább? - A lány ráemelte tekintetét. Tengerkék szemében hálás fény szikrázott fel; megérintette a férfi vállát, és csak annyit mondott:

- Ahová te mégy, oda megyek én is.

- Semmit sem tudok adni neked - jegyezte meg a férfi. - Nincsen vagyonom, nevem. Lásd, fegyverem sem maradt...

- Nekem sincs immár semmim. De te egy napon nagy mágus leszel. Tudom, hogy képes vagy rá, és én segíteni foglak.

A férfi elégedetten bólintott.

- Akkor hát együtt tovább...

- Ha te is úgy akarod.

Mielőtt elérték volna a napsütötte fennsíkot, a lány megtorpant, aztán rövid lelki tusa után mégis megfordult. Szemügyre vette a földre roskadó, baljós fellegeket, melyekből a messzeségben bizonyára jeges eső hullott a halott sziklák vidékére.

- Oly kevésen múlt - suttogta bágyadtan. - Néhány percen csupán. Mégis, a nevem becstelen marad, az idők végezetéig! Az átok nem múlt el, tudom...

- Nincs igazad - felelte a férfi. - Különben is, már csak te maradtál. Talán megtört az átok is.

- Nem - ingatta a fejét a lány, és szorosabbra húzta köpenyét. - Soha nem törik meg. Bárhová megyek, halál vár rám.

A férfi tudta, hogy Silianának igaza van, és azt is, hogy az átok őrá is ráterítette sötét köpenyét, abban a pillanatban, amikor Otas a lány mezítelen testére borította sajátját.

És ez ellen semmit sem tehetett...

Csak abban bízhatott, hogy maradt még néhány szép napjuk együtt. Néhány pillanat, amit Silianával tölthet el, mielőtt a végzet utoléri mindkettejüket.

Nem bánta, hogy így alakult, egyáltalán nem.

Hogy is mondta Otas? Akad néhány dolog, ami sokkal fontosabb életnél és halálnál.

Kettőt ő is biztosan tudott.